

Nữ Giúp Việc Của Thái Tử Phúc Hắc

Contents

Nữ Giúp Việc Của Thái Tử Phúc Hắc	3
1. Chương 1-2	4
2. Chương 3-4	6
3. Chương 5-6	8
4. Chương 7-8	10
5. Chương 9-10	13
6. Chương 11-12	14
7. Chương 13-14	17
8. Chương 15-16	19
9. Chương 17-18	21
10. Chương 19 : Nhiệm Vụ Gian Khổ	23
11. Chương 20 : Mỗi Tình Đầu	24
12. Chương 21-22	25
13. Chương 23-24	27
14. Chương 25-26	29
15. Chương 27-28	32
16. Chương 29-30	34
17. Chương 31-32	37
18. Chương 33-34	39
19. Chương 35-36	42
20. Chương 37-38	44
21. Chương 39-40	46
22. Chương 41-42	49
23. Chương 43-44	51
24. Chương 45-46	53
25. Chương 47-48	56
26. Chương 49-50	58
27. Chương 51-52	61
28. Chương 53-54	64
29. Chương 55-56	67
30. Chương 57-58	70
31. Chương 59-60	72
32. Chương 61-62	77
33. Chương 63-64	80
34. Chương 65-66	82
35. Chương 67-68	84
36. Chương 69-70	87
37. Chương 71-72	90
38. Chương 73-74	93
39. Chương 75-76	96
40. Chương 77-78	98
41. Chương 79-80	101

42. Chương 81-82	102
43. Chương 83-84	105
44. Chương 85-86	108
45. Chương 87-88	111
46. Chương 89-90	113
47. Chương 91-92	116
48. Chương 93-94	118
49. Chương 95-96	120
50. Chương 97-98	123
51. Chương 99-100	126
52. Chương 100: Phỏng Vấn	128
53. Chương 101: Đánh Vào Trong Nội Bộ Của Địch	129
54. Chương 102: Ra Quân Chưa Thắng Trận Đã Chết	130
55. Chương 103: Khó Có Thể Đến Gần	131
56. Chương 104: Mọi Người Bất Ngờ	133
57. Chương 105: Tình Hình Gần Đây Của Hạ Cẩm Hiên	134
58. Chương 106: Hạ Cẩm Hiên Trở Về	135
59. Chương 107: Công Thức Pha Café Của Tuyền- Mặt Hồng, Tim Đập Gặp Thoáng Qua	137
60. Chương 108: Hiệp Đấu Thứ Nhất	138
61. Chương 109: Lén Vào Tiệc Mừng	140
62. Chương 110: Nói Yêu Anh	141
63. Chương 111: Cái Gì Cũng Nguyên Ý	142
64. Chương 112: Như Tình Nhân	144
65. Chương 113: Tổng Giám Đốc Đại Nhân, Có Thể Phúc Hắc Một Chút Sao?	145
66. Chương 114: Bị Đày Đi	147
67. Chương 115: Bị Lừa	148
68. Chương 116: Cuộc Sống Gian Khổ Bắt Đầu	149
69. Chương 117: Lời Nói Bên Gối	150
70. Chương 118: Trong Nhà Là Miếng Mồi Ngon	152
71. Chương 119: Gặp Gỡ Khang Hình	153
72. Chương 120: Tìm Tới Cửa	154
73. Chương 121: Dám Con Gái Anh Cũng Ăn?	156
74. Chương 122: Em Sẽ Hết Sức Theo Đuổi Anh	157
75. Chương 123: Volkswagen Beetle	158
76. Chương 124: Cún Con Cũng Sẽ Cắn Người	159
77. Chương 125: Lãng Nhãng ?	161
78. Chương 126: Nhớ Lại Ký Ức Đâu Khổ (Thượng)	162
79. Chương 127: Nhớ Lại Ký Ức Đâu Khổ(Hạ)	163
80. Chương 128: Sẽ Phải Khi Dể Em	164
81. Chương 129: Thời Gian Nhảy Cầm	165
82. Chương 130: Quan Thương Cầu Kết	166
83. Chương 131: Đúng Là Nhất Định Phải Đi	168
84. Chương 132: Ngày Mai Kết Hôn Đi	169
85. Chương 133: Kỳ Lạ	170
86. Chương 134: Bị Bắt Cóc	171
87. Chương 135: Chạy Trốn Khỏi Căn Phòng Bí Mật (Thượng)	172
88. Chương 136: Chạy Trốn Khỏi Căn Phòng Bí Mật (Hạ)	174
89. Chương 137: Bứt Dây Động Rừng	175
90. Chương 138: Chỉ Có Thể Tùy Cơ Ứng Biến	176
91. Chương 139: Vô Đạn	177
92. Chương 140: Hiệu Ứng Náo Động	179
93. Chương 141: Suýt Nữa Thất Thân	180
94. Chương 142: Sống Sót	181
95. Chương 143: Được Cứu	182

96. Chương 144: Hôn Mê	185
97. Chương 145: Cô Là Ai?	186
98. Chương 146: Tin Tức Làm Người Ta Giật Mình	187
99. Chương 147: Tuyên Bố Đính Hôn	189
100. Chương 148: Không Ngờ Được Thăng Chức	190
101. Chương 149: Gặp Gỡ Khang Hình	191
102. Chương 150: Đấu	192
103. Chương 151: Bất An	194
104. Chương 152: Ước Định Nửa Năm	196
105. Chương 153: Trốn Không Được Bữa Tiệc Đính Hôn	198
106. Chương 154: Hữu Kinh Vô Hiểm	199
107. Chương 155: Nụ Hôn Làm Cho Người Ta Hiểu Lầm	201
108. Chương 156: Chia Xa	202
109. Chương 157: Bất Ngờ (Thượng)	203
110. Chương 158: Bất Ngờ (Hạ)	205
111. Chương 159: Ba Người Được Đi	206
112. Chương 160: Rốt Cuộc Cũng Có Tên	207
113. Chương 161: Tình Huống Bên Trong Tòa Nhà	208
114. Chương 162: Tự Mình Dính Vào Nguy Hiểm	209
115. Chương 163: Gặp Lại Hạ Cẩm Hiên	211
116. Chương 164: Thương Thế	212
117. Chương 165: Nghĩ Cách Tìm Cứu Viện Trước	213
118. Chương 166: Thoát Hiểm	214
119. Chương 167: Tin Dữ, Hai Người Cục Diện Bể Tắc	216
120. Chương 168: Tính Cách Thiếu Sót	218
121. Chương 169: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Thượng)	219
122. Chương 170: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Trung)	220
123. Chương 171: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Hạ)	222
124. Chương 172: Muốn Ăn Vạ	223
125. Chương 173: Tính Toán Của Thái Gia Tuyền	224
126. Chương 174: Đại Kết Cục! !	226

Nữ Giúp Việc Của Thái Tử Phúc Hắc

Giới thiệu

Nội dung câu chuyện xoay quanh nhân vật Lâm Phong: Vì bạn trai Lâm Phong ra đi không từ biệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-giup-viec-cua-thai-tu-phuc-hac>

1. Chương 1-2

Chương 1: Lúc mới đến Hamburg.

Sân bay Hamburg nước Đức, một cô gái kéo vali nặng trĩu qua cổng lớn, ở trong đám người phần lớn cao to, trông có vẻ rất nhỏ bé. Cô mặc áo bông thật dày, vì thế căn bản nhìn không ra dáng người, chỉ có gương mặt nhỏ nhắn thanh tú và mái tóc dài xõa xuống giống thác nước là khiến người ta khó quên. Mất to linh hoạt đang tò mò đánh giá thành phố xa lạ này, độ cong lông mày nhu mì xinh đẹp vô thức nhả lại một chỗ.

Lấy tờ giấy trong túi ra, nhớ kỹ số điện thoại và địa chỉ bên trên, cô đã liên lạc từ trước với một cô gái Trung Quốc đang du học ở Hamburg thông qua internet, tên Lâm Nhã Khiết, hiện đang học ở đại học A học viện nghệ thuật Hamburg. Nhưng mà hôm nay lại không có thời gian đến đón cô, lúc này trong lòng Thái Gia Tuyền đang chờ Lâm Nhã Khiết NN lần. Nhưng sau khi mắng xong đành phải bắt lực đi đến trạm taxi....

Sau khi taxi dừng ở trước cổng vào tòa nhà, đầu lòng đưa tiền bo cho tài xế. Thái Gia Tuyền kéo hành lý xuống xe, giương mắt nhìn tòa nhà gọn gàng sạch sẽ, dường như có vẻ không tệ lắm. Đây là một xã khu rất lớn, từng dãy nhà ba tầng giống nhau xếp chỉnh tề thẳng hàng thành một khu. Đã lâu Thái Gia Tuyền mới được thưởng thức một tòa nhà xa xỉ như thế này ở Trung Quốc, đồng thời bất đắc dĩ phát hiện ra, cô phải đi bộ để đi tìm địa chỉ nhà, đoán chừng không chết vì mệt cũng phải tróc da. Khi nào Lâm Nhã Khiết chết tiệt mới đi về đây, cô mới đến nên không có chìa khóa, một việc duy nhất có thể làm là – đợi.....

Một chiếc xe polo đỏ cũ nát bên trong truyền tin rả rời rơi nhạc kịch đẹp mắt, ở trên ghế ô tô Lâm Nhã Khiết mãi lo lắng nhìn về phía trước tìm kiếm — du học sinh Đại học A học viện nghệ thuật Hamburg. Sở trường là múa dân tộc, đây là thủ đoạn chủ yếu để cô kiếm tiền ở nước Đức. Hôm nay bởi vì được mời đi múa biểu diễn ở tiệc rượu cho công ty kinh doanh nào đấy, mà không kịp đến sân bay đón Thái Gia Tuyền. Mất thấy một hàng dài xe hơi không có ý di chuyển, Lâm Nhã Khiết nhỏ giọng mắng một câu: “Đáng chết, cổ tình tắc đường vào lúc này”. Nhìn xe cứu thương bên cạnh đang khẩn cấp rít gào, biết rằng trước mặt đã xảy ra tai nạn, xem ra còn phải đợi.....

Thật vất vả Thái Gia Tuyền dần dần mới tìm được số nhà 27 dãy nhà phía trước, từ trong ba lô lôi ra một vật, đó là hộp nhạc có quả cầu thủy tinh, bên trong có hai con búp bê đứng một chỗ ôm nhau: “A, thật ngớ ngẩn, lại còn có thể mang theo cái thứ đồ vật vừa nặng vừa vô dụng này lên máy bay...”. Không hiểu sao nước mắt tự rơi xuống.

Lâm Nhã Khiết đi đến vừa vặn nhìn thấy hết một màn thê lương: “Ấy, đừng khóc, thực xin lỗi cậu. Lúc cậu xuống máy bay vốn là tớ đã ở nhà đợi cậu, nhưng đúng lúc trên đường đột nhiên kẹt xe, cho nên mới về chậm, đừng nóng giận nha....”.

Nghe thấy giọng nói Trung Quốc quen thuộc, Thái Gia Tuyền hai mắt đầy lệ ngẩng đầu lên, bi thương trong mắt ngay lập tức chuyển thành kinh ngạc vui mừng: “Cậu còn không trở về nhanh, chắc tớ bị chết rét!! Trong nhà không khí ẩm, mau dẫn tớ đi vào đi!!”.

Ách. Không phải cô ấy vừa mới khóc sao? Thế nào trong nháy mắt giống như người chưa từng xảy ra việc gì? Lâm Nhã Khiết buồn cười lắc đầu một cái, cầm lấy va ly của Gia Tuyền nhắc chân đi về phía nhà trọ.

Phòng 3 ở tầng ba chính là tầng cao nhất, bởi vì thiết kế đỉnh nghiêng, vì vậy có chút cảm giác lơ lửng. Lâm Nhã Khiết ở gian phòng bên trong, nhìn ra phía ngoài là phòng của Tiểu Thái bạn học cùng trường. Cũng may sắp xếp gian phòng hết sức ấm áp, còn có cửa sổ thật to ở mái nhà, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng. Vì vậy có vẻ cũng không quá bị bí bách.

“Tầng này vốn là tớ với một cô gái khác thuê chung, cô ấy tốt nghiệp đã quay về nước, cũng chỉ còn lại một mình tớ ở, vốn còn đang lo lắng không có người ở chung tiền nhà không gánh nổi, vừa đúng lúc liền gặp cậu~ cậu quả thực là cứu tinh của tớ đây.....Tầng dưới là nhà của chủ cho thuê, nhưng mà bọn họ có căn nhà khác, thường không ở nhà, vì thế phòng khách và phòng bếp sử dụng tùy ý, nhưng nhất định phải giữ gìn sạch sẽ nha....”

Thái Gia Tuyền cười nhạo nhìn Lâm Nhã Khiết lải nhải trước mặt— khuôn mặt nhỏ nhắn lanh lợi giả vờ là thực nữ khôn ngoan, nếu không có nói chuyện nhiều trên internet, thật sự đã bị vẻ ngoài lừa gạt, cho rằng

cô là một cô gái thủy mị hướng nội, có ai có thể mang bề ngoài và tên của cô gái trước mặt liên hệ với kẻ nói năng hùng hồn như con trai ở cùng một chỗ?

“Có thể dẫn tớ đi đến siêu thị gần đây mua đồ dùng được không? Nếu không tối nay tớ chỉ có thể dùng đồ của cậu”. Thái Gia Tuyền rút cuộc tìm được lí do để ngắt lời người nào đó đang ‘đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lưng tròng’. “Không thành vấn đề, đặt đồ xuống rồi đi theo tớ”. Lâm Nhã Khiết giảo hoạt chớp chớp đôi mắt to ngập nước: “Gặp phải tớ coi như cậu may mắn, nhớ thời điểm năm đó, không gặp được người quen, phải trốn ở chỗ bán vé xe bus lên lên quan sát một lúc lâu mới dám đến gần nhà.....”

Chương 2: Gặp gỡ bất ngờ ở siêu thị

Chiếc xe Polo đỗ dừng ở bãi đỗ xe siêu thị, hai cô gái trẻ Trung Quốc đều xinh đẹp thuần thiết giống nhau bước xuống xe, đối với người Đức đây tuyệt đối là phong cảnh khó gặp, đối mặt với sự chú ý của mọi người, Thái Gia Tuyền cúi đầu xuống che đi, tóc đen dài che dọc gương mặt xinh đẹp.

Trước khi đến nước Đức cô đã quyết định duy trì kiểu tóc này, bởi vì ở nước Đức cắt tóc đối với cô là chuyện xa xỉ, tóc dài như vậy, đến khi cần sửa tóc ngắn lại chỉ cần một phút kéo là có thể tự mình giải quyết, thật tốt nha.....Còn Lâm Nhã Khiết lại tự tin ngẩng đầu lên, sóng tóc của cô bị cô biến thành một đúng chuẩn cô gái mẫu mực, cô dựa vào biểu diễn để kiếm tiền sinh hoạt, tóc dài không thích hợp nên cô thường xuyên sử dụng tóc giả đòi hỏi tạo hình cần thiết.

“Ở đây sữa chua uống ngon nhất đấy, không phải là trong nhà máy sản xuất, ở Đức trong mỗi siêu thị đều là do chính gia đình ủ, dùng nhãn hiệu của siêu thị, bảo đảm chất lượng và ngày sản xuất, tươi ngon lắm”. Vừa nói vừa cầm mấy hộp lớn ném vào giỏ mua hàng: “Khăn trải giường, vỏ chăn bông cậu chọn tùy ý, này, cậu đừng lấy cái kia, không đáng!”. Lâm Nhã Khiết kéo lấy chiếc ga giường cô bạn học Tiểu Thái chọn, hạ thấp giọng nói cho cô biết: “Siêu thị ở nước Đức phần lớn 30 ngày đều có thể trả lại hàng vô điều kiện, cậu lấy thứ tốt một chút, dùng một tháng sau thì đổi lại, cậu trở lại đổi lấy cái khác hoặc là cái mới!”. Lòng mày xếch lên, ánh mắt thông minh lanh lợi, vẻ mặt này cùng với diện mạo bên ngoài cực kì không hợp mắt, khiến cho bạn học Tiểu Thái nhìn mãi một lúc lâu không nói gì.

“Đừng nói với tớ cậu thường làm như thế! Rốt cuộc thì tớ hiểu rõ vì sao khi chúng ta vào siêu thị thì có nhiều người nhìn chằm chằm rồi....” Giọng nói bình tĩnh dường như không có nửa điểm hứng thú. Thái Gia Tuyền vẫn như cũ lấy chiếc ga giường giảm giá đặc biệt ném vào giỏ mua hàng, đổi lấy nụ cười kì lạ của Lâm Nhã : “Mới một việc nhỏ như vậy mà cậu đã thấy xấu hổ, còn phải mạnh mẽ hơn, cậu không tin, một số người Đức cũng đều làm như vậy đấy. Hey, đợi tớ với”.

Sau khi mua sắm một số thứ, cuối cùng hai người gia vị, những thứ cần thiết trong sinh hoạt. Thái Gia Tuyền mệt đến mức không kịp thở bị Lâm Nhã Khiết kéo vào khu vực ấn phẩm xuất bản, tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi. Tiện tay lấy tai nghe bên cạnh và cũng làm khách đọc sách, bắt đầu vừa nghe nhạc vừa không tập trung nhìn sang cuốn sách tiếng Trung Quốc mẹ để, tiêu đề cuốn sách này nói về cảm giác kỳ thị ngôn ngữ làm đề tài: “Phổ biến nhất ở tiệm sách nước Đức, ở chỗ này vừa nghe nhạc vừa đọc sách quả thật là một loại hưởng thụ nha~”. Lâm Nhã Khiết lập tức giới thiệu.

Lúc ấy một người đàn ông đàn an tĩnh ngồi bên cửa sổ chú ý đến các cô, hai chân thon dài vắt chéo, cả người lười biếng vùi vào trong ghế sofa đơn, tập trung tinh thần vào cuốn sách đang cầm trên tay, trên đầu cũng đeo tai nghe do cửa hàng cung cấp, bị ánh sáng ngoài cửa phủ màu vàng lên đường cong hoàn mỹ, quan trọng nhất là, đó là gương mặt của một người Châu Á. Tóm lại liền gây cho hai cô gái háo sắc một chữ – Đẹp trai ngây người! (Ách.... Hình như ba chữ!)

Thái Gia Tuyền dùng khuỷu tay huých nhẹ Lâm Nhã Khiết, người đang chảy nước rãi bên cạnh, mặt than như cũ hỏi: “Cậu nói xem anh ta là người Trung Quốc, hay là người Nhật Bản, người Hàn Quốc.....hay là cái khác??”.

“Nhất định là người Trung Quốc, cây gậy của Nhật Bản và Hàn Quốc làm sao có thể đẹp trai như vậy! Hai chúng cá cược nếu anh ta không phải người Trung Quốc, ừm..... Liên cược hôm nay cơm chiều sẽ do người nào mời khách!”.

“Tớ nghĩ là không phải cược, bởi vì hai chúng mình đều cảm nhận được anh ta là người Trung Quốc, mà cũng có khi anh ta đúng là như vậy”.

“Làm sao cậu nhìn ra được?”.

Thái Gia Tuyền khinh thường mắt liếc Lâm Nhã Khiết một cái: “Bởi vì anh ta đang đọc sách tiếng Hoa! Lại còn đọc bản giản thể”.

2. Chương 3-4

Chương 3: Anh chàng đẹp trai Tề Minh.

Đường như cảm giác được tầm mắt đang phóng đến trên người mình, Tề Minh nhú nhú mày, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai cô gái trẻ đang thì thầm đánh giá mình, tóc ngắn ngại ngùng mỉm cười nhìn đi chỗ khác (tốt nhất nên trở thành người xa lạ trước mắt con gái), nét mặt tóc dài vẫn không thay đổi nhìn thẳng vào mình.

“Xin hỏi anh biết Lâm Phong không? Anh ấy cũng là người Trung Quốc, đến nước Đức khoảng hai năm trước?”. Thái Gia Tuyền mở miệng phá tan bầu không khí im lặng, trực tiếp dùng tiếng Trung Quốc, lại còn hỏi thẳng vào chủ đề, lúc này cô cư nhiên căng thẳng nắm chặt hình quả dấm.

Tề Minh buồn cười nhướn nhướn lông mày, vẻ mặt giả vờ: “Tôi nghe không hiểu cô đang nói gì?”. Biểu cảm, nhất thời rơi vào tình thế bế tắc, Thái Gia Tuyền không hiểu đang bắt đầu nghi ngờ vào sức phán đoán của chính mình, Tề Minh khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Xin lỗi, tôi mới đến hai tháng trước, chỉ quen có một người Trung Quốc, đương nhiên, có thể tính hai người làm người thứ ba”.

Thái Gia Tuyền tự động xem nhẹ giọng nói trêu cợt và ý muốn kết bạn của Tề Gia Minh, cúi đầu uể oải. Đúng vậy nha, vốn cũng không nên ôm ấp hy vọng sẽ tìm ra anh ấy dễ dàng, đúng là thật sự rơi vào thất bại, nhưng vẫn bị dả kích, nhất thời rơi tình trạng như đi vào cõi thần tiên.

Lâm Nhã ngược lại, trong lòng vội vã nhưng ra tới bên ngoài trở thành nụ cười dịu dàng: “Xin Chào, tôi tên Lâm Nhã Khiết, là người Hồ Nam, đến nước Đức được một năm, cô ấy gọi là Thái Gia Tuyền. Hôm nay vừa mới đến Hamburg. Còn anh?”.

Đang xấu hổ vì theo đuổi Thái đại mỹ nữ bị xem nhẹ vội phục hồi lại tinh thần, Tề Minh mỉm cười cũng tự giới thiệu ngắn gọn về bản thân: “Tề Minh, người Bắc Kinh”.

.....

Hai người anh tới tôi đi từ từ làm rõ ràng, Tề Minh cũng là học sinh du học đại học Hamburg, học trường kinh doanh chính sách chủ yếu là nghiên cứu học buôn bán bên ngoài châu Âu.

Sau cùng, Tề Minh và Lâm Nhã Khiết trao đổi cách thức liên lạc, rời khỏi siêu thị. Mà Thái Tuyền lúc này bởi vì mới đến, ngay cả điện thoại đều không có, công việc cũng không. Vì vậy đương nhiên không có khả năng trao đổi số điện thoại.

“Nhiều người Trung Quốc như vậy, gặp phải ở đâu cũng không phải điều kì lạ, nhưng mà đẹp trai như vậy vẫn là lần đầu tiên nha, hôm nay quá may mắn~~”. Lâm Nhã Khiết giơ cao túi lớn túi nhỏ kích động nói to, mà Thái Tuyền ở bên kia trợn trừng mắt, tiếp tục đi vào cõi thần tiên.

Đi đến bãi đỗ xe, nhìn thấy Tề Gia Minh mở cửa lái chiếc xe thể thao Porscher gầm rít mà đi. Trong mắt Lâm Nhã Khiết coi chừng đã trở về bản chất.

“Xe lạ lắm sao? Đoạn đường này tớ nhìn thấy xe nổi tiếng cũng không ít, chỉ có chiếc xe rởm của cậu làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố. Nhìn bãi đỗ xe xem, có mấy chiếc xe so với cậu rởm hơn hả?”. Thái Gia Tuyền tàn nhẫn châm biếm, Lâm Nhã Khiết bên cạnh vẫn trong tình trạng đờ đẫn: “Mau lái xe đi, mấy thứ này nặng chết mất!”.

“Biết rồi, mặc dù xe của tớ rởm, nhưng cũng là tự tớ cực khổ làm ra. Ngày mai tớ định sang Ba Lan đổ dầu”.

“.....Ách....Cậu nói cái gì? Muốn đi Ba Lan đổ dầu”.

“Cậu không hiểu đâu~ tớ điều tra giá dầu Nước Pháp thấp nhất, tiếp theo Ba Lan, mấy ngày nay nước Đức rất đắt”. Lâm Nhã Khiết đắc ý nói:”Dù sao ngày mai vừa đúng lịch tớ đi diễn. Đúng rồi, nói cho cậu nha, ngày mai là tiệc sinh nhật của một doanh nhân nổi tiếng, có rất nhiều ông trùm nha, đây chính là cơ hội tốt để mở mang tầm mắt, có muốn đi cùng tớ hay không hả?”.

Thái Gia Tuyền sớm đã trợn mắt há hốc mồm ánh mắt sùng bái nhìn cô nói:” Ngày mai tớ phải đến trường báo danh, để lần sau đi”.

“Ừ, cũng tốt, lần sau tớ dẫn cậu đi Paris”.

“Nhưng tớ không có tiền”.....

Chương 4: Memory – Nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu)

Đêm đầu tiên nơi đất khách quê người này Thái Gia Tuyền mất ngủ, ôm hộp âm nhạc bằng pha lê, nghe đi nghe lại ca khúc “Memory” truyền ra từ chiếc hộp nhạc đấy. Hộp nhạc bình thường, ai nghe cũng thấy vui, nhưng cô thì khác, lần này nghe cô lại khóc, ký ức lại quay trở về năm đầu đại học...

Năm ấy Thái Gia Tuyền thi đỗ đại học y H trong nước với thành tích cao, quyết tâm trở thành một tên giết người. Ách, không đúng, là bác sĩ ngoại khoa mổ mà không chớp mắt. Cô có một vẻ đẹp thanh thuần nên vừa vào học liền đã được các bạn nam bầu chọn là hoa khôi của trường.

Vĩnh viễn cũng không thể quên được ngày đấy, cô đang chọn giáo trình học kỳ này ở cửa hàng sách của trường, giơ tay lên định lấy quyển “Giải phẫu học con người” trên giá sách, đúng lúc ấy, trước khu sách “Giải phẫu học con người”, một cánh tay khác cũng đưa về phía này, cứ như vậy tay hai người chọt chạm vào nhau. Thái Gia Tuyền giật mình rút tay về, sững sốt một chút lại giơ tay lên lấy một quyển “Giải phẫu học con người” khác bên cạnh, đem quyển kia tặng lại cho chủ nhân của cánh tay vừa chạm vào mình.

‘Ha ha!’ Tiếng cười khê của bạn nam kia, rất có từ tính. Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt một cái, liền bị bạn nam cao lớn, đẹp trai trước mặt hấp dẫn. Mà không lâu sau, Lâm Phong cũng nói, mình cũng chính bởi vì cái nhìn kia mới thích Thái Gia Tuyền, hai người đồng thời đã trải qua “vừa gặp đã yêu” trong truyền thuyết.

“Học muội học năm mấy?” Lâm Phong trêu ghẹo hỏi.

“Sao anh có thể khẳng định em là học muội?” Thấy ánh mắt tự tin của Lâm Phong, Thái Gia Tuyền bắt đắc dĩ bổ sung: “Năm một.” Aiz, cả đại học cũng không tìm đâu ra năm nào thấp hơn năm một được rồi, nhận thua!

“Anh cũng là năm một.” Đúng vậy, nhất định là cùng năm cùng khóa mới có thể muốn mua loại sách giống nhau, Thái Gia Tuyền đang đắc ý nghĩ làm thế nào để chế giễu anh ta rằng mình cũng là năm một, còn gọi người khác là học muội, Lâm Phong lại lên tiếng: “Nhưng là nghiên cứu sinh năm một.”

.

Nhìn Thái Gia Tuyền nội tâm kinh ngạc, nhưng trên mặt lại bình tĩnh, không gợn sóng, Lâm Phong buồn cười hỏi: “Các em bắt đầu học môn này khi nào? Anh đang muốn đi nghe giảng lâu rồi, năm một chỉ lo chơi bời, không chăm chú học, hiện tại đi làm thực tế, phải cố gắng học bù lại một chút.”

“Chờ em tìm một chút.” Thái Gia Tuyền cúi đầu kéo khóa ba lô kiểu học sinh của mình ra, tìm thời khóa biểu mới chép từ khoa xuống, trong lúc lơ đãng làm rơi thẻ học sinh xuống đất, Lâm Phong giúp cô nhặt lên nhưng cũng không trả cho cô, ngược lại tự nhiên xem rồi nói: “Thái Gia Tuyền, tên không tệ, anh có thể gọi em là tiểu Tuyền.” Giọng nói là câu khẳng định mà không phải nghi vấn, Thái Gia Tuyền ném cho anh ta một cái xem thường, trong lòng trực tiếp gọi anh ta là tự đại cuồng, ngoài miệng cũng không phát biểu ý kiến phản đối gì.

Sau khi hai người kiểm tra đối chiếu thời gian học “Giải phẫu học con người” xong, cũng không trao đổi phương thức liên lạc, Thái Gia Tuyền thậm chí ngay cả tên tuổi Lâm Phong cũng không hỏi, bởi vì cô cảm thấy, nếu muốn đi học chung, sớm muộn sẽ gặp lại. Mà Lâm Phong vì sao cũng không lưu lại phương thức

liên lạc, về sau sự thật chứng minh – tên giáo hoạt này tuyệt đối là cố ý. Ngày đó hai người trực tiếp về phòng ký túc xá của mình.

Thái Gia Tuyền bắt đầu có chút mơ hồ chờ đợi hai buổi chiều học “Giải phẫu học con người” mỗi tuần, thậm chí còn đi học sớm dành chỗ, giành đủ chỗ cho bốn người cùng phòng, vừa may một hàng ghế phòng học có năm chỗ ngồi, còn thừa lại một chỗ, bình thường cũng chẳng có ai vô duyên ngồi chen vào đấy cả.

Thế nhưng sau hai tháng học môn này cũng không thấy bóng dáng Lâm Phong, chỗ trống khiến cho bao bạn nam muốn mà không dám ngồi bên cạnh Thái Gia Tuyền vẫn trống không. Thái Gia Tuyền sau đây bắt đầu hối hận ban đầu tại sao không hỏi phương thức liên lạc với anh ấy, nhưng mình dù sao cũng là con gái, hơn nữa còn là mỹ nữ, nhìn thế nào cũng cảm thấy không bỏ được mặt mũi chủ động hỏi thăm cách thức liên lạc với một bạn nam. Vì vậy ngày tháng trong sự mong đợi cùng thất vọng lặp đi lặp lại từ từ trôi qua.

3. Chương 5-6

Chương 5: Memory – Giải phẫu thi thể.

“Gia Tuyền, bạn nghe nói chưa? Chiều mai phải đi học lớp thực hành giải phẫu học đấy, giải phẫu thi thể thật đấy, thật đáng sợ, bạn có đi không?” Liễu Khê, bạn cùng phòng và cũng là bạn học cùng lớp, buồn bã nhìn Thái Gia Tuyền nói.

“Đương nhiên muốn đi rồi!” Thái Gia Tuyền thay đổi giọng nói bình thản hằng ngày bằng giọng kích động hào hứng nói: “Mình từ sớm đã muốn xem tận mắt giải phẫu thi thể!” Dĩ nhiên giọng điệu này tuyệt đối có phần khoa trương, hoàn toàn vì để phối hợp với giọng điệu của Liễu Khê.

“Biến thái!”

“Cảm ơn đã khen.”

Đêm đó, bốn bạn gái trong phòng ngủ tắt đèn, cùng nhau đắp chăn chăm chú nhìn màn hình máy tính xem phim “Saw”, theo cách nói của Thái Gia Tuyền, để lấy thêm can đảm.

Sáng hôm sau, Liễu Khê lại âm ỉ chạy tới “Gia Tuyền, buổi chiều chúng ta nhất định phải đi học lớp giải phẫu kia!”

“Thay đổi chủ ý rồi sao? Tối qua không xem phim không phải nói rõ quyết tâm bùng học của bạn à?” Đối với Liễu Khê, việc xem phim “Saw” không có tác dụng thêm sự can đảm, ngược lại nó còn dọa cô hơn.

“Mình vừa nghe nói, thực hành giải phẫu chính là đàn anh khóa trên của học viện chúng ta, đặc biệt đẹp trai, mới vừa học xong năm ba liền được đặc cách cấp chứng chỉ bác sĩ, bắt đầu thực hiện các ca mổ ở ngoại khoa tim mạch. Không lâu trước đây còn được giải thưởng “Kim đao” gì nữa ấy. Còn nghe nói...”

Lời còn chưa nói hết, Thái Gia Tuyền đã cắt đứt cô: “Ngừng, bạn liền tóm tắt nói rằng buổi chiều có trai đẹp để ngắm là được rồi!”

“Ách, bạn học Gia Tuyền thật giỏi về nắm trọng điểm, là tấm gương học tập ọi người.” Liễu Khê cố ra vẻ nghiêm túc trả lời.

“Aiz, tại sao thực hành cho chúng ta không phải là anh ấy chứ!” Một ít bạn học xung quanh vô cùng buồn bã, mặc dù ngủ chung phòng, nhưng chỉ có Thái Gia Tuyền cùng Liễu Khê là cùng khoa, hai người còn lại học khoa khác, chương trình học sắp xếp có chút khác nhau.

Xế chiều hôm đấy, hai bạn gái dưới động cơ tuyệt đối không thuần khiết, bước vào phòng thực hành giải phẫu. Hưng phấn đứng ở bên tường, đôi mắt lóe sáng chờ thu hoạch “trai đẹp cùng thi thể”.

Dưới góc nhìn của Thái Gia Tuyền, kết quả thu hoạch được ở trận này tuyệt đối đủ rung động, bởi vì trợ thủ đẹp trai trong truyền thuyết đẩy thi thể đi tới không phải là ai khác, chính là học trưởng nổi danh Lâm

Phong mà cô đã thầm mắng vạ lần trong lòng, dĩ nhiên cái tên Lâm Phong này là cô nhìn thấy ở tờ giới thiệu lớp học bên ngoài. Mà Lâm Phong khi vào cửa nhìn qua một vòng cũng thấy được Thái Gia Tuyền đầu tiên, giảo hoạt trừng mắt nhìn cô, nhận lại được là cái xem thường cực kỳ lớn hơn của Thái Gia Tuyền.

Khóe miệng cười nhẹ không dễ nhìn thấy, sau đó Lâm Phong nhanh chóng tiến vào trạng thái tập trung, lưu loát thực hiện quá trình rửa tay trước khi thực hành giải phẫu, trừ độc, mặc “trang bị”, mà một nhóm học muội, học đệ nhìn cái gáo nước trước mặt mà hốt hoảng.

“Lúc gặp phải cuộc phẫu thuật khẩn cấp, trình độ thuần thục một loạt động tác này có lẽ sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sự sống chết của bệnh nhân. Không thể xảy ra lỗi, cũng không thể kéo dài lâu.” Giọng nói nghiêm túc tràn đầy từ tính vang lên. Tiếp theo anh ấy lại giới thiệu các công cụ dùng để giải phẫu và cách dùng.

“Oa, đẹp trai quá đi!” Liễu Khê đi đến bên cạnh Thái Gia Tuyền hưng phấn, nhỏ giọng thét chói tai.

Chỉ là tâm tình vui vẻ ngắm trai đẹp của cô lập tức bị đá kích nghiêm trọng, bởi vì sau khi cúi đầu vái chào thì thể ở trên bàn mổ, Lâm Phong chính thức bắt đầu thực hành giải phẫu.

Bỏ qua vô số chữ miêu tả cảnh tượng hạn chế đáng sợ...

Các bạn học có người chứng kiến, chạy trốn hoặc quay lưng lại không dám nhìn thẳng, Thái Gia Tuyền đem công phu mặt than (khuôn mặt tê liệt, có thể hiểu là mặt không đổi sắc ấy) phát triển đến cực hạn, nhưng nếu như quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện cô hai mắt trống rỗng nhìn thẳng, bởi vì trong đầu cô đã tự động cho rằng đây là cuộc thi mặt mũi. Điều này không tránh khỏi đôi mắt nhạy bén của Lâm Phong, khóe miệng dưới khẩu trang rõ ràng đã cong thành một đường, chỉ là không có người có thể nhìn thấy thôi.

Chương 6: Mối tình đầu ngọt ngào (Thượng)

Rốt cuộc cũng đến lúc buổi thực hành kết thúc, hầu như đồng thời với lúc Lâm Phong tuyên bố tan lớp, Thái Gia Tuyền kéo Liễu Khê bên cạnh còn đang không biết gì, mắt nhìn thẳng tắp, không có tiêu cự, chạy thẳng về cửa chính. “Hai bạn học nữ kia định mặc như thế này đi ra ngoài sao?” Lâm Phong nói lớn hướng về phía Thái Gia Tuyền cùng Liễu Khê ngay trước mặt bạn học cả lớp, dẫn tới một trận cười ầm ĩ. Lúc này hai bạn học nhỏ của chúng ta mới lúng túng ý thức được mình vẫn đang mặc bộ đồ trang bị cho phẫu thuật, bất đắc dĩ chỉ đành phải quay trở lại. Lâm Phong như cũ quen thuộc cúi xuống cái bao tay, khẩu trang cùng đồng phục giải phẫu, xoay người hướng trở giảng nói đôi câu, quay đầu lại nhìn về phía Thái Gia Tuyền thì họ cũng đã xong, nhưng nha đầu kia đang làm gì? Cô cứ nhiên lại muốn chạy đi! Lâm Phong không chút do dự đuổi theo: “Tiểu Tuyền, đi vội vã như vậy làm gì?”

“A!” Liễu Khê vẫn đang bị Thái Gia Tuyền không chậm lại chút nào lôi kéo lảo đảo một cái: “Các người quen nhau sao?”

“Đi giành giật cơm!... Nhìn chăm chăm mình làm gì? Gần sáu giờ rồi, không đi luôn phòng ăn sẽ không còn cơm đâu.”

Lâm Phong cùng Liễu Khê trên đầu đồng thời xuất hiện một hàng hắc tuyến...

“Anh mời khách, đi theo anh!” Lâm Phong tuyệt đối là một kẻ tự đại cuồng, đưa tay kéo một cánh tay khác của Thái Gia Tuyền liền đi về hướng xe của mình, ngay cả chút cơ hội rụt rè cũng không để lại cho Thái Gia Tuyền – mặc dù rụt rè vốn cũng không thích hợp với cô.

Ba người cứ như vậy một người kéo một người, đi lại vào giờ cao điểm ở vườn trường rộng lớn. Thái Gia Tuyền vốn là bởi vì thấy cảnh tượng kinh khủng mà tay lạnh như băng, đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt lưu trực tiếp chạy đến sau tai, thậm chí còn xen lẫn dòng điện, mà cô không biết rằng, lúc này trên mặt Lâm Phong cũng đã khê ửng hồng, chỉ vì hắn đi ở phía trước, không cho hai tiểu nha đầu có cơ hội nhìn hắn lúc này.

“Cái kia, hôm nay mình nhận lời mua cơm về phòng giúp Tiểu Mao, mình không đi được, hai bạn đi đi.” Liễu Khê nói một câu vô cùng cầu huyết (ý là giả tạo). Lúc nhận được ánh mắt tán thưởng của Lâm Phong thì cũng đồng thời nhận được một luồng oán niệm lạnh lẽo, tay bị Thái Gia Tuyền nắm nhất thời bị bóp đau.

“Các bạn cứ chơi vui vẻ, yên tâm, mình sẽ giúp bạn lấy nước, không cần phải gấp gáp trở về.” Liễu Khê một bên cố gắng nói một bên cố gắng gỡ từng ngón tay Thái Gia Tuyền, sau đó xoay người một cái, biến mất

trong biển người mênh mông...

“Đi thôi, muốn ăn gì?” Lâm Phong có chút buồn cười nhìn Thái Gia Tuyền đang muốn sử dụng ánh mắt giết chết Liễu Khê, cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn cong lên thật cao, lông mày rối rắm thành một đoàn.

Theo bản năng nhéo nhéo tay nhỏ bé mềm nhũn của cô: “Đến phố S đi, bên kia có cửa hàng thịt nướng rất ngon.”

“Nha.” Trước một câu vẫn còn đang hỏi người ta muốn ăn cái gì, sau một câu đã giúp người ta quyết định, tự đại cuồng! – Thái Gia Tuyền buồn buồn nghĩ, nhắm mắt đi theo hắn lên xe.

“Chẳng qua anh còn phải trở về tắm. Đi theo anh chờ một lúc nha.”

“Gì?” Thái Gia Tuyền giật mình nhìn chăm chăm hắn, thầm nói: “Nhanh như vậy liền muốn lừa bạn nữ về nhà, con trai như vậy, không thể tin, không thể tin!” Vừa nói vừa ra vẻ lắc đầu thở dài.

“Nha đầu chết tiệt kia, nghĩ gì thế!” Lâm Phong cười đến có chút bực mình: “Anh vừa mới thực hành tiết giải phẫu cho em xem...” Gợi ý cho Thái Gia Tuyền.

“Liên quan gì đến tiết học?” Thái Gia Tuyền sững sốt.

Lâm Phong đưa ra hai tay của mình nói: “Đôi tay này...”

“.....”

Thái Gia Tuyền bình tĩnh đưa tay rút khăn giấy trên xe, cúi đầu bắt đầu dùng sức lau tay bị Lâm Phong dắt lấy.

“Ha ha ha ha, em thật sự rất đáng yêu.” Lâm Phong vui vẻ cười to, khởi động xe lái về nhà.

4. Chương 7-8

Chương 7: Mối tình đầu ngọt ngào [hạ]

Nhà Lâm Phong ngay đối diện bệnh viện T, nói đến bệnh viện T, đây là bệnh viện lệ thuộc đại học H, đồng thời cũng là bệnh viện tốt nhất tỉnh, sinh viên đại học H phần lớn sẽ thực tập ở đây, nhưng cuối cùng số người có thể lưu lại đây làm việc lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ có những người xuất sắc nhất mới có tư cách ở lại, mà Lâm Phong tất nhiên là một trong số đó. Đây cũng là nguyên nhân hắn được các sinh viên đang học đại học y gọi là lão đại, hắn sớm đã có thể một mình phụ trách ngoại khoa tim mạch bệnh viện T, thậm chí một số bác sĩ lâu năm về mặt trang bị kỹ thuật cũng không bằng hắn.

(Edit đến đây tự dừng lại nhớ đến Đại học Y cùng Bệnh viện Đại học Y bên cạnh, cũng giống trong đây nhỉ :D)

Ngày đó mặc dù xảy ra tình tiết có người khác tắm ở nhà Lâm Phong, nhưng cũng không xảy ra tình huống cầu huyết gì, mặc dù hai người biểu hiện ở ngoài giống như quen biết đã lâu, nhưng dù sao hai bên cũng đã từng gặp nhau một lần cùng với một số “tin đồn” nghe được. Cộng thêm sự sâu sắc cùng thận trọng của người làm nghề bác sĩ, đem khả năng có thể xảy ra tình tiết cầu huyết trực tiếp giảm xuống hàng thấp nhất. Cho nên đến khi ăn xong thịt nướng, được đưa về phòng ngủ, Thái Gia Tuyền cũng không nói bất kỳ lời oán trách gì chuyện Lâm Phong giấu giếm thân phận, ngược lại, cô thậm chí có chút thích Lâm Phong làm như vậy, sau đó nhận định rằng mình có khuynh hướng chịu ngược. Nhưng dù sao đang trong sự chờ đợi buồn chán mà thu hoạch được kết quả thì thật sự làm cho người ta cảm thấy vui mừng.

“Thành thật khai ra, đi lâu như vậy là làm cái gì?”

“Các người lúc nào thì quen nhau? Công tác giữ bí mật làm được tốt ghê.”

“Thật sự đẹp trai như trong truyền thuyết sao? Bạn học Tiểu Thái, chúng ta là chị em tốt đúng không, bạn nhất định phải dẫn chúng mình đi gặp anh ấy một lần nha!”

Đối mặt với sự oanh tạc của các bạn cùng phòng, Thái Gia Tuyền chỉ nói một câu “Anh ấy còn chưa nói anh ấy muốn đuổi theo mình đâu đấy.”

.....

Đêm đó trên diễn đàn trường học xuất hiện một topic, trong nháy mắt có hơn một nghìn lời bình luận đi theo, nội dung khá đơn giản, chủ đề là “Lão đại và hoa khôi – đôi tình nhân đẹp nhất Đại học y”, phía dưới là hình ảnh rất mơ hồ, hiển nhiên là hình ảnh hai người nắm tay nhau được chụp bằng điện thoại, bối cảnh là “đại quân hỗn loạn” đang đi kiếm ăn. Lời bình luận bên dưới có chúc phúc, có ghen tỵ. Còn có người đưa hình hai người lên so sánh, Lâm Phong chính là lúc đang tập trung giải phẫu giải thích hình vẽ trên bàn phẫu thuật, mà Thái Gia Tuyền thì lại là hình đang gợn nước sôi lên, không có hình tượng chút nào, nhìn là biết đây rõ ràng là ảnh chụp trộm.

(Tiếc quá, trường mình chưa có vụ nào như thế này để mình “hóng” theo :)2)

“Vì sao, người nào chụp vậy! Quá thất đức!” Theo một tiếng sư tử hồng, ánh đèn phòng ngủ nghe thấy tiếng lập tức tắt ngấm, là thời gian tắt đèn – mười một giờ...

Khi người khác còn đang rối rắm với hình trên diễn đàn, trong điện thoại di động vang lên tiếng nói vui sướng “Nhanh lên, mở máy tính ra, xem hình hai ta trên diễn đàn một chút đi!” Giọng nam tràn đầy từ tính mang theo tiếng cười truyền ra.

“Ký túc xá tắt đèn rồi, mai mới xem được.” Thái Gia Tuyền vô cùng trấn định trả lời.

“A... Tối mai anh trực ca đêm.”

“Ừ?”

“Không thể cùng em đi ăn cơm tối.”

“A.”

“Chỉ có thể cùng nhau ăn cơm trưa.”

“À.”

“Em đã ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy nói chuyện cùng anh một lúc.”

“Vâng.”

“Em có thể nói nhiều hơn hai chữ không?”

“Anh đây giống như đang theo đuổi em đúng không?”

...

“Ha ha, vậy em đồng ý để cho anh theo đuổi sao?”

“Cũng được.”

Lâm Phong nhất thời rơi vào mừng như điên, liều mạng áp chế xúc động muốn vọt tới dưới lầu ký túc xá, giọng nói mang theo chút run rẩy nói: “Ngày mai! Chờ anh!”

...

Giai điệu bài hát “Memory” không ngừng vang lên, Thái Gia Tuyền rút cuộc trong lúc vô tình nhớ lại mối tình đầu ngọt ngào mà ngủ quên, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ mái nhà chiếu vào trên giường nhỏ. “Phong, vì sao rời bỏ em, anh còn nợ em một lời giải thích, em nhất định phải tìm được anh...” Chương 8: Sinh hoạt rối loạn.

Ban đêm cầu tàu Hamburg lặng lẽ ngủ say bên bến cảng, tạo hình mái vòm màu xanh lá cây dưới sự chiếu sáng của ánh đèn vô cùng rực rỡ, kéo dài đến bờ biển biến mất trong màn đêm. Trên đường phố rộng

rải thỉnh thoảng qua lại vài chiếc xe, lặng yên không tiếng động. Cột đèn xanh đầu đường vẫn với phương thức vĩnh viễn không đổi, sáng lên, tắt đi, lặp đi lặp lại...

“Phong cảnh bên ngoài thật đẹp!” Đứng ở ban công một tầng nhà trọ hạng sang mười một tầng nhìn xuống bên cảng, Tề Minh không khỏi phát ra cảm khái tự đáy lòng, trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy say mê.

“Phong cảnh bên trong cũng rất đẹp!” Một thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi truyền ra từ trong nhà.

Tề Minh lập tức thay bằng vẻ mặt lấy lòng xoay đầu lại: “Ha ha, mình không phải cố ý, cái đó trong sách hướng dẫn rõ ràng viết bỏ vào lò vi sóng là được, không biết sao lại vậy... Aiz, tiếc thật, cái lò vi sóng mới mua...” Vừa nói vừa đi đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, lấy lò vi sóng làm trung tâm, xung quanh phân tán nhiều miếng thủy tinh, vật thể không biết tên cùng quần áo dính đầy mỡ, cảnh tượng cực kỳ bi thảm.

Một người mặc áo sơ mi trắng, cà vạt thả lỏng trên cổ, tay dính đầy mỡ tức giận nhìn chằm chằm Tề Minh: “Thật không biết môn ngoại ngữ của người sao lại thi qua được, tôi từ trong bụng mẹ cũng đọc hiểu câu này!” Vừa nói vừa ném cho hắn một mảnh đồ hộp bằng sắt, phía trên viết lớn một hàng chữ tiếng Đức màu đỏ “Mở ra rồi làm nóng.”

“A, cái này... Aiz, người đừng thu dọn nữa, dù sao ngày mai cũng sẽ có người đến quét dọn, đến lúc đó cùng nhau nữa dọn dẹp thôi.” Dừng một chút, thấy sắc mặt đối phương sắc vẫn không khởi sắc, Tề Minh vội vàng bổ sung: “Ngày mai mình đi mua cái lò vi sóng mới cho cậu, đúng, nhất định mua cái giống y hệt.” “...” “Ai nha, cậu hôm nay mặc thật đẹp, mặc nghiêm túc như vậy, có hoạt động quan trọng gì sao?”

Hạ Cẩm Hiên cuối cùng bỏ cuộc, đối với Tề Minh vô lại, hắn đến bây giờ cũng chỉ có thể đành chịu vậy thôi, buồn bực rửa sạch tay dính mỡ, tháo cà vạt, cởi hai cúc cổ áo, ném mình lên ghế sa lon: “Cà phê!” Không bao lâu sau, Tề Minh động tác lưu loát bưng tới một ly cà phê, biểu tình nịnh nọt khiến cho hắn nhìn lại có xúc động muốn đánh người.

“Hiên, hôm nay mình gặp được hai mỹ nhân Trung Quốc ở siêu thị, quá đẹp, quả thật là cực phẩm...”

Hạ Cẩm Hiên uống một ngụm cà phê, nhíu nhíu mày, hiển nhiên đối với loại cà phê hòa tan này không thích lắm: “Thế nào? Mới đến không bao lâu liền lộ ra nguyên hình? Vậy ngưỡng mỹ nữ trong nước thì sao? Người định xử lý sao?”

“Một chữ – cắt, mình muốn là kéo thêm vài năm không trở về nước, họ khẳng định đã sớm chạy đi quyến rũ những người khác rồi... Aiz, cậu vẫn chưa trả lời mình đấy, hôm nay đã làm gì? Cả ngày cũng không trông thấy người, còn mặc thành hình người dạng chó như vậy.” Nói xong còn dùng ánh mắt quỷ dị quan sát Hạ Cẩm Hiên.

“...”

Hạ Cẩm Hiên cầm gối ôm cạnh tay đập mạnh vào mặt Tề Minh, Tề Minh gào khóc: “Chết tiệt, cậu không biết tôi kiếm ăn bằng khuôn mặt này sao?”

Nói đến hình người dạng chó, Hạ Cẩm Hiên mặc dù không có khuôn mặt hoa đào trên hoa gheo nguyệt như Tề Minh, nhưng tuyệt đối cũng được coi như hình tượng đẹp trai như ánh mặt trời, nhất là khí chất thích hợp bên ngoài kia, ánh mắt tràn đầy cơ trí, ném đến đâu cũng không thể khiến cho người ta quên lãng sự tồn tại. Chiều cao 1m83 ở nước Đức cũng không có vẻ thấp. Góc cạnh khuôn mặt mơ hồ mang theo chút tính trẻ con, nhưng phần lớn thời gian hắn cũng thu liễm lại khá nhiều. Như lúc nhìn Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh, người bình thường chắc chắn cũng sẽ trước cảm khái Tề Minh anh tuấn, sau đó không khỏi lại bị Hạ Cẩm Hiên hấp dẫn.

“Ngủ, ngày mai còn có lớp.” Hạ Cẩm Hiên cũng không trả lời vấn đề Tề Minh, ngáp đi vào trong phòng.

5. Chương 9-10

Chương 9: Sinh hoạt rối loạn [hạ]

Vừa mở cửa phòng ra, một mùi hương đặc trưng của động vật giống đực phả vào mặt, nhú nhú mày, bắt đầu dĩ thử dài nói: “Ngày mai nhất định phải về sớm giặt sạch mấy thứ này.”

“Haha haha.” Phía sau Tề Minh cười to một cách khoa trương.

“Cười đã chưa? Chỗ cậu chắc giờ tốt hơn chứ? Để mình vào xem thử chút?” Hạ Cẩm Hiên mỉm cười trả lời.

Tề Minh đổi sắc mặt trong nháy mắt “Ách, đừng. . .” Ngay sau đó ý tưởng lóe lên: “Chỉ là hình như sáng mai ai đó có lớp, mà người đấy lại không tự dậy được. . .”

Bị chạm vào nỗi đau, Hạ Cẩm Hiên liền thu hồi nụ cười, nghiêm túc vớt lại một câu “Nhớ gọi mình!” Sau đó đóng sầm cửa lại, nghe ngoài cửa vang lên một tiếng cười quái dị không ngoài ý muốn.

Lại nói, căn hộ này vốn là mẹ Hạ Cẩm Hiên mua cho hắn, địa điểm ngay gần thắng cảnh nổi danh của Hamburg – bến tàu, căn hộ còn cố ý thiết kế thêm một khoảng sân ngắm cảnh lộ thiên. Bởi vì Hạ Cẩm Hiên từ bé đã thích ngắm biển, thích ra biển, cho nên liền mua chỗ này.

Mà Tề Minh dọn về đây ở, thứ nhất là do hai người thân quen, thứ hai, quan trọng hơn là đảm nhận chức năng làm đồng hồ báo thức cho Hạ Cẩm Hiên. Hạ Cẩm Hiên có một tật xấu trí mạng, đó chính là buổi sáng ngoan cố, hoàn toàn không rời giường được, hơn nữa tính khí lúc ngủ dậy đặc biệt lớn, cho nên khi Tề Minh dọn vào đây ở liền đặt ra “Quy ước ba điều – đánh người không cho phép đánh vào mặt”. Theo cách nói của Tề Minh, người quá thông minh, ít nhiều tính cách đều có chút quái dị, cho nên đối với sự kỳ cục này của Hạ Cẩm Hiên, hắn cũng nhìn mãi thành quen, không nói gì được.

Lúc này lại không như vậy, đến sáng hôm sau, Tề Minh vừa tỉnh đưa tay dề xuống đồng hồ báo thức đầu giường, ngồi dậy một cái, tiếng quần áo rơi loạn xuống đất. Kiểu tóc tinh tế thường ngày giờ chỉ mềm mại rơi trên trán, khuôn mặt còn buồn ngủ, dưới cằm lởm chởm râu mới mọc, lồng ngực gợi cảm... (mê chết người không đền mạng-ing).”A!

” bị phần hét lớn một tiếng, phát tiết oán niệm trong người, rõ ràng là không có thời gian lại phải dậy sớm.

Tùy tiện lấy một cái áo khoác từ đồng quần áo vừa rơi xuống đất khoác lên người, gian nan bước ra phòng, đi đến phòng Hạ Cẩm Hiên, lịch sự gõ hai cái rồi đẩy cửa đi vào. Chỉ thấy trong phòng vang lên tiếng chuông của điện thoại di động, đồng hồ báo thức, đồ chơi chạy bằng điện náo loạn như một bản hòa âm – phạm là cái gì có thể hẹn giờ được đều được dùng làm đồng hồ báo thức, nhưng người này lại đang làm gì? Cư nhiên ôm gối ngủ say sưa! Thậm chí thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng ngáy nhỏ.

Căn cứ kinh nghiệm từ trước, Tề Minh biết bất kỳ hình thức tranh cãi ầm ĩ la hét nào cũng không có ích lợi gì, bao gồm cả nói cho hắn biết có cháy kia. Vì vậy trực tiếp vén một góc chăn lên, đưa bàn tay lạnh như băng của mình đi vào...

“A!!!” ...

— sau cảnh tượng phối nhạc: “Nhanh sử dụng Song Tiết Côn, hừ hừ hắc hắc...” Chương 10: Đại học Hamburg.

Sau một loạt xét duyệt nghiêm cẩn cùng giao nhận giấy tờ, Thái Gia Tuyền rốt cuộc cũng hoàn tất thủ tục nhập học, lấy thẻ học sinh, mới thấy thanh thản. Cô sẽ phải bắt đầu con đường học hành nơi đất khách quê người, không còn là cô gái nhỏ vô ưu vô lo, sống an nhàn trong trường đại học, được bố mẹ lo cho, cô cần phải dựa vào hai bàn tay mình để tự nuôi sống bản thân.

Số tiền bố mẹ đưa cho trước khi sang Đức chỉ giúp cô cầm cự được ba, bốn tháng, mặc dù thi được học bổng nhưng sinh hoạt phí cùng tiền thuê phòng thì phải tự mình lo, cô phải nhanh đi làm thêm ở ngoài mới được.

Còn đang lo nghĩ nên cô đi bộ trong vô thức trên sân trường, vô tình đi đến cạnh một rừng cây nhỏ, mơ hồ nghe thấy tiếng cười. Tò mò quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, thoáng có chút giật mình, lại có hai người quần áo xộc xệch đang ôm nhau nằm trên bãi cỏ đã sớm khô héo. Thời tiết cuối đông đầu xuân, trời

lạnh như thể mà hai người có nhả húng như vậy, điều này làm cho Thái Gia Tuyền không khỏi hoài nghi những lời đánh giá trong nước dành cho người Đức – hàm súc, kín kẽ, cẩn thận có phải là thật hay không. Giật mình cũng chỉ trong nháy mắt, Thái Gia Tuyền cẩn thận thu hồi tầm mắt, không đem lực chú ý đặt quá nhiều trên hai người, chỉ cho là nước nào cũng sẽ có người tuổi trẻ khí thịnh. Cô không chú ý tới, lúc này một đôi mắt đã lặng lẽ nhìn chăm chú cô, ánh sáng khác thường chợt lóe lên. . .

Tiếp tục đi về phía trước, Thái Gia Tuyền rơi vào một sự buồn bực khác, sân trường quá lớn, kiến trúc lại phân tán cả thành phố Hamburg, có thể nghĩ tương lai đi học là một quang cảnh mệt mỏi như thế nào. Cũng may chỉ có năm thứ nhất mới cần học lớp giảng dạy đảng hoàng, mục đích là để cho lưu học sinh có thể thích ứng khóa trình y học cùng quen thuộc một số danh từ chuyên môn, nói đơn giản là để cho bạn từ một người làm bác sĩ nước Trung Quốc chuyển sang thành bác sĩ nước Đức. Từ năm thứ hai mới bắt đầu thực tập ở bệnh viện cùng với làm chuyên đề nghiên cứu ... Rồi.

“Aiz...” Thở dài một hơi. Đột nhiên một thứ sáng long lanh hấp dẫn lực chú ý của Thái Gia Tuyền – là một chiếc xe, một chiếc xe việt dã dừng ở ven đường, không biết của hãng nào (sau đây được người khác cho biết là Cadillac). Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời mùa đông lại tỏa sáng lấp lánh. “Không biết một chiếc xe có đủ ỉnh ăn trong một năm...” Lúc này Thái Gia Tuyền còn đang rối rắm sinh hoạt phí nên không nghĩ đến, tương lai không lâu, mình sẽ cùng chiếc xe này gắn bó keo sơn. . .

Bên kia, Hạ Cẩm Hiên sáng sớm bị Tề Minh lấy cách thức không phải của con người gọi dậy, lại lấy cách thức cũng không phải của con người trả thù lại, mới hết cơn tức rời giường, tinh thần sảng khoái, vội vã gặm mấy miếng bánh bao đã sớm chín ngán mà Tề Minh mới mua lúc sáng về, đổ hai cốc sữa lạnh từ trong tủ lạnh, bụng dạ một trận sôi trào, vô cùng hoài niệm cuộc sống sữa đậu nành cháo quẩy.

Xuống thang máy, lên chiếc xe Cadillac yêu thích, chạy thẳng đến trường học... Hôm nay có tiết quan trọng, giảng viên là người cố chấp đứng đầu nước Đức, đã từng bị vì có học sinh đi trễ mà bị ông ấy trực tiếp đuổi ra phòng học, liền ngay cả cấp cao trong trường học ra mặt đều không thay đổi... Hạ Cẩm Hiên cũng không muốn trở thành người thứ hai bị đuổi ra phòng học.

Chạy như bay trên đường rộng rãi sạch sẽ, rốt cuộc cũng đến lớp trước giờ vào học.

“Xuan!” Vừa đến lớp thì có bạn học lớn tiếng gọi hân, Hạ Cẩm Hiên theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một bạn nam mập mạp người Đức, để tóc húi cua quy củ, khoác trên người áo lông hoa văn ô vuông cực lớn, ngồi ở cạnh cửa. Lúc này đang giơ tay ý bảo tự mình đi đến.

6. Chương 11-12

Chương 11: Kế hoạch ra biển

Hạ Cẩm Hiên sững sốt một chút, lững thững đi đến, cách một bàn thì ngồi xuống, dùng tiếng Đức lưu loát nói: “Sao hôm nay lại qua đây học vậy?” – bên này là chỉ khoa cơ giới. Ngồi cách một bàn là vì hân quá mập, Hạ Cẩm Hiên không muốn bị đè bẹp.

Bạn học mập mạp người Đức này tên là Jacob, là sinh viên khoa kinh doanh, đồng thời cũng là bạn của Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh, nhưng hân cư nhiên lại xuất hiện trong lớp khoa cơ giới, đây quả thật là có chút khác thường.

Jacob ngồi lại gần Hạ Cẩm Hiên nói: “Không có thời gian rồi, hôm qua cậu biến mất cả ngày, tìm khắp nơi đều không thấy bạn, hôm nay không thể làm gì hơn là trực tiếp đến tìm cậu, dù sao nay bên khoa kinh doanh không có lớp, chúng mình tìm được thuyền rồi, nhưng chỉ mượn được một ngày, từ chiều nay đến chiều mai, đợi một lúc là chúng ta có thể ra biển rồi, cậu có đi không?”

Hạ Cẩm Hiên vui vẻ, kế hoạch ra biển hơn mấy tháng trước rốt cuộc có thể thực hiện được rồi, đối với người thích biển mà nói thì đây thật sự là một tin vui vô cùng. Cũng vì thế nên Jacob mới vội vã như thế tìm hân, thuyền thật sự là rất khó tìm, bọn họ tìm nhiều cách thật không dễ dàng gì mới mượn được một chiếc

như thế, lại còn chỉ có thể thuê một ngày. Trong số bọn họ chỉ có Hạ Cẩm Hiên là người có giấy cho phép ra biển, hẳn nếu không rảnh, cả kế hoạch liền bị nhờ...

Lúc này, một thầy giáo già người Đức đeo cặp kính lão dày đi vào, cả phòng học trong nháy mắt an tĩnh lại. Không cần hỏi, đây chính là vị giáo sư cố chấp nhất trong truyền thuyết kia.

Jacob đành phải ngậm miệng lại, lúc này không đi được rồi. Giật lấy một quyển sách từ chỗ Hạ Cẩm Hiên, bộ dạng giả vờ như nghiêm túc nghe giảng, Hạ Cẩm Hiên im lặng nhìn tên mập không khách khí này, ném cho hắn một ánh mắt đồng tình.

.....

Khi lớp sắp hết tiết, Jacob đã sớm buồn ngủ, cách hành như cách sơn*, thử phép tính thử lại cơ học dài dòng đối với hắn mà nói giống như thiên thư*. Liếc nhìn Hạ Cẩm Hiên bên cạnh, thấy hắn đang nghiêm túc nghe giảng, thỉnh thoảng còn phụ họa vấn đề giáo sư đưa ra, hoặc là nhanh chóng tính toán cái gì đấy trên giấy, chỉ có thể bắt đầu tiếp tục thiên nhân giao chiến với bản thân.

cách hành như cách sơn*:không trong nghề không biết tình hình nghề đó.

thiên thư*: sách trời, văn chương chữ viết khó đọc hoặc khó hiểu.

“Vị bạn học kia, xin hỏi anh có nơi nào không hiểu sao?” Thanh âm lão giáo sư truyền đến, không may, cái thanh âm này là nói hướng về phía Jacob...

.....

Jacob như bị điện giật cứng tại chỗ, hiển nhiên, giáo sư đã sớm chú ý thấy tâm hồn hắn không để ở đây, thân thể “khổng lồ” của hắn thật không muốn chú ý cũng khó khăn.

“Em... Em toàn bộ cũng không hiểu...” Jacob thành thật trả lời. Một bên Hạ Cẩm Hiên ảo não lấy tay đỡ trán... Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, giáo sư cũng không làm khó hắn, mà là mỉm cười nói với Jacob: “Em có thể hỏi thêm bạn bên cạnh hoặc trực tiếp đến tìm thầy. Tốt lắm, tiết học hôm nay dừng tại đây, tan lớp thôi.” Trong mắt mọi người, Hạ Cẩm Hiên tuyệt đối là kết hợp hoàn mỹ giữa thiên tài và chăm chỉ, suy nghĩ nhanh nhẹn, logic rõ ràng, mị lực cá nhân mãnh liệt, liền giảng viên cố chấp nhất cũng đối với hắn vài phần kính trọng.

Đợi mọi người ra bớt khỏi phòng học, Jacob mới rất cung kính đi lên giảng đài giải thích với giáo sư rằng mình cũng không phải là sinh viên khoa cơ giới, đến nơi này đơn thuần là cơ duyên xảo hợp, cũng bày tỏ áy náy, giáo sư tốt bụng nhận lời áy náy của hắn. Người Đức thẳng thắn tương giao* làm cho người ta kính nể.

cơ duyên xảo hợp*:cơ hội và duyên phận.

tương giao*: kết bạn, làm quen.

Rất cuộc ra khỏi phòng học, Hạ Cẩm Hiên vẫn ôm bụng cười xấu xa, theo phía sau Jacob trường thư liệu nhất giọng điệu sau oán niệm nhìn của hắn. Lúc này các bạn học đều gần như đi hết rồi, chỉ còn lại chiếc xe Cadillac cô đơn của Hạ Cẩm Hiên dừng ở ven đường, mà một cô gái phương Đông đang ngốc lẳng nhìn chăm chăm vào xe, không cần hỏi cũng biết là bạn học Thái Gia Tuyền của chúng ta.

Jacob nhìn Thái Gia Tuyền đứng chết trân tại chỗ, mà Hạ Cẩm Hiên chỉ là sững sờ một chút, nghiêm trang hỏi bằng tiếng Đức bản địa: “Tiểu thư muốn đi nhờ xe sao?”

“Không, không cần” Thái Gia Tuyền nghe được âm thanh mới lấy lại tinh thần được, vội vàng trả lời một câu sau đó quay đầu nhìn về bên này...

Chương 12: Gặp mặt vội vã.

Thái Gia Tuyền nhìn Hạ Cẩm Hiên một cái, lòng cô vốn như dòng nước lạnh, với bề ngoài đàn ông đã sớm mất khả năng thưởng thức, nhưng lúc này vẫn có chút do dự, đối phương có thể là người Trung Quốc, mình có phải nên cẩn thận hơn một chút không...

Mà Hạ Cẩm Hiên lúc này chỉ muốn lập tức lao đến cảng Hamburg, lái chiếc du thuyền thật vất vả mới mượn được ra tiếp xúc gần hơn với biển rộng, dù trước mặt có là đại mỹ nữ mà hẳn cũng phải giật mình cũng không khiến hẳn dừng lại được.

Vỗ một cái tên Jacob mà trong mắt đang lấp lánh trái tim hồng, “Đi!” Sau đó trực tiếp ngồi vào trong xe, khởi động xe nghênh ngang rời đi.

Tự giẫm lắc lắc đầu, Thái Gia Tuyền có chút hối hận không đi nhờ xe. Có thể ngồi một chút lên chiếc xe Cadillac chưa bao giờ ngồi qua thì tốt, chủ yếu nhất là cô hình như có chút lạc đường, không biết còn phải đi bao lâu mới có thể tìm được trạm xe đi về đây.

“Cần trợ giúp sao?” Khi Thái Gia Tuyền chân chừ không đi trước cột mốc đường thì một giọng nữ hấp dẫn vô cùng từ phía sau truyền đến. Quay đầu lại chỉ thấy một mỹ nữ người Đức tóc vàng mắt xanh, vóc người cao gầy đang mỉm cười nhìn mình.

“Đúng vậy, chỉ sợ mình lạc đường rồi. Bạn có thể chỉ ình đường đến trạm xe gần đây không?” Thái Gia Tuyền dùng tiếng Đức thân thiện hỏi.

“Mình cũng đang muốn đi đến đấy, cùng nhau đi thôi.” “Tốt quá, cảm ơn bạn.” Sau khi lấy được câu trả lời tán thành, mỹ nữ nước Đức nhiệt tình bá vai Thái Gia Tuyền, ý bảo cô đi cùng mình. Đối với cử chỉ thân mật ít có ở nước Đức, Thái Gia Tuyền cũng không để ý quá mức, dù sao ở trong nước, con gái kề vai sát cánh đi gần nhau là chuyện gặp thường xuyên...

Dọc theo đường đi, hai người nói chuyện rất hợp nhau, biết được tên mỹ nữ là Lafey, là sinh viên khoa luật trường Hamburg, nhỏ hơn một tuổi so với mình, Thái Gia Tuyền ý xấu nói cho cô biết, trong mười hai con giáp của Trung Quốc, mình cảm tình con cẩu, còn Lafey là con heo!

“Oh, heo thật đáng yêu” Lafey chẳng những không buồn bực, ngược lại rất vui vẻ, bởi vì nhà cô đang nuôi sủng vật là con heo, tên không mới mẻ lắm, gọi là piggy.

“Trời ạ, sủng vật heo! Mình có thể nhìn chút không?” Thái Gia Tuyền có chút vui mừng, hưng phấn hỏi.

“Dĩ nhiên, lúc nào cũng được!” Lafey cũng hết sức cao hứng quen được người bạn Trung Quốc này, dọc theo đường đi ngăn ngừa Thái Gia Tuyền nói cho cô nghe chuyện Trung Quốc, hoàn toàn đã phá vỡ vốn kiến thức ít ỏi về Trung Quốc của cô, khiến lòng hiếu kỳ của cô về cô gái Trung Quốc trước mặt này càng cao hơn.

Trao đổi số điện thoại cho nhau, nói lời từ biệt Lafey trước trạm xe, Thái Gia Tuyền ngồi lên chuyến xe quay về, cô phải nhanh chóng tìm công việc mới được...

“Oa, Hiên, cậu là tảng đá sao? Cô bé vừa rồi thật đáng yêu, búp bê Trung Quốc trong truyền thuyết! Cậu cư nhiên một chút phản ứng cũng không có!” Lái xe đi xa thật là xa, bị bắt lên xe, lúc này Jacob mới phục hồi lại tinh thần, oán giận Hạ Cẩm Hiên.

“Cũng không biết vừa rồi rốt cuộc là ai một chút phản ứng cũng không có!” Hạ Cẩm Hiên liếc hẳn một cái. Đúng vậy, Jacob đứng chết trân tại chỗ, nửa điểm phản ứng cũng không kịp làm...

“Nhưng cô ấy thật sự là người Trung Quốc, chẳng lẽ không đúng sao?” Jacob bắt đầu cười ha hả.

“Nếu như là người Trung Quốc, sớm muộn cũng biết.” Hạ Cẩm Hiên ung dung nói.

“Cậu luôn lý trí như vậy sao?” Jacob bắt đầu dĩ nhiên. Chỉ là Hạ Cẩm Hiên nói cũng là sự thật, du học sinh cùng học trong trường Hamburg, muốn điều tra là chuyện rất dễ dàng.

Chiếc xe Cadillac màu đen đi nhanh trên đường cảng biển, xe điện ngầm cũng vững vàng chạy. Hạ Cẩm Hiên cùng Thái Gia Tuyền, hai người này đã định trước phải quần quýt bên nhau cả đời, sau cuộc gặp mặt vội vã cứ vậy đường ai nấy đi...

7. Chương 13-14

Chương 13: Hạ Cẩm Hiên lo lắng

“Mọi người đều biết tin chứ?” Hạ Cẩm Hiên dời đi đề tài khác.

“Đúng vậy, lúc này chắc đều ở bến tàu rồi.”

“Xem qua thời tiết chưa?”

“Xem qua, ngày nắng, không thành vấn đề”

“Tốt lắm, Jacob, buổi tối có thể tổ chức party trên du thuyền rồi.” Hạ Cẩm Hiên mỉm cười “Chẳng qua mình chưa chuẩn bị gì.” Nụ cười mang theo ý tứ dò xét... Hấn vẫn cảm thấy Jacob là người thích hợp nhất trong khoa kinh doanh làm trợ lý việc linh tinh, vì sự tỉ mỉ tên mập này ngược lại với cân nặng của hấn.

“Mình sớm nghĩ đến rồi, sáng sớm liền thông báo cho Tề Minh giúp cậu chuẩn bị xong! Hấn hiện tại chắc cũng đang đi đến đấy.” Jacob đắc ý nói.

“Cái gì? Cậu nói cho tên kia đi cùng? Hấn đã đáp ứng?” Hạ Cẩm Hiên kinh hãi, thương hại nhìn Jacob “Cậu không phải muốn theo đuổi Hannah sao??”

Thật ra thì mục đích chủ yếu của chuyến du thuyền lần này chính là vì giúp Jacob theo đuổi Hannah, mà Tề Minh thân là hoa hoa công tử, đứng đầu danh sách bị loại ở ngoài, đứng mũi chịu sào bị bài trừ ở người viên danh sách ở ngoài, cả kế hoạch này hấn không biết gì.

“Ha ha, không sợ, Hannah thích con trai cường tráng! Sẽ không có hứng thú với tên kia.” Jacob tự tin mà nói.

“Cường tráng...” Hạ Cẩm Hiên giả vờ như có điều suy nghĩ, lặp đi lặp lại như có điều hiểu ra, khiến cho Jacob cười ha ha.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Hạ Cẩm Hiên căn bản là thừa, bởi vì tên Tề Minh kia không đi một mình, còn dẫn theo một mỹ nữ, mỹ nữ này không phải người khác, chính là Laffey mới cùng Thái Gia Tuyền đi đến trạm xe. Lúc ấy cô chia tay với Thái Gia Tuyền rồi đi đến chỗ hẹn này.

Laffey vóc người cao gầy, cùng cao 1m8 với Tề Minh, đường cong khỏe đẹp có vẻ đẹp dã tính, trong đám người trẻ tuổi vô cùng nổi bật.

...

Thuyền thuận lợi ra biển, sau một thời gian ngắn ngủi đã quen thuộc, Hạ Cẩm Hiên rất ung dung lái du thuyền đi sâu ra biển cả.

Khi màn đêm phủ xuống, cuồng hoan bắt đầu, trên boong thuyền náo nhiệt ăn uống linh đình. Jacob khẩn trương trò chuyện cùng cô gái vừa vặn đang thưởng thức cảnh biển dọc theo thân thuyền, Tề Minh cùng Laffey trà trộn trong đám nam nam nữ nữ vui vẻ cười đùa.

Bất đồng với phía ngoài náo nhiệt, bên trong buồng điều khiển an tĩnh, đã sớm thả neo, Hạ Cẩm Hiên đang suy tư. Hôm qua bố sang đây đàm phán đơn hàng, hấn tự nhiên cũng phải mặc trang phục “dạng chó hình người” đi cùng, buôn bán rất nhanh giải quyết, rồi sau đó hai bố con nói đến tình hình Hạ Cẩm Hiên ở nước Đức.

Đối với việc học tập của hấn, ông tuyệt đối hài lòng, nhưng căn hộ dơ dáy bẩn thỉu cùng ghi chép hai lần nhập viện vì đau dạ dày của Hạ Cẩm Hiên năm ngoái làm người ta hết sức lo lắng. Vì vậy gửi thông điệp cuối cùng cho Hạ Cẩm Hiên, hoặc là quản lý tốt cuộc sống của mình, hoặc là đưa mẹ sang đây... Dù sao vừa học chăm chỉ vừa làm việc, ông thật ra cũng không ôm hy vọng nhiều đối với việc hấn có thể tự mình giải quyết...

Đưa mẹ sang đây? Sao có thể được? Cuộc sống của mình mặc dù hỗn loạn, nhưng dù gì cũng tự do thanh thản, nếu là đưa mẹ sang đây, chẳng phải là lại muốn trở về cuộc sống trong nước trước kia sao, điều này làm cho bạn học người Đức từ nhỏ đã độc lập biết thì mặt mũi nào gặp người. Cho nên Hạ Cẩm Hiên lúc ấy cơ hồ không chút suy nghĩ chọn phương án tự mình giải quyết. Chỉ là bây giờ nghĩ lại, đáp ứng vẫn còn

quá qua loa, cũng may hắn có đủ tiền để thuê một người giúp việc, chuyện giống như không còn khó khăn như vậy, nhưng sao tìm được người giúp việc, nên tìm người như thế nào? Xem ra còn phải bàn luận thêm cùng Tề Minh...

Chương 14: Thông báo tuyển dụng

“Cậu nói cái gì? Thuê một người giúp việc?” Tề Minh có chút không thể tin được lỗ tai mình. Một Hạ Cẩm Hiên vốn luôn có chủ kiến đột nhiên lại hỏi ý kiến của hắn, hơn nữa còn hỏi một chuyện lạ như mặt trời mọc ở hướng tây vậy.

“Không sai, hơn nữa phải sớm giải quyết, bố mình tháng sau sẽ trở lại nước Đức xác nhận đơn đặt hàng, nếu như khi đó chúng ta còn để nguyên như bây giờ, mình liền chuẩn bị tiếp nhận giám thị mọi lúc mọi nơi của mẹ mình, mà cậu, chỉ có thể lập tức, lập tức chuyển đi!” Hạ Cẩm Hiên nghiêm túc trả lời.

“Cái này, có chút khó khăn, yêu cầu của mình rất cao ~” Tề Minh giống như suy tư.

“A? So với ngủ ngoài đường khó hơn à?” Giọng nói Hạ Cẩm Hiên mang theo ý tứ uy hiếp rõ ràng.

“À... Thật ra thì, mình chỉ có một yêu cầu.”

“Nói!”

“Mỹ nữ!”

“Mỹ nữ!”

Tề Minh lúng túng phát hiện, Hạ Cẩm Hiên cứ nhiên trăm miệng một lời mà nói ra hai chữ này.

“Cũng biết cậu nghĩ như vậy, mình đã soạn xong thông báo tuyển dụng, cậu xem rồi nếu cần thêm ý kiến gì thì ghi vào. Về phần phí dụng, mỗi người một nửa không ý kiến gì chứ, cậu mỗi tháng ít tốn một cô là đủ.” Hạ Cẩm Hiên lắc đầu một cái, đem laptop trên đầu gối đưa cho hắn xem.

Tề Minh nhận lấy laptop, liếc nhanh một cái. Đại khái nội dung rất đơn giản, muốn thuê một nữ giúp việc, chủ yếu là các công việc đơn giản như biết làm cơm, quét dọn, giặt quần áo. Nhưng yêu cầu là người Trung Quốc, biết làm món Trung Quốc. Đưa đãi ngộ tương đối phong phú, trừ bao ăn ở ra, mỗi tháng còn có thêm 300 đồng Euro tiền lương. Phải biết ở nước Đức, tiền thuê phòng cùng tiền ăn đã chiếm phần lớn, còn lại cũng chỉ có phí giao thông, một ít giải trí, cho nên 300 đồng Euro tiền lương, tương đương với tiền tiêu vặt thuần túy, điều kiện ưu đãi như vậy, tuyệt đối có sự dụ hoặc.

Tề Minh không khỏi nhướn mày “Mình dám khẳng định, dựa vào thông báo tuyển dụng này, tuyệt đối có thể tìm ra được tất cả con gái Trung Quốc ở nước Đức.”

“Cái này cậu không phải lo, mình chỉ thông báo trên trang web bạn học Trung Quốc ở đại học Hamburg.” Hạ Cẩm Hiên cười xấu xa, “Hơn nữa “mỹ nữ” có thể qua cửa ải của cậu đoán chừng cũng chẳng có mấy?”

“Tại sao nhất định phải thông báo ở đây?” Tề Minh giống như nắm bắt được cái gì đấy. du học sinh Trung Quốc ở đại học Hamburg không ít, thành lập một trang web, trên đây ghi lại phương thức liên lạc của mọi người, đàm luận về cuộc sống ở nước Đức, tâm đắc khi nghiên cứu, nơi để không ít người giải sầu...

“Bởi vì biết gốc biết rễ.” Hạ Cẩm Hiên trả lời như chuyện đương nhiên “Nếu không tùy tiện tìm một người đến ăn trộm mất đại soái ca của chúng ta đi thì sao?”

Lúc này Tề Minh đã cho rằng người này nhất định có mục tiêu từ trước, chỉ coi đây là cái cớ để đưa về nhà mà thôi. Không để ý đến giọng kể khổ của hắn, thêm vào một điều kiện cuối cùng: “Thí sinh cuối cùng do mình quyết định, Hạ huynh đồng ý không?” Hồng dò xét tiếng gió từ miệng hắn.

“Tề huynh xin cứ tự nhiên.” Hạ Cẩm Hiên không chút do dự trả lời. Khiến Tề Minh nhất thời chán nản.

Hai người liền sửa một ít vấn đề nhỏ, sau đó đưa tin tức lên trang web.

Lại nói cộng đồng sinh viên người Hoa ở đại học Hamburg là do du học sinh Trung Quốc lập ra từ mười mấy năm trước, trải qua vài lần cải tiến, điều kiện kiểm tra thành viên tương đối nghiêm khắc, chẳng những cần dùng tên thật, còn phải có số thẻ sinh viên ở đại học Hamburg mới được nhận. Nếu như không có chính sách như vậy, các bạn khác không thể xem được bài mình post lên.

8. Chương 15-16

Chương 15: Hưởng ứng lệnh triệu tập làm nữ giúp việc

Ở nước Đức, du học sinh Trung Quốc không được phép đi làm thêm, Thái Gia Tuyền vẫn đang đau đầu với chuyện này, tìm một công việc chính quy là không thể, chỉ có thể chọn công việc lao động phổ thông đơn lẻ, hơn nữa làm ở chỗ người Trung Quốc thì càng tốt, không có văn bản hợp đồng lao động, càng không thể lưu lại chứng cứ việc mình nhận tiền lương.

Cô lại không giống Lâm Nhã Khiết, có một kỹ năng tốt, tranh thủ khiêu vũ ở một số tiệc mừng kiếm thù lao, mà phương thức nhận thù lao này lại tương tự như nhận lì xì, vì vậy không tồn tại nghi ngờ đi làm, ngược lại còn có thể nhận được mỹ danh xúc tiến trao đổi nghệ thuật phương Đông và phương Tây.

Lâm Nhã Khiết cũng giúp cô nghĩ biện pháp: “Bạn biết lái xe không?”

“Không biết.”

“Biết ca hát không? Nếu không mình nhảy, bạn hát?”

“Không biết.”

“Vậy bạn biết cái gì?”

“Ăn, uống, vệ sinh, ngủ.” Nhìn biểu tình buồn bã của Lâm Nhã Khiết, do dự một chút, nói tiếp “Mình cũng biết cầm dao mổ người, dù sao mình cũng là bác sĩ.” Không đợi Lâm Nhã Khiết nói tiếp, tiếp tục tự lẩm bẩm: “Có điều hình như bằng bác sĩ của mình không dùng được ở nước Đức, bạn nói xem mình có thể làm cho hắc bang nước Đức không? Có lẽ ở phương diện mua đi bán lại thân thể con người, mình có thể giúp bọn họ.”

“Mình ngã!” Lâm Nhã Khiết ngã mình lên giường Thái Gia Tuyền...

“Bình thường bạn nhận việc như thế nào?” Thái Gia Tuyền hỏi.

“Mình nổi danh sẵn rồi, đương nhiên là bọn họ tự động tìm đến mình ~” Lâm Nhã Khiết không quên thổi phồng mình “Chỉ là lúc vừa đến, mình đăng tin trên trang mạng người Hoa, chủ động diễn hai điệu miễn phí, sau đó dần dần có người hẹn mình.”

“Mạng người Hoa?” Thái Gia Tuyền cảm thấy đây cũng là một cách tốt “Nói mình biết địa chỉ trang web.”

... Đăng nhập vào, cô chú ý ngay đến một tin tức đang đứng đầu: “Có bạn học trong Hamburg tìm kiếm nữ giúp việc lương cao trên trang web ~~” thông qua các dòng tin liên tiếp này, cô rất dễ dàng đi vào mạng lưới bạn học. Dùng thẻ học dinh vừa nhận được, thông qua khảo sát, cuối cùng mới thấy được thông báo tuyển dụng này.

Khi thấy tên người liên lạc viết Tề Minh, khóe miệng Thái Gia Tuyền hiện ra một nụ cười xấu xa “Thì ra là một người không thể tự chăm lo mình...”

Chuyện không ngoài dự đoán, hồ sơ gửi về lại có các trường đại học cao đẳng khác, các kiểu bạn học nữ khác nhau, thậm chí cả các bà các cô cũng gửi về... Sau khi Tề Minh lập lại rằng cần bạn học cùng trường, loại bỏ được một số lượng lớn người, sau dựa theo tiêu chuẩn mỹ nữ của Tề Minh, một nhóm nữa lại hy sinh vinh quang. Cho đến khi Hạ Cẩm Hiền chạy đến quán bar-coffee, chỉ còn lại ba người cuối cùng...

Mà một trong ba người, chính là bạn học Thái Gia Tuyền, người đã trải qua đấu tranh tư tưởng, dưới sự thúc ép của Lâm Nhã Khiết cùng áp lực cuộc sống, rốt cuộc hưởng ứng lệnh triệu tập. Không thể nghi ngờ, cô là người xinh đẹp nhất. Hạ Cẩm Hiền vừa đến nơi thì thấy hai mỹ nữ đang vây quanh Tề Minh, còn dư lại một đại mỹ nhân mình từng gặp trong sân trường đang ngồi một mình uống cà phê.

“Bạn tên là gì?” Hạ Cẩm Hiền tiến lên hỏi, giọng nói bình tĩnh không vội.

“Lần này không nói tiếng Đức sao?”

Câu trả lời của Thái Gia Tuyền khiến Hạ Cẩm Hiên sửng sốt “Trí nhớ không tệ.”

Tề Minh lúc này mới chú ý đến Hạ Cẩm Hiên, cũng không đợi hắn mở miệng, trực tiếp chỉ vào Thái Gia Tuyền nói: “Chọn bạn này.”

“A, vì sao? Không phải nói để mình quyết định sao? Có tư tình, nhất định có tư tình!” Tề Minh không khỏi hung hăng nghĩ, chỉ là coi như Hạ Cẩm Hiên không mở miệng, hắn cũng sẽ lựa chọn như vậy, bởi vì Thái Gia Tuyền là người Trung Quốc thứ hai hắn biết. Hơn nữa còn là mỹ nữ, cùng mỹ nữ ở chung, tiên cảnh cỡ nào mê người a... Tề Minh lâm vào tưởng tượng xa vời vô hạn...

“Tại sao? Còn chưa so tài mà!” Hai bạn gái khác hiển nhiên không chấp nhận, trong đó một người nũng nịu nói.

“À, đúng vậy, nên so tài xem sao.” Tề Minh hô theo, dù sao kết luận cuối cùng là của hai người con trai bọn họ, nếu đã sớm đạt được nhận thức chung, xem nào nhiệt một chút cũng không sao.

Liếc mắt liến nhìn ra tư tâm trong lòng Tề Minh, Hạ Cẩm Hiên cũng không phản đối, dù sao hôm nay hắn cũng đang rảnh rỗi “So tài nấu nướng đi!” Sau đó quay sang Thái Gia Tuyền bên cạnh, dùng tiếng Đức hỏi lần nữa: “Muốn đi nhờ xe sao, thưa cô?”

“Muốn.” Thái Gia Tuyền buồn cười nhìn hắn, hào phóng đáp. Theo hắn đi ra ngoài.

Mà Tề Minh thì bị trái ôm phải ấp kéo ra khỏi bar-coffee...

. Chương 16: Tiến vào ổ sói (thượng).

Ngồi lên chiếc xe Cadillac của Hạ Cẩm Hiên, tò mò nhìn xung quanh một chút, Thái Gia Tuyền thất vọng nghĩ, cũng không khác xe bình thường lắm, nhưng thuận mắt hơn với cái xe cà tàng kia của Lâm Nhã Khiết.

Đang suy nghĩ linh tinh, đột nhiên một hơi thở ấm áp của phái nam khẽ chạm vào mặt cô, Thái Gia Tuyền giật mình, Hạ Cẩm Hiên đang lấy một tư thế mập mờ, gần như là nằm ở trên người cô. Đang định tức giận, lại thấy Hạ Cẩm Hiên đưa tay kéo dây an toàn qua, cài lại cho cô, ngẩng đầu lên nói “Tôi không muốn phải nhận hóa đơn phạt tiền.” Nói xong, khởi động xe đi.

Phía sau, chiếc xe thể thao Porsche kiêu ngạo phóng sát theo. . .

Xe trực tiếp đi vào một siêu thị lớn, không cần hỏi cũng biết là đi mua nguyên liệu. Chủ đề cuộc đấu lần này là bữa tối. Mỗi người được nhận tối đa 10 Euro, phải làm ra được bốn món mặn, một món canh.

Tề Minh xách chiếc giỏ cầm đồ lên, mở áo khoác vai Thái Gia Tuyền, mở miệng nói “Tiểu Tuyền Tuyền, tối nay chúng ta ăn gì?” Hai mỹ nữ bị vất bỏ sau lưng nhất thời nổi điên.

Không đợi Thái Gia Tuyền phản ứng kịp, Hạ Cẩm Hiên đoạt lấy chiếc giỏ trong tay Tề Minh, cầm tay Thái Gia Tuyền, cũng không để ý đến Tề Minh đang ngốc tại chỗ, trực tiếp kéo Thái Gia Tuyền đến khu thực phẩm phía trước. Vừa đi vừa nói năng hùng hồn: “Tên kia không phải người đứng đắn, về sau cô phải cẩn thận một chút.”

Mà lúc này Tề Minh chẳng những không cảm thấy lúng túng, ngược lại còn cười xấu xa nhìn bóng lưng hai người.

Thái Gia Tuyền dĩ nhiên nhìn ra được Tề Minh là một hoa hoa công tử, đang muốn cảm ơn Hạ Cẩm Hiên giải vây ình, lại bất đắc dĩ nhận ra người trước mặt này hình như cũng không định buông tay mình ra, đột nhiên có cảm giác như dẽ vào ổ sói vậy.

Nhẹ nhàng giỡn giũa hai cái, Hạ Cẩm Hiên cũng thuận theo buông tay cô ra, chỉ vào một con cá đầu đá nói “Tôi muốn ăn cái này.”

Thái Gia Tuyền im lặng hoàn toàn, liếc mắt “Làm ơn, chỉ có mười Euro, con cá này quá số tiền ấy rồi.”

Thật ra thì Hamburg gần biển, hải sản không đắt lắm, chỉ là giá con cá này thật sự đắt hơn mười Euro rồi.

Nhưng Hạ Cẩm Hiên vẫn chạy đi lấy một con bỏ vào giỏ, nói: “Vậy ngày mai làm thêm cho tôi.”

Bạn học Tiểu Thái lại im lặng lần nữa. . .

Sau đấy, Thái Gia Tuyền tự mình chọn mấy món ăn đơn giản, tính toán tỉ mỉ một chút, vừa đúng trong giới hạn mười Euro. Gạo, dầu, gia vị khác không tính trong đấy, Thái Gia Tuyền thật sự thấy may mắn hơn so với trong tưởng tượng của mình, cô có hỏi mấy câu như “Trong nhà có gạo, dầu muối gì không”, nếu không mấy người con trai ngốc nghếch này tuyệt đối sẽ không nghĩ đến mấy vấn đề đấy đâu.

Giỏ mua đồ đổi thành xe đẩy hàng, một xe đẩy này được đẩy đến quầy thu ngân, mà Tề Minh cùng hai mỹ nữ sớm đã chẳng biết đi đâu rồi.

Hai người chỉ đành phải đi về nhà trước.

Khi xe đi qua cầu tàu Hamburg thì Thái Gia Tuyền-người vẫn đang nhìn chăm chú cảnh ngoài cửa xe, không nhận được quay đầu lại nói “Chỗ này là cầu tàu sao? Thật đẹp!”

“Từ trên cao nhìn còn đẹp hơn.” Hạ Cẩm Hiên nói xong, lái một khúc cua xinh đẹp, đi vào bãi đỗ ngầm của một tòa nhà lớn, phòng của hắn ở tầng mười một.

Đưa Thái Gia Tuyền đến trước cửa, nhập mật mã, ấn ngón tay cái vào bộ phận nhận diện dấu vân tay, cửa liền mở ra. Bạn học Thái Gia Tuyền của chúng ta tò mò nhìn chăm chăm vào ổ khóa thông minh, nhầm chán nghĩ đến nhờ may mắn mất điện thì sao giờ, không chú ý thấy Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng khóa chặt cửa phòng mình cùng phòng Tề Minh lại.

Bởi vì tình cảnh trong phòng quả thật là thê thảm đến không nỡ nhìn, cũng may hai người này có quy ước riêng, đó chính là dù trong phòng bữa bộn thế nào, thì khu vực dùng chung nhất định phải gọn gàng, sạch sẽ, cho nên bình thường khách đến, chỉ cần không vào phòng riêng sẽ tuyệt đối không thể nhìn ra được cuộc sống hai người bọn họ hỗn loạn cỡ nào.

9. Chương 17-18

Chương 17: Tiến vào ổ sói (trung).

“Vào đi, bọn họ sẽ đến ngay. Qua bên này có thể thấy cầu tàu.” Hạ Cẩm Hiên nói xong, đi về phía sân phơi.

Thái Gia Tuyền nghe vậy đi đến, từ sân phơi nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy xe Tề Minh đi qua cầu tàu, cũng lái một vòng cua xinh đẹp, lái vào bãi đỗ ngầm.

Xem ra cậu thi nấu nướng sắp bắt đầu, chỉ là Thái Gia Tuyền không lo lắng lắm, cô cũng biết Hạ Cẩm Hiên đã sớm quyết định lưu mình lại, làm sao cô biết? Cẩm giác thôi. Huống chi bình thường cô cũng thỉnh thoảng xuống bếp phụ giúp mẹ, hai mỹ nữ kia có lẽ không phải đối thủ của cô. . .

Tề Minh cùng hai bạn gái cười đùa đi vào, để túi lớn túi nhỏ xuống, lôi kéo Hạ Cẩm Hiên ngồi ghế sa lon chờ xem kịch vui.

Mấy bạn gái đều vào phòng bếp. Cũng may phòng bếp khá lớn, ba người ở bên trong cũng không đến cảnh phải chen lấn.

Thái Gia Tuyền đã nghĩ đến hai bạn gái này nấu cơm không bằng mình, chỉ là không ngờ họ lại không biết đến mức luống cuống tay chân. . .

Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh chỉ nghe trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến thanh âm ‘đình đình’ ‘đang đang’ cùng tiếng nữ hét chói tai, sau đó, một tiếng quát sư tử hồng truyền ra “Tất cả ra ngoài cho tôi!!” Hai bạn gái kia kinh hoảng chạy ra, lao thẳng về phía Tề Minh, nói với vẻ đáng thương “Cô ấy thật hung dữ ~”

Hai người con trai nhìn nhau cười một tiếng, Hạ Cẩm Hiên lên tiếng “Các cô cũng đừng giả vờ nữa. Đợi cô ấy biết, khẳng định không tha cho các người đâu.”

“Cái gì chứ, anh không có phần sao? Chúng tôi đây không phải đang giúp anh sao!” Một bạn gái tức giận nói.

“Tôi không giúp các cô, cùng lắm thì tôi vờ như không biết thôi.” Hạ Cẩm Hiên vẻ mặt vô tội.

Thật ra hai mỹ nữ này là bạn học của bọn hắn, vốn là tới tham gia náo nhiệt. Ai ngờ Tề Minh đột nhiên nhớ đến mối thù khi bị Thái Gia Tuyền hờ hững lần gặp trước, vì vậy liền diễn ra tiết mục Tề Minh cùng hai mỹ nữ, chờ Thái Gia Tuyền cũng lên nịnh bợ hắn. Mà sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào Hạ Cẩm Hiên cũng không vạch trần ba người, việc này không chỉ Tề Minh thấy ngoài ý muốn, mà ngay cả Hạ Cẩm Hiên cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy nên để cho Thái Gia Tuyền nhìn thấy sự hoa tâm của Tề Minh sớm một chút, tránh cho sau này không may bị hắn ta lừa.

Khi bốn người đang tranh luận không nghỉ thì trong phòng bếp, Thái Gia Tuyền đã thành thạo làm xong sáu món ăn một món canh, nếm nếm mùi vị, khá hài lòng, phải biết rằng cô rất hứng thú với việc nấu nướng. Trước đây Lâm Phong có lần khen ngợi cô, nói không chỉ trái tim của mình bị cô lấy đi, mà ngay cả dạ dày cũng không trốn thoát được bị cô bắt giữ. . .

Lắc đầu một cái, xua đi tưởng niệm về Lâm Phong, Thái Gia Tuyền đi ra phòng bếp, kêu mọi người giúp một tay mang thức ăn lên, thật ra thì cô cũng phát hiện, hai bạn gái này mặc dù ngoài miệng cật lực, nhưng trên thực tế cũng không biểu hiện ra địch ý gì với mình, thậm chí còn giống Tề Minh, thỉnh thoảng còn trêu chọc cô. Cô không biết, mình cứ như vậy từng bước một sắp bầy, từ đó bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác.

“Hò. . .” Cơm nước xong, Tề Minh thỏa mãn thở dài một tiếng “Lâu rồi không ăn no như vậy, Tiểu Tuyền Tuyền, cô nhất định phải ở lại nha.”

“Ký hiệp định này, ngày mai chuyển qua luôn.” Hạ Cẩm Hiên càng trực tiếp hơn, lấy ra hiệp định đã chuẩn bị từ trước đưa cho Thái Gia Tuyền, mà hai mỹ nữ kia tự giác đi dọn dẹp bát đĩa.

Thái Gia Tuyền mừng rỡ, sau khi nhìn mọi điều khoản trong hiệp nghị đều không có vấn đề, sẵn khoải ký tên mình. Cũng chủ động đưa hộ chiếu cùng thẻ học sinh cho Hạ Cẩm Hiên xem.

Mấy người cứ quyết định như vậy, ngày thứ hai Tề Minh giúp Thái Gia Tuyền dọn nhà, Hạ Cẩm Hiên là một người bận rộn, các tiết học nhiều, dĩ nhiên là không có thời gian.

Chương 18: Tiến vào ổ sói (hạ).

Đêm đó khi quay về căn phòng thuê cùng Lâm Nhã Khiết, Thái Gia Tuyền không khỏi xúc động, mình ở căn phòng này chưa đến một tháng, liền chủ nhà cũng chưa gặp qua giờ đã phải đi rồi. Ngẫm lại cũng thấy mình thật may mắn khi thuận lợi tìm được việc làm, chỉ là phải đi chăm sóc cuộc sống thường ngày của hai người con trai liền thấy có chút tủi thân, hơn nữa trong đây còn có một người nổi danh hoa hoa công tử, cũng may còn lại một người có lý trí, chắc sẽ không có vấn đề gì. Quan trọng nhất là khoản tiền lương ba nghìn Euro, tính ra cô có thể dư ra một khoản tiền “kéch xù” rồi, đã có tiền, cô liền cảm thấy mình việc tìm kiếm Lâm Phong càng dễ dàng hơn.

Với Lâm Nhã Khiết, Thái Gia Tuyền không khỏi có chút đau lòng, không có ai chia tiền phòng cùng cô, không biết cô ấy sẽ ra sao đây. Nhưng sau khi Lâm Nhã Khiết nghe tin này, lập tức vui vẻ kêu to “Oa, bạn quá hạnh phúc rồi, có thể ở gần một bạn nam đẹp trai như thế, tiện nghi cho bạn quá còn gì.”

“Hình như Hạ Cẩm Hiên đáng tin hơn.” Thái Gia Tuyền âm thầm nghĩ, bỗng dưng nhắc nhở cô: “Bạn không lo mình đi rồi, một mình bạn phải trả tiền phòng cho hai người sao?”

“Cái này bạn không cần lo, lúc trước mình làm đơn xin ở ký túc xá, mấy ngày trước nhận được thông báo, vừa đúng đến lượt mình cho nên mình liền nghĩ, nếu bạn đi xin việc không thành công, mình liền tiếp tục ở cùng bạn, nếu thành công, mình liền dọn vào ở ký túc xá. Mặc dù ký túc xá không thuận tiện lắm, nhưng cũng có chỗ tốt, mình có thể tiết kiệm một khoản tiền đấy.” Lâm Nhã Khiết vẻ mặt phong phú, diễn tả lại suy tính của mình.

Thái Gia Tuyền bị chọc cười ha ha: “Thì ra đến cả đường lui bạn cũng suy tính kỹ rồi, khó trách bắt buộc mình đi phỏng vấn công việc kia. Nói, có phải bạn sớm đã muốn đuổi mình đi rồi phải không?”

“Oan uổng a ~” Lâm Nhã Khiết kêu to, lập tức lại cười xấu xa nói “Chỉ là bạn nếu chuyển vào đó ở, mình liền có thể thường đi thăm bạn~~bạn nói có phải không? Hả?”

“Không sao, ngày mai bạn cũng có thể đi —— giúp mình bê đồ.” Hai bạn gái trẻ cả đêm trò chuyện, đề tài chỉ xoay quanh vấn đề những điều cần lưu ý khi ở cùng trai đẹp. Thái Gia Tuyền mặc dù trong lòng chỉ có Lâm Phong, nhưng đối với việc buôn chuyện này làm cũng không biết mệt.

Ngày thứ hai, Thái Gia Tuyền thu thập đồ xong, chờ Tề Minh đến đón mình, Lâm Nhã Khiết nhưng lại sáng ra đã không thấy người đâu. “Còn nói muốn ngắm trai đẹp, giờ lại không thấy đâu, thật là.” Thái Gia Tuyền thì thầm nhỏ nhỏ, cho rằng việc Lâm Nhã Khiết trốn mất là lười biếng không muốn bê đồ.

Đến thời gian đã hẹn liền thấy xe đến, không nghĩ đến là xe Cadillac màu đen, Thái Gia Tuyền không khỏi sửng sốt “Không thể nào? Hôm qua còn nói không rảnh, sao hôm nay lại tự mình chạy đến?” Đang suy nghĩ, xe dừng hẳn lại, Tề Minh từ trên xe bước xuống “Tiểu Tuyền Tuyền, nhìn thấy mình có phải rất thất vọng không?” Thái Gia Tuyền sửng sốt, rốt cuộc đang diễn trò gì đây?

“Ha ha, ngại quá, xe của mình mặc dù đẹp, nhưng nếu dùng để chuyển đồ thì cái này tốt hơn.” Tề Minh giải thích. Cũng đúng, loại xe thể thao rêu rao đó quả thật không chứa được bao nhiêu đồ.

—— cảnh tượng cắt: Hạ Cẩm Hiên buồn bực mở cửa kính xe thể thao Porsche đang chạy băng băng trên đường, khẽ nguyên rủa: “Cái xe SB đáng chết này! Mất mặt quá!”

—— quay về cảnh trước: Thái Gia Tuyền gật đầu, cùng Tề Minh chuyển đồ lên xe, sau khi để lại tờ giấy cho Lâm Nhã Khiết, vào xe, lên đường tiến về ổ sói, a quên, tiến về ngôi nhà mới. Cuộc sống du học sinh hoàn toàn mới bắt đầu mở ra.

.

10. Chương 19 : Nhiệm Vụ Gian Khó

“Gian phòng này vẫn trống, đáng tiếc không có phòng vệ sinh, nếu như bạn muốn phòng có phòng vệ sinh, mình có thể đổi cho bạn a ~” đưa Thái Gia Tuyền vào nhà, Tề Minh chỉ vào một gian phòng, rất có phong độ đàn ông nói.

“Vậy đổi đi.” Thái Gia Tuyền tuyệt không khách khí.

“.” Tề Minh sửng sốt một chút, cười ha ha “Không thành vấn đề, chỉ là bạn phải cho mình mượn bồn tắm để dùng a ~” (vệ sinh công cộng chỉ có tắm vòi hoa sen)

“Ha, đùa thôi..., mình ở gian phòng này cũng rất tốt rồi.” Thái Gia Tuyền bật cười một tiếng, vừa nói vừa kéo đồ vào phòng. Tề Minh cũng ăn cần đi vào giúp đỡ.

Tề Minh thấy trong hành lý của Thái Gia Tuyền hộp âm nhạc bằng thủy tinh, tiện tay cầm lên, mở chốt ra, giai điệu bài Memories truyền ra. Hắn không phát hiện, hốc mắt Thái Gia Tuyền lặng lẽ đỏ, nhưng cô không quay đầu lại, vẫn dọn dẹp hành lý của mình.

Sau lưng Tề Minh vẫn đang loay hoay với hộp nhạc, đột nhiên một dòng chữ nhỏ lọt vào tầm mắt hắn “Chúc Tiểu Tuyền đáng yêu sinh nhật vui vẻ”, ký tên “Vĩnh viễn yêu em, Phong”. Thông minh như Tề Minh lập tức nghĩ ra ngay, câu đầu tiên Thái Gia Tuyền nói với bản thân, chính là hỏi mình có biết một người tên là Lâm Phong không, hơn nữa giọng nói kích động, chẳng lẽ?

Nhẹ nhàng đóng hộp âm nhạc, cẩn thận đặt nó trên tủ đầu giường, Tề Minh lại khôi phục vẻ cợt nhả như trước “Tiểu Tuyền Tuyền, cần giúp cái gì không?”

Giống như thoát khỏi bóng ma vậy, Thái Gia Tuyền cảm giác như mình lập tức khôi phục sức sống, xoay người cười cười: “Không cần, mình mới đến nước Đức chưa đầy một tháng, không có nhiều đồ.” Cô cũng là nói thật, nhanh chóng thu thập thỏa đáng, gian phòng vốn trống không giờ lập tức có hơi thở cuộc sống.

“Được rồi, giới thiệu qua chỗ này cho mình biết đi ~” Thái Gia Tuyền vui vẻ nói.

Nhưng Tề Minh lại không vui, tối hôm qua hai người bọn họ đã dọn dẹp phòng mình cả đêm, nhưng bằng dầy ba thước, không phải một đêm có thể dọn xong. Chỉ là nói đi thì cũng phải nói lại, bọn họ rõ ràng là tốn tiền thuê người giúp việc, tại sao lại phải lo sợ cô gái này chứ? Cuối cùng Tề Minh nhấm nháp nói: “A, phòng chúng ta loạn chút, bạn phải chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Yên tâm, mình đã chuẩn bị từ trước rồi, nếu không các bạn cũng sẽ không lưu lạc đến tình cảnh phải thuê người đến chăm sóc cho hai bạn.” Thái Gia Tuyền ngược lại hiểu rõ tình cảnh.

Nhưng thực tế lại vượt xa so với tưởng tượng của cô, phòng của hai người bề ngoài thì dọn sạch, nhưng vẫn thoang thoảng ngửi thấy mùi là lạ, kéo hộc tủ ra, một đồng quần áo đổ ầm ầm xuống, thiếu chút nữa đè bẹp Thái Gia Tuyền, không cần sờ cũng biết khắp nơi là bụi bặm, việc này đối với một nước Đức sạch sẽ thì thật sự là không phải người bình thường có thể làm được, tất thối bị phát hiện thấy đang nằm cô đơn lẻ loi dưới gầm giường, ga giường lâu rồi chưa thay, bụi bám đầy vào rèm cửa sổ, bức nhất là phòng vệ sinh, dọc bồn tắm lại có thể thấy rêu xanh, cây chổi lau nhà vứt bừa bộn trên sàn.(tác giả có cần tả các anh ấy khủng khiếp thế này không? *khóc không ra nước mắt*-hana)

Xem ra nhiệm vụ tương đối gian khổ, Thái Gia Tuyền hạ quyết tâm, nhất định phải tổng vệ sinh từ trong ra ngoài, hôm nay trước hết bắt đầu từ phòng Tề Minh. Trước dọn sạch tủ treo quần áo, kéo Tề Minh, bắt đầu từ trong đồng trong quần áo rơi vãi, phân biệt ra đâu là bẩn, đâu là sạch, đồ sạch sẽ thì gấp gọn để vào ngăn tủ, đồ bẩn vứt hết vào máy giặt. Sau đó lau sạch bụi bặm trong phòng, cọ rửa sạch bồn cầu cùng bồn tắm, mấy việc này thôi đã mất trọn hai giờ, mắt thấy gần đến giờ cơm trưa, Thái Gia Tuyền mới cuống quýt chạy vội đến phòng bếp nấu cơm, cũng may hôm qua mua nhiều thực phẩm, giờ nấu một bữa cơm phong phú cho ba người là không thành vấn đề.

Hạ Cẩm Hiên về đến nhà, mùi thức ăn xông vào mũi, mà trên ban công, Tề Minh đang giằng co với đồng quần áo vừa giặt xong của mình, cố gắng phơi chúng lên đây. Thái Gia Tuyền bưng thức ăn ra ngoài, thấy Tề Minh ngoài ban công, vội buông đồ trong tay, chạy đi giúp.

Hạ Cẩm Hiên ngây ngô đứng giữa nhà, nhìn qua cánh cửa đang rộng mở, thấy phòng Tề Minh đã sạch sẽ gọn gàng không ít, mà phòng của mình còn đang loạn xạ, bừa bộn cả lên. Nhượng nhượng mày, kêu lên: “Chết đói rồi, mau vào ăn cơm!”

11. Chương 20 : Mỗi Tình Đầu

Lúc này Thái Gia Tuyền cùng Tề Minh mới thấy Hạ Cẩm Hân đang đứng ở cửa, vội bỏ quần áo lại chạy vào ăn cơm.

“Cá đá đâu?” Mi động đũa, Hạ Cẩm Hiên lại hỏi.

“À, cả buổi mình dọn dẹp phòng Tề Minh nên không đủ thời gian... buổi tối mình sẽ nấu cho bạn.”

“A, vậy thì buổi tối thôi.” Hạ Cẩm Hân cũng không có ý trách cứ, chăm chú ăn cơm. Chưa được hai miếng lại nói “Giúp mình dọn dẹp phòng trước đi, mặc kệ hân ta, hân thường có người quan tâm.”

Tề Minh nghe vậy suýt thì phun cơm trong miệng ra ngoài, không thể tin nhìn Hạ Cẩm Hiên, hân đây là đang tranh giành sự nhường chiều sao? Nhưng vì sao lại muốn nói xấu hân chứ?

Thái Gia Tuyền khổ sở nhìn Tề Minh, dù sao phòng của hân mới dọn dẹp được một nửa.

“Trước tiên giặt quần áo của mình đi, nếu không thì không có đồ để thay.” Hạ Cẩm Hiên nhìn ra sự do dự của cô, bổ sung luôn việc ở bẩn của mình.

Thái Gia Tuyền vừa nghe hân nói như vậy, cảm thấy việc này khẩn cấp hơn, nên ưu tiên giải quyết trước, liền hỏi “Quần áo bẩn ở đâu? Để lát mình tìm rồi mang đi giặt.”

“Đều để trong tủ. Những cái bẩn. . . bạn nghĩ cũng biết mà...”

“Gì? Ngủ?” Thái Gia Tuyền thật không thể tin được lỗi tai mình, mà Tề Minh cũng không thể nhận được nữa, bị sắc ngưng canh đến chảy cả nước mắt.

“Tề Minh, lúc sáng gặp giáo sư của cậu, ông ấy bảo cậu mang bản báo cáo đến cho ông ấy.” Hạ Cẩm Hiên lườm hắn.

“Cái gì!!” Thật vất vả thuận khí, Tề Minh suýt thì sắc thêm lần nữa, rõ ràng cách hạn nộp còn một tuần nữa, giáo sư sao có thể vô cớ bắt nộp trước chứ. Nhưng thông minh như hắn, lập tức phát hiện thấy có cái gì đấy không đúng. Bình hường, tình huống như thế, Hạ Cẩm Hiên dù không bỏ đá xuống giếng, thì ít nhất cũng sẽ có vẻ mặt như xem kịch vui, nhưng bây giờ hắn lại tiếp tục ăn cơm như thường. Trong lòng lập tức hiểu bảy tám phần, vô cùng biết điều nói: “Chiều mình đi tìm ông.” Đồng thời có chút đồng tình nhìn Thái Gia Tuyền.

Hạ Cẩm Hiên thâm dễ chịu trong lòng, tự nhận là làm không chê vào đâu được, mà quên mất Tề Minh là bạn hiểu hắn nhất.

.

Cơm nước xong, Tề Minh liền đi ra ngoài nhanh như làn khói, để lại Hạ Cẩm Hiên thoải mái ngồi trên ghế sa lon, thỏa mãn vuốt bụng, hí mắt nhìn Thái Gia Tuyền bận trước bận sau, rất bận rộn, không có ý giúp cô một tay.

Thái Gia Tuyền đáng thương, mở tủ quần áo Hạ Cẩm Hiên ra, bắt đầu tìm kiếm quần áo cần giặt sạch. Phải dùng mũi ngửi, đúng là phương pháp tốt để tìm quần áo bẩn, bởi vì quần áo hần đều không bẩn, dùng mắt phân biệt có chút khó khăn. Mà trên mỗi bộ quần áo hần mặc qua đều có một mùi hương nhàn nhạt, mùi này rất đặc biệt, có điểm giống mùi pha trộn giữa mùi cỏ xanh và mùi thuốc lá, Thái Gia Tuyền vô cùng không muốn thừa nhận rằng mình cũng không ghét mùi này lắm.

Hạ Cẩm Hiên bất ngờ nhìn cô bận rộn trước tủ quần áo của mình, chính xác hơn là đang tìm quần áo bẩn mà hắn đã giấu kỹ với quần áo sạch. “Không hổ là cầm tinh con cẩu.” Hắn oán hận nghĩ, trong lòng có chút mất mát khó hiểu, có lẽ là bởi vì Thái Gia Tuyền đáng thương không nhờ hắn giúp đi. Không hiểu sao hắn cứ muốn bắt nạt cô bé này thôi, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn có thể cảm thấy cô là người Trung Quốc, nhưng cổ tình dùng tiếng Đức nói chuyện với cô, còn bỏ cô lại trong sân trường lớn như vậy; sau đấy, phát hiện Tề Minh trêu cợt cô, chẳng những không vạch trần còn giúp hắn giấu diếm; hiện tại, đuổi Tề Minh ra ngoài, mình từ từ bắt nạt.

Sai sử cô thật thích mà, sai cô lau sàn, sai cô lau đồ, sai cô cọ bồn tắm, sai cô trải lại ga giường cho mình. Hạ Cẩm Hiên đột nhiên nhận ra cái gì đấy, trái tim bỗng nặng trĩu, hắn luôn luôn là người thông minh, lý trí, có chủ kiến. Làm sao có thể sẽ có lúc không lý trí như vậy? Ngẩng đầu nhìn Thái Gia Tuyền bận rộn đi lại như con ong mật nhỏ, nguy rồi, càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng đáng yêu, càng nhìn càng muốn bắt nạt, càng nhìn càng muốn.

12. Chương 21-22

Chương 21: Đã từng yêu không làm gì cả.

Hạ Cẩm Hiên ngốc, rất ngốc, hần lớn như vậy nhưng chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, mặc dù bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt không kém Tề Minh, dưới sự “soi sáng” của Tề Minh, hắn cũng không phải tên ngốc không biết gì, chỉ là hắn chưa bao giờ có hứng thú đối với bất kỳ người con gái nào. Hắn thậm chí còn hoài nghi mình có phải bị gay không, nhưng lại lập tức thấy buồn nôn bởi chính ý niệm hoài nghi của mình. Cuối cùng vẫn là Tề Minh cho hắn một kết luận đáng tin hơn: “Chẳng lẽ, cậu là yêu không làm gì?”

(trêu hoa ghẹo nguyệt: dạng như tán gái ấy)

Gay: giới tính thứ ba, người ta hay gọi là đồng tính nam

Yêu không làm gì: nguyên bản là “yêu vô năng”-mình đoán là chỉ nói chuyện yêu đương mà không có H, như kiểu chỉ có tình mà không có dục ấy)

Hạ Cẩm Hiên chào cũng không chào, trực tiếp cầm chìa khóa xe vọt ra ngoài. Thái Gia Tuyền sững sờ nhìn bóng lưng của hắn, nhất thời không hiểu.

“Tề Minh, tên xấu xa kia, cậu đang ở đâu?” Hạ Cẩm Hiên vừa lái xe vừa nói với Tề Minh qua điện thoại.

Khi bọn hắn ngồi trong coffee bar quen thuộc, Tề Minh nghi hoặc nhìn Hạ Cẩm Hiên, không phải hắn đuổi mình ra khỏi nhà sao, sao bây giờ cả hắn cũng đi ra rồi, chẳng phải mục đích của hắn là ở riêng một mình với Tiểu Tuyền sao? Hạ Cẩm Hiên uống nhanh cốc cà phê, ngẩng đầu nói với hắn: “Mình nghĩ, mình thích cô ấy.”

Tề Minh sững sốt thật lâu, mờ mịt hỏi: “Chỉ có vậy thôi?”

“Cậu đây là ý gì vậy? Cậu không cảm thấy mình.” Hạ Cẩm Hiên không biết nên hình dung thế nào, nhất thời cứng họng.

“Quá rõ ràng, cậu lại không che giấu.” Tề Minh trả lời với vẻ đương nhiên.

“Cậu sớm nhìn ra?”

Tề Minh gật đầu.

“Vậy sao không nói ỉn?”

“Hả? Đây là chuyện của cậu, còn cần mình đến nói cho cậu biết sao?”

“. , mình nên làm gì?”

“Cái gì là làm gì? Theo đuổi chứ sao!”

“Thừa lời, mình hỏi nên theo đuổi thế nào!”

“Mình còn không hiểu cô ấy lắm, chờ mình tìm hiểu kỹ thì mọi việc sẽ đơn giản thôi.”

“Vậy cậu làm quen với cô ấy đi!” Hạ Cẩm Hiên gần như buột miệng nói ra.

“. Haha haha haha!” Tề Minh chỉ vào mặt Hạ Cẩm Hiên, cười đến cười đi. Mà Hạ Cẩm Hiên bởi vì chính mình nhất thời nói lỡ mà lúng túng rút cà phê.

“Nhưng. . . ngộ nhỡ cô ấy có bạn trai thì sao?” Tề Minh nhắc nhở, mặc dù hắn cũng chỉ là suy đoán, nhưng đối với việc người anh em tốt của mình vất vả lắm mới thích một cô gái, vẫn cảm thấy nên nhắc nhở cậu ấy trước thì tốt hơn.

Hạ Cẩm Hiên hừ nhẹ một tiếng “Mình không ngại, cô gái này, mình nhất định muốn.”

Chiều hôm ấy, bọn họ nói chuyện thật lâu mới cùng nhau về nhà, trong nháy mắt đẩy cửa đi vào, hai người cũng gây ngấn cả người. Trong nhà trở nên sáng sủa sạch sẽ, thức ăn thơm ngào ngạt đặt ở trên bàn, Thái Gia Tuyền bê bát canh cá đầu đá vừa làm xong ra bàn ăn. Hạ Cẩm Hiên ra về không có chuyện gì đi đến trước bàn ngồi xuống, Tề Minh nhin cười cũng ngồi xuống theo, Thái Gia Tuyền đặt bát cá trước mặt Hạ Cẩm Hiên “Cá đầu đá bạn muốn ăn đây” .

“A, Tiểu Tuyền Tuyền, bạn thiên vị nha, mình cũng muốn ăn cái đấy!” Tề Minh làm bộ như ghen ghét muốn đi giành cái bát, ai ngờ Hạ Cẩm Hiên nghiêng người cản trở hắn, đem bát cá chuyển đến bên mấy cái bát con, đang định bắt đầu ăn, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nói với Thái Gia Tuyền: “Lại đây ngồi đi, chúng ta ăn, không cần để ý đến hắn.”

Thái Gia Tuyền gật đầu một cái, dường như cảm thấy hắn rất nghĩa khí, hoàn toàn quên Tề Minh vô tội, chạy đến cùng ăn cá với Hạ Cẩm Hiên. Tề Minh cũng không thật sự tranh giành, ngược lại vừa ăn cơm vừa thưởng thức bộ dạng giống như thân mật của hai người, chỉ là trong ánh mắt mang theo sầu lo không dễ nhận ra.

Chương 22: Sáng sớm gặp tập kích (thượng).

Ăn cơm xong, Tề Minh cùng Hạ Cẩm Hiên đều lộ ra vẻ mặt hài lòng. . . Tề Minh len lén chọc Hạ Cẩm Hiên, ý bảo hắn chủ động làm công việc dọn dẹp. Hạ Cẩm Hiên bình tĩnh, vội đoạt lấy bát đĩa trong tay Thái Gia Tuyền, thần thái trầm ổn như cũ nói: “Em bận rộn cả ngày nay, mệt mỏi rồi, để anh rửa cho.” Nói xong cũng không xem Thái Gia Tuyền có phản ứng gì, trực tiếp vào phòng bếp bắt đầu rửa bát đĩa.

Thái Gia Tuyền đi theo vào, lí nhí nói tiếng cảm ơn, dù sao cô cảm tiền lương thì nên làm việc, nhưng cô hôm nay nhân phẩm bộc phát, một hơi làm nhiều việc, quả thật có mệt mỏi, lập tức vô cùng cảm kích sự khéo hiểu lòng người của Hạ Cẩm Hiên. “Sáng mai bạn dậy lúc mấy giờ, cần mình gọi không? Còn nữa bạn muốn ăn cái gì?”

“Bảy rưỡi Tề Minh sẽ gọi anh dậy, em nấu mì là được rồi.” Hạ Cẩm Hiên chuyên tâm rửa bát.

“Cậu ấy ỉnh xem lịch học của các bạn rồi, sáng mai không có lớp học, chỉ có bạn đi thực tập thôi.” Thái Gia Tuyền thuận miệng nói “Mình cũng có lớp vào sáng mai, nếu cần, mình sang gọi bạn dậy luôn.”

Hạ Cẩm Hiên dừng lại động tác ở tay, quay đầu nhìn Thái Gia Tuyền một lúc, cuối cùng cũng không nói gì, lại quay về tiếp tục rửa bát, trong lòng nghĩ Tề Minh mượn cớ thuyết phục cô khá lắm. Mà Thái Gia Tuyền chỉ cho hắn là chấp nhận.

Bên kia Tề Minh vừa nghe Thái Gia Tuyền chủ động gánh chịu nhiệm vụ gọi dậy, lập tức rất không nghĩa khí bỏ qua tính toán nhỏ của mình, đúng là hắn đã nhận lời trước mặt Hạ Cẩm Hiên, thay hắn nói với Thái Gia Tuyền. Hắn có nói rõ buổi sáng Hạ Cẩm Hiên có công lực bám giường thâm hậu, vả lại lúc bị gọi dậy tính khí vô cùng lớn, nhưng thâm hậu đến trình độ nào, tính khí lại lớn đến mức nào thì Thái Gia Tuyền hoàn toàn không biết.

Ngày thứ hai, Thái Gia Tuyền dậy thật sớm, dùng chân giò hun khói cùng rau cải nấu hai bát mì, lại chiên ba quả trứng nhỏ đặt lên lá rau xà lách, rót sữa nóng vào ba cái ly lớn. Bữa sáng của mình và Hạ Cẩm Hiên là mì trứng cùng sữa tươi, dọn lên bàn ăn; mà Tề Minh sẽ thức dậy muộn chút, cho nên chuẩn bị cho hắn sandwich kiểu Trung Quốc, gồm bánh bao, rau xà lách cùng một ít thịt xào, lại thêm cốc sữa tươi, bỏ phần thức ăn sáng của Tề Minh vào lò vi sóng, dính tờ giấy chú ý trên cửa lò. Bữa ăn sáng coi như làm xong, chỉ thiếu gọi Hạ Cẩm Hiên dậy cùng ăn.

Thái Gia Tuyền làm xong tất, tâm tình tốt, cởi xuống tạp dề, thời gian vừa đúng bảy rưỡi, thấy Hạ Cẩm Hiên còn chưa dậy, “Xem ra thật sự bám giường” vừa đi vừa nói thềm đến cửa phòng Hạ Cẩm Hiên. . .

Thử gõ cửa thật lâu, cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì, tính đợi thêm chút nữa, người Đức từ trước đến giờ luôn đúng giờ, đi muộn là chuyện rất nghiêm trọng, thậm chí còn ảnh hưởng đến nhân phẩm. Thái Gia Tuyền chỉ đành phải nhắm mắt đẩy cửa vào.

Trong phòng đã không còn bữa bột, trên giường sạch sẽ mềm mại, Hạ Cẩm Hiên vẫn đang ngủ say. . . Thái Gia Tuyền đứng trước mặt hắn, không khỏi có chút mất hồn, nhìn hắn trong khi ngủ có loại cảm giác nói không nên lời. Cả khuôn mặt góc cạnh sắc nét, sống mũi anh tuấn, vài sợi tóc nhẹ nhàng phủ lên trán, lông mày dày và đen, môi mỏng khe hở. Một cái tay nhẹ nhàng trượt ra khỏi chăn, lộ ra mấy ngón tay thon dài, một bộ dáng không hề dễ phòng khiến Thái Gia Tuyền nhìn không chớp mắt, đột nhiên nhận ra hắn còn dễ nhìn hơn so với Tề Minh. Trong mũi tràn đầy hương cỏ nhàn nhạt, Thái Gia Tuyền lại có loại cảm giác không đành lòng đánh thức hắn.

13. Chương 23-24

Chương 23: sáng sớm gặp tập kích (hạ)

Lấy lại bình tĩnh, thu lại sắc tâm của mình, đưa tay chọc chọc vào phần thịt cánh tay lộ ra bên ngoài của hắn, vừa nhỏ giọng gọi: “Này này, sắp trễ rồi.” — không có phản ứng.

Bắt lấy ngón tay thon đẹp của hắn lắc lắc vẫn không có phản ứng.

Đem tay anh lay mạnh hơn, lần này có phản ứng: lông mày hơi nhú, rút tay về, lật người, ôm chần tiếp tục ngủ. Lúc hấn nghiêng người, chần lại bị ôm lấy, lập tức lộ ra hơn nửa lưng trần, Thái Gia Tuyền trong nháy mắt đỏ mặt, bởi vì cô nhìn thấy bả vai rộng tuyệt đẹp của Hạ Cẩm Hiên lộ ra bên ngoài, đường cong cương nghị kéo dài đến phần eo thì đột nhiên bị che khuất, biến mất ở trong chần. . .

Thái Gia Tuyền không biết làm sao, luống cuống tay chân muốn kéo chần qua phía sau thay anh đắp lại, ai ngờ cầu ấy ngủ vững như bàn thạch, chần bị hấn đè ép không có cách nào mở ra.

“Mau! Hạ Cẩm Hiên, anh đứng lên cho tôi! ! !” tiếng rống lần nữa truyền ra, ở căn phòng cách vách Tề Minh lặng lẽ mở mắt, khẽ lắc đầu một cái, tiếp tục nhắm lại. . .

Thái Gia Tuyền dùng sức kéo chần mền của anh trở về, cơ hồ dùng tới toàn bộ sức mạnh. Lúc này, Hạ Cẩm Hiên đã có chút tỉnh táo, quay đầu mơ mơ màng màng liếc Thái Gia Tuyền một cái, mày nhú lại thành chữ Xuyên (giống vậy nè), hiển nhiên là phạm vào tính xấu khi rời giường rồi. Một cái vỗ đến, đem cái chần chỉ phủ nửa người của mình vung ra kéo Thái Gia Tuyền vào trong chần, áp đảo cô phía bên dưới.

Thái Gia Tuyền hoàn toàn ngu, Hạ Cẩm Hiên hoàn toàn tỉnh. Trong một khắc bị đè lên, Hạ Cẩm Hiên liền cảm giác được không bình thường, đối phương sao tự nhiên dễ dàng như vậy liền bị mình chế phục, đây cũng không phải là tốc độ phản ứng của Tề Minh. Hơn nữa người ở phía dưới cư nhiên nho nhỏ, mềm nhũn , đệm ở phía dưới thật thoải mái. “Ưm” Hạ Cẩm Hiên không khỏi thoải mái than nhẹ ra tiếng, theo bản năng ôm chặt vật mềm mại phía dưới.

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm Thái Gia Tuyền nửa ngày không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, ngơ ngác mặc hấn ôm chặt mình. Mà Hạ Cẩm Hiên là tâm loạn như ma, không cần suy nghĩ nhiều là cũng có thể biết mình ôm chính là người nào, hấn bây giờ hận mình không được tiếp tục ngủ, nhưng đại não cố tình càng ngày càng thanh tĩnh.

Thân thể cảm thấy bị thứ gì chia vào thật chặt, Thái Gia Tuyền rốt cuộc khôi phục thần trí, thân là bác sĩ, cô không thể nào không biết vật kia là cái gì, có thể tự hiểu đây là vấn đề phản ứng của sinh lý lúc sáng sớm thức dậy của đàn ông. Thái Gia Tuyền xấu hổ ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên, phát hiện hấn hai mắt nhắm nghiền. Thử đẩy một cái, không có phản ứng, choáng nha sẽ không phải lại ngủ thiếp đi chứ? Gia tăng động tác muốn tránh thoát ra ngoài, cô đã bị ép tới hô hấp đều không thoải mái rồi.

“Chớ lộn xộn” trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp của Hạ Cẩm Hiên, Thái Gia Tuyền sợ hết hồn, trong nháy mắt chuyển thành tức giận nhìn về phía anh, phát hiện anh đang nhìn mình, ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng, bất giác có chút mê mang. “Thật xin lỗi, bình thường đều là Tề Minh gọi tôi rời giường, anh với nó đùa giỡn thành thói quen rồi. . .” Hạ Cẩm Hiên vừa nói vừa buông cô ra, lật người xuống giường, cứ như vậy để trần thân trên, chỉ mặc một cái quần lót, liền bắt đầu tìm kiếm quần áo treo trong tủ , từng món từng món một được mặc xong.”Em về sau đừng đến gọi anh rời giường, anh mỗi sáng sớm cũng sẽ có lúc không kiềm chế, để tiềm thức chỉ huy hành động. Như vậy, lần sau ôm cô gái mình thích lần nữa, anh không dám cam đoan không làm ra cái gì. . .”

Ách, người này vốc người thật tốt a, tràn đầy cảm giác lực lượng nhưng lại không mất ưu nhã, lại còn có cơ bụng. . . Nhưng là, anh ấy mới vừa nói tới cái gì? Thái Gia Tuyền đột nhiên tỉnh ngộ, sợ hãi hỏi: “Anh. . . Nói gì?”

Hạ Cẩm Hiên đã mặc chỉnh tề, nhìn cô kia có bộ dáng hoa si ngu ngốc như đang có điều suy nghĩ , mặt trái xoan nho nhỏ, trên mặt ửng hồng còn chưa tan, mắt to mở mịt rụt rè nhìn mình, bộ dáng đôi tay nắm chần ôm ngực, vì mới vừa rồi bị tập kích làm cho tóc có chút tán loạn, cái miệng nhỏ hồng hồng khẽ cong lên. . .

Hạ Cẩm Hiên chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc một hồi “ ách” “Không có gì, sắp trễ rồi.” Xoay người vào phòng rửa tay, không để ý cô nữa.

Chương 24: Thật sự có Hắc bang? (thượng)

Lúc cùng nhau ăn bữa ăn sáng thì không khí có chút kỳ lạ, Thái Gia Tuyền cảm thấy đôi mắt Hạ Cẩm Hiên có chút ngưng ngững, nhưng nghĩ lại, rõ ràng bị phi lễ chính là mình, thua thiệt cũng là mình, vì sao phải sợ anh. Giương mắt liếc trộm anh một cái, phát hiện Hạ Cẩm Hiên cư nhiên xem như không có gì tập trung ăn bữa sáng, cuối cùng ngay cả nước mì cũng uống đến không còn một giọt, biểu hiện khẩu vị anh ta hiện thật tốt.

Ăn xong bữa sáng, Hạ Cẩm Hiên giơ tay lên xem đồng hồ, đứng dậy viết tờ giấy nhắn đặt ở trên bàn ăn, sau đó không nói một lời nào, động tác ưu nhã đi ngang qua Thái Gia Tuyền đang cầm đĩa gấp vắt mì, “nãy giờ không ăn, bây giờ bắt đầu ăn coi chừng đến trễ.” Thái Gia Tuyền mặt vô tội, nhỏ giọng nói thầm: “Không biết là người nào làm trễ nãi thời gian.” Nghiêng mắt nhìn thấy tờ giấy nhắn kia, lên lớp giảng bài “Tề Minh, rửa chén!” làm cô nhất thời im lặng.

Nhìn bữa sáng chưa ăn xong trước mặt, vô cùng miễn cưỡng đứng lên, đi theo Hạ Cẩm Hiên ra cửa.

Hôm nay Thái Gia Tuyền có tiết học lớp lý thuyết về bệnh lý, phòng học ở phía tây, vừa đúng Hạ Cẩm Hiên cũng thực tập ở gần đây, cho nên thuận đường đưa cô đi một đoạn. Đến cửa trường học thì bị bắt xuống, đang đi tới phòng học, liền nhận được điện thoại của Lâm Nhã Khiết: “Này, Tuyền nha đầu, mình tham gia một vai diễn, chủ biện Phương ỳnh bốn vé vào cửa đại nhạc hội ở sảnh Hoàng Kim, cuối tuần này, muốn cùng đi không? Kêu hai anh trai đẹp nhà cậu cùng đi.”

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút: “Chủ yếu là muốn mời trai đẹp đi, rồi mới thuận tiện mời mình đi đúng không?”

“Ai da, cậu đã nhìn thấu mình rồi, người ta da mặt mỏng.”

“Đi thì đi, chủ nhật mình cũng không bận gì, còn về phần hai anh đẹp trai kia phải đợi mình về hỏi xem, buổi tối sẽ báo lại đáp án cho cậu.”

“Tốt, chờ tin tức của cậu.”

Cúp điện thoại, Thái Gia Tuyền vào phòng học, tìm chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi xuống.

Mười giờ sáng, Thái Gia Tuyền đã tan lớp, gọi điện thoại cho Hạ Cẩm Hiên, thì không có ai nhận, qua một lát thì nhận được một tin nhắn: “Anh có thể ở lại đến hơn mười hai giờ, em về trước đi.” Vì vậy Thái Gia Tuyền tự ngồi tàu điện ngầm về nhà, đi ngang qua siêu thị thuận tiện mua chút đồ ăn, trong đầu vẫn suy nghĩ về chuyện tìm kiếm Lâm Phong, cô thậm chí gọi điện thoại cho phía lãnh sự quán, thì chỉ nhận được câu trả lời đó là quyền riêng tư cho dù là bọn họ thì cũng không có quyền điều tra tài liệu của người khác. Khoảng thời gian trước ở trên website người Hoa có đăng tin tìm người thì cũng đã như đá chìm xuống đáy biển. Thái Gia Tuyền đã không nghĩ ra phương pháp hữu hiệu khác để xử lý nữa rồi.

Đang đi ở ven đường, đột nhiên nhìn thấy mấy chiếc màu xe đen sang trọng dừng ở bên cạnh, vài người đàn ông cao lớn cẩn thận nhìn quanh bốn phía, sau đó trở về đứng ở phía trước chiếc xe, cung kính đứng thành hai hàng, chỉ chốc lát từ trên xe bước xuống một người, Thái Gia Tuyền vừa vội vàng lui đến phía sau, vừa cẩn thận nhìn bọn họ, trong lòng oán trách: “Làm phô trương lớn như vậy, có còn để ý đến người đi bộ hay không?”. Bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ bọn họ đi qua mình vậy.

Bước xuống cuối cùng là người đàn ông rất cao, liếc mắt cũng đoán được có thể đã vượt qua 1m9, hơn nữa tương đối trẻ tuổi, mặc bộ đồ tây màu đen trên dưới toàn thân đều màu đen, không có thắt cà vạt, mà là buộc một cái khăn lụa màu đen rất đẹp, tôn lên vóc dáng khôi ngô cao lớn của người đó. Khuôn mặt như một bức tượng điêu khắc Tây phương, hợp với một đầu tóc vàng chói mắt, đeo cặp mắt kính to, khí chất thâm trầm, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bức mãnh liệt.

Thái Gia Tuyền đột nhiên có loại kích động muốn quay người bỏ chạy, nhưng cô lại thấy rõ ràng đàn ông đó quay đầu, gương mặt không lộ biểu tình gì ngưng mắt nhìn về phía cô. Vì người đàn ông đó mang mắt kính che đi cặp mắt, nên cô không xác định được có phải đang nhìn mình hay không. Thái Gia Tuyền có chút e sợ rồi, nhưng ngay sau đó dừng cảm nhìn thẳng phía trước tiếp tục đi về nhà. Nếu so với mặt than, mình còn chưa thua qua ! Thái Gia Tuyền oán hận nghĩ tới.

Người đàn ông cong cong khóe miệng không dễ dàng phát giác, sải bước đi vào bên cạnh một hội sở không có bất cứ vẻ sang trọng nào.

Lại một nhân vật yêu nghiệt ra sân, lai lịch không nhỏ, cho nam chính áp lực tương đối lớn a

14. Chương 25-26

Chương 25 Thật sự có Hắc bang? (hạ)

Lúc này Thái Gia Tuyền mới thở nổi, nhấc chân đi vào nhà. Vào đến nhà thì phát hiện Tề Minh đang say sưa ăn phần sandwich bữa sáng cô để lại, vừa lộ ra vẻ thú vị nhìn hai tờ giấy phía trước mặt, một là lời nhắn của Hạ Cẩm Hiên để lại nhắc cô rửa chén, một là lời nhắn của Thái Gia Tuyền để lại dán trên lò vi sóng.

“Tiểu Tuyền Tuyền, em trở lại. Sandwich ăn thật ngon a ~” – Tề Minh nhiệt tình tiến lên đón, nhận lấy vật gì đó trong tay cô. Thái Gia Tuyền vừa mới vào cửa, Hạ Cẩm Hiên liền điện thoại đến: “Thực tập đừng phải một ít chuyện, tối nay trở lại, nhớ rửa chén cho anh.”, “oh.” – Tề Minh lắc đầu một cái, thở dài.

Thái Gia Tuyền tò mò hỏi: “Thế nào?”.

“Hạ Cẩm Hiên, anh ấy hôm nay có việc về trễ, nhắc tôi rửa chén cho anh ấy.”.

“Oh.”.

Tề Minh thấy Thái Gia Tuyền không có phản ứng gì đặc biệt, bất giác có điểm nóng lòng: “Anh ấy đi một năm, một năm mà hai lần nằm bệnh viện đều vì bệnh đau bao tử. Lớn như vậy rồi, nếu cứ như vậy sớm muộn gì sức khỏe cũng mất hết.”.

Thái Gia Tuyền cả kinh: “Bảo anh ấy bên ngoài bớt bận rộn đi, không lại đói bụng.”.

“Nếu là anh ấy có cái tính tự giác này, cũng sẽ không như vậy. . .”.

“Vậy. . . Tôi làm xong cho anh ấy mang đi, bây giờ còn sớm, vừa đúng tôi biết anh ấy đang nơi nào.” – Thái Gia Tuyền không chút do dự nói.

Tề Minh có chút mừng rỡ, nha đầu ngốc này quá nóng lòng, mình mới vừa nói đôi câu, mà cô đã tiếp thu được đến mức hiệu quả này, xem ra Hạ Cẩm Hiên có hy vọng không nhỏ.

Tề Minh đang đắc ý, thì Thái Gia Tuyền quay đầu lại nói với hắn: “Có thể làm phiền anh xuống lầu mua hộp đựng thức ăn được không? Tôi muốn làm cơm xong bỏ vào cái hộp đó cho anh ấy.”.

“Không thành vấn đề.” – Tề Minh cười một chút cũng không làm trễ nãi, xoay người mở cửa liền đi ra ngoài.

Thái Gia Tuyền cười cười, bắt đầu nấu nướng ở trong phòng bếp, nấu cơm với cô, từ trước đến giờ là chuyện vui sướng. . .

Chỉ chốc lát Tề Minh đã trở lại trong tay trong xách theo cái hộp mới mua, lại là hình trái tim như phim hoạt hình, vô cùng đáng yêu. Thái Gia Tuyền liếc mắt, trêu ghẹo nói: “Thế nào, chàng đẹp trai còn thích loại đồ vật này của nữ sinh?” . Tề Minh lại trực tiếp coi thường vấn đề của cô, hưng phấn mà nói: “Tiểu Tuyền Tuyền, em tuyệt đối không nghĩ ra anh thấy được gì đâu!?”.

Thái Gia Tuyền vừa bỏ cơm đã nấu xong vào hộp thức ăn, vừa theo lời của hắn hỏi: “Thấy cái gì?”.

“Hắc bang đó, là hắc bang chân chính ở Châu Âu!”.

Tay Thái Gia Tuyền run lên một chút, không biết vì sao a, vừa nghe đến lời nói của Tề Minh, trong đầu cô lập tức nhớ lại thấy người đàn ông thần bí ở trên đường lúc trước. Không thể nào?

Tề Minh thấy vẻ kinh ngạc của Thái Gia Tuyền thì nghĩ là cô không tin: “Là thật, anh thấy dấu hiệu trên xe của bọn họ, là Hắc bang số một số hai ở Italy. Đáng tiếc chỉ thấy xe dừng ở ven đường, không thấy người. . .”.

“Có phải ở đường lớn B hay không?”.

Tề Minh nghi ngờ gật đầu.

“Cái dấu hiệu trên xe có phải có một con hổ hay không?”.

Tề Minh càng thêm nghi ngờ gật đầu: “Em cũng đã thấy qua?”.

“Ừ, lúc tôi trở lại, những xe kia đã đậu ở chỗ đó rồi.”.

“Vậy em nhìn thấy những người đó không?” – Tề Minh có chút không kịp chờ đợi hỏi.

“Ách. . . Không có chú ý. . .” – Không biết vì sao a, Thái Gia Tuyền không muốn nhắc tới người đàn ông làm cho cô nhớ lại cái cảm giác áp bức kia.

Tề Minh bên cạnh tiếc nuối, bắt đầu dùng móng vuốt ăn trộm mấy món ăn mà Thái Gia Tuyền đã làm.

Thái Gia Tuyền cười chế nhạo, béo cái móng vuốt ăn trộm: “Bưng đi ra ngồi xuống mà ăn !”.

***** ta là tuyến phân cách *****

Chương 26: Đưa cơm

Vội vã ăn xong cơm nước, Thái Gia Tuyền cầm hộp cơm ra cửa. Vốn Tề Minh muốn lái xe đưa cô đi, nhưng lại nhận được điện thoại phải đi gặp người yêu, cho nên không thể làm gì khác hơn là để Thái Gia Tuyền một mình ngồi tàu điện gần đi, cũng may khoảng cách không xa.

Trên đoạn đường đi bộ đến trạm xe lửa, Thái Gia Tuyền lại đi ngang qua nhà hội sở, trước cửa hội sở đã không còn ở đây, hẳn là đã đi rồi, Thái Gia Tuyền vừa nghĩ, vừa mơ mơ màng màng vào trạm xe điện.

Đứng ở trước cửa công xưởng thực tập, Thái Gia Tuyền có chút khó xử, không biết nên đi vào thế nào, đây là một công xưởng lớn, là công ty hợp tác giữa Trung Đức, hơn nữa khu công xưởng rất lớn, căn bản không biết hẳn đang ở chỗ nào. Suy tính chốc lát, cầm điện thoại di động lên đang chuẩn bị gọi cho Hạ Cẩm Hiên, nhưng một lát nhân viên làm việc người Đức lại đi tới, hỏi “Xin hỏi là Thái tiểu thư sao?”

Thái Gia Tuyền sững sốt nửa ngày, mới phản ứng được “Cai” (tiếng Đức) mà hẳn nói là chỉ mình, vội vàng gật đầu.

Đối phương dẫn cô ngồi lên điện xe đi thăm khu người Hoa ở, cả đường trải qua rất nhiều phòng của người Hoa, rồi dừng ở trước lầu, chiếc Cadillac của Hạ Cẩm Hiên cũng đậu ở dưới lầu.

Đi theo hẳn lên lầu, Từ xa đã nhìn thấy Hạ Cẩm Hiên đang nghiên cứu một thứ đồ điện cổ quái với hai người khác, thỉnh thoảng lại sửa đổi bản vẽ một chút.

Đều nói lúc đàn ông chăm chỉ làm việc có mị lực nhất, Hạ Cẩm Hiên chưa bao giờ thiếu hụt mị lực, nhưng mà giờ phút này hẳn lại khiến Thái Gia Tuyền có cảm giác chỉ muốn yên lặng mà nhìn không muốn quấy rầy, đưa tay kéo lấy người dẫn đường, ý bảo hẳn không nên đến quấy rầy. Sau đó lẳng lặng đứng chờ ở một bên.

Hạ Cẩm Hiên mặc đồng phục làm việc toàn màu xanh, giờ phút này đang chăm chú nhìn bản vẽ, vẽ mặt chuyên chú, hơi nhíu mày. Đột nhiên như nghĩ ra cái gì, rút ra qua một cái tuốc vít (screw driver), sải bước đi tới trước một cái máy cơ khí loay hoay hai cái, quay đầu nói nói với đồng nghiệp câu gì, sau đó đồng nghiệp đề xuống chốt mở, cơ khí vận chuyển, ba người đồng thời cơ hồ thốt ra tiếng hoan hô.

Thái Gia Tuyền bắt giác cũng cười vui vẻ, mặc dù cô không hiểu bọn họ đang làm gì, nhưng đây là lần đầu tiên thấy Hạ Cẩm Hiên vui vẻ cười lớn như trẻ con. Bình thường thấy hẳn phần lớn là thâm trầm, cơ hồ không có vẻ mặt gì, thỉnh thoảng cười chỉ mỉm cười mỉm cười trong chớp mắt thôi. Giờ phút này hẳn thật không giống ngày thường

Thái Gia Tuyền đột nhiên ý thức được mục đích của mình chuyến này, là vì muốn Hạ Cẩm Hiên đang bị ung thư dạ dày đe dọa tính mạng đi điều trị. Vì vậy khẽ gọi lên “Hạ Cẩm Hiên.”

Lúc này đoàn người bị kinh động mới phát hiện ra Thái Gia Tuyền có bên cạnh, Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, lúng túng bỏ xuống công việc lại hoa tay múa chân, ho khan hai tiếng, nở nụ cười để không lúng túng nữa nhưng vẫn không được nên bước nhanh về phía Thái Gia Tuyền. Đứng lại ở trước mặt cô, nhẹ nói “Em đã đến rồi. . .”

Thái Gia Tuyền vui vẻ giơ hộp đựng thức ăn trên tay, quơ quơ “Đây là cơm hộp của anh anh phải ăn đúng giờ”

Hạ Cẩm Hiên xoay người lên tiếng nói cùng hai người sau lưng, rồi kéo Thái Gia Tuyền đi ra ngoài. Trực tiếp lên xe, mặc cho Thái Gia Tuyền hỏi thế nào, Cũng không nói câu nào, trực tiếp lái xe đến bờ biển mới dừng lại, sau đó vươn tay “Hộp thức ăn, đói chết anh rồi !”

Thái Gia Tuyền liếc mắt, đưa hộp cơm tới. Hạ Cẩm Hiên thấy thế liền kích động, lập tức bị Thái Gia Tuyền dội ột gáo nước lạnh “Tề Minh đi mua cơm hộp, không ngờ cậu ta thích cái này. . .”

Hạ Cẩm Hiên may mắn mình không lộ ra vẻ mặt kích động, bình thần mà nói “ Cậu ta thường như vậy.” Vừa nói vừa mở nắp ra ăn.

15. Chương 27-28

Chương 27: Giáo đường nhỏ

Thái Gia Tuyền nhìn dáng vẻ ăn cơm của hắn, không khỏi có chút hoài niệm Lâm Phong, nếu là bây giờ đang ở bên cạnh là Lâm Phong thì tốt rồi, cùng nhau ngắm biển, cùng nhau ăn hộp cơm tình yêu. . .

Cũng không biết cứ như vậy ngày người bao lâu, một cơn gió biển thổi vào cửa sổ xe, Thái Gia Tuyền không khỏi rung mình một cái, từ trong trầm tư bừng tỉnh lại, quay đầu lại nhìn sang bên Hạ Cẩm Hiên, phát hiện hắn đã sớm ăn xong, nghiêm túc nhìn về phía mình, lông mày trên gương mặt tuần tú khẽ vận lại.

Thấy cô quay đầu lại, Hạ Cẩm Hiên dời tầm mắt đi. Không biết tại sao, hắn cực kỳ khó chịu dạng vẻ mới vừa rồi của cô, nha đầu này cùng mình ở chung một chỗ cư nhiên lộ ra biểu tình mất mát như vậy, quả thật không thể tha thứ.

Không đợi Thái Gia Tuyền lên tiếng, Hạ Cẩm Hiên khởi động xe, đạp mạnh chân ga, lái lên một đoạn đường cao tốc.

Địa phương xa lạ làm cho Thái Gia Tuyền rất bất an, mà Hạ Cẩm Hiên hiển nhiên tâm tình cực kỳ không tốt, làm sao không tốt, Thái Gia Tuyền nhất thời cũng nghĩ không ra đầu mối gì, lấy hết dũng khí, rụt rè mở miệng hỏi: “Chúng ta đây là đang đi nơi nào?”.

“Giáo đường!”

“À?” – Thái Gia Tuyền không hiểu nói: “Đi giáo đường làm gì?” . Mặc dù giáo đường Hamburg là một thắng cảnh di tích nổi tiếng, cô vẫn muốn bớt chút thời gian đi xem một chút, nhưng tình huống hiện nay, cô tuyệt sẽ không ngại thơ cho là Hạ Cẩm Hiên sẽ đột suất tốt bụng mang cô đi thăm danh lam thắng cảnh di tích.

Hạ Cẩm Hiên không trả lời, chỉ lo tập trung lái xe.

Thái Gia Tuyền quyết định không hỏi hắn nữa, quay đầu nhìn phong cảnh xa lạ ngoài cửa xe, kinh nghiệm nói cho cô biết, đàn ông hơn phân nửa tự đại hơn nữa lại còn hiếu thắng, tại thời điểm tâm tình không tốt, thường thường thích một người chọi cứng, cũng sẽ không cùng ai nói chuyện dù là đôi câu vài lời. Lâm Phong không phải cũng như vậy sao?

Qua thật lâu, thời điểm trời cũng bắt đầu tối đi, xe rốt cuộc dừng lại. Nhưng lại cũng không phải giáo đường Hamburg, mà là một giáo đường nhỏ bí ẩn ở trong rừng cây vùng ngoại ô. Kiến trúc được làm bằng gỗ theo phong cách cổ điển rất khác biệt, hoàn cảnh tĩnh lặng, thế nhưng đã che lên một tầng khăn che mặt thần bí nhỏ nhỏ cho giáo đường nhỏ này.

Thái Gia Tuyền ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hạ Cẩm Hiên, lúc này anh đang mang ánh mắt nhìn thẳng giáo đường phía trước, bình tĩnh nói: “Thời điểm anh vừa tới nước Đức, một người quen biết cũng không có, cộng thêm bất đồng ngôn ngữ , anh cơ hồ không có một người nào có thể nói chuyện, làm cho cuộc sống loạn một đoàn. Khi đó, anh mắc chứng trầm uất nhẹ, thường xuyên loạn quạng lái xe khắp nơi chẳng có mục đích, vì vậy rất tình cờ phát hiện nơi này. Cũng chính là ở chỗ này, anh biết cha xứ Al, ông luôn rất kiên nhẫn rất nghiêm túc nghe anh bày tỏ hết tâm sự, —— mặc dù anh dùng đều là tiếng Trung .”

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn hắn, hiển nhiên, hắn là lưu học sinh Trung Quốc ở Đức nổi bật kinh điển, nhưng ai có thể tưởng tượng được, hắn đã từng mất mát như thế, đã từng suy sụp tinh thần như thế? Dem

ra so sánh mà nói, mình thật quá may mắn, vừa đến Đức là có thể gặp nhiều bạn tốt chịu trợ giúp mình như vậy.

Thái Gia Tuyền không hề mở miệng, nghiêm túc nghe hẳn nói. Mà Hạ Cẩm Hiên từ đầu đến cuối cũng nhìn thẳng giáo đường nhỏ phía trước, dựa lưng vào cửa xe, giọng nói bình thản như mặt hồ nước không gợn sóng, giống như hẳn đang nói chuyện của người khác: “Ba anh đối với anh kỳ vọng rất cao, mặc dù ông không có nói ra, nhưng anh có thể cảm thấy. Ông hi vọng anh có thể tiếp quản sự nghiệp của gia đình, có thể tiến một bước thực hiện khát vọng của ông. Cho nên anh lựa chọn học song song hai ngành quản lý tài chính cùng thiết kế chế tạo máy móc. Điều đó giúp anh chẳng những có thể quản lý hoạt động hành chính của công ty, còn phải nắm giữ cạnh tranh máu chốt quan trọng của kỹ thuật. Phải thoát khỏi lệ thuộc vào kỹ thuật của người khác đưa vào, tránh hiện trạng bị người khác quản chế. Loại áp lực này ép anh tới thở không nổi, khi đó có một lần anh cảm thấy còn không bằng chết đi. . .”.

Thái Gia Tuyền hiểu đây là triệu chứng trầm uất, dù sao làm bác sĩ ngoại khoa phần lớn là phải học lớp tâm lý học.

“Nhưng mà bây giờ đều tốt rồi, anh phát hiện tâm sự thật có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, trước kia ở trong nước bởi vì có bằng hữu, có người nhà, chưa bao giờ sẽ có cảm giác tịch mịch; cảm giác bất lực. Ở nước ngoài không giống nhau, nhất là đối với người đức kết giao rất khó, em phải chủ động rộng mở tìm của mình.” – Nói xong, Hạ Cẩm Hiên từ từ quay đầu, ngưng mắt thật sâu nhìn Thái Gia Tuyền: “Anh phát hiện em luôn có tâm sự nặng nề, mặc dù bình thường nhìn qua đều tốt, nhưng mỗi sáng sớm mắt đều sưng . Anh sẽ không tự tin cho rằng em sẽ đối với anh tâm sự cái gì, nhưng nơi này là địa phương tốt, em có thể dùng tiếng Trung đối với Al nói.”

Thái Gia Tuyền cho tới bây giờ đều cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng lúc này nước mắt của cô đã sớm bắt tri bắt giác rơi đầy mặt.

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 28: Hoàng Thái Tử

Ngày đó, Thái Gia Tuyền quyết định đi vào giáo đường nhỏ, thẳng đến rất khuya mới ra ngoài, cặp mắt sưng đỏ, nhưng hiển nhiên tinh thần tốt rất nhiều. Ngoài dự liệu của Thái Gia Tuyền chính là, cha Al là một cha xứ vô cùng trẻ tuổi, ước chừng mới vừa ba mươi tuổi, cũng không phải hình tượng ông già gì đó hiền lành hòa ái. Nhưng cha đúng là đối tượng thích hợp tâm sự, cả quá trình mặc dù cha một chữ nghe cũng không hiểu, nhưng thủy chung cặp mắt có hồn cẩn thận lắng nghe, khi Thái Gia Tuyền bởi vì tưởng niệm mà khóc thì ông ấy sẽ tốt bụng đưa khăn giấy qua, vỗ nhẹ vai của cô bày tỏ an ủi.

Khi Cadillac chạy trở về, trời đã tối đen rồi, Hạ Cẩm Hiên trước vẫn ngồi đợi ở trên xe, rồi cuối cùng chào tạm biệt cha Al một tiếng, hẳn giờ phút này không nói một lời chỉ lái xe.

“Cám ơn anh” – Thái Gia Tuyền nhẹ giọng nói.

“Ừ” – Hạ Cẩm Hiên cũng chỉ là từ trong cổ nhẹ nhàng phát ra đáp lại, tựa hồ cũng không muốn đánh mất không gian trầm tĩnh. Hai người trên đường nói một không lời, nhưng hai trái tim tựa hồ cũng đối với lẫn nhau mở rộng ra một đường kẻ hở. . .

Đêm đó trở lại nhà trọ, Tề Minh đã sớm chuẩn bị pizza, đặt ở trong lò vi ba, học Thái Gia Tuyền bộ dạng viết tờ giấy nhắn dính vào trên cửa lò. Chính mình lại chẳng biết đi đâu.

Hai người ngồi song song trên ghế sa lon, ăn pizza, uống cà phê do Thái Gia Tuyền pha, mắt nhìn xuống cảnh đêm ở cảng cầu tàu. Hạ Cẩm Hiên vẫn trầm mặc, Thái Gia Tuyền có chút xấu hổ muốn đánh vỡ trầm mặc, vừa muốn mở miệng, điện thoại di động vang lên.

“Này, mình còn đang đợi cậu điện thoại đấy, thế nào không có hồi âm rồi. Kia hai trai đẹp Chủ nhật rớt cuộc có đi hay không ?” Lâm Nhã Khiết lớn tiếng la hét, ngay cả Hạ Cẩm Hiên bên cạnh cũng nghe rõ ràng, lông mày khẽ gợn lên, lộ ra biểu tình chế nhạo.

“Ách, đừng phải chút chuyện, mình còn chưa có hồi đấy. . .” – Thái Gia Tuyền vừa trả lời, vừa lúng túng nhìn sang người bên cạnh.

“Vậy cậu mau hỏi đi!”

“Lập tức, cậu đừng hỏi!” – Thái Gia Tuyền dứt khoát quay đầu hỏi: “Anh cùng Tề Minh Chủ nhật có rãnh không? Lâm Nhã Khiết có mấy vé vào cửa nhạc hội sân Hoàng Kim. “. .

Hạ Cẩm Hiên khẽ trầm ngâm một hồi: “Được, Chủ nhật có thời gian rảnh rồi, Tề Minh cũng thế.”

Thái Gia Tuyền dựa theo câu nói của hắn trả lời Lâm Nhã Khiết, cúp điện thoại, nghi ngờ hỏi: “Làm sao anh khẳng định Tề Minh rảnh rồi?”

“Coi như không rảnh, cậu ấy cũng có biện pháp biến thành có rảnh rồi.” Hạ Cẩm Hiên không chút do dự đáp.

“Ha ha” – Thái Gia Tuyền cười vui vẻ. Vì vậy đánh vỡ giữa hai người trầm mặc, vẫn có hay không trò chuyện chút đều được, mà tâm sự mỗi người không có ai nhắc đến.

Suốt đêm không nói chuyện, cũng không biết Tề Minh khi nào trở về. Tóm lại một đêm này, Thái Gia Tuyền đặc biệt ngủ được an ổn, không có ôm Thủy Tinh trở mình Cầu trần trọc, cũng không có mơ thấy Lâm Phong, không có chảy nước mắt. Cô đột nhiên cảm thấy, tựa hồ như vậy không tồi.

Ngày hôm sau, Thái Gia Tuyền tinh thần sáng khoái dậy thật sớm, chuẩn bị ba suất bữa sáng yêu dấu, đã rút ra được bài học kinh nghiệm, trước gọi Tề Minh dậy, sau đó để Tề Minh đi gọi Hạ Cẩm Hiên dậy. Dù sao ba người sáng sớm đều có chuyện phải dậy sớm, Tề Minh cũng không có oán trách gì. Chỉ kỳ quái là, Hạ Cẩm Hiên mặc dù như cũ rất khó kêu dậy, và lại tính xấu khi rời giường rất lớn, nhưng phương thức hắn nổi cáu chỉ là nhìn chằm chằm Tề Minh khẽ nguyên rửa đôi cầu, cũng không có bất kỳ hành động xx xảy ra. Tề Minh vì vậy đem hiện tượng sự việc này quy công lao Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền cũng không quên len lén hỏi Tề Minh, Hạ Cẩm Hiên bối cảnh nhà, nghe được trả lời chắc chắn làm cho Thái Gia Tuyền giật mình, “Trắc Kim Heavy Industries biết chưa, là công ty toàn cầu cũng như tên sản xuất các loại máy móc điện tử. Đó chính là công ty gia tộc nhà bọn họ, mà cậu ấy thì tương đương với Hoàng Thái Tử của Trắc Kim Heavy Industries biết chưa đó.”

Trắc Kim Heavy Industries, hoặc là gọi tập đoàn Trắc Kim, tuy chỉ hiểu lướt qua cái lĩnh vực này Thái Gia Tuyền cũng biết cái tên tuổi nổi tiếng này, về phần làm sao biết, đó là không muốn biết cũng khó khăn nha. Đường như tùy tiện đi ngang qua một công trình thi công, đều có thể nhìn đến cơ khí to lớn đều có chứa dấu hiệu bọn họ; thang máy trường học đường như cũng là; trước kia thực tập bệnh viện thiết bị y liệu; tùy tiện mở ra nắp sau cái máy vi tính hoặc là điện thoại di động, đều thiết bị của bọn họ, bá đạo đánh dấu với thương hiệu riêng của họ; Chỉ có mạnh mẽ vào thị trường thiết bị điện tử mà quảng cáo thổi phồng.; còn có chính là mới vừa cường thế tiến vào đồ điện thị trường liền ừn ừn kéo đến quảng cáo tuyên truyền.

Thái Gia Tuyền không khỏi có chút lo lắng, hắn rốt cuộc đã chịu áp lực lớn bức nào đây? Làm con trai độc nhất trong nhà, không có ai có thể cùng hắn chia sẻ, một công ty khổng lồ như thế, trực tiếp hoặc gián tiếp có vài chục vạn người thậm chí nhiều hơn cần phụ thuộc, đối bất luận kẻ nào đoán chừng cũng sẽ mê mang mà không biết làm sao thôi. . . Xem ra phải nói là cha Al đem hắn từ bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ cứu vớt trở lại, một chút cũng không quá đấy.

***** ta là tuyển phân cách *****

16. Chương 29-30

Chương 29: Cô gái nhỏ bán vé xe

Thời gian thoáng một cái đã đến thứ bảy, sáng sớm Thái Gia Tuyền liền mang theo”hai trai đẹp” chạy thẳng tới trạm xe cùng Lâm Nhã Khiết hội hợp sau chuẩn bị trực tiếp ngồi tàu cao tốc đi Viên. Lâm Nhã Khiết theo thường lệ phạm tội xấu keo kiệt, nhất định đem vé kia còn dư lại của bộ phiếu khứ hồi năm người bán đi.

Chỉ thấy Lâm Nhã Khiết hai tay chống nạnh, nhìn chăm chăm Tề Minh: “Biết các người có tiền, không quan tâm mấy đồng Euro này, nhưng lãng phí là đáng xấu hổ!”

Tề Minh mặt vô tội: “Anh chưa nói không được ah..., em bán đi chứ sao.”

“Làm ơn, chúng ta vậy cũng là bốn người đã hẹn hò chứ? Làm sao người có thể để cho em một cô gái đi làm chuyện như vậy?” – Lâm Nhã Khiết vừa nói một tay lấy phiếu nhét vào trong tay Tề Minh.

Tề Minh giống như bộ dáng cầm củ khoai lang phồng tay, vội đem vé xe lại nhét vào bên trong túi áo Hạ Cẩm Hiên. Hạ Cẩm Hiên đang nghiêm túc nghiên cứu bản đồ lộ tuyến trên tay, đột nhiên phát hiện huynh đệ tổ cư nhiên không giải quyết được nữ sinh người ta liền đem cục diện rối rắm ném ình, hung hăng khi dễ một cái, xoay người nâng lên cánh tay, đem túi áo hướng về phía Thái Gia Tuyền, chộp miệng, chuyện đương nhiên ý bảo người bên cạnh đem phiếu lấy đi.

Thái Gia Tuyền cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, nháy mắt mấy cái, mặt vô tội nhìn Hạ Cẩm Hiên, mờ mịt hỏi: “Cái gì?” .

Hạ Cẩm Hiên ngây ngẩn cả người, tiểu nha đầu này cư nhiên đối với mình ăn vạ làm nũng. Trong lòng ầm ập, có loại xung động, muốn xông tới ôm cô, hung hăng giày xéo cái miệng nhỏ nhắn. Lấy lại bình tĩnh, mặc dù cảm xúc sôi sục, nhưng mặt ngoài như cũ sóng nước chẳng xao, thu hồi bản đồ, một sải bước nhảy tới, đưa tay kẹp cổ Thái Gia Tuyền, hướng về phía lỗ tai nói: “Có đi hay không? Không đi trừ tiền lương tháng này của em!”

Lại đột nhiên bị tập kích, vành tai nhỏ còn bị thổi ra khí nóng làm cho ngứa một chút, ghê tởm nhất chính là, cư nhiên lấy tiền lương uy hiếp cô! Nhưng Thái Gia Tuyền tựa hồ cũng không bài xích động tác quấy nhiễu ám muội rõ ràng như vậy, chính lúc này dáng vẻ giống như bóng cao xu xì hơi, ngoan ngoãn từ trong túi áo Hạ Cẩm Hiên móc ra vé xe, kéo bước chân ìu xìu hướng phía bán vé đi tới. . . .

Thái Gia Tuyền thật ra thì cũng không là nữ sinh da mặt đặc biệt mỏng, chỉ chốc lát liền bắt được một bà lão người Đức, thành công nhiều hơn chính là đã bán được cái vé kia. Cầm đổi được năm đồng Euro, dẫn theo bà lão và mọi người cùng nhau tiến lên xe.

Ở trên xe, Hạ Cẩm Hiên trực tiếp kéo Thái Gia Tuyền cùng mình ngồi chung một chỗ, Tề Minh là ân cần kêu Lâm Nhã Khiết ngồi chung. Xe chuyển động, Thái Gia Tuyền đột nhiên cảm giác đến Hạ Cẩm Hiên bên cạnh đang khẽ run run bả vai, không khỏi tò mò quay đầu sang nhìn.

Hạ Cẩm Hiên lúc này rốt cuộc mới không nhịn được cười khanh khách ra tiếng. Thái Gia Tuyền đá hấn một cái thật to xem thường: “Cười đã chưa? Em bán rất thành công nha, tổng so có vài người ngượng ngùng không chịu đi, không phải là buộc người ta đi sao.”

“Anh cười cũng không phải là cái này. Mới vừa rồi anh rõ ràng là cho em đi giải quyết Lâm Nhã Khiết, cũng không phải là để cho em giải quyết vé xe. Ai biết em ngu sao, tưởng là như thế rồi đi làm cô gái nhỏ bán vé xe trở về. Ha ha ha ha. . . Chỉ là quả thật rất thành công, chúc mừng.”

Thái Gia Tuyền thế này mới ý thức được, thì ra là Hạ Cẩm Hiên là muốn cho chính mình tự đi khuyên nhủ Lâm Nhã Khiết, chứ vì 5 Euro như vậy keo kiệt, nhưng mình trực tiếp hiểu thành đi bán vé xe. Thái Gia Tuyền lúng túng cựa mạnh nói: ” Ai cho anh không nói rõ ràng. Hơn nữa, như vậy rất tốt a, 5 Euro đâu rồi, có thể mua không ít thứ nha ~.”

Hạ Cẩm Hiên cặp mắt mang theo nụ cười, thật sâu nhìn cô, trong mắt chỉ có cái miệng nhỏ nhắn kia hai mảnh khấp khểnh mở mở màu hồng. Thái Gia Tuyền nói xong, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cứ như vậy ngơ ngác nhìn lại Hạ Cẩm Hiên. Từ trong mắt hẳn thấy được tràn đầy dịu dàng, còn có. . . Tình yêu.

***** ta là tuyển phân cách *****

Ở nước Đức thậm chí còn toàn bộ Châu Âu, đường sắt chuyển vận đều là tương đối phát đạt, có các loại vé suốt, bộ phiếu các loại, phiếu 5 người đồng trung chính là một loại thường thấy nhất. Thật ra thì không riêng Lưu Học Sinh, rất nhiều dân bản xứ cũng sẽ giống như con bò đặng một dạng ở trạm xe tiếp cận đầu người, chào hàng bộ phiếu của mình, dĩ cầu tiết kiệm chi. Cho nên nếu như lời nói thân môn đi, đại khả thoải mái làm như vậy, không có gì hay xấu hổ.

Chương 30: Em là tiểu Cầu

Trước lầu đại sảnh rộng lớn màu vàng kim, bốn người đứng lại. Đây là một tòa có mặt tường màu đỏ điểm hình kiến trúc phong cách Châu Âu, đã có cách nay hơn một trăm năm lịch sử. Mặc dù bên trong xanh vàng rực rỡ sớm có tiếng tăm, nhưng từ bề ngoài quả thật không thấy cái yếu tố gì màu vàng kim.

Lâm Nhã Khiết hưng phấn mà nói: “Lúc nào thì mình mới có thể ở nơi này diễn xuất, thì mới coi như hạnh phúc!”

“Đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa!” – Thái Gia Tuyền không chút lưu tình.

Còn hơn một tiếng đồng hồ xuất diễn mới bắt đầu, bọn họ cũng không vội đi vào, mà ở gần đó tìm được quán cà phê, quyết định đi đến quán cà phê đó giết thời gian. Bọn họ ngồi ở khu vực sân ngoài trời, phơi nắng, thưởng thức hương cà phê nồng, Thái Gia Tuyền đã thoải mái đến buồn ngủ rồi.

Hạ Cẩm Hiên đưa tay đem đầu nhỏ Thái Gia Tuyền đang như gà mổ thóc nắm vào trong hõm vai của mình, Thái Gia Tuyền trong mơ hồ cũng không có khách khí, cọ xát, tìm được nơi thoải mái ngủ.

Đối diện Lâm Nhã Khiết về mặt Bát Quái bên cạnh Tề Minh hỏi: “Hai người bọn họ. . . ?”

“Quý biết!” – Tề Minh làm ra ảo não trạng: “Thế nhưng để cho cậu ấy nhanh chân đến trước rồi!”

Kết quả ngày đó biến thành Tề Minh cùng Lâm Nhã Khiết hai người đi nghe nhạc biết, Hạ Cẩm Hiên cùng Thái Gia Tuyền ở quán cà phê ngủ một buổi chiều.

Màu vàng kim trong đại sảnh, gian Lâm Nhã Khiết cùng Tề Minh ngồi cách một vị trí, Tề Minh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Lâm Nhã Khiết một chút, người sau một bộ dáng đang chìm vào trong âm nhạc về mặt say mê, vội nhân cơ hội dịch qua vị trí còn trống mà xông qua.

Lâm Nhã Khiết quay đầu lại tức giận nhìn hắn, Tề Minh là kẻ mỉm cười, dùng khẩu hình miệng quơ tay múa chân: “Keo kiệt!”

Quay ngược thời gian trở về thời điểm bọn họ cầm bốn tám vé bước vào đại sảnh. Vốn là bốn người cùng đến xem nhưng hiện tại chỉ có hai người, này nhiều hơn hai tờ phiếu, Lâm Nhã Khiết lại tái phát tật xấu keo kiệt, muốn đi chào hàng bán. Này vé xem âm nhạc lại không giống vé xe, đi tới nghe âm nhạc đều là đã có phiếu, mặc dù đi đầy đường đều là không có phiếu, nhưng lại không giống trạm xe tùy tiện ngăn lại một người đều là muốn mua vé, người ta không có thì cũng không nhất định phải tới nghe nhạc hội.

Vì vậy không ngoài dự đoán, Lâm Nhã Khiết bán vé thất bại. Từ vừa mới bắt đầu Tề Minh cũng không coi trọng cô, cộng thêm muốn bảo hộ hình tượng hoa hoa công tử ưu nhã của mình, cho nên kiên quyết không chịu giúp một tay, sau lại còn dùng sức cười nhạo.

Lâm Nhã Khiết thẹn quá giận, lấy một tay đẩy Tề Minh bên cạnh ra cách chỗ ngồi của mình, dù sao một hàng bốn chỗ ngồi đều là của bọn họ, có thể tùy tiện ngồi.

Tề Minh hết ý kiến, lại có cô gái tại trong hoàn cảnh tuyệt vời như vậy đối với hắn chẳng thèm ngó tới, tại vì hai tờ vé, thật sự cảm thấy thú vị, cũng không biết làm sao cô lại có tật xấu keo kiệt này.

Bên kia, Thái Gia Tuyền mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình đang cả nằm ở trên người Hạ Cẩm Hiên, Hạ Cẩm Hiên thì vùi ở trên ghế sa lon, liếc nhìn tờ báo bên tay. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy yết hầu khêu gợi của hắn, Thái Gia Tuyền hí mắt, chống thân thể ngồi dậy. Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao lúc cùng hắn cùng ở chung một chỗ luôn sẽ biến thành loại tình trạng cầu huyết này.

Hạ Cẩm Hiên không nhanh không chậm để xuống tờ báo, buồn cười nhìn cô: “Ngủ đủ rồi? Hại anh không nghe được đại nhạc hội, còn phải ở chỗ này bị em ngược đãi.”

Thái Gia Tuyền một cái giật mình: “Ngược đãi?”

“Tay đã tê rần.”

“. Em giúp anh xoa xoa.”

“Thôi, bọn họ còn phải qua một tiếng nữa mới kết thúc, muốn đi xung quanh một chút hay không?” – Hạ Cẩm Hiên giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, không có một chút bộ dáng tay đã tê rần.

Thái Gia Tuyền khéo léo gạt đầu, cô quả thật nghĩ đến muốn đi một chút, nói không chừng có thể gặp được Lâm Phong đấy. Từ lần trước Hạ Cẩm Hiên mang cô đi qua cái giáo đường nhỏ đó, Thái Gia Tuyền đã quyết định, phải có phương pháp tốt xử lý chuyện tìm kiếm Lâm Phong trước, tất cả tùy duyên, không hề cố chấp nữa. Vì vậy liền bắt đầu gửi hy vọng vào chuyện vô tình gặp được ở đầu đường ... Suy nghĩ lạ lùng.

Hai người ở trên đường phố Viên nhân nhả đi, đã là mùa xuân, vạn vật sinh sôi, cây cối ven đường cũng phát mầm mới, mặt trời có chút ngả về tây. Bên cạnh có thể tùy ý thấy được một vài tượng đắp cùng tấm bia đá của các nhạc sĩ nổi tiếng.

Hạ Cẩm Hiên lười biếng nói: “Ồ chỗ này dẫn chó đi dạo cảm giác không tệ ~”

Thái Gia Tuyền nhìn hẩn, rất lâu không có hiểu tại sao hẩn lại đột nhiên nhắc tới việc dẫn chó đi dạo.

“Tiểu Cầu, nhìn anh như vậy làm gì?” – Hạ Cẩm Hiên thản nhiên nhìn thẳng Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền nhất thời xù lông, cư nhiên gọi cô tiểu Cầu, cô điểm nào cùng tiểu Cầu dính dáng rồi hả ? Hai người cùng nhau đi bộ cư nhiên bị hẩn nói thành dẫn chó đi dạo, “Sinh có thể nhin đã quen không thể nhin!”

“Em không phải là là chó sao?”

Ách. . . Dường như thật đúng là dính dáng. Thái Gia Tuyền cắn răng nghiêng lợi, đột nhiên bắt được tay Hạ Cẩm Hiên, liền kéo hướng phía trước mãnh liệt chạy.

Hạ Cẩm Hiên có chút mơ hồ, nhưng bị tay nhỏ bé mềm nhũn nắm, bất giác có chút lảng lảng, cũng liền đi theo cô. Như thế trai tuấn gái đẹp chạy trên đường ở Đất khách quê người, thật hấp dẫn không ít con mắt, vẫn chạy đến một chỗ, Thái Gia Tuyền mới dừng lại.

“Dẫn anh tới đây làm gì? Đói bụng?” – Hạ Cẩm Hiên nhìn hai tay chống đầu gối chế nhạo, Thái Gia Tuyền thở hổn hển, bên cạnh là một tòa nhà nhìn qua là một nhà hàng tương đối sang trọng. Chẳng lẽ nha đầu này bị kêu một tiếng tiểu Cầu tức giận, nghĩ hung ác dừng lại làm thịt mình?

“Anh không phải phải . . Không phải gọi em tiểu Cầu sao! . . . Ra cửa dẫn chó đi dạo. . . Không phải đều là như thế này. . . Như vậy bị chó kéo chạy sao?” – Thái Gia Tuyền mặc dù gay gắt thở gấp, nhưng như cũ vẻ có lý chẳng sợ kêu la.

“” Hạ Cẩm Hiên triệt để im lặng rồi, khoe miệng mãnh liệt co rút mấy cái, tình cảnh cô kéo mình chạy toàn bộ một cái phố, chính là vì diễn hoàn mỹ một tiểu cầu ra cửa kéo chủ nhân chạy chung quanh? !”Ha ha ha ha.”

“Vậy sao em không tìm cột điện nha.” – Hạ Cẩm Hiên cuối cùng cũng không để ý đến hình tượng mà cười đến không thở nổi.

“Em là chó mẹ nha!”

“Ồh”

Đang lúc hai người vì Thái Gia Tuyền diễn trò mà tranh luận; bực tức, lúc một vấn đề gây ra nhiều cuộc tranh luận, Hạ Cẩm Hiên đột nhiên vụt tắt đáng tươi cười, hơi nhú lông mày hướng sau lưng Thái Gia Tuyền nhìn.

Thái Gia Tuyền ở giữa nghi hoặc cũng quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của hẩn, này vừa nhìn, thì giật mình.

***** ta là đường ngăn cách *****

17. Chương 31-32

Chương 31: An Đức Liệt (thượng)

Thái Gia Tuyền quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy lồng ngực của đàn ông, cách mình không đến nửa thước, hơn nữa lại đang đèn gần hơn. Cánh tay cô bị Hạ Cẩm Hiên kéo, lảo đảo một cái ngã vào trong lòng hắn. Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng đỡ lấy Thái Gia Tuyền đang ngơ ngác, nhưng ánh mắt cô lại không thể rời khỏi hắn người đàn ông cao hơn cô nửa cái đầu này.

Trực giác nói cho cô biết, người đàn ông đang tiến về phía mình, không hề có ý tốt.

Phải mất một lúc Thái Gia Tuyền lúc mới có phản ứng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên lồng ngực anh ta — Lồng ngực rộng lớn và rắn chắc thật nam tính, khiến cô có một ấn tượng sâu sắc, không phải ngày đó ở trên đường mình từng thấy hắn đeo kính đen rồi sao? Hôm nay hắn mặc một bộ âu phục đen, áo sơ mi cũng màu đen, không có cà vạt, ngay cả chiếc khăn lụa nhét vào mép túi áo vét cũng không có (cái này ta thấy mấy bộ vét hay có). Chiếc kính đen được móc trên chiếc túi áo vét trước ngực. Anh ta đứng cạnh Thái Gia Tuyền với vẻ hết sức ung dung.

“Hắc, chúng ta lại gặp mặt.” Một người đàn ông tóc vàng với vẻ nhã nhặn gật đầu một cái Thái Gia Tuyền, anh ta nói chuyện bằng tiếng anh, không không thêm để ý đến Hạ Cẩm Hiên đang bên cạnh.

“Dạ. . .” Thái Gia Tuyền có chút bối rối, theo bản năng ừ một tiếng. Nếu như cô nhớ không lầm, người đàn ông này có quan hệ cùng với Mafia Italy, và lại hình như là người có địa vị không thấp.

” Cô có biết lần trước nhìn thấy cô, ở Hamburg, tôi nghĩ gì không?” Anh ta tiếp tục nhã nhặn hỏi.

Hạ Cẩm Hiên có chút bức mình, khi nhìn thấy phản ứng của Thái Gia Tuyền, dù bọn họ đã gặp mặt nhưng còn chưa quen biết, thế nhưng Thái Gia Tuyền có vẻ không sợ hãi ta, còn không kiêng dè khi tiếp xúc với đối phương. Vì vậy không chút dấu vết anh nghiêng người chắn giữa họ, cũng dùng tiếng Anh nói “Thật ngại quá, tiếng Anh của cô ấy không tốt lắm, có gì anh có thể nói với tôi.”

Anh chàng kia nhướn nhướn lông mày, nghiêng đầu quan sát Hạ Cẩm Hiên, mỉm cười ý vị sâu xa. Theo như lời nói của Hạ Cẩm Hiên Thái Gia Tuyền giả bộ không biết tiếng Anh, vẻ mặt mờ mịt. Bước đến, tay phải vỗ nhẹ vào tim, đổi sang nói tiếng Đức ” Tôi tên An Đức Liệt .”

Thái Gia Tuyền vô lại mỉm cười, tiếp tục giả vờ không hiểu.

“Thái Gia Tuyền?” An Đức Liệt đột nhiên gọi tên của cô, điều này làm cho Thái Gia Tuyền hoảng sợ, vội vàng dùng tiếng Đức trả lời “Làm sao anh biết tên của tôi?” Nghi hoặc nhìn hắn. Nghi lại, nếu hắn thật sự là Mafia, vậy muốn điều tra một người cũng không khó. . . lại thấy mình thật ngốc khi lộ ra bản thân biết tiếng Đức.

“Lần trước tình cờ gặp phải cô ở Hamburg, tôi liền ở tự nhủ, nếu như lần sau còn có thể tình cờ gặp lại, nhất định phải khiến cô gái đáng yêu xinh đẹp này trở thành bạn gái của mình!” An Đức Liệt nhã nhặn nói, còn mỉm cười quyến rũ lộ ra ánh mắt từ đôi mắt màu xanh trong trẻo tươi mát trong có sự chân thành thậm chí là một chút ảm áp.

Thái Gia Tuyền thất thần mở mắt thật to, cái miệng nhỏ nhắn hồng bóng của cô mở lớn thành hình chữ o, tuy là trong nháy mắt nhưng đáng vẻ đó cũng thật đáng yêu, An Đức Liệt không khỏi cười khê một tiếng.

Hạ Cẩm Hiên kéo cô ra phía sau nên bị An Đức Liệt dùng ánh mắt lạnh lùng trừng anh. Thái Gia Tuyền từ phía sau lưng nắm thật chặt vai áo anh, bàn tay nhỏ bé có chút run rẩy, vì sợ hãi “Hắn là xã hội đen Italy” run sợ núp ở sau lưng anh nói.

“Thì ra vậy.”

“Thì ra vậy là sao?” Thái Gia Tuyền nghi ngờ hỏi.

“. Thảo nào hắn mặc toàn là màu đen.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng nói, lại làm cho Thái Gia Tuyền thiếu chút té ngã suýt nữa thì rơi vỡ mắt kiếng cô đang đeo.

Chương 32: An Đức Liệt (hạ)

“. Thảo nào hắn mặc toàn là màu đen.” Chỉ với câu nói đơn giản của Hạ Cẩm Hiên, trong nháy mắt khiến Thái Gia Tuyền quên cả sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười. Thật ra thì trong lòng

Hạ Cẩm Hiên đang nghĩ, người đàn ông này mặc dù ra vẻ nhã nhặn lịch sự, nhưng trong giọng điệu lại vô cùng phách lối có vẻ như không phải là một nhân vật tầm thường, thậm chí cảm thấy có chút áp lực.

” Anh An Đức Liệt, tôi e rằng lần gặp này không phải là vô tình, nên cô ấy không thể trở thành bạn gái của anh. Anh không nhìn thấy chúng tôi vừa chạy vừa thở hổn hển sao? Chúng tôi là cố ý tới tìm anh.” Nghe Hạ Cẩm Hiên Nói mà Thái Gia Tuyền Phía sau lưng anh suýt nữa làm rơi mất kiếng.

An Đức Liệt không khỏi cũng có chút sững sốt”Tìm tôi?”

“Nghe nói anh và Italy Mafia có chút quan hệ, hơn nữa lúc này anh còn biết tên của cô ấy, xem ra chúng tôi thật sự không tìm lầm người.” Hạ Cẩm Hiên rất là trầm ổn nói, thay đổi trong nháy mắt khiến An Đức Liệt không biết được thế nào là sự thực.”Chúng tôi muốn tìm một người, không biết anh có thể làm được hay không, chúng tôi sẽ trả thù lao.”

Hạ Cẩm Hiên đầu gối cũng đi lại ở châu Âu nhiều năm, Xã Hội Đen của Châu Âu cũng có biết một ít, mấy năm gần đây Xã Hội Đen Châu Âu cũng không còn giống đám lưu manh giết người. Bọn họ phần lớn đều làm ăn buôn bán, và lại còn là một hệ thống lớn. Mặc dù có làm một số chuyện phạm pháp, nhưng phần lớn không ảnh hưởng gì, vì thế có thể bình thường tồn tại cùng chính quyền nơi đó.

Mà những thứ như giết người phóng hỏa làm toàn những việc ác là một số phần tử nhỏ trong bọn họ gây ra, những kẻ ấy đều không xứng là Mafia . Thực sự Xã hội đen ban đầu đều là dựa vào những chuyện này kinh doanh làm giàu , vì vậy chỉ cần không có gây rối trên địa bàn của mình, với đám người này bọn họ sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Thế nhưng không phải họ sẽ luôn nhượng bộ, trong thế giới Mafia nếu phát hiện thế lực đối phương ngày một lớn hơn và sinh ra uy hiếp đối với mình họ sẽ dùng vũ lực để loại bỏ.

Tổng thể mà nói, bây giờ mấy Bang phái Xã Hội Đen, chính là Kim hãm con đường phạm pháp đen tối của người khác không để kẻ khác hơn mình, còn mình thì lại cố bước vào con đường không phạm pháp. Nhưng nếu vì thế mà xem họ là người tốt thì cũng không phải, Xã Hội Đen Italy là một tập đoàn như vậy đó.

Lúc này trong đầu Thái Gia Tuyền bỗng nhiên nghĩ ra một việc , quên mất sợ, bạo dạng từ phía sau lưng Hạ Cẩm Hiên chui ra, đi về phía An Đức Liệt nói”Đúng vậy, tôi muốn tìm người, anh có thể giúp tôi không?”

An Đức Liệt ý vị sâu xa nhìn Hạ Cẩm Hiên, mới vừa rồi thái độ hai người không giống như tới tìm người, cộng thêm hành tung của mình lại là cơ mật của tổ chức, bọn họ là người ngoài, căn bản không biết được. Nhưng Hạ Cẩm Hiên lại cố nói một việc không thỏa đáng, còn Thái Gia Tuyền hình như thật sự là muốn tìm người, vì vậy An Đức Liệt trả lời”Thật sự tôi và Bang Phi Hồ có chút quan hệ, nhưng chúng tôi không phải là tổ chức chuyên tìm người. Thái tiểu thư cô nói tôi nghe một chút, nếu tâm trạng tôi tốt, có thể sẽ nhân tiện giúp cô tìm người.”

“Là một người Trung Quốc tên là Lâm Phong người, hai năm trước đến nước Đức .” Thái Gia Tuyền không để ý trong lời nói của An Đức Liệt có vị ngọt ngào dụ hoặc, vội từ trong túi của mình lấy ra ví tiền, rồi lại từ trong ví tiền lấy ra hình hai người chụp chung, chỉ vào Lâm Phong trong hình nói.

Hạ Cẩm Hiên lần đầu tiên thấy Thái Gia Tuyền có thái độ vui vẻ như thế, không khỏi có cảm giác mất mát. Trước kia có nghe Tề Minh nói Thái Gia Tuyền nhất mực tìm một người tên là Lâm Phong, dù sớm có cảm giác người này đối với Thái Gia Tuyền mà nói rất quan trọng, nhưng thấy đáng về thân mật của hai người trong hình, vẫn không nén xuống được đau đớn trong lòng. Anh bắt đầu thống hận mình tự cho là thông minh, nghĩ ra lý do như vậy, lại nhanh miệng nói ra. Chẳng những ngăn không được An Đức Liệt trở thành tình địch, lại tìm thêm về một tình địch khác...

18. Chương 33-34

Chương 33: Tề Minh muốn tham gia thi đấu bóng rổ

Hôm đó Thái Gia Tuyền hơn hờ đưa hình cho An Đức Liệt, nhờ điều tra tin tức, sau đó quay người định rời khỏi, dù đã biết số của cô thông qua việc từng điều tra cô. Nhưng ngay lúc Thái Gia Tuyền chuẩn bị

rời đi thì hần đuổi theo bắt lấy cô xin số điện thoại liên lạc, rồi lại bị Hạ Cẩm Hiên vừa bình tĩnh từ trạng thái thất thần, ngốc nghếch kéo ngược trở lại.

Sau một khoảng thời gian những buồn bực, lo lắng vì chờ đợi tin tức từ An Đức liệt dần dần phai nhạt, mọi thứ dường như đều trở lại bình thường. Dĩ nhiên, Thái Gia Tuyền thường có những lúc vui vẻ cùng với Hạ Cẩm Hiên.

Hôm nay, Thái Gia Tuyền đi trong sân trường cổ xưa lãng mạn, phát hiện sân trường luôn luôn vắng vẻ lại tụ tập rất nhiều người. Là một người thích náo nhiệt thế nên cô học trò nhỏ cũng xông xáo chen vào đám đông.

Thì ra là một thông báo dán trên bảng thông tin của trường, Nhưng với thiết kế bắt mắt làm người ta cảm giác giống như một tờ quảng cáo. Mùa xuân này bắt đầu mùa giải bóng rổ.

Đi siêu thị mua thức ăn về nhà, Thái Gia Tuyền có chút ngạc nhiên khi thấy Tề Minh bày bộ quần áo của cầu thủ bóng rổ màu đen ra trên ghế sofa, rồi tự lẩm bẩm "Ai, tại sao là màu đen chứ, tôi là một người đàn ông sáng chói mặc màu đen không hợp."

Thái Gia Tuyền im lặng, có chút kinh ngạc hỏi "Cậu. . . Muốn tham thi đấu bóng rổ?"

"Đương nhiên, bóng rổ chính là thể mạnh của chúng tôi." Tề Minh liếc mắt xem thường Thái Gia Tuyền ngu ngốc.

"Chúng tôi? Chẳng lẽ bao gồm cả Hạ Cẩm Hiên?" Thái Gia Tuyền hết sức kinh ngạc. Không thể tin được hai người đàn ông nho nhã như bọn họ lại là người thường xuyên vận động, thật khó có thể tưởng tượng.

"Cô không nghĩ chiều cao của chúng tôi chính là do chúng tôi chơi bóng sao?" Tề Minh dừng một chút, vuốt cằm nói: "Dĩ nhiên, vóc người của tôi bình thường cũng hết sức chuẩn rồi"(anh này tự kỷ ghê gớm...rùng mình)

"Tự kỷ ghê gớm!" Thái Gia Tuyền cũng chỉ im lặng nghĩ.(gật gật đầu...em đồng ý)

Tề Minh nói đều là thật, chiều cao của hần là 1m tám, Hạ Cẩm Hiên còn cao hơn hần hai centimet, bởi vì vóc người hai người rất chuẩn, đến kẻ ngốc cũng nhìn thấy điều đó. Từ trước tới giờ Thái Gia Tuyền cũng chưa từng cho rằng họ quá cao. Cộng thêm người Đức phần lớn đều cao to, khiến Thái Gia Tuyền không nhớ đến chiều cao của cả hai. Thật ra hai người này nếu ở trong nước sẽ được xem như là hạc trong bầy gà. Ở nước Đức cũng không thể coi là lùn.

"Nhưng Hiên không tham gia, thật bực mình, không có người phối hợp cùng tôi. Không biết những tên trong đội có phối hợp được không. . ." Tề Minh không để ý đến nhận xét của Thái Gia Tuyền mà chỉ lăm bằm với phiên não của bản thân.

"Anh ta không tham gia? Tại sao?" Thái Gia Tuyền không khỏi hơi thất vọng, trong tiềm thức cô hi vọng nhìn thấy bộ dạng hần chơi bóng.

"Cô quên, cậu ấy là học cùng lúc hai ngành à, vừa học Thương Nghiệp, vừa học về máy móc, cô bảo xem cậu ấy thi đấu được lúc nào chứ?" Tề Minh nhìn cô với ánh mắt xem thường lần nữa.

Thái Gia Tuyền bình tĩnh hiểu ra, quả thật Hạ Cẩm Hiên không thể sắp xếp thời gian thỏa đáng nếu tham gia."Oh, vậy lúc nào thì thi đấu, tôi sẽ đi cổ vũ."

"Ha ha, có mỹ nữ cổ vũ thì thật là tuyệt, trận đấu vào chiều thứ bảy này, học viện Thương Nghiệp đấu với Chánh Pháp. Ở sân banh của giảng đường phía Nam. Đến lúc đó cô đi cùng xe với tôi luôn." Tề Minh thật sự rất vui về anh đến Đức sớm hơn Thái không bao lâu, bạn mới quen phần lớn là nữ, và lại đa phần là chơi không thân, chỉ có Hạ Cẩm Hiên và Thái Gia Tuyền có thể xem như là bạn thân. Được Thái ủng hộ của họ, hần cảm thấy rất vui.

"Tôi sẽ chở cô ấy đi cổ vũ, còn cậu phải tới sớm còn làm nóng người" Hạ Cẩm Hiên không biết về từ lúc nào, đứng ở cửa vừa cởi giày vừa nói.

"Hiên, tôi phát hiện cậu càng ngày càng đáng ghét." Tề Minh dùng giọng điệu oán trách nói.

” Thật may hôm nay được về sớm, tôi định sẽ nấu cơm, hai người cứ tán gẫu đi tôi xuống bếp”

Thái Gia Tuyền vội vàng xách túi đồ mới mua vào trong bếp. Trong lòng vui vẻ nghĩ không biết có nên rủ Lâm Nhã Khiết cùng nhau đi xem thi đấu không. Chương 34 Trận thi đấu bóng rổ(2)—— điểm số rơi ở phía sau, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy

Đảo mắt đến thứ bảy, thời gian trận đấu diễn ra thì đa số mọi người đều không có giờ học, đến sân thi đấu người đến xem quả thật là không ít. Trận đấu còn chưa bắt đầu, đội cổ động viên cũng đã kêu khẩu hiệu lên thật náo nhiệt. Những cô gái Đức nóng bỏng, nhiệt tình nhảy những vũ điệu dăng trào.

“Có thể tìm được các cậu rồi.” – Lâm Nhã Khiết thở hổn hển chạy tới. Thái Gia Tuyền đang cùng Hạ Cẩm Hiên ngồi song song ở bên khán đài, trên sân hai đội đang làm nóng người, Lâm Nhã Khiết liếc mắt liền thấy được Tề Minh sôi nổi trên sân, quần áo chơi bóng màu đen mặc ở trên người hẳn cũng không có làm bản thân khó coi như vậy, ngược lại, rất tốt tôn lên màu da cánh tay của hắn, có vẻ cùng bên người da trắng cạnh khác biệt cũng không lớn.

“Tiểu bạch kiểm ” – Lâm Nhã Khiết theo bản năng làm một cái liếc mắt xem thường.

Thái Gia Tuyền dịch một vị trí cho cô – “Tới đây ngồi, lập tức sắp bắt đầu ~”

Theo một tiếng còi vang, trận đấu bắt đầu, hai nam sinh chiều cao vượt qua 1m9 nước Đức đồng thời nhảy lên, tranh đoạt quả bóng được trọng tài ném lên.

“Cố gắng lên, Stephen!” Thái Gia Tuyền bên cạnh Hạ Cẩm Hiên dùng tiếng Đức cổ vũ cho bạn học của mình.

Nam sinh được kêu là Stephen không phụ sự mong đợi của mọi người, một tay đưa bóng chuyển của mình đồng đội. Tề Minh nhân cơ hội hướng nội tuyến cắt vào, thành công ngăn trở muốn đối thủ tiến lên quấy nhiễu một, cũng tìm được một vị trí tốt, giơ cao tay hướng đồng đội muốn nhận bóng.

“Tề Minh là một tiền phong giỏi, chuyển vị trí rất linh hoạt.” – Hạ Cẩm Hiên giống như là đang tán thưởng, hoặc như là đang vì hai nữ sinh bên cạnh giải thích.

Có thể đội trưởng cũng không có vị trí đưa bóng truyền cho Tề Minh thật tốt, mà là đảo tay ột đồng đội người khác. Tề Minh bắt tắc dĩ lập tức bên trong vòng rút ra, tránh khỏi ba giây phạm luật.

Lúc này bóng mới truyền tới trong tay hắn, mà trước mặt một nam sinh cao lớn lập tức phong kín tiến công đường thẳng của hắn. Hơi ít nỗ lực, Tề Minh bắt tắc dĩ chỉ đành phải đưa bóng lại truyền ra ngoài. Phải bên cánh phải cũng không tìm được cơ hội, chỉ đành phải quăng bóng ra ba phần, cũng không có chuyển vào. Lần tiến công đầu tiên chỉ đành phải không công mà lui.

.

Điểm số lần lượt thay đổi thêm vào , mà Tề Minh mặc dù nhiều lần kéo ra không được đương, chung quy lại không chiếm được ủng hộ đồng đội, đạt được cực ít. Học viên thương mại mắt thấy rơi ở phía sau hơn mười phần.

“Đáng chết! Tô, đem bóng truyền cho Tề Minh đi!” – Hạ Cẩm Hiên không khỏi kích động hướng về phía trên sân rộng to, nhưng tình huống trên sân thay đổi trong nháy mắt, khi Tô đưa bóng truyền cho Tề Minh thì lại mất đi tiến cơ hội công cơ hội.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên phía học viện thương mại bị buộc kêu hai lần tạm ngừng, nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Cuối cùng đã tới nghỉ giải lao, áo đen của các đội viên học viện thương mại mệt mỏi uống nước, tụ chung một chỗ thảo luận đối sách. Đội cổ động viên nhân cơ hội cổ sức nhảy kêu.

“Hiên, ra sân đi, chúng tôi cần cậu. Tô cùng Tề Đô là lần đầu tiên gia nhập, phối hợp của chúng ta hiển nhiên có vấn đề, tất cả thay thế bổ sung cũng đều là người mới.” – Stephen cao lớn hướng bên phía khán đài Hạ Cẩm Hiên ngồi đi tới, bắt tắc dĩ nói.

Thái Gia Tuyền không khỏi lấy làm kinh hãi, tình huống này nhìn qua, chẳng lẽ Hạ Cẩm Hiên còn từng đã là chủ lực đội ban? Trong lòng có chút mong đợi nho nhỏ.

“Đến đây đi, Hiên, tên kia hoàn toàn không có đầu óc tổ chức! Đánh ẹ nó hả giận!” – Tề Minh cũng đi theo tới đây, giận dữ nói, dĩ nhiên hắn nói là tiếng Trung, nếu không sao chê trách ngay mặt người ta, hắn cũng không dằn như vậy.

Hạ Cẩm Hiên như cũ có chút do dự, nhưng trận đấu nhìn qua quả thật làm người ta tức giận.

“Cái đó. . . Thật ra thì anh có thể đi, chỉ cần lúc học viện cơ giới không ra sân là được mà. . .” – Thái Gia Tuyền không nhịn được sợ hãi chen miệng nói. Tính toán một chút là có thể nhìn thấu trong nội tâm Hạ Cẩm Hiên.

19. Chương 35-36

Chương 35 Trận thi đấu bóng rổ (3)—— điểm số rơi ở phía sau, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy

“Cái đó. . . Thật ra thì anh có thể đi, chỉ cần lúc học viện cơ giới không ra sân là được mà. . .” – Thái Gia Tuyền không nhịn được sợ hãi chen miệng nói. Tính toán một chút là có thể nhìn thấu trong nội tâm Hạ Cẩm Hiên.

“.” Hạ Cẩm Hiên buồn cười nhìn cô, [i]“Muốn nhìn biểu hiện xấu xí của anh đúng không? Đừng cho là anh không biết!”[/i] – Tà mị nhỏ giọng mà nói ra. Bởi vì trên trận rất ồn ào, hắn đến thật sự gần, Thái Gia Tuyền đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình rút nửa nhịp, chỉ là cô rất tự nhiên cho đó là kết quả việc mình nhỏ mọn bị vạch trần, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Hạ Cẩm Hiên nói xong, đứng dậy bắt đầu cởi áo khoác, Tề Minh nhất thời lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, đây là một loại tin tưởng cùng tự tin tuyệt đối.

Thì ra là Hạ Cẩm Hiên sớm đã đem quần áo chơi bóng mặc ở bên trong, chỉ cần cởi y phục xuống là được.”Nhận lấy!” – Hạ Cẩm Hiên tiêu sái tiện tay liền đem cởi xuống quần áo quảng cho Thái Gia Tuyền. Giận dữ kéo xuống quần áo đột nhiên đập lên trên đầu, Thái Gia Tuyền hướng mắt đi qua nhìn. Cái nhìn này cô cứ nhiên nhìn ngây người. . .

“Cởi quần áo động tác rất đẹp trai, còn cởi quần cũng. . . Vóc người rất đẹp. . .” – Lâm Nhã Khiết chẳng biết lúc nào gối cằm lên ở trên vai Thái Gia Tuyền, làm bộ như tình trạng cả người vô lực, hoa si mà nói.

“Nữ xx!” Thái Gia Tuyền không nhịn được một phát vỗ vào trên ót cô, trong lòng lại hết sức đồng ý với lời nói Lâm Nhã Khiết.

Hạ Cẩm Hiên hiển nhiên so Tề Minh thích hợp màu đen hơn, hoàn mỹ cương nghị đường cong lúc này nhìn không sót một cái gì, màu đen vốn là thích hợp với khí chất trầm tĩnh cùng thần bí quả thực là tuyệt phối.

Hạ Cẩm Hiên ngược lại sớm một chút vui đầu vào trong không khí so tài, tích cực bắt đầu khởi động làm nóng người, hoàn toàn không có chú ý mình đã bị hai Nữ Sắc Lang từ đầu đến chân YY một lần.

“Xuan!” Bên sân truyền ra tiếng thét chói tai của mấy nữ sinh, Thái Gia Tuyền tò mò tìm theo tiếng nhìn lại, lại là ba cô gái Đức, mặc đồng phục nóng bỏng của đội cổ động học viện thương mại, tự chế giơ ột tấm bảng hiệu, phía trên cứ nhiên viết chữ “Hiên” tiếng Trung.

Nhưng lúc này Hạ Cẩm Hiên tựa hồ tỏ vẻ không nghe, vẫn tập trung vừa làm nóng người vừa quan sát cầu thủ đối phương. Hắn luôn là có thể rất nhanh trong trạng thái tập trung, bất luận là học tập, công việc, còn là. . . Yêu. . .

“Hiên rất được hâm mộ nha, nhìn cậu ấy chơi bóng là một loại hưởng thụ.” – Tề Minh trước khi đi có dụng ý khác nói một câu thể này với Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền mặt than quay đầu lại đối với Lâm Nhã Khiết nói: “Ách, cái đó chữ ‘Hiên’ viết không tệ, nhưng phát âm(*) này của các nàng cảm thấy giống đang gọi mình vậy. . .”

(*) Hình như là cách phát âm tên hai người gần giống nhau

Lâm Nhã Khiết như bị sét đánh tại chỗ.

Trận đấu thứ hai bắt đầu, bởi vì không phải trận đấu chuyên nghiệp, cuộc so tài quy định chỉ dùng đánh hai hiệp. Đến chênh lệch gần 20 không khỏi làm người cảm thấy hi vọng mong manh lật ngược trận thế. . .

Hạ Cẩm Hiên ung dung cầm bóng đi chuyển tới giữa sân, ngay sau đó, không có dấu hiệu nào đột nhiên gia tốc thoảng qua hai người đội viên phòng thủ, khi người thứ ba ngăn ở trước mặt hắn, hắn linh hoạt xoay người dùng lưng ngăn trở đối phương, bóng lại sớm bị hắn tiêu sái dùng một tay đánh về phía sau hướng tới tên kia chân của bên đội viên phòng thủ.

Đã sớm bắt đầu chạy động xông hướng bên trong vòng Tề Minh tức thời trải qua bên cạnh bọn họ, không huyền niệm chút nào tiếp nhận bóng chuyển ngược lại, một khắc cũng không chậm hơn, trực tiếp xinh đẹp chạy ba bước ném bóng, bóng đã vào rổ rồi!

Cả quá trình chỉ có mấy giây, một tiến công lưu loát liền ghi điểm rồi.

Chương 36 Trận thi đấu bóng rổ (4) – Anh lại tỏa sáng

Phần sau quả thật thành buổi biểu diễn dành riêng cho học viện thương mại, Hạ Cẩm Hiên sự sáng suốt nhạy bén cùng kỹ thuật dẫn bóng thuần thực luôn có thể khiến bóng xuất hiện ở chỗ thích hợp nhất, năng lực tổ chức cực tốt khiến mỗi đội viên ai cũng có thể ở hiểu biết ý đồ hắn một cách nhanh nhất để có thể toàn lực phối hợp.

Hôm nay, Thái Gia Tuyền từ trong miệng người khác biết một danh từ chuyên môn của ‘Bóng rổ’ không hiểu rõ lắm—— tổ chức hậu vệ, đây cũng là vị trí Hạ Cẩm Hiên chơi.

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, sau giữa trưa ánh mặt trời đã trở nên hết sức chói mắt, lúc này những chàng trai đẹp trai cực kỳ xem như nước chảy mây trôi tổ chức cùng phòng thủ hoàn mỹ một lần lại một lần tiến công, ngăn cản phá đi, chặn lại, dẫn bóng hơn người, sau lưng chuyển bóng, động tác giả, được đám người bên sân hoan hô đến cực điểm, mọi người lại có loại thưởng thức hưởng thụ cảm giác NBA.

Tề Minh nói không sai, Hạ Cẩm Hiên đã toàn tâm tập trung, nhìn hắn chơi bóng thật sự là loại hưởng thụ. Hắn giờ phút này áo đã bị ướt đầm mồ hôi, thở mạnh, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng giống như cả người ở đây đều sáng lên.

.

Đối phương bị buộc phải kêu tạm ngừng, Hạ Cẩm Hiên chạy hướng bên sân. Thân hình cao lớn tiến tới gần, quanh thân tản ra khí nóng, lấy tay tùy ý đem mồ hôi ướt sau dính vào trên trán xoa đi, lộ ra đường cong trán cùng thái dương hoàn mỹ. Hương Thảo dễ ngủ càng nồng nặc rồi, Thái Gia Tuyền không khỏi theo gần chỗ dựa của hắn tìm đập rộn lên, cô không thể không thừa nhận, hắn là người đàn ông rất có mị lực.

Hạ Cẩm Hiên thở hổn hển đi tới Thái Gia Tuyền trước mặt, đưa tay cầm lấy khăn lông cô ôm trong ngực cùng Thủy Bình, mà Thái Gia Tuyền chỉ là sững sờ nhìn xem hắn, ngốc trẻ không làm được bất kỳ phản ứng nào, mặc cho hắn rút đi vật trong tay.

Hạ Cẩm Hiên khẽ cười một tiếng, ực mạnh hai ngụm nước, cái gì cũng không nói, khoác khăn lông đi tới hướng đồng đội. Hiện tại trong đầu hắn chỉ có đầy thi đấu, mặc dù Thái Gia Tuyền mới vừa có ánh mắt sùng bái thật làm cho hắn vô cùng hưởng thụ, nhưng bây giờ không phải lúc hắn phân tâm, bởi vì học viện thương mại còn rơi ở phía sau 10 điểm.

Nghỉ ngơi và hồi phục đơn giản sau thi đấu tiếp tục tiến hành, vừa bắt đầu mọi người liền phát hiện biến hóa rõ ràng, hiển nhiên đối phương sửa đổi chiến thuật, trên trận tùy thời luôn có đồng thời hai người phòng bị chắn Hạ Cẩm Hiên.

Tề Minh hiển nhiên cũng phát hiện trạng huống Hạ Cẩm Hiên bị chắn, bắt đầu gia tăng phạm vi di chuyển, cùng Hạ Cẩm Hiên thuần thực tiến hành phối hợp ngăn cản phá đi, đồng đội khác cũng bắt đầu tiếp ứng thường xuyên.

Hạ Cẩm Hiên ở trận thứ hai mới lên sân, cộng thêm thể lực bản thân tốt, cho dù đối mặt hai người phòng bị, hắn như cũ có thể tích cực di chuyển vượt qua, cùng đồng đội phối hợp ăn ý cùng với động tác giả lưu

loát sinh động tiêu sái thành công vượt qua đối thủ, nhiều lần hóa giải đối phương chấn phòng bị chặt chẽ, chuyển bóng đưa ra ngoài. Bởi vì hắn đồng thời hấp dẫn chú ý hai đối thủ, khiến cho đồng đội học viện thương mại càng có không gian phát huy tốt, điểm số cũng không có bởi vì đối phương thay đổi chiến thuật mà trì trệ không tăng thêm.

Đảo mắt thu nhỏ điểm số chênh lệch lại đến 5 điểm, hiển nhiên cảm xúc đội viên đối phương có chút gấp gáp nóng nảy rồi, càng ngày phạm quy càng thường xuyên, hậu vệ chủ lực đối phương càng thêm bởi vì phạm quy 4 lần mà thật sớm bị đuổi khỏi sân.

Khoảng cách cả cuộc thi đấu chỉ còn 6 phút kết thúc, học viện thương mại lại bắt đầu tiến công một vòng mới. Các đội viên đã cực kỳ hưng phấn, một hồi chạy mở ra vị trí, Tề Minh xông vào bên trong vòng đồng thời kéo 3 người chấn phòng bị đối phương, xem thời cơ không tốt, đưa bóng qua tay cho Hạ Cẩm Hiền tuyển bên ngoài ném cú ba điểm.

Lúc này bên cạnh Hạ Cẩm Hiền hết sức vắng vẻ, cầm bóng trầm ổn, nhảy lên. Mất thấy chính là một cú bóng ba điểm. Đột nhiên một bóng dáng màu lam (học viện pháp luật áo thể thao là màu lam) nhanh chóng đến gần, mãnh liệt nhào tới, cư nhiên đã đem lấy đà thật cao nhảy đến giữa không trung hung hăng đụng ngã Hạ Cẩm Hiền lăn trên mặt đất.

Hạ Cẩm Hiền nặng nề té xuống, phía bên phải đầu gối cùng bắp chân, cơ hồ toàn thân phát ra một âm thanh nhỏ cũng có thể nghe, Thái Gia Tuyền lòng của không khỏi hung hăng quẩn đau, “Vụt” từ trên chỗ ngồi đứng lên. Bởi vì quán tính, sau khi Hạ Cẩm Hiền hạ xuống ngoài ý muốn mà lăn lộn hai vòng, lúc này mới đau đớn nằm vật xuống trên mặt đất.

20. Chương 37-38

Chương 37: Kết quả trận bóng rổ (5)—— Hạ Cẩm Hiền bị thương

Trên trận đội viên toàn bộ tụ họp lại, lúc này việc đội viên của hắn đụng vào cũng có chút chột dạ.

Bởi vì Hạ Cẩm Hiền ra sân, bọn họ vẫn hết sức nín giận mà chơi, thế nào đều không thể ngăn cản tiến công bén nhọn của hắn. Mất thấy điểm số mau bị đuổi kịp, đội viên chủ lực lại bị thay, cứ như vậy, đội viên ở gấp gáp hoàn toàn bộc phát. Khi hắn thấy cư nhiên Hạ Cẩm Hiền lấy được một cơ hội tốt như vậy, hơn nữa lại là cú bóng ba điểm, làm người ta bất bình nhất chính là, cơ hội này còn là bởi vì sơ sót của mình tạo thành. Hắn hoàn toàn mất đi lý trí, xung động liền đụng tới như vậy, hơn nữa quả thật đụng phải rất nặng.

Bây giờ nhìn đến Hạ Cẩm Hiền té xuống đất đau đớn, hắn cũng có chút không biết làm sao rồi, chính lúc này đứng ở một bên mờ mịt, không biết nên đi thăm dò thương thế, hay là nên làm chút gì.

Tề Minh tức giận đẩy ra cầu thủ đứng gần người ở bên cạnh Hạ Cẩm Hiền, khẩn trương ngồi xổm người xuống muốn đỡ Hạ Cẩm Hiền dậy. Lúc này Hạ Cẩm Hiền bởi vì đau đớn kịch liệt, đôi tay ôm chặt đầu gối của mình, trên mặt đã bởi vì đau đớn mà vặn vẹo.

“Đừng động vào anh ấy!” – Thái Gia Tuyền ra sức chen vào đám người, hướng về phía Tề Minh quát to một tiếng. Làm Tề Minh sợ tới mức lập tức dừng tay, dù sao Thái Gia Tuyền cũng là bác sĩ ngoại khoa thứ thiệt, cô nói không động, hắn cũng không dám động.

Thái Gia Tuyền vội vàng quỳ rạp xuống bên cạnh Hạ Cẩm Hiền, vừa dịu dàng an ủi, vừa đưa tay vặn bụng ra hai tay ôm chặt của hắn, cẩn thận tra xét thương thế của hắn.

Đầu gối Hạ Cẩm Hiền đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ, cả bắp chân cũng tím bầm lợi hại, “Nhịn xuống.” – Thái Gia Tuyền giống như vô cùng gian nan quyết tâm, đối với hắn nhẹ nhàng mà nói ra, dẫn đo đưa tay bắt đầu tiếp xương của hắn, muốn xác nhận có hay không thương tổn tới xương đùi.

“Ừ! . . .” – Hạ Cẩm Hiên hiển nhiên đau vô cùng, mới vừa chính hấn vẫn cố nén không nói tiếng nào, lúc này cũng không nhin được rên lên một tiếng.

“Cố gắng chịu đựng, em muốn xác định cốtchân của anh có gãy xương hay không.” – Thái Gia Tuyền lúc này đã có chút buồn bực đau lòng rồi, cô không biết mình tại sao phải như thế đau lòng, giống như người chịu đau đòn kia là mình vậy.

Cũng may, cô nằng một hồi, cảm thấy xương tựa hồ không có đáng ngại, về phần có nứt xương hay không còn có đợi tiến một bước kiểm tra. Hiện tại chủ yếu đem hấn mang lên bên cạnh, cho hấn băng bó cầm máu, sau đó làm đơn giản cố định lại, rồi đưa đi bệnh viện.

Lúc ban đầu đau đòn tựa hồ hơi giảm một chút, hoặc là có chút chết lặng, Hạ Cẩm Hiên hiển nhiên không có lúc mới vừa rơi xuống đất khó nhin như vậy rồi, ở nâng đỡ đồng đội, hấn miễn cưỡng đứng lên một chân, hướng về phía tên đối thủ mặt đau lòng kia gật đầu một cái tha thứ, gian nan dời đến bên sân, nhanh chóng được đặt ở chỗ ngồi. Hấn kiên trì nói mình không có sao, muốn xem hết trận đấu, cũng may Thái Gia Tuyền nói xương không có sao, mọi người cũng chỉ có thể tùy hấn.

Thái Gia Tuyền nhận lấy hòm thuốc bạn học cuống quít đưa tới, cẩn thận dùng rượu cồn rửa vết thương ở đầu gối Hạ Cẩm Hiên.

“Thái Gia Tuyền, thì ra là cậu cũng tới xem thi đấu rồi, mình vừa mới thấy cậu. . . Ách. . . Anh ta có khỏe không?” – sau lưng truyền đến một thanh âm.

Thái Gia Tuyền quay đầu nhìn lại, lại là cô gái người Đức Laffey đã lâu không gặp, lúc này cô đang mặc đồng phục sexy của đội cổ động viên. Đúng á, Thái Gia Tuyền nhớ cô là học pháp luật, đó chính là học sinh học viện pháp luật, khó trách cô cũng tới, hơn nữa hiển nhiên còn là một đội viên cổ động viên.

“Laffey, xin lỗi, mình hiện tại không rảnh. . .” – Thái Gia Tuyền uyển chuyển đáp lại, tiếp đó lại quay đầu trở lại tiếp tục cẩn thận rửa vết thương Hạ Cẩm Hiên.

“Không sao. Cần giúp một tay không?” – Laffey mỉm cười nói.

“Không cần, cảm ơn.” – Thái Gia Tuyền quay đầu lại cười cười, cô hiện tại thật không có tâm tình, nếu là ở bình thường, cô nhất định sẽ vui vẻ tán gẫu cùng Laffey một hồi.

Laffey cũng nhìn thấu lòng của cô đang không có yên, ý thức được quả thật mình tới không phải lúc, cô cũng chỉ là muốn chào hỏi mà thôi, nếu chào hỏi xong, cô cũng nên đi.

“Vậy mình đi trước, lần sau tán gẫu tiếp.” – Laffey hiền hoà nói, tay chỉ các đồng đội của mình.

“Ừ, ngược ngược, lần sau tán gẫu tiếp.” – Thái Gia Tuyền có chút xin lỗi cười cười.

Laffey nhìn Hạ Cẩm Hiên thật sâu một cái, xoay người đi, Thái Gia Tuyền bất giác có chút sừng sốt, trực giác của cô ánh mắt của Laffey nhìn Hạ Cẩm Hiên có chút kỳ quái, nhưng đến tận cùng kỳ quái ở đâu, cô không nghĩ ra được, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Chương 38: Kết quả trận bóng rổ (6)– Tề Minh điên cuồng

Thái Gia Tuyền đang nhìn bóng lưng Laffey lãng thần, Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng bắn hạt dẻ nhỏ ở trên ót cô: “Này, lại gây ngô anh đau muốn chết. Nếu là anh tàn phế, em phải phụ trách nuôi anh nha.”

Lúc này Thái Gia Tuyền mới phát hiện ra mình cầm miếng bông chấm rượu cồn, đang lơ ngơ gác đặt tại trên vết thương của hấn không nhúc nhích. Vốn vết thương đã huyết nhục mơ hồ, thời gian dài tiếp xúc rượu sát trùng không khác nào rắc muối lên trên vết thương như vậy. Lâm Thái Gia Tuyền sợ tới mức lập tức rút tay trở về, đối với hấn cười cười xin lỗi, le lưỡi một cái.

Cái nghịch ngợm mờ ám này, không thể nghi ngờ ở Hạ Cẩm Hiên xem ra so thuốc mê tốt nhất càng thêm hữu hiệu, tựa như một dạng đầu lưỡi màu hồng liếm ở trong lòng hấn, mềm nhũn , ảm áp.

Lâm Nhã Khiết vừa đem tay giúp một chút đã bị ánh mắt thâm thúy ở trong mắt Hạ Cẩm Hiên nhìn, trong lòng bất giác một hồi kích động không hiểu, chẳng lẽ hai người này xem vừa mắt rồi hả ? Có rảnh rồi nhất định phải bắt Tề Minh tới tra hỏi một phen.

Phong ba thoảng bình thường lại, mới vừa ba cô gái Đức giờ bản chữ ” hiên” hiển nhiên vì Thái Gia Tuyền tại chỗ mà ngại không có đến gần, chỉ là bên này không cam lòng xa xa nhìn Hạ Cẩm Hiên, kích động nghị luận cái gì với nhau.

.....

Trải qua nghỉ ngơi và hồi phục ngắn ngủi, trận đấu tiếp tục tiến hành, chỉ còn dư bốn phút cuối cùng kết thúc rồi, học viện thương mại còn rơi ở phía sau 5 điểm. Thay thế hậu vệ Tô bổ sung lại lần nữa trở lại trên sân, cũng thay thế Hạ Cẩm Hiên ném mạnh 2 quả ném phạt, nhưng đáng tiếc chính là, hần chỉ phạt vào một, điểm số chênh lệch thu nhỏ còn 4 điểm.

Học viện pháp luật bắt đầu chiến thuật chần người, hiển nhiên là muốn đem giữ vững 4 điểm chênh lệch đến cuối cùng.

Nghĩ đến anh em tốt của mình bị thương thành như vậy, Tề Minh đã cảm thấy một cỗ tức giận xông thẳng ót. Hiện tại cư nhiên bọn này đã lên tinh thần ra động tác chần người, Tề Minh đã có chút giận không kềm được rồi.

Tề Minh tựa như một đầu tức giận mãnh liệt, hung mãnh chiến đấu, thân thể kịch liệt đối kháng, đơn giản chỉ cần ép hai người bên cạnh đội viên phòng thủ tới đây đối với hần tiến hành phối hợp phòng ngự.

Phát hiện đồng đội có lỗ hổng, Tề Minh quả quyết đưa bóng truyền quá, đồng đội không phụ sự mong đợi của mọi người, đưa bóng đưa vào khung gôn bóng rổ, điểm số thu nhỏ lại đến 2 điểm.

“Cậu ấy đã tới trạng thái giới hạn ” – Hạ Cẩm Hiên khê thở dài. Thái Gia Tuyền cùng Lâm Nhã Khiết cũng đưa lưng về phía trận đấu, một lòng thay hần xử lý vết thương, vẫn không có quá để ý biến hóa trên sân, lúc này nghe được lời nói Hạ Cẩm Hiên, không khỏi cũng quay đầu lại, khi thấy Tề Minh một bộ dáng liều mạng cố hết sức.

“Không nghĩ tới bình thường anh ấy bộ dạng cà lơ phất phơ, cư nhiên nghiêm túc cũng lợi hại như vậy.” – Lâm Nhã Khiết lẩm bẩm nói.

.....

Không thể để cho đối phương đạt được rồi, cách chỉ có 1 phút cuối cùng trận đấu kết thúc, lần này phòng thủ phản kích quan trọng. Lúc này Tề Minh càng thêm liều mạng tiến hành bao vây chặn đánh, đối với đối phương đội viên cầm bóng giống như là đang phát tiết loại tức giận đầy ngập, điều này làm cho đối phương cảm thấy rất áp lực.

Rốt cuộc, cơ hội tới, một truyền dài ở đối phương, bóng bay tại giữa không trung thì Tề Minh như kỳ tích hiện ra tại quỹ tích bóng bay lên, phóng lên một cái, đưa bàn tay vớt bóng xuống. Vừa rơi xuống đất, liền đem bóng mạnh mẽ truyền trở về cho trung tâm mũi nhọn Stephen của mình, đồng thời một khắc không ngừng đi vòng qua đường biên xông lên đi về phía trước.

Chỉ cảm thấy kính phong thổi qua trước mặt, Tề Minh đã mang theo khí phách chột lóe lên khắp người, bộc phát toàn lực ở dưới tốc độ cực kỳ kinh người. Lâm Nhã Khiết cùng Thái Gia Tuyền thấy phải có chút ngậy người, tất cả đều há to miệng, tim treo đến cổ họng.

Mười mấy giây cuối cùng, hai điểm còn rơi ở phía sau, lần này tiến công không thể nghi ngờ là cơ hội cuối cùng học viện thương mại rồi. Giờ phút này Stephen đã hết sức tin cậy Tề Minh năng lực, đối với phương thức tấn công hần cũng có quá quen thuộc, coi là lúc trước tính toán tốt, không chút do dự đưa bóng truyền cho đường biên Tề Minh nhanh chóng chen vào.

21. Chương 39-40

Chương 39: Trận đấu bóng rổ – Đảo ngược tình thế.

Trong lúc này Sử Đế Phân hết sức tin vào năng lực của Tề Minh, với hấn phương thức quen thuộc chính là tấn công, Tề Minh được xem như vũ khí bí mật được tung vào sân.

Nhận banh từ đồng đội, Tề Minh đột nhiên thả chậm tốc độ. Điều này làm cho các cổ động viên kích động không thôi, cùng lên tiếng hò hét. Chỉ có Hạ Cẩm Hiên hừ lạnh một tiếng” Đúng là kẻ tham lam”

Tề Minh đang bị đối phương kèm chặt khu vực phía dưới bảng rổ đột nhiên dừng lại rồi không nhanh không chậm nhắm ngay rổ đối phương ném bóng. Đối thủ đang kèm hấn cố rướn người nhảy lên chặn đường banh mà ngã nhào vào người Tề cho dù vậy cũng không ngăn trái banh vào rổ.

“Hoét..” tiếng còi của trọng tài cất lên, không phải tiếng còi kết thúc trận đấu, mà là thổi phạt việc phạm lỗi. Tề Minh và Hạ Cẩm Hiên đồng thời lộ ra nụ cười gian xảo.

“vừa ghi 2 điểm lại thêm một lần ném phạt! ! lại là vừa ghi bàn vừa được ném phạt!!! Hấn chắc chắn cố ý!” Trên khán đài tiếng la ó không ngừng.

Tề Minh cố tình dụ đối phương phạm quy, như vậy thể có một cơ hội ném phạt. Dù rằng biết nếu vừa ném rổ vừa ép đối phương vi phạm thủ mà phạm quy thì cơ hội vào rổ để ghi được hai điểm là khá thấp. Nhưng chỉ có như vậy bọn họ mới có cơ hội xoay chuyển cục diện, Vừa muốn có điểm ném phạt vừa muốn ghi bàn hấn đã cố ý chậm lại để tìm vị trí ném rổ mà hấn tự tin nhất. Vì nếu ném rổ không vào chỉ có một điểm ném phạt bọn họ sẽ không thể xoay chuyển được tình thế với 5 giây sau cùng của trận đấu .

Thật sự hấn đã thành công vừa ghi được hai điểm vào rổ, vừa được một lần ném phạt, nếu như lần ném phạt này thành công, bọn họ sẽ đảo ngược tình thế và dẫn trước một điểm. Đó chính là nguyên nhân Hạ Cẩm hiên bảo hấn là kẻ tham lam , hấn có thể đường đường chính chính ném bóng vào rổ lấy hai điểm rồi sau đó tiếp tục đầu hiệp phụ. Nhưng hấn lại lựa chọn thắng bằng cách mạo hiểm, hơn nữa lại thành công . Khiến cho khán giả hồi hộp vì sự gay cấn đến nghẹt thở của trận đấu.

Lúc này Tề Minh thở hổn hển do vừa mới vận động kịch liệt, đứng tại vạch ném phạt, tràn đầy tự tin nhìn chằm chằm khung giỏ rổ. Đột nhiên quay đầu, nhìn về phía phía Hạ Cẩm Hiên vừa cười vừa đưa hai ngón tay hình chữ V chiến thắng lên.

“Cậu liệu hồn đó, nếu ném phạt không vào thì chết với tôi.” Hạ Cẩm Hiên bắt đắ dĩ lắc đầu, dùng tiếng Hoa nói với hấn.

Tề Minh đương nhiên rất vui, vẻ mặt tự tin nhất nhận bóng từ trọng tài , ngay cả ngắ cũng không thềm ngắ bằng rổ không chút do dự thực hiện cú ném bóng vào rổ.

“Rống!” Toàn nhà thi đấu náo động, quả bóng bay theo đường vòng cung rồi thẳng tắp vào rổ ! ! Tề Minh đã chuyển bại thành thắng chỉ sau mấy giây!

Từ khán đài mọi người ủa vào sân banh như ong vỡ tổ các cầu thủ, cổ động viên hay người xem, không nói gì mà chỉ vây quanh Tề Minh, sau đó là nâng hấn lên tung hô.

Mọi người cũng không quên Hạ Cẩm Hiên phía ngoài sân, nhưng ngại thương tích trên đùi hấn,nên chỉ đành bắt lấy tay hấn hét lên thật to vui sướng. Hạ Cẩm Hiên bị một đám bạn học” dã man ” khiến cho choáng váng đầu óc, chỉ đành làm bộ kêu đau muốn đến bệnh viện.

Thái Gia Tuyền lại tưởng hấn đau thật, khẩn trương xen vào đám người, lôi hấn ra khỏi “móng vuốt” của đám người đó.

Mọi người lúc này mới bỏ qua cho hấn và Tề Minh, vài người khiêng Hạ Cẩm Hiên, đưa lên xe, Thái Gia Tuyền cũng đi cùng, gã mập Jacob cũng cuống quít vào xe chở hấn đến bệnh viện.

Tề Minh vui vẻ ngồi trong nhà thi đấu cùng đồng đội chuyện trò chuyện náo nhiệt. Trong mắt Lâm Nhã Khiết đầy vẻ sùng bái, đưa nước cùng khăn lông cho hấn có chút e lệ thẹn thùng .

Chương 40: Gà? Vị?

Vết thương ở đầu gối của Hạ Cẩm Hiên được Thái Gia Tuyền kịp thời xử lý nên không lo ngại, đến bệnh viện chỉ cần khử trùng rồi băng bó lại là được. Nhưng trên phim X quang phát hiện xương đùi bị nứt , nên trong vòng một tháng hấn cần người giúp chăm sóc đến khi hồi phục.

Hạ Cẩm Hiền bị buộc phải mang nẹp ở chân trở về nhà, cũng may không gãy xương nghiêm trọng nên không phải bó bột nếu không sẽ thật bất tiện, hẳn có thể đi lại chỉ hơi dùng một chút lực từ chân phải, chỉ cần cẩn thận, không thể để cho đùi phải bị chịu lực quá mạnh.

Jacob đậu xe vào ga ra nhà Hạ Cẩm Hiền , rồi cùng Thái Gia Tuyền đỡ Hạ Cẩm Hiền lên lầu. Vừa mở cửa đã nhìn thấy Tề Minh nằm thẳng cẳng trên sofa ở phòng khách vẻ mặt mệt mỏi, thế nhưng càng ngạc nhiên hơn chính là, Lâm Nhã Khiết đang bưng một nồi canh từ trong bếp ra cô đang nấu cơm.

“Mọi người đã về rồi à? Chân cậu không sao chứ?” Tề Minh lồm cồm bò dậy, ân cần hỏi han.

“Không sao, không chết được.” Hạ Cẩm Hiền bực mình trả lời, nhìn Lâm Nhã Khiết, nói” Cậu lại định lừa gạt con gái nhà người ta?”

“Trời đất chứng giám, cũng không phải tôi bắt cô ấy làm , cô ấy nói cậu bị thương, tiểu Tuyền lại cùng cậu đi bệnh viện không thể nấu cơm, cho nên mới tới giúp một tay. Còn cố ý làm canh xương, cho cậu bồi bổ.” Tề Minh kêu to oan uổng.

Thái Gia Tuyền cảm động nhìn Lâm Nhã Khiết” cảm ơn, thật may là có cậu, nếu không chúng tôi hôm nay có thể phải ra ngoài ăn.”

Hạ Cẩm Hiền nhìn Tề Minh, hình mũi coi thường, một chân nhảy về phía cái ghế của bàn ăn.” Cảm ơn Người đẹp Lâm, tôi đang đói bụng đến phát run rồi, có thể ăn cơm chưa? Jacob, ngồi xuống đi, nếm thử món Trung Quốc.”

Mọi người vui vẻ ngồi vào trước bàn, nhiệt tình ăn cơm.” Chà, tay nghề ngang ngửa với Tiểu Cầu.” Hạ Cẩm Hiền vừa ăn vừa than.

Lâm Nhã Khiết và Tề Minh có chút bối rối, không biết hẳn nói Tiểu Cầu là nói gì, cho nên cũng không thể nào biết hẳn rốt cuộc là khen hay chê.

“À, cậu ấy nói tôi.” Đối mặt với ánh mắt hỏi dò của hai người, Thái Gia Tuyền miễn cưỡng giải thích .

Ở một bên Jacob ăn rất vui vẻ, cậu ta cứ gắp liên tục. Dù sao nghe bọn họ nói chuyện tiếng Trung cũng không hiểu, nên dồn tâm trí vào thưởng thức các món một cách vui vẻ.

Nhưng Lâm Nhã Khiết và Tề Minh lại không có tâm trạng giống thế, hai người đồng thời bị bị sắc canh, ” Tiểu Cầu? Tại sao lại gọi cậu là Tiểu Cầu?”

“Bởi vì tôi tuổi chót, anh ta cứ gọi tôi như vậy.” Thái Gia Tuyền tức giận nói.

“Rất thích hợp với cô ấy, đúng không” Hạ Cẩm Hiền quay đầu dùng ánh mắt uy hiếp nhìn chằm chằm Tề Minh.

“À, Đúng vậy , gọi như vậy thật đáng yêu . Tiểu Cầu ~” Tề Minh bất đắc dĩ, lên tiếng phụ họa .

” Tiểu Cầu là tôi gọi, không cho phép cậu gọi, thật là không biết lễ phép gì.” Hạ Cẩm Hiền đang ăn cơm, không ngừng đầu, tỉnh như không màng Tề Minh.

Tề Minh ngạc nhiên nửa ngày không thể nói một câu, Lâm Nhã Khiết lại càng xác định hai người này hẳn là không phải quan hệ tầm thường.

“Đúng vậy, thật không lễ phép, đúng không gà con” Thái Gia Tuyền không chịu yếu thế, lập tức đối đầu cùng hắn.

Hạ Cẩm Hiền ngăn ra, uất ức nhìn cô” gọi vậy thật là khó nghe, thôi thì không bằng em gọi anh vịt con cũng được, ít ra như vậy nghe sẽ không bị nhầm lẫn giới tính”

Mọi người im lặng.

Sau khi ăn xong, Lâm Nhã Khiết và Jacob về nhà mình, Tề Minh bởi vì tiêu hao thể lực, nên về phòng ngủ sớm. Thái Gia Tuyền thu dọn bát đĩa, từ nhà bếp ra ngoài phát hiện Hạ Cẩm Hiền vẫn còn ngồi trên sofa gần người, liền hỏi: ” Hôm nay đã rất mệt mỏi rồi, Sao không đi ngủ sớm một chút ?.”

Hạ Cẩm Hiên chỉ nhìn đôi nẹp cổ định chân: ” Anh đang nghĩ với cái chân thế này làm thế nào sinh hoạt bình thường như lúc trước.”

22. Chương 41-42

Chương 41: Có thể đỡ anh một chút không?

Thái Gia Tuyền nhìn chân hắn một lát, hình như hắn thật sự sẽ vất vả.

“Một tháng này chắc là phải làm phiền em nhiều “

” Hả?”

“Mặc dù xe của anh thắng là tự động, nhưng chân phải không dùng sức được, cho nên không thể nào lái xe, chỉ có thể đi tàu điện ngầm hoặc chen chúc trên xe bus.”

“Nhưng mà chúng ta không phải mỗi ngày đều thuận đường .” Thái Gia Tuyền có chút khó xử.

” Hôm nào không thuận đường anh có thể gọi xe từ Học viện Thương nghiệp đến đón.”Hạ Cẩm Hiên suy nghĩ một chút, nói.

“Anh có thể gọi taxi .” Thái Gia Tuyền tốt bụng đề nghị.

“Vây ít nhất đỡ giúp anh xuống lầu cũng được.” Hạ Cẩm Hiên bắt đầu giả bộ đáng thương.

“À, được rồi.” Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ đồng ý, xem ra anh ta đang dùng thương thế của mình mà ỉ lại vào cô.

Sáng sớm thứ hai, Tề Minh vẫn còn ngủ, không chút ý định sẽ dậy . Thái Gia Tuyền làm xong điểm tâm, bất đắc dĩ đến phòng Hạ Cẩm Hiên. Cô còn nhớ lần đầu tiên mình gọi hắn rời giường lúc đó tình huống rất hỗn loạn.

Vây mà, khi cô đắc ý đẩy cửa bước vào thì phát hiện Hạ Cẩm Hiên trước giờ chưa từng dậy sớm, lại đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt đẹp híp lại, dường như đang suy tư việc gì đó.

“Sao thế? Chân còn đau à? Hay do Ngủ không ngon? Vết thương không phải là bị chảy máu chứ ” Thái Gia Tuyền dường như bị ảnh hưởng bởi thói quen nghề nghiệp nên hết sức quan tâm đến vết thương của hắn.

“Thương vết thương không sao, chỉ có điều chân có chút căng cứng , nên sáng sớm mới tỉnh giấc.” Hạ Cẩm Hiên từ từ bò dậy, vén chăn lên, lộ ra lồng ngực trần rộng rãi.” Có thể giúp anh lấy nhanh bộ quần áo không?”

“Xương phải từ từ hồi phục, chân của anh còn vì tích tụ máu bầm mà trở nên xanh, tím , nên e ảm sùng là bình thường , từ từ rồi sẽ tốt thôi. Buổi tối chườm nóng một chút sẽ tốt hơn —— ách, anh phải mặc cái nào?” Thái Gia Tuyền khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, buộc chính mình không nghĩ đến cái dáng vẻ lười biếng nhưng mê người kia của hắn(chẹpẹp chảy nước miếng...tỷ này sao mà tốt số), vừa hỏi vừa mở ra tủ treo quần áo.

“Tùy tiện, cứ theo ý em đi.” Hạ Cẩm Hiên vuốt vuốt đôi mắt còn chút nhập nhèm, hết sức tự nhiên nói. Hắn bình thường ăn mặc cũng rất tùy ý, ngoại trừ trường hợp đặc biệt, bình thường đều mặc những bộ đơn giản màu đậm, cũng may dáng người của hắn khá chuẩn, quần áo cũng đều là hàng hiệu, mặc thế nào cũng không sao. Thậm chí với khí chất của hắn không nhất thiết phải mặc hàng hiệu cũng thể hiện được phong thái.

Thái Gia Tuyền chọn một bộ quần áo thể thao màu xám tro, đưa cho hắn” Anh bây giờ đi đứng không tiện, mặc đồ thể thao là tốt nhất.”

Hạ Cẩm Hiên vui vẻ nhận lấy” Em đúng là suy nghĩ chu đáo .” Hấn bây giờ dùi phải kèm theo cặp nẹp , chỉ có quần áo thể thao rộng rãi mới có thể mặc được. Những quần áo bình thường ông quần rất bó không thể nhét chân vào được.

Nhìn hấn mình mặc quần áo không mấy khó khăn, Thái Gia Tuyền xoay người định ra ngoài, nghe được Hạ Cẩm Hiên gọi với từ phía sau : ” Giúp anh một chút được không? Trong phòng tắm đi lại bằng một chân rất dễ trượt ngã, anh tối hôm qua tắm thiếu chút nữa bị té.” Thái Gia Tuyền không thấy nụ cười giả hoạt chợt lóe lên của hấn.

Vì vậy cảnh tượng lại thành ra Thái Gia Tuyền đỡ hấn đi rửa mặt, rồi si mê đứng ở bên cạnh nhìn hấn cạo râu, sau đó đỡ hấn ngồi vào trước bàn ăn ăn điểm tâm.

Vừa ăn xong điểm tâm, Hạ Cẩm Hiên thoải mái duỗi bàn tay ra, Thái Gia Tuyền giống như người vợ thời phong kiến, ngoan ngoãn cúi người, để cho hấn quàng vai, cô đỡ hấn đi vào thang máy. Ở trong thang máy, hấn cũng không có buông tay ra, thậm chí xấu xa đem sức nặng thân thể đè lên đôi vai mỏng manh của cô.

Thái Gia Tuyền thật là đáng thương, hoàn toàn không ý thức được, Hạ Cẩm Hiên đang lợi dụng tình thế để thân mật với người con gái mình thích, Dùng bộ mặt nghiêm túc để giấu đi ý đồ của hấn Chương 42: Kế hoạch trẻ con...chỉ có hấn mới nghĩ ra.

Thoáng cái mấy ngày đã qua đi, Hạ Cẩm Hiên đối với người bạn khiến hấn bị thương lại có cảm giác biết ơn. Mấy ngày nay, Thái Gia Tuyền rất chăm chỉ càn cù trở thành cây gậy dẫn đường cho hấn, thật đáng thương cho cô nữ sinh nhỏ dúi hấn trên đôi vai mảnh khảnh đi đến khu giảng đường của đại học Hamburg đến mức quen mặt. Ghê tởm nhất chính là Hạ Cẩm Hiên luôn kéo Thái Gia Tuyền đến cổ vũ mỗi khi có trận thi đấu bóng rổ. Ở nhà thì giống như thái thượng hoàng càng thêm làm mưa làm gió :

“Tiểu Cửu, giúp anh pha ly cà phê, ít đường nha.”

“Tiểu Cửu, giúp anh lấy cái máy vi tính, anh phải nhanh hòa thành bài tập ngày mai.”

“Tiểu Cửu, anh muốn ra ban công ngắm biển, tối dịu anh chút đã.”

“Tiểu Cửu, chân anh có hơi tê rần, giúp anh xoa bóp.”

“Tiểu Cửu,”

Thái Gia Tuyền mỗi lần nghĩ lại bực mình, nhưng vừa nghĩ tới mình mình chính là ký hợp đồng giúp việc cho hấn nên đó chẳng qua là bốn phận, chỉ nghĩ mỗi tháng không lo ăn uống, còn có 300 ero thù lao(trời nhiều tiền dữ vậy...), mà hiện tại hấn thân thể bất tiện nên cô làm thêm một số việc hấn cũng là lẽ đương nhiên.

Vì vậy trong căn hộ sang trọng , Thái Gia Tuyền như con ong mật chăm chỉ giống như một người hầu hoặc như con trâu, mặc cho Hạ Cẩm Hiên bắt nạt mà nước mắt ngưng tròng.

Dĩ nhiên, Hạ Cẩm Hiên không phải loại người đại gian đại ác. Bởi vì xuất thân một gia đình”Tài Phiệt” còn Thái Gia Tuyền lại là cô gái hấn thích. Hấn như một đứa trẻ con muốn bắt nạt cô gái mình để , dùng cách thức gây thơ này muốn đối phương để ý đến mình rồi dần dần thay đổi tình cảm đối với hấn.

“Trời ơi! Hấn quả thật quá ngây thơ, không biết làm thế nào biểu đạt tình cảm của mình.” Tề Minh yên lặng lẩm bẩm, “Hiên, bác sĩ hẹn tái khám mấy giờ chiều nay?”

“3 giờ.” Hạ Cẩm Hiên có chút ngỡ ngàng chưa thoát ra được suy nghĩ của bản thân thì Thái Gia Tuyền cướp lời trả lời thay hấn, rồi lại nói ra vấn đề .”Chẳng qua tôi có lớp buổi chiều, không thể đi, làm phiền anh, Tề Minh.”

Tề Minh không sao cả cười cười.

.

Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh từ trong bệnh viện chậm rãi đi ra, Chân của Hạ Cẩm Hiên đã tháo nẹp ,dáng đi của cũng không hề có dấu hiệu của người bị thương.

“Cậu là con gián sao? Lại có thể hồi phục nhanh như vậy.” Tề Minh châm chọc nói.

Vừa rồi bác sĩ kiểm tra tổng quát cho Hạ Cẩm Hiên phát hiện hần hồi phục vô cùng tốt, vết rạn ở xương đã can xương liền lại, độ dẻo dai của xương cốt cũng đã hoàn toàn trở lại như bình thường. Vết thương hồi phục sớm hơn so với chẩn đoán của bác sĩ một tuần.

“Tiểu Cầu hàng ngày cho tôi ăn thức ăn bổ sung canci, xem ra rất có hiệu quả” Hạ Cẩm Hiên đắc ý nói, thật ra thì hần đã sớm không còn cảm giác khó chịu, thỉnh thoảng thử dùng lực ở chân cũng không còn thốn(giống như bị đè tức).

“Tiểu Tuyền thật đáng thương cuối cùng cũng được giải thoát.” Tề Minh thở dài nói.

“ . . . Thật ra thì tôi cảm thấy, việc hồi phục phải đúng như quy luật của tự nhiên, nếu như vì nghĩ mình hồi phục tốt mà tin vào điều đó sau này để lại di chứng thì sao? Giống như sẽ đau nhức mỗi khi trời mưa, hoặc đi cà nhắc vậy sẽ không ổn.” Hạ Cẩm Hiên làm bộ ra vẻ trầm trọng nói .

Tề Minh nhẹ nhàng đánh vào vai hần Hạ Cẩm Hiên trên vai”Thôi đi cậu đừng cho rằng tôi không biết cậu nghĩ gì.”

“Cậu có tin tôi đuổi cậu ra ngoài ở không?” Hạ Cẩm Hiên tức giận nói.

“Dạ dạ dạ, tôi cái gì cũng không biết.”

Thật ra Tề Minh cũng không phải là nghèo không mượn nổi phòng, hần chính là Quan Nhị Đại Thiếu Gia. Thái Gia Tuyền biết rằng từ trước đến nay hần và Hạ Cẩm Hiên thân thiết như anh em ruột thịt nên chắc chắn hần sẽ không muốn đi. Hạ Cẩm Hiên cũng thực sự không có ý đuổi, thậm chí còn hi vọng hần ở bên cạnh giúp đỡ.

“Thế nào? Kết quả kiểm tra tốt chứ?” Vừa về tới nhà Thái Gia Tuyền, thấy hai người đẹp trai ngồi ngấm biển thì đến gần dò hỏi

“Rất tốt, tất cả đều giống như dự định.” Hạ Cẩm Hiên nói chuyện với giọng điệu đắc ý trong câu nói kia mang đến hai ý nghĩa.

“Ha ha, thật tốt quá, vậy còn một tuần lễ là sẽ khỏi.” Thái Gia Tuyền rất vui vẻ.

“Đúng vậy, cô còn phải đến một tuần lễ nữa mới được giải phóng đấy.” Tề Minh lập tức bổ sung, nhưng lời nói của hần xem ra chỉ Hạ Cẩm Hiên mới hiểu.

23. Chương 43-44

Chương 43: cười đều

Đã là nói dối thì sẽ có ngày bại lộ. Hôm đó, Thái Gia Tuyền đang trong bếp nấu cơm, Hạ Cẩm Hiên đứng cạnh cái tủ lạnh lục lọi thức ăn trong góc bếp, quay đầu lại nhìn thấy cánh tay Thái Gia Tuyền không cẩn thận đụng phải chồng chén để dọc theo bồn rửa, mắt thấy sẽ phải rơi vỡ đầy đất.

Hạ Cẩm Hiên không suy nghĩ, chạy sang nghiêng người nhanh tay đỡ lấy chồng chén.

“ôi ~ thật nguy hiểm, may là anh chạy nhanh.” Thái Gia Tuyền thở phào nhẹ nhõm, sau đó sự tỉnh ra nói” chân của anh đã khỏi?”

Thật ra thì Thái Gia Tuyền là vui mừng thay cho hần, nhưng có tật liền giật mình”Ách, ha ha, thật ra thì hôm trước đi kiểm tra lại bác sĩ nói chân anh đã khỏi, nhưng mà.”

“Nhưng mà hần còn muốn lừa cô làm nô dịch thêm một tuần lễ nữa.” Nghe ồn ào Tề Minh chạy tới về mặt khinh thường, nhìn Hạ Cẩm Hiên, không biết là khinh thường về giáo huấn của hần hay khinh thường hần quá thật thà.

“Các người. . . cùng nhau thông đồng?” Thái Gia Tuyền trợn to hai mắt, nghĩ tới chính mình một tháng qua làm trâu làm ngựa, còn thỉnh thoảng bị Hạ Cẩm Hiên nhân cơ hội ôm ấp thân mật, nhất thời có cảm

thấy muốn giết người. Mặc dù, cô bây giờ cô cũng không ghét cùng hấn thân mật nhưng vẫn có cảm giác mình thật ngu ngốc.

.

Ba người trầm tư ngồi ăn cơm, Hạ Cẩm Hiên hần học trọn mắt nhìn khuôn mặt hả hê của Tề Minh, một lúc lâu, mở miệng nói chuyện với Thái Gia Tuyền: “Thật xin lỗi, anh kể cho em câu chuyện cười, em đừng tức giận được không?”

Đợi một hồi không thấy Thái Gia Tuyền nói gì, hấn liền bắt đầu tự nhiên kể chuyện cười của mình: “Có một lập trình viên, vợ hấn nói với hấn

‘ Làm xong việc đi mua một cân táo, nếu như nhìn thấy dưa hấu, Thì mua một quả ’.

Kết quả tới hôm đó, lập trình viên đem về một quả táo, vợ hấn thấy lạ hỏi hấn tại sao chỉ mua một quả táo, kết quả hấn trả lời ‘bởi vì nhìn thấy dưa hấu ’”

“Ha ha ha ha ha. . .” Ở một bên Tề Minh nghe xong, ôm bụng cười đến ngửa tới ngửa lui.

Nhưng mà, người Hạ Cẩm Hiên thực muốn chọc cười lại mở miệng nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối ửng đỏ, hỏi “Có ý tứ gì?”

Lời này vừa hỏi ra, Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh cũng sửng sốt, bất đắc dĩ ý thức được, cô —— cư nhiên nghe không hiểu!

“Ách, em có học qua C ngôn ngữ lập trình sao?” Tề Minh hỏi, Thái Gia Tuyền suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

“C trong ngữ ngôn thường dùng nhất là hàm IF lựa chọn điều kiện, Khi ta dùng hàm IF sẽ có hai vế điều kiện, nếu thỏa sẽ có kết quả này, không thỏa sẽ cho ra một kết quả khác.” Hạ Cẩm Hiên kiên nhẫn giải thích.” ví dụ như trong chuyện cười này, nếu là người bình thường sẽ lý giải theo hướng mua một cân táo, nếu thấy dưa hấu lại mua thêm 1 trái dưa hấu.

Nhưng là nếu là ngôn ngữ lập trình sẽ hiểu rằng Nếu không nhìn thấy dưa hấu thì mua một cân táo, nhìn thấy dưa hấu thì mua một quả táo. Ông chồng bà ta hiểu như vậy .”

“A, em có chút hiểu, lập trình viên này đầu óc thật giống cái máy tính phải không” Thái Gia Tuyền nói ra suy nghĩ của mình.

“Lạnh quá Cầu xin cậu lần sau muốn chọc cười người khác kể chuyện cười chọn chọn một câu chuyện thông dụng dễ hiểu đi .” Tề Minh làm bộ rùng mình một cái, nhìn Hạ Cẩm Hiên giễu cợt nói.

Hạ Cẩm Hiên thất bại phát hiện từ khi mình giải thích xong dù khiến Thái Gia Tuyền hiểu ra câu chuyện, nhưng lại giống như là đang cười đùa cô.

“Được rồi, chỉ cần tiểu Cầu không giận nữa là tốt rồi.” Hạ Cẩm Hiên mỉm cười nhìn Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền mới vừa rồi vẫn còn tức giận, hiện giờ vì tò mò muốn nghe hấn giải thích mới bị cuốn vào câu chuyện của hấn, lại còn chăm chú lắng nghe hấn giải thích cái gì C ngôn ngữ. Cô thật sự thua hấn, không thể làm gì khác hơn là liếc hấn một cái rồi tiếp tục vui đùa vào chén cơm của mình.

Chương 44: Thư tình giấu mặt

Cuộc sống lại khôi phục sự nhàn nhã như bình thường, Thái Gia Tuyền vui vẻ chậm rãi đi lại trong sân trường, cô vừa nhận được thông báo của giáo sư, hết tháng này cô cũng có thể đi bệnh viện phụ thuộc đại học Hamburg thực tập.

Cô không khỏi có chút mong đợi lại có chút lo lắng, mong đợi là cô có thể thực tập chính thức trong bệnh viện, đây là mục tiêu cao nhất với một sinh viên học y như cô; lo lắng là trước kia Lâm Phong đi thực tập thì năm ngày ba bữa sẽ trực đêm ở bệnh viện, bệnh viện nước Đức chắc cũng giống vậy, như vậy nếu mình phải trực trực, vậy con “khổng tước” trong nhà tính sao giờ? Chẳng lẽ lại không ăn cơm ngon, dẫn đến mắc bệnh dạ dày. . .

Cô hoàn toàn không nhận ra rằng giờ đây cô đã ít nghĩ về Lâm Phong hơn, còn người cô thật sự quan tâm nhiều lại là con “khổng tước” cô hay mắng. Dĩ nhiên, về phần Tề Minh, đó là đối tượng hoàn toàn bị sơ sót.

Xách túi lớn túi nhỏ đi ra siêu thị, ngâm nga một ca khúc, chậm rãi đi về nhà, đang muốn vào cửa, trong lúc lơ đãng liếc mắt thấy hình như trong hộp thư có đồ, còn là màu hồng dễ nhìn.

Ngẩn người, buông đồ trong tay xuống, mở hộp thư, quả nhiên nhìn thấy một phong thư màu hồng xinh đẹp, chỗ dán phong bì còn dán thêm một đồ họa hoạt hình.

“Thư tình!” Từ này chợt lóe lên trong đầu Thái Gia Tuyền như một tia chớp, dùng miệng cắn phong thư, xách đồ vào phòng.

Tề Minh thấy bộ dáng này của cô, cười nói “Bạn giống như chó con vậy, khó trách Hiên gọi bạn là Tiểu Cầu.”

Thái Gia Tuyền để đồ xuống, ngồi vào bên cạnh Tề Minh, bắt đầu nghiên cứu phong thư tình này, cuối cùng khổ não nói: “Người nhận thư tình này, hẳn không phải chỉ mình chứ?”

“Vây cũng quá đen đui rồi, người đấy không biết chúng ta có hai người sao*?” Tề Minh rất tò mò.

(*: chỗ này mình cũng k hiểu lắm, hình như ý chỉ HCH và TGT có điểm chung gì đấy nên k biết là thư tình của ai)

“Ngay cả tên cũng không có, làm sao đây?” Thái Gia Tuyền càng thêm khổ não.

“Hai người các người cùng đọc chứ sao.” Tề Minh ra chủ ý, trong mắt tràn đầy mong muốn xem kịch vui.

“Cũng được, chờ anh ấy về cùng nhau xem đi.” Thái Gia Tuyền cũng nghĩ không ra biện pháp tốt hơn, vì vậy đặt nó trên khay trà, liền đẹp tap dề vào phòng bếp “làm việc”.

Hạ Cẩm Hiên gần đây về nhà cũng rất đúng giờ, bởi vì Thái Gia Tuyền đã dặn kĩ, có bệnh dạ dày nhất định phải ăn cơm đúng giờ, mặc dù rất nhiều người cũng nói câu này với hắn nhưng cũng không có tác dụng như cô vợ nhỏ của hắn. Trải qua mấy tháng ăn uống có quy luật, hắn đã không cần dựa vào thuốc dạ dày trợ giúp tiêu hóa.

Thái Gia Tuyền cũng để tâm làm nhiều món ăn dễ tiêu hóa, làm như vậy kết quả duy nhất không ổn lắm là bạn học Tề Minh tăng gần mười cân, quần áo trước kia mặc giờ đã có chút chật, chỉ đành phải thay đổi sang kiểu quần áo thoải mái. Cứ như vậy, phong cách hai người đàn ông này trở nên có chút giống nhau.

Tối hôm đó, ba người ăn xong cơm tối, ngồi quanh bàn trà, nhìn chằm chằm phong thư tình mí mắt kia, cũng có chút không muốn mở ra.

“Hiên, có phải cậu lại trêu hoa ghẹo nguyệt?” Tề Minh phá vỡ trầm mặc. “Tiểu Tuyền Tuyền, mình nói cậu nghe nha, lúc hắn ở trong nước không biết đã tổn thương biết bao nhiêu tâm hồn trong sáng của các thiếu nữ ngây thơ nên mới sang đây tị nạn đấy. Mình có lần chúng ta vẫn đang học trung học.”

‘Pi~ một ôm gối bay tới, ngay giữa trán Tề Minh.

“Mẹ nó, đã nói không đánh vào mặt mà!!” Tề Minh tức giận nói.

“Đừng đoán nữa, nói không chừng căn bản không phải thư tình đấy.” Nói xong, Hạ Cẩm Hiên không chút do dự cầm bức thư lên, xé vỏ.

Thái Gia Tuyền tò mò nhìn lại, đầu hai người gần như tựa vào cùng nhau, cùng đọc chung phong thư này, hình tượng này hơi chút có cảm giác như chim nhỏ nép vào người vậy.

24. Chương 45-46

Chương 45: Cuộc hẹn khó hiểu

“Sao vậy? Thư là viết cho ai?” Tề Minh đợi nửa ngày, chỉ thấy rõ ràng là một bức thư ngắn, hai người lại nhìn chằm chằm thư rồi lâm vào suy nghĩ riêng, không có phản ứng nào, bất giác có chút nóng nảy.

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, mặt không có vẻ gì nhìn Tề Minh, mờ mịt lắc đầu.

“Có ý tứ gì?” Tề Minh không hiểu.

Hạ Cẩm Hiên đem thư đưa đến “Chính cậu xem đi.”

Tề Minh nhận lấy, chỉ thấy trong thư dùng tiếng Đức viết đơn giản hai câu “Chiều thứ bảy, quán rượu Co-Co của Nam ngoài trường học. Không gặp không về.”

“Này. xem ra hai người các người lại muốn cùng đi rồi.” Tề Minh giống như không có cách nào.

“Mình không đi.” Thái Gia Tuyền lập tức tỏ rõ lập trường, quay đầu nói với Hạ Cẩm Hiên: “Muốn đi chính anh đi đi.”

“Được, nói không chừng có điểm ngộ đấy.” Hạ Cẩm Hiên cười ra vẻ không sao cả.

“Mình đi ngủ, ngủ ngon.” Thái Gia Tuyền tức giận nói.

.

Suốt đêm không nói chuyện, thật ra thì ngày hôm sau đã đến thứ bảy, Thái Gia Tuyền ngủ nướng cả sáng, phát hiện Hạ Cẩm Hiên không ở nhà, ngay cả Tề Minh cũng không biết đi đâu. Đột nhiên nghĩ đến điểm ngộ chết tiệt Hạ Cẩm Hiên nói hôm qua, trong lòng bỗng nổi lên ý nghĩ “Đàn ông đều không phải thứ tốt!”

Ở nhà đứng ngồi không yên cả buổi trưa, cuối cùng quyết định thay một bộ đồ màu tím xinh đẹp không thường mặc, trang điểm nhẹ, để lại tờ ghi chú, mang túi xách đi ra ngoài.

Mục đích đương nhiên là quán rượu Co-Co kia rồi quây rượu, chỉ là mục đích của cô cũng không phải là đi “bắt trận”, mà là đi đến “nơi hẹn”. Vốn là vậy mà, nói không chừng thư tình kia là viết cho cô đấy, mặc dù đối với tầm tuổi này người Đức, sẽ có rất ít con trai lựa chọn phương thức viết thư tình biểu đạt tình cảm của mình với người yêu.

Phong cách quán rượu đơn giản, âm nhạc đồng quê nhẹ nhàng và mùi rượu nhàn nhạt, cộng thêm ánh mặt trời rực rỡ sau giữa trưa, đây thật sự là một chỗ thoải mái. Đây là một quây bar nhỏ điển hình ở châu Âu, ngay cả đồ trang trí cũng mang theo phong cách đồng quê.

Thái Gia Tuyền nhìn xung quanh bên trong, cô vừa rồi còn khí thế dào dạt giờ liền ủ rũ như quả bóng xì hơi, đi mấy vòng người của liền lắc đầu, quyết định đi ra.

Vừa mới quay đầu, liền đụng phải một người, lồng ngực đụng phải Thái Gia Tuyền cứng rần đến độ cô suýt thì ngất luôn.

“Em không sao chứ? Không ngờ rằng đầu em lại cứng như thế”

Di? Thanh âm này rất quen thuộc, còn nói tiếng Trung. Từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hạ Cẩm Hiên đang xoa xoa lồng ngực đau đớn của mình, muốn cười lại không cười nhìn cô.

“Làm sao anh ở đây?” Thái Gia Tuyền không chút suy nghĩ, bật thốt lên hỏi.

“Vấn đề này, nên là anh hỏi em mới đúng! Buổi sáng nhìn em ngủ ngon vậy, không nhẫn tâm gọi em dậy, buổi trưa anh vất vả giải quyết công việc xong, trông cậy về nhà có thể ăn một bữa, kết quả chờ anh chỉ có bếp tắt nồi không. Để lại một tờ giấy, em lại chạy đến đây.” Hạ Cẩm Hiên nói rõ tội trạng của Thái Gia Tuyền, nói đến đầu Thái Gia Tuyền càng ngày càng thấp, hận không thể tìm lấy một cái lỗ để chui vào.

Hạ Cẩm Hiên nhìn Thái Gia Tuyền nửa ngày không có phản ứng, lại hỏi: “Tiểu Cầu, em hôm nay trang điểm sao?”

“Ừ.” Thái Gia Tuyền vẫn cúi đầu, hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng.

“A, rất đẹp, bình thường em nên trang điểm, các cô gái nước Đức cũng hay trang điểm.” Ngay sau đấy lại chuyển sang lạnh lùng, híp mắt tà mị nhìn Thái Gia Tuyền: “Chỉ là em trang điểm như vậy cho ai nhìn đây?”

Thái Gia Tuyền trong lòng cả kinh, vội ngẩng đầu lên “Em. em”

Hạ Cẩm Hiên là người thông minh cỡ nào chứ, Thái Gia Tuyền trong mắt hấn chính là trong suốt, hấn có thể nhìn ra trong lòng cô đang nghĩ đến cái gì.

“Em cho rằng anh thật sự gặp được điểm ngọt sao?” Chế nhạo nhìn cô gái đang hốt hoảng kia.

“Vâng, không, không phải, em chỉ là hiếu kỳ, nói không chừng là một anh chàng đẹp trai nước Đức đấy. . . .” Thái Gia Tuyền thiếu chút nữa nói lỗ miệng, vội ngậm chặt miệng lại.

“Đã đến rồi, vào xem anh chàng đẹp trai nước Đức một chút thôi.” Hạ Cẩm Hiên nói, trong lòng lại rối rắm, nếu như là con trai đẹp, nhất định phải phá hỏng cuộc gặp; nếu như là mỹ nữ, vậy thì nên làm cái gì bây giờ?

Chương 46: Lại là cô!

Hai người kéo lẫn nhau vào quầy rượu, đang nhìn bốn phía, đột nhiên một người đến trước mặt Thái Gia Tuyền: “Thái Gia Tuyền, em đã đến rồi.” Chào hỏi, người tới ánh mắt rất tự nhiên liếc về phía Hạ Cẩm Hiên sau lưng cô, biểu lộ có chút là lạ.

Thái Gia Tuyền sửng sốt, người tới không phải là người khác, chính là Laffey cô gái người Đức Thái Gia Tuyền đã sớm biết. Trong lòng nhất thời thiên hồi bách chuyển(*), liên tưởng đến trận bóng rổ lần trước trên, Laffey cũng là ngưng mắt nhìn Hạ Cẩm Hiên rất có thâm ý, chẳng lẽ, cô bị bề ngoài tuấn đạt phi phàm của Hạ Cẩm Hiên cùng với năng lực ở trên sân bóng siêu cường hấp dẫn?

(*)Thiên hồi bách chuyển: kiểu như đang xoay chuyển rất nhiều suy nghĩ.

Trong lòng cảm thấy có chút ẽ ảm, Thái Gia Tuyền miễn cưỡng hướng về phía Laffey lộ ra một cái mỉm cười, nhưng mà Hạ Cẩm Hiên sau lưng lại dăm chiêu nhìn Laffey, tựa hồ muốn từ trong mắt cô nhìn ra chút gì.

“Lại đây ngồi đi.” – Laffey lấy lại bình tĩnh, thân thiết khoác ở cánh tay Thái Gia Tuyền, lôi kéo cô ngồi vào chỗ ngồi bên cửa sổ. Hạ Cẩm Hiên thícó chút không tình nguyện vội vàng đi theo.

“Hai người đang yêu sao?” – Mới ngồi xuống, Laffey liền thẳng thắn mà hỏi.

“Không có!” – Thái Gia Tuyền cơ hồ không hề nghĩ ngợi, trả lời như đinh chém sắt. Vậy mà trong mắt Laffey chợt lóe lên mừng rỡ lại làm cô mơ hồ cảm giác có chút thiếu hụt khí.

“Chỉ là ở chung mà thôi.” – Hạ Cẩm Hiên vừa nói ưu nhã bưng lên ly thủy tinh phục vụ viên đưa tới, khẽ nhấp một hớp —— nước lọc, bởi vì bao tử không tốt, hấn không dính rượu hơn nhiều năm rồi.

“Là ở cùng, không phải ở chung. Ha ha, tiếng Đức anh ấy không tốt lắm, dùng từ không cho phép, còn có một nam sinh khác cũng ở cùng, ba người chúng ta một người một phòng.” – Thái Gia Tuyền liên tục không ngừng giải thích.

Sắc mặt của Laffey thì cùng cái tàu lượn siêu tốc giống như nhau, theo hai người cải cộ lúc hoan hỉ lúc bi thương. Mà cũng không có tránh được quan sát ánh mắt mật thiết của Thái Gia Tuyền.

“Ách, hai người chuyện đi, mình nhớ tới còn có chút chuyện, đi trước một bước.” – Thái Gia Tuyền một khắc cũng không muốn tiếp tục ở chung nữa, giống như nán lại một khắc, cô sẽ thật hít thở không thông.

Laffey sau lưng có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là lặng lẽ nhìn cô hốt hoảng chạy ra khỏi quầy rượu.

Thái Gia Tuyền queo vào trong sân trường, tính toán đi ngang qua sân trường đi đến trạm xe lửa gần đây. Từ từ đi, không khỏi vì mình cảm thấy có chút không đáng giá, Chủ nhật thật tốt, không duyên cớ vì chuyện này nhằm chán lãng phí hết rồi. Cái Đại Công Kê chết tiệt kia tựa hồ vẫn còn rất hài lòng trận điểm ngọt này, nếu không thể nào không kéo mình lại. Nhất định là cảm giác mình quá chứng mất, đi sớm càng tốt. Ai, quần anh ta khỉ gió làm gì?

Thái Gia Tuyền dùng sức lắc đầu, muốn đem việc ở trong quán bar mới vừa rồi đuổi ra đầu óc, sau lưng đột nhiên có ánh đèn nhanh hai cái. (nước Đức không riêng sân trường, cơ hồ khắp nơi đều là cấm chỉ thổi còi , hiện tại Trung Quốc cũng như vậy.)”Cố bệnh a, ban ngày đánh đèn!” – Thái Gia Tuyền trong lòng mắng, quay đầu nhìn lại.

Lại là chiếc Cadillac màu đen quen thuộc kia! Hạ Cẩm Hiên cứ nhiên cùng đi ra, như vậy Laffey sao đây? Bị vút rồi hả ? ? Thái Gia Tuyền không thể tin hai mắt trọn to.

“Lo lắng làm gì? Nhanh lên xe a, cũng mấy giờ rồi còn chưa có ăn cơm trưa đâu, chết đói rồi.” – Hạ Cẩm Hiên thò đầu ra, hướng về phía cô hô.

Thái Gia Tuyền phục hồi tinh thần lại, vội mở cửa lên xe.

Xe chậm rãi đi về phía trước, trầm mặc một hồi lâu, Thái Gia Tuyền rốt cuộc không nhịn được tò mò, hỏi: “Diễm ngộ của anh đâu?”

“Ghen?” – Hạ Cẩm Hiên ngưng ngừng nói, không đợi Thái Gia Tuyền phản bác nói tiếp: “Ghen thì nên phối hợp anh diễn trò nha, nói cho cô ta biết em là bạn gái của anh, chuyện sẽ dễ giải quyết nhiều.”

“Anh không phải thích cô ta sao? Mũi lồi mắt lõm, dáng người ma quỷ, mỹ nữ tóc vàng, tính tình còn sáng sủa. Anh không động lòng?” – Thái Gia Tuyền hoàn toàn không có ý thức được vị chua trong giọng nói của mình.

“Cô ta là bạn gái trước của Tề Minh.” – Hạ Cẩm Hiên không nhanh không chậm tuôn ra xì căng đan động trời.

“Gi? Bạn gái trước của Tề Minh? !” – Nếu không phải là đã cài lại dây an toàn, thiếu chút nữa Thái Gia Tuyền từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên.

***** ta là đường ngăn cách *****

25. Chương 47-48

Chương 47: Nước Đức không có phổ người Hoa

“Bạn gái Tề Minh, bình thường không cao hơn một thàng. Chỉ là Laffey tuyệt đối cũng không phải là món ăn của anh.” – Hạ Cẩm Hiên lại cố ý một câu hai nghĩa.

Thái Gia Tuyền hoàn toàn không có ý thức được là “Thái” kia trong miệng hẳn là chính mình. Mà là vụng về nói: “Vợ bạn không thể lẫn, người anh em, em ủng hộ lựa chọn của anh!” – Cô chính lúc này cũng không giải thích được vì sao tâm tình thật tốt.

Hạ Cẩm Hiên bị cô chọc vui, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Hồn Thái Gia Tuyền cuối cùng trở về: “Đúng rồi, chúng ta đây là muốn đi nơi nào?”

“Ăn cái gì, chúng ta đi quán ăn Trung Quốc.”

“Quán ăn Trung Quốc? Chung quanh đây có quán ăn Trung Quốc?” – mắt to của Thái Gia Tuyền vụt sáng bởi vì hưng phấn tràn càn to.

“Đương nhiên là có, so Berlin còn nhiều hơn đấy. Em cũng không biết sao?”

“Không ai nói cho em biết nha.”

“Em đàn.”

“ ” Thái Gia Tuyền tức giận như bò đực lỗ mũi phun khí.

Không biết vì sao, Thái Gia Tuyền chỉ cần cùng Hạ Cẩm Hiên ở chung một chỗ, sẽ trở nên đặc biệt nhẹ nhõm, cái gì phiền não cũng sẽ vút xuống sau ột, lâu rồi không có nghĩ tới Lâm Phong, chính cô cũng không có ý thức được thôi.

Mà Hạ Cẩm Hiên cũng giống vậy, vô tri vô giác, nhưng Tề Minh nhìn ra, cũng là có biến hóa long trời lở đất. Trước kia cũng lấy hình tượng người đàn ông thâm trầm nghiêm cẩn, bây giờ trở nên lảm lỏm tranh

luyện yêu cùng Thái Gia Tuyền không nói, còn không có hình tượng cười to cùng với phúc hắc khi dễ người. Đã từng là người vô năng, hiện tại lời ngon tiếng ngọt hạ bút thành văn(*), nhân cơ hội chấm mút mập mờ vẫn làm như ý thắng khí tráng(*).

(*)Hạ bút thành văn: dễ dàng, thuận tiện.

(*)Ý thắng khí tráng: ngay thẳng, như người có lý lẽ chính đáng.

Này không, hiện tại Hạ Cẩm Hiên cũng không quản người ta có nguyện ý hay không, thoải mái dắt móng tiểu Cầu, đi bộ ở trên đường cái.

“Tại sao Hamburg không có phố người Hoa vậy?” – Thái Gia Tuyền rất là đáng tiếc nhìn chung quanh, tuyệt không để ý móng vuốt của mình bị giam cầm.

“Đâu chỉ Hamburg, cả nước Đức cũng không có chỗ nào giống như phố người Hoa. Nếu muốn đi dạo phố người Hoa, có thể tìm thời gian đi Anh quốc, nước Pháp hoặc là Italy.”

“Cả nước Đức cũng không có? Tại sao? Rõ ràng là nhiều người Hoa, nhất là Hamburg rất nhiều người Hoa.” – Thái Gia Tuyền lấy làm kinh hãi.

“Nghe nói là thế chiến thứ hai bị Hitler phá hủy, sau đó liền không có xây lại. Nhưng bọn họ không chỉ giết người Do Thái. . .” – Hạ Cẩm Hiên bình thản nói, nhưng vẻ mặt có chút trầm thống.

“Hả. . . Anh mới vừa nói Italy? ~ Huyết thống đàn ông La Mã là đẹp trai nhất trên thế giới! ~ chúng ta lúc nào thì đi đây?” – Thái Gia Tuyền muốn đem chuyển đổi chủ đề có chút nặng nề, cô không muốn nhìn đến ánh mắt thâm trầm của hắn lúc này.

Hạ Cẩm Hiên cười: “Muốn nhìn trai đẹp? Mỗi ngày đều có hai còn chưa đủ nhìn? Làm người không thể quá tham lam.”

“Stop!” – Thái Gia Tuyền thật cũng không nào, thấy Hạ Cẩm Hiên không hề rối rắm với lịch sử nữa, cô so với hắn càng thêm vui vẻ. “Đi mau á..., em cũng đói vậy, có còn xa lắm không hả?”

“Trước mặt cái cửa hàng hồng đồng đồng đó, không thấy sao?”

“Oa, một nhà hàng thật to ~ đi mau đi mau ~”

.

Hai người vui vẻ ăn một bữa, mặc dù đối với dạ dày yếu ớt kia của Hạ Cẩm Hiên mà nói, món ăn gia đình của Thái Gia Tuyền hợp khẩu vị hơn, nhưng nhìn đến bản thân tiểu Cầu yêu thích ăn được say sưa ngon lành, vì vậy đi theo cũng vui vẻ.

.

Ngày đó vừa về tới nhà, Hạ Cẩm Hiên liền kéo Tề Minh lên đi sân phơi bàn chuyện với nhau. Thái Gia Tuyền phỏng đoán bọn họ nhất định là đang đàm luận chuyện tình của Laffey, nhưng lại nghe lén bất tiện, chỉ là xa xa nhìn xuyên qua cửa kiếng, thấy Tề Minh đột nhiên có chút trở nên kích động, vội vàng nắm Hạ Cẩm Hiên nói gì đó. Nghĩ thầm, chẳng lẽ Tề Minh là ở với Laffey hay sao? Tiểu nha đầu có chút trở nên an tâm, như vậy có phải hay không có thể để cho Hạ Cẩm Hiên hoàn toàn không có cơ hội đây?

Chương 48: Oan nghiệt

Thái Gia Tuyền làm bộ lau sàn nhà ở sân phơi cạnh cửa, rốt cuộc đợi đến bọn họ nói xong đi ra, lại nhìn thấy sắc mặt của Hạ Cẩm Hiên cứ nhiên so Tề Minh còn khó nhìn hơn, chẳng lẽ là hai người mới vừa rồi trao đổi rất không vui vẻ? Cũng đúng, bạn gái của mình cứ nhiên thích người anh em tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với ai cũng khó có thể tiếp nhận. Ở trong lòng Thái Gia Tuyền không khỏi bất bình vì Tề Minh, hơn nữa nhìn Hạ Cẩm Hiên hung hăng khinh bỉ một phen.

“Tiểu Tuyền Tuyền, ngăn người cái gì đây?” – cứ nhiên trong nháy mắt mặt Tề Minh đổi nụ cười sáng lạn, đang nhìn Thái Gia Tuyền lấy ánh mắt hỏi thăm.

Người này cũng không có bệnh thần kinh chứ? Thái Gia Tuyền sững sờ nghĩ tới: “Ha ha, không có gì, đúng rồi, hai người nhớ phải đem quần áo dơ ném vào trong giỏ, ngày mai em đem giặt toàn bộ.”

“Ừ”, “Ừ” – hai người đàn ông này đồng thời đáp một tiếng, chỗ bắt đồng là, Tề Minh như cũ rất không có thần kinh mà cười cười, Hạ Cẩm Hiên như cũ trầm mặt nhìn ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ. Thái Gia Tuyền không khỏi nhìn chăm chăm Hạ Cẩm Hiên, muốn nhìn ra một cái gì đó.

Cũng không cho Thái Gia Tuyền thời gian ngăn người, Tề Minh lại lên tiếng: “Đúng rồi tiểu Tuyền Tuyền, ngày mai tôi có thể dẫn người bạn tới nếm thử một chút món Trung Quốc của em làm, làm cơm nhiều một người nha ~ món ăn gia đình cũng rất tốt rồi, không cần cố ý chuẩn bị cái gì.”

“Tốt, là nam sinh còn là nữ sinh?” – Thái Gia Tuyền nghe nói có khách muốn tới, còn là tới vì tài nấu nướng của mình, không khỏi có chút khấn trương.

“Tám phần là nữ.” – Hạ Cẩm Hiên phục hồi lại tinh thần từ trong trầm tư, châm chọc nói.

“bin-go~, là một cô gái người Pháp, vào mấy ngày trước cùng thầy làm điều tra nghiên cứu thì gặp được.” – Tề Minh không che giấu chút nào.

Hả, lại là con gái? Hắn không phải quan tâm Laffey sao? Thế nào còn cùng nữ sinh khác lui tới? Hiển nhiên ý nghĩ của Thái Gia Tuyền có phần vô cùng đơn thuần, nhưng đây cũng không liên quan gì tới cô, Tề Minh hoa tâm cô cũng không phải là không có biết qua, vì vậy cố dè xuống nghi ngờ trong lòng, tiếp tục lau sàn nhà.

Lại suốt đêm không nói chuyện, sáng ngày hôm sau, là ngày chủ nhật, khí trời thật tốt, Hạ Cẩm Hiên nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon ở sân phơi, vừa ôm laptop chơi trò chơi, vừa nhận lấy cà phê Thái Gia Tuyền mới vừa pha lười biếng nhấp một miếng.

Thái Gia Tuyền bắt đầu nhìn hắn một chút, dáng vẻ như người vợ đã kết hôn hôn nhiều năm cầu nhàu chồng của mình: “Anh đó, bao tử không tốt vẫn không nên uống cà phê, cà phê sẽ làm dạ dày bị tổn thương, anh không phải không biết? Về sau một tuần chỉ pha cho anh hai lần, thời gian còn lại không cho phép uống.”

“Tuân lệnh, quân gia đại nhân.” – Hạ Cẩm Hiên ngẩng đầu lên, buồn cười nhìn cô, nhưng mà trong nội tâm lại là ầm ập. Xác thực, mỗi lần uống cà phê dạ dày cũng sẽ không thoải mái, nhưng là thói quen nhiều năm không phải nghĩ bỏ là có thể bỏ, anh bởi vì lệ thuộc đối với cà phê cùng với thưởng thức hưởng thụ cà phê, đã trở thành thói quen của anh.

“Ha ha, quân gia đại nhân? Cũng rất thích hợp đó.” – Thái Gia Tuyền cười khanh khách. Ánh mắt trời in ở trên mặt cô, có vẻ nụ cười càng thêm rực rỡ, Hạ Cẩm Hiên không khỏi phải thấy ngây dại.”Thật là một oan nghiệt.” – Hạ Cẩm Hiên nho nhỏ nói thầm, nhưng không có tránh được lỗi tai Thái Gia Tuyền.

“Cái gì?”

Hạ Cẩm Hiên phản ứng ngược lại cực nhanh, nhìn một chút lầu dưới, vừa đứng nhìn thấy xe Tề Minh rẽ đi vào: “Anh đang nói tên Tề Minh kia, quả nhiên lại mang người đẹp trở về.”

“Ha ha, vậy xem ra em cũng nên đi chuẩn bị cơm trưa rồi.” – Thái Gia Tuyền ghé đầu nhìn lầu dưới một chút, rất là công nhận danh hiệu”Oan nghiệt” Hạ Cẩm Hiên gán cho Tề Minh, hoàn toàn không biết thật ra thì danh hiệu này vốn là cho chính cô.

26. Chương 49-50

Chương 49: Người đẹp Pháp hấp dẫn (thượng)

Thái Gia Tuyền cắn chiếc đũa, hên hên nhìn chăm chăm cô gái người Pháp đối diện. Tề Minh mang về người đẹp này tên là Lê Lâm, một đầu tóc dài gọn thật to màu nâu, con ngươi màu xanh quyền rũ câu người, áo nhỏ cực thấp lộ ra ngực thật sâu xx, váy ngắn đến thùng rỗng kêu to.

Nhưng những thứ này đều không phải là vấn đề, vấn đề là, cô không cùng ngồi chung một chỗ với Tề Minh, vì sao muốn đi quyến rũ Hạ Cẩm Hiên? ! !

Lúc này Lệ Lâm đang kề cận Hạ Cẩm Hiên, lấy bộ ngực lớn của mình như có như không cọ cánh tay của hắn. Dùng giọng nói đặc hữu hấp dẫn khàn khàn của con gái Tây Phương, lấy tiếng Anh không quá lưu loát hướng về phía Hạ Cẩm Hiên nói: “Muốn ăn cái đó, nhưng là không quá biết dùng chiếc đũa, có thể giúp em lấy vào trong chén được không?”

Kia ném mị nhãn, cũng không sợ mất bị hỏng! Thái Gia Tuyền càng xem càng giận, cổ ý lớn tiếng hắng giọng một cái, không quá khách khí nói: “Lệ Lâm tiểu thư, trong tay cô trên bàn có dao nĩa, đều là hôm nay tôi mới khử trùng. Không ai ép cô nhất định dùng chiếc đũa.”

Hạ Cẩm Hiên đang khổ não như thế nào thoát thân, giờ phút này thấy Thái Gia Tuyền lại là phản ứng mãnh liệt, không khỏi có chút buồn cười, tư tưởng xấu tỏ ra.

“Cô muốn ăn cái nào? Tôi giúp cô gấp.” – Hạ Cẩm Hiên ân cần mỉm cười đối với Lệ Lâm. Vốn là đang nhìn kịch hay Tề Minh cả kinh thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, mà Thái Gia Tuyền tức giận quả thật muốn cắn vỡ hàm răng ngà.

Lệ Lâm thụ sủng nhược kinh(*), chỉ vào ớt xanh thịt băm, có chút uất ức mà nói: “Cái đó, cho dù dùng nĩa cũng lấy không tiện.”

(*)Thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều mà sợ hãi.

“Tốt” – Hạ Cẩm Hiên như cũ treo mặt ưu nhã mỉm cười, nhìn cũng không nhìn hai người bên cạnh hoặc giận hoặc kinh hãi, cầm lên đôi đũa, gấp chút ớt xanh thịt băm, thả vào trong chén Lệ Lâm, dịu dàng nói: “Ăn đi.”

Tề Minh ngốc trệ thật lâu, đột nhiên qua đầu về phía trước bắt được Hạ Cẩm Hiên lén liếc trộm Thái Gia Tuyền chớp mắt một cái, lập tức trong lòng an định không ít, cũng không lên tiếng, vui đầu ăn cơm của mình rồi.

“Em ăn no!” – Thái Gia Tuyền nặng nề cầm chén đặt ở trên bàn, đứng dậy đi về phía gian phòng của mình.

Chuyện cười, mình tức cái gì? Anh ta yêu ai đó, có quan hệ gì với mình? Thái Gia Tuyền cũng có chút giật mình phản ứng cư nhiên kịch liệt như thế của mình, nhưng cô chính là không muốn nhìn thấy bọn họ ‘mị lai nhãn khứ’(*) bộ dạng, ngực khó chịu giống như bị tảng đá đè ép.

(*)Mị lai nhãn khứ: liếc mắt đưa tình.

“Lâm Phong.” – Cô cầm lên Thủy Tinh Cầu trên đầu giường, yên lặng nhớ tới tên Lâm Phong, đại não lại hoàn toàn không có cách nào chỉ muốn một người Lâm Phong, bởi vì Hạ Cẩm Hiên tên kia tham gia sẽ xông tới giành ống kính.”Mình đây là thế nào? Chẳng lẽ mình thay lòng? Đây đều tại anh, rồi đi em đã ba năm, em không có chung tình như vậy, anh nếu như không xuất hiện, em thật sự sẽ thích người khác!

.

Anh nói mình là cô gái anh thích, buổi sáng hôm đó, mình mới biết anh không bao lâu anh cứ như vậy nói. Lúc ấy mình làm bộ như không nghe thấy, mà mình không biết mình còn có thể giả bộ bao lâu. Anh biểu hiện càng ngày càng rõ ràng rồi, mình không thể luôn là làm bộ như không biết. Hơn nữa. . . Hơn nữa mình không ghét anh. Lâm Phong, em nên làm cái gì?”

Thái Gia Tuyền hướng về phía Thủy Tinh Cầu nói một hồi, có thể nói, lại bắt đầu tức giận không dứt, tại sao mình phải ẩn trốn, vì bọn họ sáng lập điều kiện? Tề Minh đáng ghét, rõ ràng là mình của người đẹp, cư nhiên chấp tay nhường người ta, còn một chút phản ứng cũng không có.

Nghĩ như vậy, Thái Gia Tuyền lẽ thẳng khí hùng(*) kéo cửa đi ra. Hạ Cẩm Hiên đang có chút lo sợ bất an vừa nhìn thấy tinh thần diện mạo này của cô, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

(*)Lẽ thẳng khí hùng: giống như câu cây ngay không sợ chết đứng đó mọi người.

Thái Gia Tuyền trông thấy tất cả mọi người đã cơm nước xong, chính lúc này ngồi nói chuyện phiếm ở trên ghế sa lon, sửa sang lại tâm tình một cái, thay nở nụ cười: “Lệ Lâm tiểu thư, thức ăn vẫn hợp khẩu vị không? Muốn uống ly cà phê không? Tôi đi pha cho cô.”

Lệ Lâm ngược lại rất là hiền hoà tán dương mấy câu, cũng muốn một ly cà phê.

Thái Gia Tuyền xoay người ngâm nga một khúc ca ngắn dọn dẹp bàn ăn, sau đó vào phòng bếp trước pha cà phê rồi bắt đầu rửa chén. Từ đầu đến cuối cũng không coi trọng Hạ Cẩm Hiên, gương mặt ra vẻ không quan tâm. Mặc dù trong lòng của cô bị chọc giận cũng nhanh muốn giận sôi lên rồi, bởi vì Lệ Lâm đang nghiêng dựa vào trên vai Hạ Cẩm Hiên như chim nhỏ nép vào người, mà Hạ Cẩm Hiên chết tiệt nọ cứ nhiên đưa ra một cánh tay ôm cô, đây cũng quá thân mật đi!

Chương 50: Người đẹp Pháp hấp dẫn (hạ)

Thái Gia Tuyền mỉm cười bưng cà phê ra đặt ở trước mặt Lệ Lâm. Quay đầu lại đối với Tề Minh nói: “Có thể giúp chuyện này không? Ngày hôm qua mấy vi tính của tôi hư, không biết chỗ đó có vấn đề gì. Giúp tôi nhìn xem thôi.”

Tề Minh nhượng nhượng mảy, đáp ứng một tiếng, vui mừng đi theo Thái Gia Tuyền vào phòng.

Hạ Cẩm Hiên khước miệng rút nhẹ một cái, nha đầu chết tiệt kia, cứ nhiên đối với mình chẳng quan tâm, liền cà phê cũng không có phần của mình. Chẳng lẽ mình chọc giận còn chưa đủ? Còn nữa..., cứ nhiên gọi Tề Minh vào gian phòng của mình, không biết hần là sói đội lột cừu sao?

“Em có thể thăm phòng của anh một chút không?” – Lúc này đôi tay Lệ Lâm quàng trên cổ của Hạ Cẩm Hiên, giọng nói vô cùng khiêu khích.

Thái Gia Tuyền cùng Tề Minh cũng không có đóng cửa, cộng thêm gian phòng của cô vốn là gần phòng khách, lời Lệ Lâm nói cô cùng Tề Minh cũng nghe.

“Người Pháp cũng cởi mở như vậy sao?” – Thái Gia Tuyền hặn hặn quay đầu hướng Tề Minh trừng, giống như tố cáo hần dẫn sói vào nhà.

“Yên tâm, Hiên cậu ấy không dám!” – Tề Minh cười xấu xa , len lén nhìn về phía hai người trên ghế sa lon phòng khách.

“Vậy cũng không nhất định, đàn ông đều là động vật xx!” – Thái Gia Tuyền không chút khách khí liền ngay cả Tề Minh cũng đều mắng.

“Ha ha, lời nói này với tôi có lẽ có thể, nói cậu ấy cũng không thích hợp.” – Tề Minh đối với “Mỹ danh” của mình cho tới bây giờ cũng tự hào không kiêng kỵ, có chút thần bí nhỏ giọng nói: “Tên kia còn là một xử nam đây ~ xì, ha ha ha ha.” Mới vừa nói ra, lại đem mình mừng rỡ cười ha ha.(Bonei: á. . .á. . . (^_ ^) anh Hiên ta yêu anh chết mất _)

Thái Gia Tuyền ngẩn người, cứ nhiên quỷ thần xui khiến cười theo, hơn nữa cứ nhiên càng cười càng thấy buồn cười, Hạ Cẩm Hiên tuổi cũng không nhỏ, lại còn là xử nam, này thật đúng là thất bại.

Tiếng cười kia truyền tới rơi vào trong lỗ tai Hạ Cẩm Hiên, một cổ vị chua lật lên , nha đầu chết tiệt kia cứ nhiên cùng Tề Minh vừa nói vừa cười trong phòng ngủ.

Ưu nhã quay đầu trở lại, vốn là chuẩn bị đẩy tay ra đổi thành vây quanh, cố ý đề cao âm lượng nói:”Tốt, Lệ Lâm, trong phòng tôi có giường lớn lại rất thoải mái đấy.” – Hần hài lòng nghe được tiếng cười trong phòng của Thái Gia Tuyền dừng lại đột ngột.

Không sai, hai người trong phòng cơ hồ khi nghe thấy những lời này của Hạ Cẩm Hiên trong nháy mắt, nụ cười liền cứng ở trên mặt.

“Không thể nào!” – Tề Minh mặt không thể tin. Thái Gia Tuyền là mặt như màu đất.

Bên này Hạ Cẩm Hiên cùng Lệ Lâm mới đi vào trong phòng, sau lưng Lệ Lâm liền trở tay khép cửa phòng. Hạ Cẩm Hiên giật mình một cái, không biết như thế nào cho phải, âm thầm hỏi hặn cứ nhiên mình sẽ vì phản ứng của Thái Gia Tuyền tự loạn trận cước, làm mình lâm vào tình cảnh như thế.

Nhưng trạng huống bây giờ đã làm không thể theo hần rồi, bởi vì Lệ Lâm ở phía sau đơn giản ngấm nhìn bốn phía, cười cười thưởng thức, lôi kéo Hạ Cẩm Hiên ngồi ở trên giường.

“Biết không? Anh rất hấp dẫn em. So với Tề Minh cho em cảm giác mãnh liệt nhiều hơn.”

“Cám ơn” – Hạ Cẩm Hiên trong bụng đại loạn, mặt ngoài lại vẫn là ứng phó vô cùng trầm ổn.

“Anh đang khẩn trương sao? Ha ha, em liền thích anh như vậy ~” – Lệ Lâm rất là vui vẻ, duỗi ra ngón tay trượt nhẹ qua gò má của Hạ Cẩm Hiên, từ từ trượt đến hầu kết khêu gợi, ở nơi nào nhẹ nhàng vòng cái vòng.

Trời đất chứng giám, Tề Minh nói không sai, Hạ Cẩm Hiên thật sự là xử nam, nhiều năm yêu như vậy không biết làm gì cũng không phải là khoái lạc, bao lâu rồi hần chưa từng bị nữ nhân trêu chọc qua như vậy?

Ngón tay ấm áp xoa nhẹ cái hầu kết kia, hần liền giống bị điện giật một dạng, không khỏi thất cổ họng thật chặt, đây cũng làm cho Lệ Lâm cười đùa một hồi.

Ngón tay Lệ Lâm được voi đòi tiên trượt đến cổ áo Hạ Cẩm Hiên, không tốn sức chút nào mở một cái nút áo.

“Đáng chết, hai người kia đang làm gì! Làm sao còn chưa qua!” – Hạ Cẩm Hiên hoảng hốt, ở trong lòng hung hăng mắng, vội vàng nắm được tay này đốt lửa ở trên người mình.

Lệ Lâm nhân thể tựa vào trong ngực hần, dâng lên đôi môi của mình, muốn hôn hần. Hạ Cẩm Hiên khẽ nghiêng đầu, nhưng Lệ Lâm hôn vẫn là in ở trên mặt hần.

Hạ Cẩm Hiên bất đắc dĩ, kế tiếp nên làm cái gì? Đối là Tề Minh, nhất định có thể đủ nhẹ nhõm giải quyết thôi. . .

“Sờ sờ em đi.” Lệ Lâm trắng trợn thỉnh cầu, cô hiển nhiên đã có chút xx đốt người rồi. (Bonei: ta thật là hâm mộ những người như chị này đủ lãng lợ, đủ chủ động (¬_¬))

Hạ Cẩm Hiên ngẩn ngơ, nhắm mắt ôm lấy cô, nhưng lại chậm chạp không có động tác kế tiếp.

Lệ Lâm khó nhịn ở trong ngực hần uốn éo người, bộ ngực mềm mại cọ lồng ngực cứng rắn của Hạ Cẩm Hiên, không khỏi làm hần có chút khoái chí, phía dưới không bị khống chế trở nên cứng rắn.

Lệ Lâm thấy thế rất là đắc ý, tiếp tục quyến rũ: “Anh cũng muốn đúng không hả?”

Nhưng này là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông, cũng không đại biểu hần sẽ nộ khí giới đầu hàng, đàn ông chính là như vậy, dục vọng cùng tình cảm có thể được chia rất rõ ràng.

Lúc này bất kể Lệ Lâm dùng sở trường hết sức quyến rũ như thế nào, Hạ Cẩm Hiên cũng chỉ là bị động thoáng cho điểm đáp lại, phần lớn thời gian là cứng rắn nhẫn nại lấy thân này cùng tâm đau khổ.

Áo Lệ Lâm đã sớm không đủ che thân, cũng là chính cô cởi, Hạ Cẩm Hiên cũng không cản cô. Nhưng khi cô đưa tay sờ hướng bụng Hạ Cẩm Hiên thì tay vô tình bị bắt được.

“Thế nào?” – Lệ Lâm không hiểu, rõ ràng mới vừa rồi hần vẫn còn nhiều hứng thú thưởng thức mình biểu diễn múa thoát y câu hồn, hiện tại đây cũng là diễn tuồng gì?

Hạ Cẩm Hiên trầm mặc, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, lại thất vọng nhắm hai mắt lại.

27. Chương 51-52

Chương 51: Danh từ Y học về nam giới

Ngoài cửa không khí trở nên nặng nề, Thái Gia Tuyền với Tề Minh đang hùng hổ giảng co.

“Cô rốt cuộc có vào hay không? Không vào sau này đừng hối hận.” Tề Minh bắt đắc dĩ trong lời nói còn mang theo chút van nài.

“Vì sao anh không vào? Tôi không muốn phải bị đau mắt đau.” Thái Gia Tuyền hung dữ nói.

“Tôi vào? lấy lý do gì kia chứ?” Tề Minh càng thêm bắt đắc dĩ.

” Anh sao lại không có lý do? Đó là người con gái anh dẫn về nhà. Hiện giờ lại cùng người đàn ông khác lên giường, anh đang bị cắn sừng vì sao lại nói không có lý do?” Thái Gia Tuyền tức giận hướng về phía Tề Minh la to, dường như muốn đem tất cả sai lầm đổ lên đầu hắn.

“Cô ta chỉ là tới ném món ăn Trung Quốc, tôi với cô ta chỉ là bạn!” Tề Minh uất ức biện bạch.

“Vậy tôi thì có lý do gì?!” Thái Gia Tuyền kích động phản bác.

“Làm sao cô không có lý do? Chẳng lẽ cô không nhìn ra hắn thích cô sao? Hôm nay làm vậy, dù hắn sai, nhưng tất cả đều là bị cô kích động!” Tề Minh bất tri bất giác trở nên cường ngạnh đứng lên: “Cô bây giờ nhanh vào đó, có lẽ còn chưa kịp, tôi cho cô biết, phái nam cùng phái nữ không giống nhau, Phái nam ở trên giường không chế dục vọng là chuyện rất khó, huống chi hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng phái nữ thân mật. . . Đối với phái nam, dù không phải là người con gái mình thích, lau súng cướp cò cũng là chuyện thường xảy ra!”

Thái Gia Tuyền lúc này bị Tề Minh trấn áp, người đàn ông trước mặt này bình thường rất ít khi nghiêm chỉnh, một khi nghiêm chỉnh khí thế quả thật bức người. Nhưng lúc này mặc dù cô khí thế thấp hơn hắn, nhưng không chịu yếu thế, nhắm mắt hét lên: “Hắn muốn thích ai là chuyện của hắn, hắn muốn lên giường với ai cũng là chuyện của hắn, điều này cùng tôi có quan hệ gì, tôi hoàn toàn không quan tâm!”

Pằng một tiếng, cửa mở ra, Hạ Cẩm Hiên thất thần đứng ở cửa sắc mặt không tốt, Thái Gia Tuyền nhìn thấy mà sợ hãi, ánh mắt tràn đầy ưu thương kia lại khiến tâm cô đau nhói. Hắn nghe thấy?

Lệ Lâm nhếch nhếch đi ra khỏi phòng, chạy thẳng tới cửa chính, ở bỏ lại một câu tiếng Pháp Thái Gia Tuyền nghe không hiểu rồi xô cửa bỏ chạy.

Hạ Cẩm Hiên xoay người vào phòng, khóa trái cửa phòng lại, bất kể Tề Minh gõ cửa thế nào cũng không đáp lại lời nào.

“Mới vừa rồi cô ấy nói cái gì? Cô ấy giống như rất bức mình” Thái Gia Tuyền chầm chầm hỏi Tề Minh.

Tề Minh lườm cô một cái, sau đó bắt đắc dĩ thở dài, thôi không gõ cửa nữa”Vậy cô ấy có vui nổi không? Hiên hiện tại khẳng định đau lòng chết luôn.”

“Vậy rốt cuộc bọn họ có hay không. . . Có hay không. . . Cái đó” Thái Gia Tuyền ấp úng hỏi.

“Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai.” Tề Minh buồn cười mà nói, thì ra cô nhóc này có quan tâm tới vấn đề đó, về phần Hạ Cẩm Hiên bây giờ chắc hẳn là đau lòng chết, việc đó hắn dám chắc.

Thấy Thái Gia Tuyền trầm mặc, Tề Minh lại bổ sung một câu: “Chỉ là thời gian ngắn như vậy, sẽ không có.”

“Cậu nói hắn là Xử Nam, cái đó. . . Lần đầu tiên có thể so với so sánh kích động thôi. . . Tôi là nói. . .” Thái Gia Tuyền lại ấp úng nửa ngày, cuối cùng hắng giọng, nói: “Y học thật ra có một danh từ gọi ‘xuất tinh sớm’ ấy. . . .(Mình cũng học ngành y nhưng chết cười chị này...nói về việc sinh lý bình thường ấy có gì mà khó nói thế kia chứ... bọn sinh viên ngành mình nhiều khi còn đùa nhau mạnh miệng hơn ấy chứ... nói tới tận đâu nữa kia ... mấy thứ này ăn thua gì)”

Tề Minh trợn mắt há hốc mồm, quả thật không tin vào lỗ tai chính mình, không sai, cô là bác sĩ, nhưng là bác sĩ cũng nên phân khoa, cô đối với mấy cái này nên hiểu rõ sao?(ai học ngành này cũng biết cả anh à...đầu óc dường như toàn là màu xám...he...he) Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô cùng Lâm Phong có tật xấu này? (ở một nơi khác một người bị hắt hơi liên tục) vô ý nói ra thắc mắc của mình”Làm sao cô biết?”

Thái Gia Tuyền ngẩn người, đột nhiên hiểu ý của Tề Minh, vội vàng giải thích”Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có. Tôi. . . Tôi xem trên sách nói.(ha...ha... ta xem đoạn này hai anh chị này dễ thương chết được... một người học ngành y mà ngây thơ thấy ớn... còn một kẻ mệnh danh là dân chơi mà cũng nai tơ nốt...he...he)”

Tề Minh lúng túng ho hai tiếng”Tôi không lo nữa, cô tự đi mà giải quyết với hắn.” Vừa nói hắn vừa đi vào trong phòng mình lấy chiếc áo khoác cùng chìa khóa rồi đi ra cửa.

Chương 52: Người đàn ông không thú vị

Thái Gia Tuyền không còn cách nào khác hơn là nhắm mắt đến trước cửa phòng của Hạ Cẩm Hiên, giờ tay lên gõ nhẹ hai cái.

Vừa gõ hai cái cánh cửa kéo kẹt tự động mở ra. Chỉ thấy Hạ Cẩm Hiên đã thay bộ quần áo ở nhà, tóc ướt nhẹp vẫn còn nhỏ nước, cả người hắn có ẩm ướt. Hiển nhiên là mới vừa tắm xong.

Thái Gia Tuyền thấy thế nhất tức giận muốn bốc lửa, mới vừa rồi cô cùng Tề Minh ở bên ngoài lo lắng gõ cửa hồi lâu cũng không phản ứng, thì ra là hắn là đi tắm. Vừa muốn nổi giận, Hạ Cẩm Hiên lên tiếng: “Đem ga giường của anh vứt đi, đổi một cái mới. Quần áo anh mới thay ra cũng vứt luôn.”

“À? Ga giường em hai ngày trước mới đổi! Còn quần áo không phải vừa mới mặc hôm nay sao?” Thái Gia Tuyền không hiểu: “Coi như có bẩn, em giặt được rồi, tại sao phải vứt, những thứ này đều là đồ đắt tiền.”

“Anh nói vứt liền vứt, người phụ nữ kia làm cho anh cảm thấy ghê tởm!” Hạ Cẩm Hiên giống như la muốn quát lớn tiếng với Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền hiểu rằng, thì ra là hắn không thích cô gái kia chạm vào giường của hắn cùng quần áo, cho nên muốn vứt bỏ, còn tắm rửa thật sạch sẽ. Thái Gia Tuyền lúng túng đi vào gian phòng, thay hắn dọn dẹp ga giường cùng y phục, rồi bỏ hết vào sọt giặt. Từ trong ngăn kéo lấy ra một ga giường mới trải ra.

(nước Đức rác bỏ đi đều được phân loại , nhiều người đức có thói quen để ở cửa ra vào vài thùng dùng để phân loại rác, vì có thể sẽ có người cần đến sẽ mang về. Thậm chí vật đem bỏ còn lau chùi, giặt sạch để nếu có ai cần sẽ nhặt về)

Hạ Cẩm Hiên đứng ở cửa lặng lẽ nhìn cô thu dọn không nói một lời nào. Thái Gia Tuyền không khỏi có chút lúng túng: “Ách, chuẩn bị xong rồi.” Ý nói hắn đứng ở cửa cản trở.

“Em vừa nãy nói là lời nói lấy.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng hỏi, giống như là đang tự an ủi mình.

“” Thái Gia Tuyền không biết nên nói gì, chỉ là cúi đầu không dám nhìn hắn.

Hạ Cẩm Hiên cố chấp chờ câu trả lời của cô, nhất thời hai người lại lâm vào trầm mặc.

“Cái đó, hai người, không có xảy ra chuyện gì chứ?” Thái Gia Tuyền rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Em cảm thấy thế nào?” Hạ Cẩm Hiên bình ổn hỏi ngược lại.

“Cô ấy trước khi đi, nói câu gì đó bằng tiếng Pháp, em nghe không hiểu, anh nghe hiểu không?” Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ đổi lại câu hỏi.

“Trước tiên anh hỏi em.” Hạ Cẩm Hiên như cũ giọng bình bình, không nghe ra tâm tình, tựa như đang cố gắng chịu đựng.

Thái Gia Tuyền biết là chạy không thoát, nhắm mắt gật đầu “Ừ” nhẹ giọng đáp ứng.

Nhưng qua nửa ngày không thấy Hạ Cẩm Hiên có phản ứng gì, Thái Gia Tuyền sợ hãi ngẩng đầu, cứ nhiên phát hiện sự thay đổi trên khuôn mặt hắn với nụ cười sáng lạn, hai mắt thâm thúy, tràn đầy dịu dàng nhìn mình. Nhất thời làm cô hoảng sợ tới mức lui về phía sau một bước, chân lùi sát đến cạnh giường.

“Em thừa nhận em yêu thích anh đúng không?” Hạ Cẩm Hiên vui vẻ hỏi.

“Đây là Logic gì? Em chỉ là thừa nhận mới vừa rồi nói lấy, chưa nói em thích anh!” Thái Gia Tuyền sưng sốt, biện hộ.

“Em vừa nãy ở phòng khách nói với Tề Minh em không quan tâm anh?”

“Phải.”

“Em nói em vừa rồi nói lấy”

Thái Gia Tuyền gật đầu

“VẬY Có nghĩa em cũng để ý đến anh.”

Thái Gia Tuyền cúi đầu im lặng.

“Ha ha” từ phía trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê của Hạ Cẩm Hiên, Thái Gia Tuyền bực mình đến mức muốn đánh cho khuôn mặt đắc ý kia một cái, tự nhiên như thể chắc chắn với suy đoán của bản thân.

“Bây giờ đến anh trả lời câu hỏi của em!” Thái Gia Tuyền đột nhiên hùng hổ đối chủ đề.

Đang tươi cười rạng rỡ vậy mà sắc mặt Hạ Cẩm Hiên đột nhiên thay đổi đối trở nên đen thui.

Thái Gia Tuyền trong lòng không khỏi trùng xuống, chẳng lẽ hai người bọn họ thật xảy ra. ?

“Cô ta nói anh là người đàn ông không thú vị, anh rõ ràng còn không đụng tới cô!” Hạ Cẩm Hiên nghiêng rằng nghiêng lợi, vô cùng miễn cưỡng trả lời Thái Gia Tuyền vấn đề vừa rồi. Đối với phái nam mà nói, “Không thú vị” thực sự là một đánh giá đáng thương.

Thái Gia Tuyền trái tim nhỏ bé giống như cảm giác được ngồi cáp treo, chọt cao chọt thấp thay đổi không ngừng, cuối cùng rốt cuộc tìm được một vị trí.”Ha ha ha ha” Thái Gia Tuyền cất tiếng cười to lên, cười không ngừng đến mức phải run rẩy hết cả người, đến chảy cả nước mắt.

Hạ Cẩm Hiên mặt của đã từ đỏ chuyển sang xanh, đột ngột đưa bàn tay bắt lấy Thái Gia Tuyền, muốn cô ngừng cười nhạo. Trước hành động đột ngột đó khiến Thái Gia Tuyền hoảng sợ theo bản năng lui về phía sau, nhưng cô chân của vốn là đã sát bên giường, nên vừa lui, liền ngã luôn xuống giường.

Hạ Cẩm Hiên cũng vì bất cẩn mà cùng té xuống. Vì vậy hai người lần thứ hai diễn ra trạng thái mập mờ ngượng ngùng.

Lần này Hạ Cẩm Hiên không dễ dàng bỏ qua cho cô, dứt khoát đè trên người cô, đem đầu Thái Gia Tuyền cố định ở giữa hai cánh tay, gương mặt tuần tú tiến lại gần, nhìn Thái Gia Tuyền đầy vẻ trêu chọc: “Sao lại cuống lên như thế sao em không thử tự mình xác định xem anh liệu có phải là người đàn ông không thú vị?”

Thái Gia Tuyền hoảng hốt, tư thế này so với lần trước Hạ Cẩm Hiên vì mơ mơ màng màng đè lên người cô thì không khí giữa hai người hiện tại lại khá mập mờ bởi vì câu nói kia của hắn càng tăng thêm tình cảnh ái muội giữa hai người không biết nên làm sao.

Cho dù Thái Gia Tuyền vừa cười nhạo hắn là xử nam thế nhưng cũng không phải không biết những chuyện đó(là cái gì thì bà con tự hiểu) . Hiện tại nên phản ứng thế nào? Đầu óc của cô hoàn toàn trống rỗng, nhưng cũng không có ý nghĩ đẩy hắn ra. Có điều tiếng tim cô đập thật mạnh như muốn hòa cùng nhịp đập với tim hắn.

28. Chương 53-54

Chương 53: Tề Minh đưa ra ý kiến cùi bắp

Hạ Cẩm Hiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn trên trán Thái Gia Tuyền một cái, híp mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn cô bé phía dưới đang nhắm chặt cặp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thân thể khê run, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu. Hạ Cẩm Hiên ánh mắt dừng lại trên cánh môi hồng, là đôi môi hắn hằng mơ ước.

Thái Gia Tuyền cảm thấy hắn hôn mình trên trán, chỉ lướt qua sau đó không có động tĩnh gì khác, vì vậy bạo gan từ từ mở mắt. Vừa mở mắt, thấy gương mặt tuần tú của Hạ Cẩm Hiên đập vào tầm mắt gần sát cạnh mình, rồi khắc trên môi mềm mại của mình.

Thái Gia Tuyền nhất thời trợn to hai mắt, đầu oanh một tiếng, trở nên trống rỗng, trở nên hỗn loạn, không biết nên phản ứng gì.

Hạ Cẩm Hiên khẽ cười một tiếng, bàn tay che lại ánh mắt của cô, chạm nhẹ đến đôi môi màu hồng nhỏ nhắn, xấu xa cắn nhẹ một cái.

“Ừ” Thái Gia Tuyền không còn trơ ra như gỗ nữa mà ruốt cuộc cũng có phản ứng, đôi môi bị cắn đau đến mức tưởng như bị thương, cô không nhịn được thở nhẹ hô lên một tiếng. Đưa tay đẩy hẳn lại gạt mình, lồng ngực của hẳn cứ nhiên nóng đến phát bồng.

Hạ Cẩm Hiên bắt được bàn tay cản trở của cô, ôm lấy cô thật chặt, giống như muốn cùng cô hòa làm một, từ nụ hôn ngọc ngà dần trở nên cuồng nhiệt.

Thái Gia Tuyền vốn bị hẳn đè ép, lần này ôm chặt như vậy, miệng lại bị xâm chiếm, không thể hô hấp, cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của hẳn , cả người có chút ngây dại, như có cảm giác muốn ngất đi.

.

“A hừ!” Tiếng ho khan bất ngờ ập đến khiến cho hai người trên giường đang chơi trò ái muội “hoảng hờn” bỏ dậy.

Tề Minh đang đứng ở cửa phòng Hạ Cẩm Hiên, với khuôn mặt tỉnh queo biểu hiện như là “Ta không nhìn thấy”.

“Con mẹ nó cậu không phải đi ra ngoài sao?” Hạ Cẩm Hiên quả thật nổi trận lôi đình.

“Đến giờ ăn cơm tối , đói bụng nên mò về. Tiểu Tuyền tuyền, buổi tối ăn cái gì?” Tề Minh vô tội trả lời, lại một mặt ngây thơ hỏi Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền nhìn Hạ Cẩm Hiên, rồi nhìn Tề Minh, rồi lúng túng muốn đâm đầu chết luôn cho rồi. Thật ra thì nội tâm cảm thấy may mắn Tề Minh xuất hiện phá hỏng”Chuyện tốt” , “Tôi... tôi sẽ đi nấu cơm.” Nói xong, giống như chạy trốn chạy ra khỏi phòng, đến thẳng nhà bếp.

Cô không biết rằng tâm trạng của Hạ Cẩm Hiên cũng cảm thấy may mắn. Khi thấy Thái Gia Tuyền đi xuống nhà bếp,mới đưa tay ngoắc Tề Minh lại gần, nhắc chân đóng cửa phòng: “Tiểu tử thúì, bước kế tiếp nên làm gì?”

“Cái gì?”

“Cùng tôi giả vờ ngu đung không?” Hạ Cẩm Hiên uy hiếp nói.

“Đại ca, tôi thật sự không hiểu!” Tề Minh ngượng ngùng nói.

“Cái đó. . . Chính là cái. . .” Hạ Cẩm Hiên áp úng nửa ngày cũng không còn cái đó ra cái gì . Tề Minh ở một bên thật cao nhưong mày, chờ hẳn”Cái đó gì” .

“Chính là hai người. . . Cái đó. . . Rất có cảm giác.” Nặng nề thở dài về mặt hung ác như muốn có được đáp án bằng bất cứ giá nào: “Chính là vừa nãy, tôi nghĩ muốn cô ấy, nhưng chỉ hôn cô ấy, vậy kế tiếp nên làm gì?”

Tề Minh giống giống như là người ngoài hành tinh không thể tin, sững sờ nói: “Cậu đừng nói cho tôi biết cậu không phải là đàn ông , đền bản năng cũng phải học hỏi? Coi như trước kia chưa có kinh nghiệm, nhưng như vậy có phải là quá đáng không.”

“Tôi dĩ nhiên biết! Nhưng là. . . Nhưng là tôi. . .” Hạ Cẩm Hiên quả thật không biết nên nói ra thế nào, ủ rũ đưa tay lên day trán: “Tôi sợ cô ta sẽ chê tôi không thú vị!” Cuối cùng vẫn còn nhắm mắt nói ra, sau đó ngẩng đầu lên thận trọng nhìn phản ứng của Tề Minh.

“Xì. . . Xì. Ha ha ha ha ha ha ha.” Tề Minh sau khi hết khinh ngạc, thì cười ha ha, cười đến mức lạc cả giọng, chỉ lẫn lộn bò ra, không thể phát ra tiếng.

Hạ Cẩm Hiên then quá hóa giận, kẹp cổ hẳn đẩy sát vào tườnghung hăng nhe răng uy hiếp: “Cậu muốn chết có phải không! ?”

Tề Minh lắc đầu một cái lại gạt đầu một cái, ý bảo hẳn có thể buông tay. Hạ Cẩm Hiên lúc này mới buông ra, Tề Minh mặt bí ỉm lôi kéo Hạ Cẩm Hiên ngồi xuống ghế dựa cạnh giường: “Lần đầu tiên đương nhiên không biết là rất bình thường, nhưng nếu cậu để lại ấn tượng với cô ấy tôi có một chủ ý.”

Hạ Cẩm Hiên chăm chú nhìn hần, Tề Minh tiếp tục nói: “Trong máy tính của tôi có mấy chục phim về việc đó tôi thể chia cho cứ từ từ mà học”

“” Hạ Cẩm Hiên hiểu rõ”Tốt, cậu đem toàn bộ ổ cứng tháo ra đưa cho tôi”

“Cái gì? Tôi chia cho cậu là tốt lắm rồi lại còn muốn lấy luôn ổ cứng của tôi?”

“Như vậy nhanh hơn.” Hạ Cẩm Hiên nói như chuyện hiển nhiên. Khiến Tề Minh kinh ngạc.

Chương 54: Bắt gặp...

Thoáng cái mà đã mấy ngày, Thái Gia Tuyền không hề cho Hạ Cẩm Hiên cơ hội thân mật như trước luôn đứng thật xa, bây giờ trong lòng cô Hạ Cẩm Hiên so với Tề Minh còn nguy hiểm hơn nhiều. Mặc dù cô cũng có chút thích Hạ Cẩm Hiên, nhưng cô vẫn chưa tháo bỏ được khúc mắc cũ, nên rất khó thừa nhận tình cảm đối với hần.

Mà ở bên này Hạ Cẩm Hiên, mỗi ngày đều vào phòng khóa trái cửa đi ngủ thật sớm. Thái Gia Tuyền cứ nghĩ là hần bận học chỉ có Tề Minh luôn nhìn hần cười xấu xa vì hiểu nguyên do.

Đàn ông hầu như đều như vậy, mặt ngoài dù luôn đạo mạo堂堂 hoàng, thế nhưng sau lưng luôn luôn tìm tòi học hỏi những thứ như thế, dĩ nhiên học hỏi này cùng học tập kiến thức khác nhau rất xa, giống như người xưa hay nói Xuân Cung Đồ, người hiện đại thì đơn giản gọi là phim người lớn. Chẳng qua cách học hỏi cũng có nhiều cách khác nhau, học giống Hạ Cẩm Hiên chẳng qua chỉ là lý thuyết, còn thứ Tề Minh học là thực tế.

Lúc này Hạ Cẩm Hiên mặt ửng hồng tìm đập mạnh xem clip trước máy vi tính nam nữ trong đoạn phim diễn đủ mọi tư thế, khí thế ngất trời làm chuyện mà chỉ có người lớn mới hiểu được(he...he...nói thế cho dễ hiểu ai hông hiểu ta không chịu trách nhiệm...dù là chuyện thuộc về bản năng thế nhưng cứ viết thế ai hiểu sao thì hiểu...)”liên tục rê rĩ” thì ra hiện nay chuộng loại này, chợt cảm thấy mình quả thật quá lạc hậu.

Nhấp chuột nhẹ kết thúc video, đột nhiên phát hiện một chương trình đang mở.

Thái Gia Tuyền đã bắt đầu thực tập bệnh viện, ở khoa ngoại được giáo sư cho kiến tập(một loại xem trực tiếp trong phòng mổ) mổ tim nên thực sự rất vui(đương nhiên vui vì nhiều khi đi khoa ngoại cả khóa cũng không có lấy 1 ca mổ tim). Mà kỳ thực tập ở bệnh viện, dĩ nhiên là cần trực đêm . Lịch trực của cô là mỗi tuần 2 ngày coi như nhẹ nhõm. Thái Gia Tuyền bình thường trực luôn ở lại trong bệnh viện, cho nên hai ông tướng ở nhà như được thả lỏng vì dù sao có phái nữ chung nhà cũng có chút bất tiện trong một số việc . Giống như việc mặc quần xà lỏn áo ba lỗ chạy lăng quăng, hoặc nắm sống xoài ra ghế xem tivi hoặc cùng nhau bàn luận về chủ đề nóng(hót này có cả hai nghĩa...nghĩ sao tùy cứ tưởng tượng).

Mà trời ơi! Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh không chút rụt rè đem máy vi tính đến phòng khách chăm chú vùi đầu tại sofa, chơi một trò chơi(hai anh này thiệt là hết biết...nhưng mà dễ thương ta thích...he ...he..) —— thực hành (một loại trò chơi mô phỏng, hiệu quả vô cùng giống như thật. Không biết hôn có thể từ đó học hỏi ~~).

“Cậu phải để cho cô ấy cảm thấy mình là người được dẫn dắt.” Tề Minh lấy giọng của người hướng dẫn nói lên kinh nghiệm của mình.

. Trong chốc lát, “A, thành công, sau đó thì sao?” Hạ Cẩm Hiên không hiểu tiếng Nhật, nhiều lắm chỉ có thể xem mấy hần tự lê tề mà đoán.

“Đẩy ngã, cởi quần áo!” Tề Minh có chút rối rắm, bởi vì Hạ Cẩm Hiên có vẻ nắm bắt còn nhanh hơn hần lúc trước rất nhiều, phải nói lúc hần chơi trò này muốn đến thời điểm hiện tại luôn thất bại vài lần không hề thuận lợi như Hạ Cẩm Hiên.

Trong máy là hình nhân bị lột sạch quần áo, “Tiếp sau đó thì sao?” Hạ Cẩm Hiên có chút đỏ mặt.

“Ờ, tìm vị trí mẫn cảm mà sờ.” Tề Minh liếc mắt.

... # trong khi trò chơi một nam một nữ cùng khoái lạc, Tề Minh bắt đầu chỉ bảo cho Hạ Cẩm Hiên “thế là kết thúc, cậu học xong thì về kéo tiểu Tuyền cùng nhau làm thử “

“Tôi sẽ không bỏ ỉm như vậy bá đạo ép buộc đâu, tôi muốn đợi cô ấy tự nguyện.” Hạ Cẩm Hiên tà tà mỉm cười, giống như Thái Gia Tuyền sớm đã thuộc sở hữu của hắn.

Hai kẻ đang say sưa vào trò chơi kia không hề phát hiện ra phía sau sofa Thái Gia Tuyền đang cứng người há hốc miệng khi nhìn thấy màn hình máy vi tính, khuôn mặt đỏ cả lên, rồi lại nghe bọn họ nhắc đến mình, nhất thời thật muốn tìm một cái lỗ để chui ngay xuống. Thái Gia Tuyền thật sự cảm thấy hối hận, sau khi vào nhà cô thấy bọn họ chăm chú vào gì đó trên sofa định lặng lẽ bước đến phía sau hù dọa bọn họ một phen thế nhưng.....thế nhưng hiện giờ tự nhiên lại đẩy mình vào tình huống dở khóc dở cười.

29. Chương 55-56

Chương 55: Thản nhiên đối mặt, lễ hội Trung thu

Trong căn phòng trống này thứ dư thừa nhất là bản thân cô, hai người không thể nào vĩnh viễn vô tri vô giác, Tề Minh đứng dậy muốn đi tìm bia trong tủ lạnh, đứng lên xoay người, ngẩn người, lập tức thấy buồn cười trở lại ngồi xuống.

“Cậu có bệnh à?” – Hạ Cẩm Hiên liếc hắn một cái.

Tề Minh giọng nói bình tĩnh: “Cậu quay đầu trước đi.”

Hạ Cẩm Hiên nghe lời làm theo, nhất thời cả kinh tay run lên, thiếu chút nữa đem puter quăng trên mặt đất. Thái Gia Tuyền lúng túng xoay người chạy về phòng của mình, Hạ Cẩm Hiên đem puter nhét vào trong tay Tề Minh, vọt người từ trên ghế sofa nhảy xuống, chột lách người đã ngẩn ở trước mặt Thái Gia Tuyền.

“Em. . . Hôm nay không phải trực sao?” – Hạ Cẩm Hiên lúng túng hỏi.

“Một bạn học ngày mai có chuyện, cùng em đổi ca.” – Thái Gia Tuyền trả lời.

“Mới vừa rồi. . . Cái đó. . . Em đừng để trong lòng.” – Hạ Cẩm Hiên không biết làm sao, vô cùng muốn ôm cô, nhưng lại sợ lúc này cô nhạy cảm, mình sẽ bị ghét.

Thái Gia Tuyền lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn hắn, nói: ” Không có gì, rất bình thường, ha ha, nếu là có nam sinh nào đó chưa có xem qua những thứ này mới kỳ quái đấy.”

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Đúng nha, vẫn là tiểu Tuyền Tuyền khéo hiểu lòng người nha ~ vạn tuế!” – Tề Minh ở một bên cợt nhả la hét.

Nhưng về mặt Hạ Cẩm Hiên lại càng thêm lúng túng, trời ơi đất ơi, thì ra là trước kia hắn không phải là đàn ông bình thường!(Bonei: anh Hiên, anh đừng quan tâm đến điều đó, vì nhờ đó mà ta hận ko thể giành lấy anh của chị Tuyền đây)

“Ách, tối nay đi ra ngoài ăn cơm đi, anh mời.” – Hạ Cẩm Hiên hết sức muốn thoát khỏi cục diện lúng túng dè dặt này.

Đề nghị này thành công lấy được nhất trí tán thành, dù sao ra bên ngoài đi một chút nhìn một chút, xem đồ vật linh tinh, rất nhiều chuyện cũng liền trôi qua.

Ba người đi bộ đến nhà hàng trên phố gần đó, đi ngang qua cái hội sở chính là nơi lần đầu gặp An Đức Liệt(Andrea) thì Thái Gia Tuyền lẩm bẩm nói: “Cũng qua hơn mấy tháng rồi, tại sao An Đức Liệt(Andrea) một chút tin tức cũng không có đây?” – Không biết vì sao, cô so với trước kia lại khẩn cấp hơn bao giờ hết muốn tìm được Lâm Phong.

Tề Minh lặng lẽ liếc qua Hạ Cẩm Hiên, thấy người sau cũng không phản ứng gì quá lớn, cũng liền biết điều không nói gì.

.

“Sắp đến tết Trung thu rồi, cuối tuần sẽ tổ chức một buổi tiệc của người Hoa. Tiểu Tuyền Tuyền, có hứng thú làm bạn gái của anh không?” – Ba người đang thưởng thức thức ăn ngon, Tề Minh đột nhiên nói.

“Cũng đến tết Trung thu rồi hả ? Mình thiếu chút nữa quên mất.” – Hạ Cẩm Hiên lắc đầu cười khổ nói: “Ở nước Đức ngày người nhiều năm như vậy, cũng nhanh quên sạch những ngày lễ này.”

“Đúng vậy , Tề Minh không nói em cũng quên đấy.” – Thái Gia Tuyền cũng lấy làm kinh hãi: “Xem ra phải về nhà tra lịch âm một chút, đem các ngày lễ cũng đánh dấu lại ở trên lịch ngày. Chỉ là Tề Minh, anh thật đúng là lợi hại, loại tin tức sống phóng túng này chính là so với chúng ta tốt hơn.”

Tề Minh ngượng ngùng nói: “Tiểu Tuyền Tuyền, chớ đổi chủ đề, vẫn chưa trả lời vấn đề của anh đâu rồi, muốn đi hay không hả?”

“Đi, đương nhiên là muốn đi, chỉ là không phải bạn gái của cậu, mà là của mình!” – Hạ Cẩm Hiên lười biếng nói, tuyệt không nể tình.

“Này, làm gì lại quyết định giúp em?” – Thái Gia Tuyền cao giọng kháng nghị, hiển thị rõ uy phong cộc mẽ, các nhà hàng ở Đức đã quen với việc yên tĩnh, làm đưa tới một mảnh chú ý, vì vậy cô lúng túng cúi đầu.

“Nỗi nhớ nhà vào những mùa lễ càng tăng thêm gấp bội, thời điểm này chính là mùa Trung Thu, đã định quên đi, nhưng giờ đây em đã nhớ, vậy hẳn nên cùng mọi người vui vẻ qua mùa lễ hội này, bằng không, một mình em cứ đứng sùt sùi ở trong nhà khóc nhè, sẽ làm người khác càng thêm lo lắng đấy.” – Hạ Cẩm Hiên nói đạo lý xong, lại làm cho Thái Gia Tuyền cảm động một hồi.

“Ừ, em muốn đi.” – Thái Gia Tuyền ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Ai, vậy làm bạn gái tôi thế nào?” – Tề Minh ử rữ cúi đầu.

“Em muốn đi, em có thể làm bạn gái của anh.” – Thái Gia Tuyền xấu xa liếc Hạ Cẩm Hiên một cái, nói: “Em mới không cần làm bạn gái của anh ta đấy.”

Hạ Cẩm Hiên nheo mắt lại, nhìn Thái Gia Tuyền uy hiếp, Thái Gia Tuyền không chút cử động, vùi đầu ăn cơm. Chương 56: Lễ phục trắng lợt

Lúc ăn xong bữa tối từ nhà hàng bước ra ngoài, trời đã tối rồi, đèn mới lên rực rỡ, Hạ Cẩm Hiên trầm ngâm một hồi, nắm lên “móng Cún Con” của Thái Gia Tuyền đi về phía trước. Cũng không phải phương hướng về nhà, là khu náo nhiệt ở hướng ngược lại.

“Này, anh lại muốn làm gì? Thật coi em là chó của anh à? Muốn dắt đi hướng nào?” – Thái Gia Tuyền kháng nghị nói.

“Đi mua lễ phục.” – Hạ Cẩm Hiên lời ít mà ý nhiều.

“Cùng đi cùng đi.” – Tề Minh có vẻ hết sức hưng phấn: “Tiểu Tuyền Tuyền mặc lễ phục nhất định rất đẹp mắt.”

.

Hạ Cẩm Hiên mang theo Thái Gia Tuyền đi vào một cửa hàng thời trang, cửa hàng to thế nhưng chỉ có một hàng y phục treo trong một cái tủ kiếng to, có thể thấy rõ từng cái một, cửa hàng càng thêm có vẻ trống trải. Mà gần khu vực cửa sổ thì bố trí giống nơi nghỉ ngơi phòng cà phê có thể đọc sách và tạp chí.

“Nơi này vừa nhìn liền biết không phải nơi em nên tới.” – Thái Gia Tuyền nhỏ giọng lầu bầu.

Nữ nhân viên phục vụ nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Hạ Cẩm Hiên hỏi: “Có lễ phục thích hợp với cô ấy không? Cần dùng vào tuần sau.”

“Gấp như vậy, đặt làm sẽ không kịp, chỉ có thể chọn trang phục may sẵn ở bên trong.” – Nữ nhân viên phục vụ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thái Gia Tuyền một chút, sau đó lấy vài món lễ phục trên giá áo giới thiệu: “Có thể xem thử mấy bộ này. Bộ này là David mới thiết kế, tên gọi Miss, màu sắc tương đối sâu sắc, mặc vào sẽ rất hấp dẫn, thích hợp cho những buổi tiệc quan trọng; còn có cái này, trắng thuần khiết, tên liền kêu là white, là tác phẩm đòi hỏi phải có kỹ thuật tốt, mới vừa được trao giải thưởng ở tuần lễ thời trang

Paris, cùng vị tiểu thư này khí chất tương đối thích hợp. . . . Những bộ này đều là trang phục thiết kế hạn chế trên toàn thế giới.”

Thái Gia Tuyền nghe được như rơi vào trong sương mù, cả người không được tự nhiên, hận không thể kéo hai người kia nhanh rời đi.

“Thử xem mấy bộ này một chút thôi. Chúng ta uống cà phê đi.” – Hạ Cẩm Hiên thoải mái nhàn nhã chọn vài món, đưa cho Thái Gia Tuyền, sau đó ý bảo Tề Minh đi khu nghỉ ngơi uống cà phê.

Thái Gia Tuyền chọn món đó được lễ phục thanh thuần đặt tên là”White”, vào phòng thử quần áo, sau khi tiến vào chuyện thứ nhất chính là lật bảng giá, tiếc nuối chính là, cứ nhiên không có! Chỉ có giới thiệu nhãn hiệu thiết kế trang phục.”Bọn họ là đang làm nghệ thuật hay là đang bán quần áo đây.” – Trong lòng oán trách một câu, bắt đầu dĩ mặc vào người.

Cửa hàng rất chu đáo thiết kế phòng thử đồ ngay cạnh khu nghỉ ngơi, Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh có thể ở một bên uống cà phê, vừa thưởng thức Thái Gia Tuyền thử quần áo. Nghĩ đến loại bố trí này chính là vì tiếp đãi những người đàn ông đáng thương đi cùng.

“Tiểu Tuyền Tuyền bình thường luôn mặc quần áo rộng rãi, đến mùa hè thì đều mặc cái áo khoác thật to, lần này rốt cuộc có thể thưởng thức một chút.” – Tề Minh rất là mong đợi.

“Vóc người của cô ấy đẹp lắm.” – Hạ Cẩm Hiên khẳng định nói.

“Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì mình đã ôm qua.” – Hạ Cẩm Hiên cười đắc ý, tựa hồ vẫn còn nhớ cái gì.

“Oa, vậy mình càng nên xem thêm một chút.” – Tề Minh có chút không thể chờ đợi.

Cửa phòng thử quần áo mở ra, Thái Gia Tuyền rất không tự nhiên đi ra ngoài, nhìn về phía cái gương lớn trước mặt. Trong lúc nhất thời ba người đều ngây dại. Mặt trái xoan thanh thuần xinh đẹp, tóc dài đen nhánh rủ xuống, hợp với váy ngắn công chúa trắng như tuyết, tơ lụa ở mép váy vừa đứng tôn lên đường cong đôi chân thon dài, eo thon thân tựa như được tạo ra với chi tiết ôm sát hoàn toàn mỹ của chiếc váy. Lúc này Thái Gia Tuyền, như một người đẹp bước ra từ tranh.

Nữ nhân viên phục vụ hiển nhiên cũng nhìn ngây người, gương mặt kinh ngạc: “Trời ạ, quá phù hợp, giống như là được thiết kế riêng cho cô vậy.”

“Tôi trước kia cảm thấy em như một đứa nhóc chưa lớn, bây giờ nhìn lại. . . Tôi sai lầm rồi. . .” – Tề Minh ngơ ngác nói.

“Đổi món này.” – Hạ Cẩm Hiên bước nhanh đi tới trước giá áo, cầm lên một cái lễ phục dài màu tím đậm, đưa cho Thái Gia Tuyền. Sau đó quay đầu lại đối với nữ nhân viên phục vụ nói: “Gói lại bộ cô ấy đang mặc”

“Hả?” – Thái Gia Tuyền rất là không hiểu, nếu quyết định mua cái váy trên người này, tại sao còn phải thử một kiện khác?

“Ngoan, đi thử một chút.” – Hạ Cẩm Hiên nhẹ giọng dụ dỗ cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Gia Tuyền liền đỏ, hần cứ nhiên nói chuyện thân mật như thế với mình. Không biết làm sao nhận lấy lễ phục, vội vã chui vào phòng thử quần áo.

Sau khi tiến vào mới kịp nhìn kỹ lễ phục trong tay, đây là món lễ phục váy dài màu tím đậm có dây đeo màu đen, thêu các mẫu hoa với một mức độ sâu sắc hơn về màu tím, khiêm tốn nhấn một điểm chút sáng. Váy dài mới vừa đến trên đầu gối, mép váy hiện lên hoa nhỏ tầng tầng lớp lớp bất quy tắc, cùng bản dây đeo hoa. Làn váy không quá xòe rộng ngược lại có thể tôn lên dáng người của người mặc nó

Cái phút chốc khi Thái Gia Tuyền mặc vào cái lễ phục này đi ra phòng thử quần áo kia, tất cả mọi người trong tiệm đều kinh diễm. Liền người đi đường thỉnh thoảng đi ngang qua bên cửa sổ, cũng không nhận được mà nhìn thêm nhiều lần, có người thậm chí trực tiếp dừng bước lại, thưởng thức.

Thái Gia Tuyền không thể không bội phục ánh mắt của Hạ Cẩm Hiên, bộ y phục này quả thật đem tôn lên vóc người cô đến cực hạn, thiết kế cái bản dây đeo rất khéo léo làm cho bả vai cô hơi có vẻ nhỏ gầy tôn lên đường cong cơ thể, làn váy ngắn không thể nghĩ ngờ đem hai chân thon dài lộ ra, đường vòng cung cắt xén hơi lộ ra xx che giấu hoàn mỹ, không quan hệ xx, thuần túy mỹ cảm. Khiêm tốn cao nhã, đem nổi bật làn da của Thái Gia Tuyền lên đặc biệt trắng nõn. Cả người phủ một tàn không khí mỏng tăng thêm không ít ý vị.

Tề Minh cùng Hạ Cẩm Hiên rất là kinh ngạc, không nghĩ tới Thái Gia Tuyền bình thường tùy tiện mặc quần áo học sinh, cư nhiên đổi qua lễ phục lại có thể trở nên hấp dẫn như vậy.

“Cái này cũng lấy, gói hai bộ đã chọn lại.” – Hạ Cẩm Hiên nói như đinh chém sắt.

Thái Gia Tuyền trở về phòng thử quần áo thay bộ lễ phục ra, mặc lại quần áo của mình. Đẩy cửa ra ngoài, lại phát hiện hai tên nam sinh rất không có hình tượng giành nhau trả tiền.

“Cô ấy đáp ứng làm bạn gái mình, lễ phục dĩ nhiên nên là mình mua chứ.” – Tề Minh nói một câu làm Hạ Cẩm Hiên bị ghen đến mặt cũng mau xanh biếc.

“Nhưng lễ phục là mình chọn trúng.” – Hạ Cẩm Hiên không chịu yếu thế, cố gấn tranh cãi.

“Cái đó, có thể hay không nói cho em biết bao nhiêu tiền? Em có thể tự trả tiền.” – Thái Gia Tuyền thật vất vả tìm được khoản trống, chen vào một câu.

“Một cái ba ngàn Euro, một cái năm ngàn Euro.” – Tề Minh cười cười, đối với Thái Gia Tuyền nói.

Thái Gia Tuyền nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, níu lại Tề Minh: “Hai người điên rồi, mắc như vậy, chỉ mặc một lần mà thôi. Mau nói cho Hạ Cẩm Hiên em không cần, em tuyệt không thích!”

Nhưng vừa vừa quay đầu lại, phát hiện Hạ Cẩm Hiên đã trả tiền xong, giơ lên túi lễ phục, dắt lấy móng cún con(tay của Thái Gia Tuyền), đi ra khỏi tiệm.

30. Chương 57-58

Chương 57: Lựa chọn đề tài lúng túng

”Này! Anh điên rồi!” - Thái Gia Tuyền đuổi theo ở phía sau kêu to, nhưng Hạ Cẩm Hiên không có bất kỳ phản ứng nào, tiếp tục đi về phía trước.

Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ buồn bực: “Em hiện tại cũng không có tiền trả lại cho anh.”

“Cái này coi như là làm quà anh tặng cho em thôi.” - Hạ Cẩm Hiên cũng không quay đầu lại nói.

”Bất kể như thế nào em sẽ trả, chờ em về sau vào làm ở một bệnh viện tốt, tiền lương sẽ không thấp!” - Thái Gia Tuyền đang giận lấy.

Hạ Cẩm Hiên nhượng nhượng mày: “Tùy em, thích làm làm khổ như thế nào là quyền tự do của em.”

“Tiểu Tuyền Tuyền, em nhận đi, mua quần áo cho người con gái mình thích, đây là tâm nguyện mà mỗi đàn ông đều có.” - Tề Minh nói xen vào. Thành công đưa tới xem thường của hai người. Nhưng hắn còn không biết sống chết nói tiếp: “Tiếp theo sẽ có một tâm nguyện lớn hơn, đó chính là —— cưới nó xuống ~”

Vì vậy trong nháy mắt Hạ Cẩm Hiên cùng Thái Gia Tuyền trở thành chung một chiến tuyến —— đập bẹp hắn! Hamburg đầu đường chợt xuất hiện một chàng trai bị truy đánh trên đường phố. . .

.

Trở lại nhà trọ, Hạ Cẩm Hiên đi đến nơi phơi đồ lót của mình ở sân phơi, chuẩn bị tắm rồi đi ngủ, mặc dù giặt quần áo là một trong các công việc của Thái Gia Tuyền, nhưng là đồ lót loại này nhạy cảm, hai tên nam sinh vẫn kiên trì tự mình giặt.

Chợt vừa ngẩng đầu, nhìn thấy một cái đồ lót màu hồng phấn bị gió thổi xóc xếch. . . Bất giác nhìn chăm chăm nó ngớ ngẩn.

“Thế nào? Muốn làm tặc trộm đồ lót?” – Tề Minh chẳng biết lúc nào dạo bước tới đây, cười xấu xa nhìn của hắn.

Một chút cũng không có bị Tề Minh hù, Hạ Cẩm Hiên sững sờ nhìn xem cái áo lót trên giá áo, sóng nước chẳng xao hởi Tề Minh bên cạnh: “Mình cảm thấy được là C, cậu cảm thấy thế nào?” (Bonei: Ôi bần ghê, anh Hiên đã bị dạy hư rồi!!!!!!!!!!!!!!)

Tề Minh trầm tư một chút: “Có thể đi, chỉ là mới vừa rồi nhìn tiểu Tuyền Tuyền thử lễ phục, rất hùng vĩ nha. . . Nói không chừng là D đấy.”

Hạ Cẩm Hiên lườm hắn, còn chưa kịp nói gì, liền nghe thanh âm của Thái Gia Tuyền từ phía sau hai người truyền đến: “Hai người đang nói chuyện gì đây?”

Hai người nhất thời như bị sét đánh, Hạ Cẩm Hiên cái khó ló cái khôn, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói xạo: “Vừa vặn, hôm nay chúng ta xem cuộc thi, có câu lựa chọn đề. . .”

“À, YES, tôi nói chọn D, cậu ấy nói chọn C. Ha ha, hiện tại đang thảo luận đấy.” – Tề Minh che lấp theo.

“Để cho em giúp hai người suy nghĩ một chút, dường như nên chọn C đấy. . .” – Thái Gia Tuyền làm bộ dáng suy tư, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn hai người một cái, xoay người rời đi. . . Trên ban công còn dư lại hai người ngây ngời như phỗng.

“Mình nói là C thôi.” – Qua thật lâu, Hạ Cẩm Hiên bỏ lại những lời này, tiêu sái rời đi, giống như chuyện đầu sỏ gây nên căn bản không phải hắn. . .

***** ta là tuyển phân cách *****

Chương 58: Tiệc rượu Trung thu (thượng)

Tiệc rượu Trung thu được tổ chức đúng ngày, Hamburg là một thành phố ven biển, là cảng khẩu quan trọng của Đức, không ít thương nhân người Hoa đều lựa chọn đặt chân ở chỗ này, vì vậy thật ra thì số lượng người Hoa ở Hamburg rất đông đúc.

Nơi tổ chức tiệc rượu cách phòng thị chính không xa là một khách sạn 8 tầng xa hoa cấp năm sao, Hạ Cẩm Hiên cùng Tề Minh tất cả đều có được thư mời, về phần thế nào có được, Thái Gia Tuyền không hỏi. Nghĩ cũng biết, hai người vốn là có bối cảnh, hay ra vào loại trường hợp thượng lưu này, hẳn không phải là chuyện lạ gì. Nhưng lúc này Thái Gia Tuyền vẫn còn có chút lo sợ bất an.

Chiếc Cadillac màu đen dừng ở cửa, đứa bé giữ cửa mở cửa xe, khom người chờ ở một bên, Tề Minh dẫn đầu xuống xe, hôm nay hắn mặc một thân lễ phục màu đen truyền thống, tỏ rõ phong thái rất là chừng chặc.

”Tiểu Tuyền Tuyền, đừng thẹn thùng nữa, đi ra đi.” – Tề Minh xoay người trở lại giọng điệu cột nhà thường ngày, hướng về phía Thái Gia Tuyền trong xe đưa tay ra, hình tượng chừng chặc mới vừa thành lập sụp đổ ầm ầm.

Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ, chỉ đành phải xuống xe, nhưng vừa đưa tay, móng cún con liền bị Hạ Cẩm Hiên từ buồng lái vòng lại đây kéo tới. Sững sốt một chút, Thái Gia Tuyền hướng về phía Tề Minh bất đắc dĩ cười cười, bước ra cửa xe.

Hôm nay Thái Gia Tuyền dĩ nhiên mặc bộ lễ phục hoàn mỹ màu tím đậm, càng thêm kinh ngạc chính là, bình thường tóc dài rủ xuống, lúc này lại biến thành gọn thật to lãng mạn, gương mặt khéo léo đáng yêu như vậy hiển nhiên đã được chuyên viên trang điểm qua, khiến cô trở nên đáng yêu đồng thời tăng thêm phần quyền rũ.

Mà Hạ Cẩm Hiên của hôm nay, Thái Gia Tuyền chưa nhìn thấy bao giờ, lễ phục thủ công màu đen, cắt xén vừa đúng, thân hình ưu nhã mà cao ngất. Thái Gia Tuyền từ nhỏ đến lớn luôn luôn cho là đồ tây của đàn ông thế nào cũng chỉ cùng một dáng vẻ, nhưng bây giờ cái quan niệm này đã triệt để bị phá vỡ. Lúc Hạ Cẩm Hiên mặc vào lễ phục này, quả thật so với người mẫu còn kinh người hơn, bởi vì khí chất của hắn,

không phải người nào cũng có thể có, hần trời sanh chính là làm cho không người nào có thể sơ sót tồn tại. Ở cổ áo là cà vạt tơ tằm màu tím, không ngờ cùng lễ phục Thái Gia Tuyền thật xứng đôi.

Ba người nhàn nhã vào thang máy lên lầu tám, ở cửa phòng tiệc, Hạ Cẩm Hiên cuối cùng buông lỏng móng cún con của Thái Gia Tuyền ra, vươn cánh tay của mình hơi cong lại như một quý ông, ý bảo cô khoát tay vào khuỷu tay hắn. Nhưng là. Nhưng là ở bên kia Thái Gia Tuyền, Tề Minh cũng không chịu yếu thế theo sát làm ra động tác giống nhau.

Hạ Cẩm Hiên uy hiếp nhìn chằm chằm Tề Minh, Tề Minh lễ thắng khí hùng , lấy chỉ có ba người bọn họ mới nghe thấy âm lượng nói: “Mình mặc kệ, tiểu Tuyền Tuyền đáp ứng mình trước ~”

“Cậu có nhiều bạn gái, sao không tùy tiện mang theo một người đi!” – Hạ Cẩm Hiên kháng nghị hần cường từ đoạt lý(*).

(*)Cường từ đoạt lý: như già mồm át lễ phải

Nhưng Thái Gia Tuyền đưa ra đôi tay, mỗi tay khoác ở một bên, mặt ngây thơ mỉm cười nói: “Như vậy là có thể rồi.”

Ba người, bất luận đặt ở nơi nào, đều là nhân vật làm người khác chú ý, như lúc này, phút chốc cái cửa lớn phòng tiệc kia mở ra, mọi người lại nhìn thấy một mỹ nữ, đồng thời kéo theo hai đẹp trai siêu cấp, ba người ưu nhã đi vào phòng tiệc, này là một kỳ cảnh cơ hồ hấp dẫn chú ý của cả phòng. Phóng viên vẫn canh giữ ở cửa, vốn cũng sẽ không bỏ qua cho người nào đến dự tiệc, nhưng lúc này, lại một dạng như lên máu kích thích, đột nhiên hưng phấn cuồng nhấn play.

Thái Gia Tuyền bị đèn flash chớp nhanh có chút không biết làm sao, Hạ Cẩm Hiên sắc sảo nghiêng người ngăn trở đám phóng viên, lôi kéo Thái Gia Tuyền đi tới một góc ít người. Thái Gia Tuyền liền buông lỏng tay Tề Minh ra, mà mấy đàn ông trung niên thấy Tề Minh bị rút lại, nhiệt tình tiến lên tiếp đón.

“Hô, thật là dọa người.” – Thái Gia Tuyền hít sâu một hơi, mới phát hiện ra Tề Minh bị rút lại, vội quay đầu lại nhìn quanh.

“Này, không nhìn ra, Tề Minh không chỉ riêng được các người đẹp hoan nghênh, liền đàn ông trung niên cũng thích anh ấy.” – Thái Gia Tuyền không hiểu nói.

”Em không phải là biết không chứ? Ba của cậu ấy là Tề Chính Nam, những người đó đương nhiên là muốn nhân cơ hội nịnh bợ rồi.”

“Tề Chính Nam. . . Là ai?” – Thái Gia Tuyền mê mang.

“.” Hạ Cẩm Hiên im lặng: ” Bộ trưởng Thương vụ, ông của cậu ấy cũng là mang xx chức lớn, tóm lại nhiều thế hệ nhà của cậu ấy đều làm quan chức, hơn nữa chức vị đều không thấp.”

“Hả? Hoàng thân quốc thích?” – Thái Gia Tuyền tròn to hai mắt.

“Xem như thế đi.” – Hạ Cẩm Hiên liếc cô một cái.

“. Một người so với một người còn có bối cảnh hơn.” – Thái Gia Tuyền trầm ngâm một hồi, lại nói: “Em làm sao lại gặp phải hai người các anh?”

31. Chương 59-60

Chương 59: Tiệc rượu Trung thu (hạ)

Hạ Cẩm Hiên vừa bực mình vừa buồn cười, cái gì gọi là”gặp phải”(*) rồi hả ? Chẳng lẽ còn coi bọn hắn như bọc quần áo hay sao? “Em nói bấy nữa, tháng này 300 Euro cũng không có.”

(*)Than thương: có nghĩa là bày ra, mở ra và gặp phải(thường chỉ việc không vừa ý) nên làm cho anh Hiên thấy mình như bọc quần áo.

“Ha, ý tứ anh nói cái này khá tốt? Các anh có bối cảnh này rồi, cứ nhiên keo kiệt chỉ cho em 300 Euro.” – Thái Gia Tuyền chu cái miệng nhỏ nhắn, mặt giả bộ tức giận, ánh mắt mang theo cười lại khó có thể che giấu.

“Vậy em muốn bao nhiêu?” – Hạ Cẩm Hiên bị chọc vui.

“Tối thiểu là thêm số không.”

“Ừ, nhưng là phí tiêu vặt mỗi tháng của anh cũng mới số kia. Ba anh quản lý rất nghiêm.” – Hạ Cẩm Hiên ngược lại rất là thẳng thắn.

“Cái gì? Anh mỗi tháng lại có nhiều tiền tiêu vặt như vậy!” – Thái Gia Tuyền lấy làm kinh hãi, cô chỉ là thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới người ta một tháng lại đủ ăn cả một năm.

“Làm ơn, tại sao có thể gọi tiền tiêu vặt, anh còn muốn nuôi chó nha.” – Hạ Cẩm Hiên lại biến đổi pháp xx.

Thái Gia Tuyền trợn mắt há mồm, dường như hẳn thật đúng là nuôi nhiều một người, cái gọi là bắt người tay ngắn, há miệng mắc quai, cô nước mắt lưng tròng đề xuống trái tim uất ức, xoay người cầm lên cái đĩa bên cạnh, bắt đầu ăn đặc biệt ăn thật nhiều, không để ý đến hẳn nữa.

Qua một vài phút, Hạ Cẩm Hiên cứ nhiên cũng bị mọi người dây dưa không có thời gian chú ý đến cô. Thái Gia Tuyền chán đến chết, đem tất cả bàn ăn trong phòng tiệc đạo qua một lượt. Còn tiện tay cầm lấy nước chanh, sữa tươi, cà phê, rượu đỏ, món nào cũng nếm qua một lần, vẫn không quên cầm một phần nhỏ bánh Trung thu ăn say sưa ngon lành. Cuối cùng bộ lễ phục cũng không chống đỡ được vốn là vô cùng vừa người nên bây giờ vùng bụng có một chút thít chặt rồi.

Bụng no, cộng thêm buồn bực gay gắt, Thái Gia Tuyền liền muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, không phải bình thường trong phim truyền hình đều có cảnh như vậy sao: người diễn viên tham gia bữa tiệc, rất là nhàm chán, không khí cũng càng ngày càng buồn bực, vì vậy đi ra ngoài hóng mát. Thái Gia Tuyền hiện tại cũng chính là tính toán như vậy.

Phòng tiệc có một cái ban công hình vòng cung rất to, thông qua nơi này, có thể thấy cảnh đêm phồn hoa của thành phố, vô cùng hùng vĩ. Thái Gia Tuyền dựa vào lan can trông về phía xa, gió nhẹ thổi qua, quả thật tỉnh táo không ít. Nghiêng đầu, đột nhiên nhìn thấy lan can bên kia, ở đây cũng có một người nhìn cảnh đêm, chính lúc này xoay người đi trở về phòng bữa tiệc. Chuyện này không thể bình thường hơn, không bình thường chính là, bóng lưng của người này — rất giống Lâm Phong rồi, Thái Gia Tuyền cơ hồ muốn kêu thành tiếng.

Lúc này đang muốn bắt đầu khiêu vũ, Hạ Cẩm Hiên thật dễ dàng thoát thân, đang tìm kiếm Thái Gia Tuyền khắp nơi, “Quý nha đầu, lại chạy loạn.” – Trong lòng lẩm bẩm, hướng ban công đi tới.

Nhưng vừa đẩy cửa, lại đụng ngay mặt Thái Gia Tuyền đang vội vàng vàng, “Ha ha, thế nào em gần đây thích ôm ấp yêu thương như vậy à?” – Hạ Cẩm Hiên trêu ghẹo nói, ánh đèn trên ban công không quá sáng, lại mơ hồ thấy vẻ mặt cô lo lắng, không khỏi ngăn người: “Em làm sao vậy?”

“Là Lâm Phong, em thấy được anh ấy, là Lâm Phong.” – Thái Gia Tuyền mang theo tiếng khóc nức nở, liền mạng đẩy Hạ Cẩm Hiên ra, lại tiếp tục đẩy cửa ban công ra, vội vã đuổi theo về phía phòng tiệc.

Hạ Cẩm Hiên bị đẩy ra trở nên ngây dại, vốn là đang nhiệt tình mong đợi cùng Thái Gia Tuyền khiêu vũ trong nháy mắt bị dập tắt từ đầu đến chân. Trong lòng như bị thứ gì lắng trĩ, co rút từng phát từng phát đau đớn, hô hấp trở nên khó khăn, một loại được đặt tên là “Sợ hãi” gì đó trong nháy mắt chiếm lĩnh tim của hẳn. Hẳn đã sớm có chuẩn bị, Lâm Phong tùy thời có thể xuất hiện, nhưng khi chuyện thật phát triển đến một bước này, cả người hẳn khẽ run, đầu óc trống rỗng.

“Ha ha, mình đã đánh giá bản thân rất cao rồi.” – Lấy lại bình tĩnh, thở dài một tiếng. Men theo hướng Thái Gia Tuyền rời đi đi tới.

Nhưng lúc này đã bắt đầu khiêu vũ, ánh đèn bên trong phòng tiệc đã tắt, chỉ còn lại một vòng đèn chung quanh trên tường còn khẽ phát ra ánh sáng. Phòng tiệc to như vậy đã biến thành sàn nhảy, mọi người dưới ánh đèn ne-on thật cao hứng phiêu phiêu khiêu vũ, làm sao còn tìm lấy được bóng dáng của Thái Gia Tuyền.

Hạ Cẩm Hiền chán chường tựa vào vách tường, thất hồn lạc phách nhìn chăm chú vào sàn nhảy, đột nhiên một cái tay vỗ vào trên vai của hắn: “Hiên, thế nào? Làm sao cậu lại một mình ở chỗ này, tiểu Tuyền Tuyền đâu? Đừng nói với mình cậu đem cô ấy vứt bỏ nha.” – Tới chính là Tề Minh.

Hạ Cẩm Hiền không có ngắc đầu, vẫn ngơ ngác chăm chú nhìn vào sàn nhảy: “Cô ấy nói. . . Cô ấy nhìn thấy Lâm Phong rồi.”

“Cái gì? Cô ấy hiện tại đi đâu?” – Tề Minh lấy làm kinh hãi.

Hạ Cẩm Hiền lắc đầu: “Mình không biết.”

”Không biết? Cậu bị ngu à? Thế nào không đi theo cô?” – Tề Minh chỉ tiếc rên sát không thành thép, giọng nói cũng biến thành hết sức kích động. “Không được, phải lập tức tìm cô trở về, trên người cô ấy một phân tiền cũng không mang, trẻ như thế chạy đi rất nguy hiểm!”

Hạ Cẩm Hiền như bị một gáo nước xối thẳng lên đầu. Đúng vậy, đã trẻ thế này, cô lại mặc lễ phục mỏng manh, còn trong người không có đồng nào, nếu là thật sự chạy ra khỏi khách sạn, hẳn là sẽ gặp nguy hiểm! Không đợi Tề Minh nói xong, Hạ Cẩm Hiền bước một bước dài xông về cửa chính phòng tiệc.

Tề Minh theo sát phía sau, hai người một đường vội vàng xuống lầu một của khách sạn, đang muốn ra cửa, đã nhìn thấy Thái Gia Tuyền một người ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, hai vai khẽ co rúm, hẳn là đang khóc.

Hạ Cẩm Hiền vội đi tới, ngồi ở bên người cô, đưa tay nhẹ nhàng ôm chầm cô, để cho cô tựa vào trên vai mình: “Thế nào? Em. . . Đuổi theo anh ta sao?”

Thái Gia Tuyền gật đầu: “Người đó không phải Lâm Phong, em nhận lầm người, nhưng bóng lưng người đó rất giống, quả thật giống nhau như đúc.” – Nói xong, cứ nhiên khóc càng thêm lớn hơn.

Hạ Cẩm Hiền trầm mặc, không nói gì thêm, chỉ là ôm Thái Gia Tuyền tay vỗ nhẹ lên lưng, muốn trấn an cô.

“Đưa chìa khóa ình, mình đi lấy xe tới đây.” – Tề Minh nói xong, nhận lấy chìa khóa từ trong tay Hạ Cẩm Hiền, đi đến bãi đậu xe.

Hạ Cẩm Hiền vẫn không có nói chuyện, hai người cứ như vậy rúc vào nhau, nghĩ tới tâm sự của chính mình.

Giờ phút này Hạ Cẩm Hiền cực kỳ ảo não, mới vừa rồi không nên để Thái Gia Tuyền ở một mình. Ở ngày lễ đoàn viên này, một mình suy nghĩ lung tung mới có thể nhớ tới Lâm Phong, mới có thể nhận lầm người. Mình gần một năm qua, mọi lúc đang cố gắng muốn tiêu trừ dấu vết Lâm Phong ở trong đầu cô, cũng quả thật làm được một chút, ít nhất Thái Gia Tuyền đã thật lâu không có chạm qua cái hộp âm nhạc Thủy Tinh Cầu đó nữa rồi, cũng rất lâu không có nhắc lại chuyện tìm Lâm Phong, cùng mình chung đụng cũng càng ngày càng thân mật. Nhưng là, cứ như vậy đột nhiên thất bại trong gang tấc rồi sao?

Ba năm, theo như cô nói, Lâm Phong đã bỏ cô đi ba năm, tại sao lâu như vậy cũng không thể làm cho cô quên hẳn đây? Tại sao cô sẽ chấp nhất với đoạn cảm tình này như thế? Giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra cái gì? Còn là chỉ bởi vì đó là mối tình đầu của Thái Gia Tuyền?

Không kịp nghĩ nhiều, Tề Minh đã lái xe đến cửa, Hạ Cẩm Hiền phục hồi tinh thần, đứng dậy cởi áo khoác lễ phục của mình khoác lên trên người Thái Gia Tuyền, đỡ cô lên xe, ba người đều trầm mặc một đường trở lại nhà trọ.

“Đi ngủ sớm một chút đi, muốn dùng bồn tắm trong phòng của anh không? Tắm một cái có thể thoải mái một chút.” – Hạ Cẩm Hiền dịu dàng hỏi.

“Tốt nhưng đáng tiếc nha, nghe nói khách sạn kia có phòng tắm hơi, bên trong phòng còn có hồ bơi. . .” – Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng nhìn Hạ Cẩm Hiền, nhỏ giọng nói lầm bầm. (Bonei : hehehe. . . chị Tuyền giống ta ghê dù thế nào đi nữa cũng ko quên quyền lợi của mình , khách sạn 5* đó hỏi seo mà ko tiếc nuôi)

Hai nam sinh vốn là đang thận trọng nhất thời đầu đầy hắc tuyến, cô là không phải thần kinh có chút cứng chứ, mới vừa còn khóc như hoa lê đầm mưa(*), cứ nhiên bây giờ vì không hưởng thụ được phục vụ của

khách sạn nằm sao mà hối tiếc không thôi?

(*) Lê hoa đài vũ: trong tình cảnh được hiểu là khóc như mưa. Bình thường thì câu này thường được diễn tả về một người đẹp.

”Về sau sẽ có cơ hội, nghe lời, đi tắm rồi ngủ sớm một chút.” – Trong lòng Hạ Cẩm Hiên thở phào nhẹ nhõm, kéo Thái Gia Tuyền từ trên ghế salon lên, ý bảo cô đi tắm ở phòng tắm trong phòng mình.

Thái Gia Tuyền ngoan ngoãn trở về phòng mình lấy quần áo, chuẩn bị tắm một cái cho thật sảng khoái. Cô gần đây thường sẽ mượn dùng bồn tắm trong phòng của Hạ Cẩm Hiên tắm, vì nó làm cho cô thấy rất thoải mái. Trong lúc lơ đãng thấy hộp âm nhạc Thủy Tinh Cầu trên đầu giường, Thái Gia Tuyền ngần người, sau đó đi tới, đem nó để vào trong ngăn kéo.

Chương 60: gặp cướp ?

Âm điệu du dương nổi lên phá vỡ không khí yên lặng nhưng quan hệ giữa họ cũng không thay đổi. Chỉ là ở trong lòng Thái Gia Tuyền, không còn quá cố chấp về chuyện của Lâm phong, lấy lại quả cầu thủy tinh chính là bước đầu tiên Thái Gia Tuyền từ bỏ lâm Phong.

Hạ Cẩm Hiên vốn tưởng có thể an tâm, nhưng thực tế luôn không như mong muốn, giống như tình huống hiện giờ.

“Cô ấy đâu?” Hạ Cẩm Hiên mệt mỏi trở về đến nhà sau khi kết thúc một ngày ở hãng thực tập. Nhìn thấy Tề Minh một mình ngồi bên bàn cơm, lại không thấy bóng dáng của Thái Gia Tuyền.

“Ai cơ ?” Tề Minh lười biếng hỏi.

“Thái Gia Tuyền!”

“Không biết, chỉ có 1 bàn thức ăn.”

“Không có để lại lời nhắn à?”

“Không có, à mà cô ấy đã lớn rồi..., cậu còn lo lắng cô lạc mất hay sao?” Tề Minh buồn cười nói .

Hai người ăn cơm xong, cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem đấu bóng rổ rồi xem hết chương trình này đến chương trình khác đến khi ngoài trời sẩm tối.

“Gặp quỷ, sao giờ này còn chưa về nhà ?” Hạ Cẩm Hiên có chút bất an. Nhắc điện thoại lên gọi cho Thái Gia Tuyền, nhưng điện thoại di động tắt máy, tự động chuyển sang chế độ hộp thư thoại.”Tiểu Cầu, nghe được tin nhắn gọi lại cho tôi, cô đang ở đâu?” Hạ Cẩm Hiên ngắn gọn nhắn lại.

Đảo mất thế mà đã 10 giờ tối, Thái Gia Tuyền chưa từng về nhà trễ như vậy, nói chính xác thì trời chưa tối cô đã về nhà. nhưng hôm nay lại đi đến 10 giờ con không điện thoại về

Hạ Cẩm Hiên phiền não tắt máy, Tề Minh cũng có chút bất an.

“Hiên, ngày hôm qua trên tin tức trên tivi nói , gần đây ở Hamburg thường xảy ra cướp thường tấn công người Hoa, không biết tiểu Tuyền có thể hay không.” Tề Minh lo lắng nói.

“Cái gì? ! !” Hạ Cẩm Hiên chợt cảm thấy bất an.

“Có tội phạm cướp của đặc biệt nhằm vào người Hoa, bởi vì người Hoa có thói quen mang tiền mặt, hơn nữa đáng người thường nhỏ bé.” Tề Minh vừa nghĩ vừa nói, “Đường như tiểu Tuyền rất điển hình. Hiên, chúng ta ra ngoài tìm một chút đi.”

Không đợi Tề Minh nói xong, Hạ Cẩm Hiên đã lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe, chạy ra khỏi cửa. Tề Minh cũng không chậm trễ, cầm chìa khóa xe của mình, theo sau ra cửa.

Hai người lái xe chạy vòng quanh cầu tàu Hamburg cũng không thấy bóng dáng Thái Gia Tuyền, bắt đầu đi lại từ cầu tàu đến phòng thị chính, nhà thờ lớn, mãi cho đến khu đại học Hamburg, bọn họ chạy rất nhiều nơi cơ hồ bình thường Thái Gia Tuyền thường đến những đâu đều có tìm qua. Thế nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Hạ Cẩm Hiền càng ngày càng nhanh nóng nảy, không ngừng nhấc điện thoại gọi cho Thái Gia Tuyền, “Tiểu Cửu, em đã đi đâu, hồi âm lại cho anh!”

“Tiểu Cửu, em làm anh lo chết được, em không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Em rốt cuộc ở đâu!”

“Đáng chết, cầu xin em mau điện thoại lại, anh làm thế nào mới tìm được em! !”

Hạ Cẩm Hiền cũng ở đây không ngừng liên lạc Tề Minh: “Cậu tìm bên kia chưa? Cô ấy có gọi điện thoại cho cậu không?”

Cứ như vậy, mãi cho đến 11 giờ tối, Hạ Cẩm Hiền giống như muốn điên lên thì rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của Thái Gia Tuyền: “Này, các anh ở đâu vậy? Tại sao trong nhà không có người?” giọng nói mới hồn nhiên làm sao, Hạ Cẩm Hiền thở phào nhẹ nhõm, cố nén giận hằn nói: “sẽ về ngay , đừng có đi ngủ đó!”

“Dạ.” Thái Gia Tuyền khó hiểu cúp điện thoại, quả nhiên ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon chờ họ về nhà, mà không đi tắm hay đi ngủ.

Hai người đàn ông trở về nhà, thế nhưng Thái Gia Tuyền dùng khuôn mặt vô tội đối diện với thẩm vấn của họ.

“Em đi đâu?” Hạ Cẩm Hiền mặt còn đen hơn so với than, trầm giọng hỏi.

“Em cùng Lâm Nhã Khiết đi dạo phố, sau đó ăn cơm, sau đó lại đi dạo một lúc.” Thái Gia Tuyền ngưỡng ngừng nói, âm thanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng khó nghe hơn.

“Tại sao điện thoại tắt máy?”

“Bởi vì hết pin.” Lúc này cô cúi đầu xuống, không dám nhìn Hạ Cẩm Hiền chút nào.

“Vậy tại sao không nhấn lại trước?”

“Em cứ nghĩ là sẽ về sớm, thế nhưng. Đi dạo rồi quên luôn thời gian.”

“Vậy em có thể mượn điện thoại gọi cho anh!” Hạ Cẩm Hiền không đồng ý với lý do của Thái Gia Tuyền quát lớn.

Làm Thái Gia Tuyền sợ tới mức run rẩy, dè dặt nói: “Em không nghĩ rằng hai người sẽ tìm em, em nghĩ cứ nghĩ các anh sẽ đi ngủ. . .”

Em nếu không tìm thấy anh cũng có thể đi ngủ được? !” Hạ Cẩm Hiền một số gần như gằm thét: “Em có biết hay không hiện tại bên ngoài cướp giật thường tập kích người Hoa, vậy mà mượn vậy thân nữ mà lại đi về một mình, bộ em không sợ sao?”

“Lâm Nhã Khiết lái xe đưa em về mà. . .” Thái Gia Tuyền muốn đem đầu vùi giữa 2 gối, tiếng nói nghe không rõ, nhưng vẫn bị người khác nghe được.

“Cái gì? Lâm Nhã Khiết đưa em về sao? Cô ấy đâu? Đã trễ thế này mới từ đây về nhà sao?” Mới vừa này còn bình tĩnh nhưng hiện giờ Tề Minh hiện tại lại khẩn trương vội tới bên Thái Gia Tuyền nắm lấy bả vai cô, vội vàng hỏi.

Lần này đến phiên Thái Gia Tuyền cùng Hạ Cẩm Hiền sững sờ, đây là tình huống gì?

“Các người quả thật hồ đồ!” Tề Minh nổi giận đến đáng sợ, so với dáng vẻ lúc này của Hạ Cẩm Hiền cũng không thua kém. Hắn lại cầm chìa khóa, chạy ra ngoài.

Trong nhà hai người tiếp tục ngăn người, một lúc lâu người này nhìn người kia, sau cả hai cùng nhìn ra cửa.

“Cậu ta có vẻ vô cùng lo lắng cho Lâm Nhã Khiết. . .” Thái Gia Tuyền nhỏ giọng nói, cô không xác định Hạ Cẩm Hiền có còn giận mình hay không, nên giọng nói có vẻ rụt rè.

“Phải, từ đó đến giờ, anh lần đầu tiên nhìn thấy hắn có bộ dạng này.” Hạ Cẩm Hiền trầm ngâm nói.”Xem ra hắn và Lâm Nhã Khiết có hy vọng.”

“Không thể, sao có thể thế, Lâm Nhã Khiết là cô gái tốt, tên kia sẽ làm tổn thương cô ấy mất! ” Thái Gia Tuyền lớn tiếng kháng nghị, hoàn toàn quên mình vẫn là người có lỗi.

“Em còn rảnh rồi lo việc người ta sao!” Hạ Cẩm Hiên lạnh lùng lườm cô một cái, Thái Gia Tuyền liền lập tức xiu xuống.

“Yên tâm, tên kia hẳn biết cô gái nào có thể chơi đùa, cô gái nào thì phải thật lòng.” Thấy Thái Gia Tuyền bộ dạng đáng thương, Hạ Cẩm Hiên mềm lòng an ủi.

“Ừ.” Thật ra thì Thái Gia Tuyền cũng phát hiện, Tề Minh không hề giống vẻ bề ngoài không đáng tin cậy.

“Về sau điện thoại còn không gọi được nữa anh sẽ trừ em một tháng tiền lương. Từ giờ trở đi cứ 6 giờ chiều anh về đến nhà là phải thấy em, không được chạy lung tung ” Hạ Cẩm Hiên nghiêm nghị cảnh cáo, mặc dù là cảnh cáo thế nhưng muốn áp dụng coi bộ rất khó.

“vâng.” Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ, đồng ý ai bảo hẳn chính là đồng tiền bát gạo chứ?

32. Chương 61-62

Chương 61: Xảy ra tai nạn (thượng)

Tề Minh đi đã vài ngày không trở về. Thái Gia Tuyền cùng Hạ Cẩm Hiên cũng không thấy lạ, dù sao đi nữa hẳn thường hay chơi trò mất tích, nên với mọi người cũng thành quen.

Hai người ngược lại còn vui thay hẳn, bởi vì hẳn đêm đó đuổi theo Lâm Nhã Khiết ra ngoài cho đến nay không về, chỉ có thể giải thích, đó là hẳn cùng Nhã Khiết đi qua đêm. Nghĩ đến việc này, Thái Gia Tuyền không khỏi hưng phấn: “Bọn họ có phải hay không sẽ thành một đôi? Ha ha, Tề Minh thật đúng là chọn ngay một con cộp cái, xem ra hẳn về sau đừng nghĩ có những ngày yên ổn. ~”

Hạ Cẩm Hiên liếc cô một cái, đang muốn nói gì, điện thoại di động reo, quay sang liếc mắt với Thái Gia Tuyền cười: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo điện thoại tới.”

“Sao.” Hạ Cẩm Hiên nghe điện thoại, vốn là mỉm cười sắc sảo bỗng sa sầm sặc mặt, “Cậu bây giờ ở đâu?”

Nhìn nét mặt hẳn bây giờ, Thái Gia Tuyền có một dự cảm xấu.

Hạ Cẩm Hiên cúp điện thoại, trầm mặc một lúc, thấy Thái Gia Tuyền lo lắng nhìn mình, khẽ thở dài một cái, nói: “Tề Minh cùng Lâm Nhã Khiết xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang bệnh viện mà em thực tập.”

Ngay khi Hạ Cẩm Hiên nói xong nửa câu đầu, Thái Gia Tuyền vội vàng đứng lên, “Cái gì? Có nghiêm trọng không?”

Hạ Cẩm Hiên an ủi: “Không có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là.”

“Không có nguy hiểm tánh mạng là tốt rồi, nhưng mà anh muốn nói cái gì? Anh nói mau đi.”

“Tề Minh chỉ bị thương ngoài da, không quan trọng. Nhưng là Lâm Nhã Khiết bị thương ở chân, cần điều trị lâu dài, nếu khôi phục không tốt, có thể sẽ không thể khiêu vũ.”

“ Trời ơi, vậy không phải sẽ khiến cô ấy sốc sao? Không được, em muốn đến thăm cậu ấy.” Thái Gia Tuyền dường như không chút chần chừ kéo Hạ Cẩm Hiên ra ngoài.

.

“Tại sao, anh không phải cầm theo chìa khóa chiếc Porsche sao? Sao lại cùng chen chúc trên chiếc POLO rách nát của cô ấy, cái xe bỏ đi ấy mà anh cũng để cô ấy chạy cho được! Anh chắc chắn là không có đầu óc!” Ngoài hành lang của bệnh viện, Thái Gia Tuyền kích động đấm đá Tề Minh một hồi, bất luận Hạ Cẩm

Hiên có kéo thế nào đều không thể không chế được cô. Cuối cùng Hạ Cẩm Hiên chỉ có thể ôm cô vào lòng, dùng lực hai cánh tay ôm lấy cô. Đến lúc này Thái Gia Tuyền mới từ từ an tĩnh lại.

Lúc này trong phòng bệnh Thái Gia Tuyền thấy Lâm Nhã Khiết nằm im lìm trên giường bệnh, trên đùi bó bột, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm trần nhà, bất kể Thái Gia Tuyền hỏi thế nào cô cũng không nói gì. Ánh mắt kia đờ đẫn còn hơi phiếm hồng dĩ nhiên là do khóc rất nhiều trước đó khóc đến không còn nước mắt.

Thái Gia Tuyền chỉ cảm thấy thật đau lòng, một cô gái hoạt đáng yêu vui vẻ tươi cười ngày nào thành ra như vậy khiến bất cứ ai cũng phải đau lòng. Khiêu vũ chính là giấc mộng của cô, nếu như chân không thể khôi phục trở lại, cô sẽ ra sao?

Hạ Cẩm Hiên vừa an ủi Thái Gia Tuyền vừa hỏi Tề Minh: “Cậu định thế nào?”

“Tôi muốn tìm bác sĩ tốt nhất điều trị chân cho cô ấy trở lại như bình thường!” Tề Minh hai tay ôm đầu khổ sở ngồi ngoài hành lang, tay của hắn cũng bó bột. Hắn bây giờ luôn tự trách bản thân, nếu không phải do hắn muốn giành tay lái chiếc POLO cùng Lâm Nhã Khiết thì khi chiếc xe lao đến Lâm Nhã Khiết sẽ không bị thương đến như vậy.

Hạ Cẩm Hiên khuôn mặt Tề Minh lấm tấm râu, tiêu tụy đến không chịu nổi khê thở dài: “Cậu về tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi, Cậu cũng gãy tay, cổ chịu đựng cũng không có biện pháp gì, tôi cùng tiểu Tuyền trông chừng cô ấy.”

Tề Minh ngẩng đầu nhìn anh em tốt, bất đắc dĩ gật đầu một cái: “Tôi về liên lạc bệnh viện Berlin. Nhất định phải tìm được bác sĩ tốt nhất cho cô ấy. Ở đây nhờ vào hai người.”

“Đợi chút, tôi cùng anh về, tôi muốn nấu cho cô ấy chút canh.” Thái Gia Tuyền ngược khuôn mặt lấm lem, nghẹn ngào nói.

“Được, đi đi tôi ở đây trông chừng nên cứ yên tâm.” Hạ Cẩm Hiên vỗ vỗ đầu Thái Gia Tuyền rồi dịu dàng rút khăn tay Burberry lau nước mắt trên mặt cô.

Khăn tay của hắn có hương vị đặc trưng của cỏ khiến Thái Gia Tuyền an tâm không ít, không còn như lúc trước kích động ồn ào. Bỏ qua mọi phiền muộn theo Tề Minh về nhà trọ.

Chương 62: Tai nạn xe cộ (hạ)

Sau vài ngày, chân của Lâm Nhã Khiết vẫn tiếp tục điều trị, Tề Minh đưa cô chuyển đến phòng bệnh sang trọng, còn chuyển đến ở cùng cô luôn túc trực bên giường bệnh. Thái Gia Tuyền ban ngày thực tập ở bệnh viện, rảnh rỗi liền chạy đến thăm cô, tối nào cũng làm thức ăn dinh dưỡng tắm bổ cho Lâm Nhã Khiết.

Lâm Nhã Khiết vẫn như cũ chỉ nói vài câu đơn giản, thời gian còn lại cô một mình ngồi ngẩn người.

“Cậu đừng như vậy, chân của cậu sẽ không sao , mà thật sự có bị làm sao tôi sẽ bắt Tề Minh nuôi cậu cả đời, đừng suy nghĩ nữa .” Thái Gia Tuyền an ủi.

“Không sai, anh sẽ chịu trách nhiệm với em!” Tề Minh nghe vậy, có chút kích động trả lời “Cùng lắm thì gả cho anh, em đừng khóc nữa. Anh hôm nay đã liên lạc với Đại Sứ Quán rồi, bọn họ sẽ giúp một tay tìm một khoa hồi phục chức năng tốt nhất tại Đức,cuối tuần có thể đến trung tâm hồi phục chức năng tại Berlin.”

“Cậu đã làm hết mọi việc rồi sao?” Hạ Cẩm Hiên ở bên cạnh nhất định muốn chen vào hỏi.

“Phải, lúc đầu quả thật là có chút khó khăn nhưng sau đó tôi đã cầu xin sự giúp đỡ từ tiên sinh Trương ở đại sứ quán” Tề Minh bất đắc dĩ nói.

“Trương Tiên sinh ở đại sứ quán? Là người Trung Quốc làm việc tại đại sứ quán ở Đức sao?” Thái Gia Tuyền tò mò hỏi, Tề Minh biểu lộ sự sùng bái.

Hạ Cẩm Hiên gật đầu: “Hắn quả là rất ngốc.”

Lâm Nhã Khiết rốt cuộc có phản ứng: “Chân của tôi còn có hi vọng sao?”

“Đương nhiên là có...,Tề Minh đã an bài tốt, đưa cậu đi bệnh viện tốt nhất, tìm bác sĩ tốt nhất, nhất định có thể khá hơn. Tôi còn chưa xem qua cậu múa, cậu nhất định phải biểu diễn thật tốt cho tôi xem!” Thái Gia Tuyền không nghe thấy Hạ Cẩm Hiên nói Tề Minh gốc liễu mạng động viên.

“Ừ!” Lâm Nhã Khiết nặng nề gật đầu một cái, trong mắt không còn ảm đạm nữa mà có ánh sáng trở lại.

Tề Minh đi đến giường bệnh, nhìn thẳng vào mắt Lâm Nhã Khiết, nói: “Bọn họ nói làm vật lý trị liệu cần một khoảng thời gian rất dài, với tình huống của em có thể cần 1-2 năm, em nhất định phải kiên trì, chỉ cần kiên trì là có thể hồi phục. Đáp ứng anh, đừng từ bỏ, được không? Anh sẽ cùng em cố gắng, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, cho dù là cả đời, anh cũng đi đến cùng với em, cho nên em nhất định đừng từ bỏ, được không?”

Ở bên cạnh Thái Gia Tuyền thật không thể tin được vào mắt mình mặc dù biết Tề Minh đã rất lâu chỉ nghĩ hần là một loại công tử bột ngu ngốc nhưng bây giờ bộ dạng chung tình này của hần thực khó mà tưởng được.

Lâm Nhã Khiết nhìn vào mắt hần cảm động nghẹn ngào rơi lệ nói: “Em không biết, em từ nhỏ đã sợ bị thương. Trước kia khi luyện múa, Thấy dạy múa mỗi lần bắt bó chân, em đều khóc đến mấy ngày.”

“Nhưng em cũng rất kiên trì theo đuổi không phải sao?” Tề Minh dịu dàng mỉm cười mê người: “Có anh cùng em cố gắng, em còn sợ gì?”

.

Thái Gia Tuyền há mồm định nói gì đó, đột ngột bị Hạ Cẩm Hiên bắt lấy bộ móng vuốt của cún con Thái Gia Tuyền kéo ra ngoài.

“Anh sao lại kéo em? ! Em còn có việc muốn nói cùng cậu ấy.” Thái Gia Tuyền vẻ mặt khó hiểu.

“Em thật là ngu ngốc, không nhìn thấy không khí mới rồi giữa bọn họ sao? Em định làm kỳ đà cản mũi thì cứ vào, anh mặc kệ.”

“ Cái đó, em, bọn họ.” Thái Gia Tuyền ấp úng nửa ngày, cuối cùng gục đầu nhận thua.

“Về nhà đi, đây là lúc bọn họ không cần có kỳ đà cản mũi.” Hạ Cẩm Hiên cong cong khóe miệng, câu “Kỳ đà cản mũi” một câu mà hàm ý chỉ hai người một người nữa chính là Tề Minh.

“Nếu cô ấy đi làm vật lý trị liệu ở Berlin em muốn đi cùng...” Thái Gia Tuyền nghĩ một lát nhìn Hạ Cẩm Hiên dè dặt nói.

Hạ Cẩm Hiên nhú mày hỏi: “Em đi làm gì? Có thể giúp được gì sao?”

“Vì em là nữ, sẽ dễ dàng trong mọi chuyện. Dù sao Tề Minh cũng là nam .”

“Thế nhưng Tề Minh và cô ấy có quan hệ sẽ kết hôn.”

“Nhưng Lâm Nhã Khiết chưa đồng ý. Vả lại, bọn họ cũng mới quen, tình cảm sao có thể phát triển nhanh như vậy chứ. Có thể do hấp dẫn trong thời kỳ vừa mới yêu vẫn chưa hết thôi.” Thái Gia Tuyền nghiêm túc phân tích.

“Hừ, bọn họ quen hơn một năm!Hấp dẫn trong thời kỳ vừa mới yêu gì gì đó chỉ có người có thần kinh giống em mới có thôi!” Hạ Cẩm Hiên bắt đắc dĩ khê hừ một tiếng, có chút bực mình.

“Ai chà, anh đừng hẹp hòi như vậy mà, em chỉ đi vài ngày, dàn xếp cho cô ấy ổn thỏa em sẽ về. Mấy ngày đó anh nhớ tự mình ăn uống đầy đủ nha. Quần áo dơ mặc xong thì vứt ra giỏ giặt, để em về sẽ giặt như thể xem như tạm ổn mà phải không?” Thái Gia Tuyền cười lấy lòng.

“Tùy em, ngày mai nói chuyện với Tề Minh ấy, cậu ta chắc chắn sẽ rất vui.” Hạ Cẩm Hiên bắt đắc dĩ nhượng bộ: “Trước khi đi nấu vài món bổ tử lạnh cho anh là được!”

33. Chương 63-64

Chương 63: Trung tâm hồi phục chức năng

Máy bay đáp xuống sân bay thủ đô Berlin, Thái Gia Tuyền đẩy Lâm Nhã Khiết ra khỏi sảnh lớn, Tề Minh kéo túi du lịch thật to, trên lưng đeo thêm một cái ba lô.

“Nhã Khiết cậu đã tới Berlin chưa? Nơi này thật đẹp. Mình lần đầu tiên tới đây.” Ngồi ở trên xe taxi, Thái Gia Tuyền hưng phấn nói .

“Thôi đi, mình đã đến không biết bao nhiêu lần.” Lâm Nhã Khiết đã có lại sức sống thường ngày ít nhất hiện hiện giờ cũng đang tranh luận cùng Thái Gia Tuyền.

“Đúng rồi, cậu vẫn chưa trả lời mình câu hỏi lúc nãy trên máy bay. Thành thật khai báo, hai người bắt đầu từ lúc nào? !” Thái Gia Tuyền thiếu chút quên mất tra hỏi việc này.

“Cậu đi mà hỏi hần, hỏi mình làm gì. . .” Lâm Nhã Khiết có chút nhăn nhó.

Thái Gia Tuyền liền chuyển qua Tề Minh: “Nghe không, cô ấy kêu cậu nói kìa.”

“Tôi làm sao biết từ lúc nào chứ.” Tề Minh làm bộ.

“Không nói thì thôi . . Hừ” Thái Gia Tuyền buồn bực liếc mắt trừng hần một cái.

Xe taxi chạy thẳng đến một thương xá lớn, ở đây có chỗ dừng chân nghỉ tạm của họ —— một căn nhà hai tầng theo kiểu biệt thự.

“Oa, nhà này quá đẹp, Tề Minh bỏ không ít tiền nha ~” Thái Gia Tuyền trêu ghẹo nói.

Cô nói không sai, cả căn biệt thự toàn là nội thất cao cấp, nhưng lại mang phong cách châu âu . Đồ dùng hàng ngày đều mới hoàn toàn , thậm chí ngay cả nồi, thau, cốc, chén tất cả đều là hàng cao cấp của Đức.

“Đây là biệt thự nhà Hiên, vì gần trung tâm vật lý trị liệu, hơn nữa chúng ta có thể sẽ nán lại lâu nên anh mới mượn tạm nó.” Tề Minh giải thích.

“Ách, hần còn có bao nhiêu căn nhà nữa. . .” Thái Gia Tuyền không nói lên lời

“Cô nói thử xem? Cái loại gia đình Đại Tư Bản, thứ không thể thiếu nhất chính là nhà cửa.” Tề Minh nhìn thấy Thái Gia Tuyền bộ dáng ngây ngốc hết sức buồn cười,thầm nghĩ, Nhóc con này nếu ngoan ngoãn chọn Hạ Cẩm Hiên, tương lai những thứ này đều là của cô.

“Trường học các cậu tính làm sao ?” Thái Gia Tuyền vốn có thần kinh vững vàng, những lúc rối rắm vẫn luôn sáng suốt.

“Tôi cùng Nhã Khiết Xin nghỉ rồi.” Tề Minh trả lời.

“Nghỉ học? Sao không bảo lưu? Mà sao mình không biết gì. . .” Thái Gia Tuyền có chút ngạc nhiên.

“Ừ, chỉ là nếu xin bảo lưu quá lâu sẽ không được, vả lại còn phải thi đầu.” Lâm Nhã Khiết trả lời.

“A, vậy mình về sau có thể bảo lưu không ?”

“Câu xin bảo lưu làm gì? Rảnh rỗi nhỉ?” Lâm Nhã Khiết liếc cô một cái.

“Chỉ là hỏi thôi không được à...? Có tin không mình bỏ mặc cậu ở đây!” Thái Gia Tuyền phản kháng.

“Uy hiếp một bệnh nhân, không có phong độ! Cậu không lo ình còn có Tề Minh !” Lâm Nhã Khiết không chịu yếu thế.

Hai cô này mà hợp lại cùng nhau là cả ngày lú lú. Tề Minh nhìn Lâm Nhã Khiết hiện giờ tinh thần tốt hơn, thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhất là câu “Còn có Tề Minh đó” , khiến cho hần trong lòng không khỏi có ý thức trách nhiệm.”Tốt lắm, hai người đừng có lộn xộn nữa, tiểu Tuyền tới giúp tôi cất đồ, chúng ta phải nhanh lên một chút còn đến trung tâm hồi phục chức năng”

.

Bọn họ đi đến trung tâm hồi phục chức năng tốt nhất của thành phố Berlin, một nhân viên trung niên chừng 40 tuổi đón tiếp bọn họ, nghe ông ta nói tại đây tập trung toàn bộ bác sĩ hồi phục chức năng giỏi nhất tại Đức, lần này Tề Minh đã vận dụng không ít mối quan hệ của mình để đến được đây.

Kế tiếp bọn họ đi tổng kiểm tra, có kết quả liên hợp hội chẩn, cùng bệnh nhân phân tích giải thích, lên kế hoạch chữa trị cùng thời gian luyện tập. Thái Gia Tuyền là bác sĩ, nên có hứng thú đi theo học hỏi các bài tập vận động phục hồi chức năng này, nhưng nhưng lại không hề cảm thấy hứng thú với lý luận của họ. Vì vậy chuồn êm ra ngoài, ở phía ngoài phòng vận động chức năng nhìn quanh, dù sao ở trong đó có người đang hướng dẫn các động tác hồi phục chức năng khiến hấp dẫn tầm mắt Thái Gia Tuyền.

Nhưng khi cô đi đến phòng cuối cùng nhìn thoáng qua một cái Thái Gia Tuyền, giống như bị điện giật đứng yên một chỗ khê run lên

Cứng ngắc quay đầu, nhìn vào bên trong phòng luyện tập kia trong khoảnh khắc đó cô không thể tin vào ánh mắt của mình.

Chương 64: Lâm Phong

“Rắc rắc”, Thái Gia Tuyền cũng không biết mình đẩy cửa ra từ lúc nào, vô tri vô giác đi vào.

Bên cạnh cửa sổ dưới ánh mặt trời, Người đàn ông trên cánh tay phải gắn các cực điện, an tĩnh nhắm mắt dưỡng thần, cảnh tượng đẹp mắt đến mức khiến Thái Gia Tuyền cảm thấy lóa mắt. Đến lúc khóe miệng nếm được vị mặn mặn của nước mắt, Thái Gia Tuyền mới tỉnh khỏi cơn mơ.

Tiện tay lau đi nước mắt, hít một hơi thật sâu, đè nén không khóc thành tiếng.

“Học trưởng.” Thái Gia Tuyền nhẹ nhàng gọi, giống như sợ nếu gọi quá lớn sẽ phải tỉnh mộng.

Người đàn ông đang điều trị kia nhú mày một cái, ngay sau đó lại dẫn ra, nhưng không mở mắt.

“Đầu đá. . .” Thái Gia Tuyền lại đổi cách gọi giọng nói lớn hơn mang theo nước mắt.

Người đàn ông đó chợt mở mắt, không thể tin quay đầu lại nhìn Thái Gia Tuyền gần trong gang tấc: “Tiểu Tuyền, thật sự là em, anh cứ tưởng mình lại nghe nhầm.”

Thái Gia Tuyền đã khóc đầy mặt nhìn Lâm Phong, cô chỉ khóc suốt khóc suốt, không biết nên nói gì, nên làm gì.

Lâm Phong muốn đứng lên, lại bị mấy cái dây điện cực trên cánh tay phải quấn lấy, nhất thời không thể động đậy, gấp đến độ dùng sức ấn nút gọi bác sĩ khẩn cấp.”Tiểu Tuyền, em đừng đi!”

Đúng vậy, Thái Gia Tuyền hiện giờ thứ duy nhất nghĩ, chính là xoay người bỏ chạy, càng xa càng tốt, cô đã không biết nên làm thế nào đối mặt với Lâm Phong. Nhiều năm như vậy chờ đợi và tìm kiếm, cô lại chưa từng nghĩ tới nếu như có một ngày thật sự tìm được Lâm Phong, mình nên phản ứng thế nào.

Mà lúc này, cô đã chạy ra khỏi cửa phòng trị liệu không mục đích cứ chạy về phía trước. Phía sau Lâm Phong gọi theo lo lắng: “Tiểu Tuyền, em quay lại đi!”

Thái Gia Tuyền cứ cứ chạy thẳng thế là đụng phải một người, thân thể lao đảo muốn ngã nhưng lại tiếp tục muốn chạy ra cửa chính.

“Em làm sao vậy?” Tề Minh bị đụng phải choáng váng hỏi, thấy Thái Gia Tuyền, thì vội kéo lại. Khi thấy ngược mắt cô ràn rụa không khỏi ngăn người rồi hỏi: “Tiểu Tuyền? Sao thế? Em nói cho anh biết có phải ai bắt nạt em?”

Thái Gia Tuyền lúc này mới phát hiện ra mình người mình đụng phải lúc này chính là bác sĩ nói chuyện cùng Tề Minh. Từ từ ngẩng đầu lên nhìn hẩn nhưng không nói gì chỉ lắc đầu muốn thoát khỏi.

“Tiểu Tuyền!” tiếng gọi của Lâm Phong từ sau lưng truyền đến, hẩn vừa đợi kỹ thuật viên đến tháo điện cực từ tay ra liền cấp tốc đuổi theo. Lúc này thấy Thái Gia Tuyền và Tề Minh, không khỏi ngơ ngác dừng lại cách đó chừng năm sáu bước đứng đó mà kêu tên cô.

Lâm Phong thần tự chế giấu bản thân: “Đúng vậy, cũng hơn ba năm, cô ấy nhất định là có bạn trai mới, không lẽ giống ngày trước sao?” Trong lòng vô cùng đau đớn nhìn hai người.

Lâm Phong Luôn luôn là người kiêu ngạo, vốn cho là mình có thể sẽ nhanh chóng từ bỏ, nhưng đã hơn ba năm cho đến giờ phút này hắn vẫn luôn nhớ đến Thái Gia Tuyền thỉnh thoảng luôn luôn ảo tưởng tiểu Tuyền đang ở bên cạnh mình. Cũng vì thế mà vừa rồi khi Thái Gia Tuyền gọi hắn lần đầu, hắn không có mở mắt nguyên nhân bởi hắn tưởng là ảo tưởng của mình.

Tề Minh không hiểu nhìn Lâm Phong, quay sang hỏi Thái Gia Tuyền: “Em biết hắn sao?”

Thái Gia Tuyền hai mắt đắm lệ nhìn Lâm Phong, khẽ cắn răng, lắc đầu một cái.

Lâm Phong cảm thấy cõi lòng mình tan nát, tiểu Tuyền không nhận hắn, cô ấy không nhận hắn!

Bước nhanh đến bên cạnh Thái Gia Tuyền, muốn đưa tay ôm cô vào lòng để dải bày tâm sự, nhưng lại ngại Tề Minh ở đây, hắn không thể làm vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ thu tay về, đau lòng nói: “Tiểu Tuyền, em đừng như vậy, chúng ta cùng nói chuyện được không?”

“Anh là Lâm Phong?” Tề Minh luôn là người thông minh, nhìn phản ứng của hai người, hắn đoán biết được người đàn ông này là ai.

Lâm Phong ngẩn người, sau đó càng đau đớn hơn : quả nhiên, người đàn ông này cùng Thái Gia Tuyền quan hệ không bình thường, nếu không làm sao lại biết rõ chuyện giữa mình và tiểu Tuyền?

Lâm Phong không nói gì chỉ nhìn Tề Minh, suy nghĩ một hồi, bất đắc dĩ gật đầu.

Tề Minh một tay kéo Thái Gia Tuyền đang khóc ra phía sau, phần phần nộ nói với Lâm Phong: “Anh vứt bỏ cô ấy ba năm, hiện giờ còn quần lấy cô ấy? Xem như anh có khổ tâm, ba năm không chút tin tức, cũng quá đáng lắm!”

Lâm Phong dường như hoàn toàn tin chắc vào suy đoán của mình, nên lúc này không hề phản bác: “Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, dù tôi không còn là bạn trai của cô ấy nữa nhưng có nghe giải thích hay không phải do cô ấy quyết định.”

Trong hành lang của Trung tâm phục hồi chức năng không khí có vẻ căng thẳng thế nhưng người trong cuộc là Thái Gia Tuyền không hề lên tiếng mà chỉ lặng lẽ rơi lệ.

34. Chương 65-66

Chương 65: Nỗi khổ tâm của Lâm Phong

“Tiểu Tuyền, em không nhìn thấy anh mới vừa rồi đang làm gì sao?” Lâm Phong thấy Thái Gia Tuyền không có phản ứng, nhưng cũng không có tiếp tục chạy trốn, liền không quan tâm đến kẻ chắn ngang là Tề Minh bước đến nắm tay cô.

Thái Gia Tuyền nghe vậy, chợt nhớ tới, vừa rồi hình như nhìn thấy trên cánh tay phải của hắn dán đầy điện cực, đây lại là trung tâm hồi phục chức năng, chẳng lẽ hắn.

Giống như suy đoán của cô, Lâm Phong lên tiếng: “Không sai, tay của anh không dùng được nữa, Anh là người kiêu ngạo luôn không thể chấp nhận một việc như vậy, Nhưng hiện giờ thứ gì anh cũng không có. Em liệu có thể yêu một tên phế nhân không? !”

Không riêng Thái Gia Tuyền cả Tề Minh cũng cảm thấy kinh sợ, ba năm bỏ đi không từ biệt, nỗi khổ tâm âm thầm này hắn là lý do này có thể hiểu.

Thái Gia Tuyền từ sau lưng Tề Minh bước ra, kích động nhìn Lâm Phong: “Anh tại sao không nói với em? Anh cứ đi như vậy, bỏ lại một mình em cả ngày suy nghĩ lung tung, sao lại làm thế?”

Lâm Phong hít một hơi thật sâu, nói: “Anh không muốn em vì anh đau lòng, khổ tâm, anh khi đó là một người tàn phế, trừ liên lụy em, anh còn có thể làm gì?”

“Anh chính là người nhu nhược, Anh sợ cô ấy biết sẽ rời bỏ anh, cho nên anh tình nguyện tổn thương cô ấy cũng không muốn đối mặt thực tế. Anh thậm chí không muốn tin tưởng tình cảm của cô ấy!” Kinh nghiệm lẫn lộn Tình trường cùng quan trường nhiều năm Tề Minh, mắng kỳ Lâm Phong không chút nể nang nói trúng ngay tim đen của hắn.

Lâm Phong rất hùng hồn nói lại: “Phải, tôi là hèn nhát, tôi không có dũng khí. Anh yên tâm, nếu như anh thật lòng thích tiểu Tuyền, chỉ cần anh hứa sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không xen vào hai người!”

Tề Minh ngẩn người, im lặng nhìn hắn: “Tôi lười giải thích với anh.” Quay sang Thái Gia Tuyền: “Giường 3 Phòng điều trị số 7!” Vừa nói vừa xoay người đi về phòng điều trị số 7 của Lâm Nhã Khiết. (cái này ta đoán do trong nghề...ta trùng hợp cũng làm VLTL...nên biết cô bé này chỉ có thể nằm mà điều trị... nên chỉ có thể dịch thế.)

Người luôn tự cao tự đại như Lâm Phong thế mà hắn cứ nhiên không thêm để ý, giận đến mức muốn đánh người. (anh này xung ghe...què mà đòi đánh người ta...hì...hì) Nhưng hắn vẫn cố nhịn xuống kéo Thái Gia Tuyền, đi ra cổng.

Thái Gia Tuyền theo bản năng quay người, không ngờ cô dễ dàng tránh thoát. Hai người không khỏi đứng chết trân tại chỗ.

“Tay của anh. . . .” Thái Gia Tuyền sững sờ hỏi.

“Vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, bây giờ không thể giữ chặt được em. . . .” Lâm Phong bắt đầu dĩ nhiên. Lúc trước khi tình cảm bọn họ còn nồng Thái Gia Tuyền thích hắn ôm cô xoay vòng vòng. Lâm Phong nói lời này là muốn hồi tưởng lại khoảng thời gian đẹp của họ.

Thái Gia Tuyền trong lòng nhức nhối, nhẹ nhàng cầm tay hắn lên, dịu dàng vuốt ve các ngón tay của hắn, giống như muốn vuốt lên vết thương đau đớn của hắn. Đôi tay này, đã từng thắng được giải thưởng ngoại khoa “Cây dao vàng”(giống cây kéo vàng...hì..hì) , mà bây giờ, lại mang đến tổn thương nặng nề thế.

Lâm Phong thật sâu nhìn vào ánh mắt Thái Gia Tuyền, tràn đầy ấm áp yêu thương cùng hoài niệm. Tiểu Tuyền của hắn trưởng thành, trên khuôn mặt mất đi vẻ trẻ con mập mạp ngày trước càng trở nên mê người, thâm lộ ra vẻ quyến rũ của người phụ nữ.

“Tại sao lại bị như vậy?” Thái Gia Tuyền nhẹ nhàng hỏi.

“Tai nạn xe cộ, hai ngày sau sinh nhật của em.”

“Chính là ngày thứ hai anh đưa em quả cầu thủy tinh?”

Lâm Phong gật đầu một cái “Khớp xương nát vụn gãy xương cẳng tay, đứt gân, dập cơ. . . Cho tới giờ, anh chỉ dùng sức một chút cũng run lấy bầy”

Thái Gia Tuyền òa khóc thương tâm: “Anh nói anh phải đi Bắc Kinh học cách thức giao tiếp với thân nhân, làm em còn lên Bắc Kinh đi tìm”

“Anh nói là anh mới xuống sân bay em nhớ không? Khi xe hơi đụng phải trong nháy mắt trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh của em anh sợ rằng sẽ không thể gặp lại em nữa” Lâm Phong đau đớn nhớ lại.

Chương 66: mâu thuẫn

Tề Minh quay lại phòng điều trị số 7 của Lâm Nhã Khiết, thấy bác sĩ đang điều trị cho Lâm khiết Nhã hết sức nghiêm túc nên cũng không làm phiền. Lấy điện thoại di động gọi cho Hạ Cẩm Hiên mách: “Hiên, thằng nhóc này còn chưa tới đây , người con gái của cậu sắp bị người ta cướp mất kia!”

Đầu dây điện thoại bên kia dĩ nhiên không thể hiểu rõ được tình huống: “Sao?”

“Thái Gia Tuyền, cô ấy tìm được Lâm Phong rồi, lần này thật sự tìm thấy! Tên nhóc kia lại tự nhiên lại ở trong trung tâm phục hồi chức năng, cứ thế đụng phải.” Tề Minh hạ giọng xuống trầm ồm hơn giống như đang kể chuyện.

Im lặng nửa ngày trời, Hạ Cẩm Hiên nuốt cuộc cũng trả lời: “Chủ nhật tôi sẽ đến.”

“Tôi có thể giúp cậu canh chừng tiểu Tuyền, nhưng không thể canh chừng lòng của cô ấy, chính cậu phải đến thôi.” Tề Minh cũng chỉ có thể tận lực.

“Tôi biết rồi.” Hạ Cẩm Hiên chỉ trả lời đơn giản một câu, cũng không đợi Tề Minh nói tiếp lập tức cúp máy.

Hạ Cẩm Hiên đang chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng chính là bảo vệ đề tài tốt nghiệp của Cơ khí học, nếu như bảo vệ tốt đề tài hẳn sẽ cầm chắc bằng tốt nghiệp.

Ở thời điểm mấu chốt này đột nhiên nhận được điện thoại làm tâm tư hỗn loạn không thể không gọi điện cho Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền đang muốn hỏi Lâm Phong về thời gian ba năm qua đột nhiên điện thoại di động reo, nghe được tiếng chuông riêng biệt, Thái Gia Tuyền ngây ngẩn cả người.

“Sao vậy? Sao em không nghe điện thoại?” Lâm Phong nghi hoặc nhìn Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền từ từ cầm điện thoại di động, nhấn nút trả lời, đưa điện thoại di động lên tai, nhưng không nói một câu.

Đầu dây bên kia Hạ Cẩm Hiên cũng trầm mặc, hẳn nghĩ sẽ nghe giọng Thái Gia Tuyền trả lời, nhưng lại sợ nghe được quyết định của cô, nên hẳn không dám hỏi, hẳn đang sợ. Sợ hãi xâm chiếm lấy hẳn khiến cho hẳn dường như không thở nổi.

“Chờ Anh.” Như cả một thế kỷ trầm mặc dài trôi qua, Hạ Cẩm Hiên mới lên tiếng nhưng chỉ nói ra hai chữ, sau đó điện thoại liền cúp máy. Hẳn thậm chí không dám chờ Thái Gia Tuyền trả lời, hẳn không muốn cho Thái Gia Tuyền bất kỳ cơ hội cự tuyệt mình.

Thái Gia Tuyền chờ dẫn đóng lại điện thoại di động, nhưng không tiếp tục nói chuyện cùng Lâm Phong, chỉ là ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay.

“Tiểu Tuyền, Sao thế?” Lâm Phong có chút khổ sở, tiểu Tuyền của hẳn thay đổi, trở nên khó nắm bắt và không thể nhìn thấu được, trước kia mỗi vẻ mặt, mỗi ánh mắt của cô, hẳn đều có thể đoán được cô đang nghĩ gì nhưng hiện giờ, phản ứng của cô khiến hẳn bất an và dường như bất an kia có liên quan đến cuộc gọi vừa rồi.

“Không có gì, em đi trước tìm bạn em.”

“A, là người bạn cũng làm vật lý trị liệu tại đây sao?”

“Dạ” Thái Gia Tuyền trả lời, quay người đi đến phòng điều trị số 7 giường 3.

Lâm Phong không cam lòng đuổi theo, giục lấy điện thoại trong tay Thái Gia Tuyền, không đợi Thái Gia Tuyền kịp phản ứng, trực tiếp dùng điện thoại của cô gọi vào số của mình, khi điện thoại reng mới trả lại điện thoại cho cô. “Đây là số của anh. Hứa với anh đừng bỏ mặc anh”

Thái Gia Tuyền nhận lấy điện thoại di động của mình với vẻ mặt hồ hững, xoay người bước đi, việc này làm cho Lâm Phong đau lòng như vỡ nát tim. Bọn họ thật không cách nào quay lại như trước hay sao?

Mà trong đầu Thái Gia Tuyền lúc này là hình ảnh của Hạ Cẩm Hiên nổi giận, còn một người khác khiến cho cô đau lòng không dứt chính là Lâm Phong, hình ảnh của hai người đàn ông cứ thế lẫn lộn trong đầu khiến cho trong lòng Thái Gia Tuyền đầy mâu thuẫn, và rối rắm đến không thở nổi.

35. Chương 67-68

Chương 67: Đêm không ngủ

Lâm Phong trở lại nhà trọ ở Berlin, ngây ngốc nhìn điện thoại di động đến ngẩn người, lúc này hẳn cứng rần giành được số điện thoại. Khuôn mặt đẹp trai sáng như ánh mặt trời của mấy năm trước, lúc này lại viết đầy bi thương. Đêm đã rất khuya rồi, nhưng điện thoại di động cũng không có vang lên. . .

Bên kia, Hạ Cẩm Hiên căn bản không có ăn cơm tối giữ nguyên quần áo nằm ở trên giường lớn của mình, ngơ ngác nhìn trần nhà, trong tay cũng cầm điện thoại di động của mình, cách một hồi sẽ mở ra xem, lặp đi lặp lại như thế, cứ như vậy bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Thái Gia Tuyền cũng không tốt hơn, nhưng ít ra cô tương đối may mắn, bên cạnh có Lâm Nhã Khiết cùng Tề Minh, cô vội vàng nấu cơm, giúp một tay chăm sóc Lâm Nhã Khiết, thời gian suy nghĩ lung tung dĩ nhiên là ít đi. Vậy mà khi đêm khuya yên tĩnh, cô cũng không ngoại lệ mà mất ngủ.

Hạ Cẩm Hiên mơ mơ màng màng cảm thấy lòng bàn tay chấn động, mở mắt, là điện thoại của Tề Minh: “Hiên, đã ngủ chưa?”

“... Còn chưa có” – Hạ Cẩm Hiên mệt mỏi trả lời.

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, cậu đối với cô ấy như thế nào cô ấy biết, tên Lâm Phong coi như khá hơn nữa, dù sao đã qua nhiều năm như vậy rồi. Tình yêu là có thời kỳ tươi đẹp của nó, mình cũng không tin bọn họ tách ra lâu như vậy còn có thể tro tàn lại cháy.”

“Cô ấy phản ứng như thế nào?”

“Cậu với cô ấy nói chuyện điện thoại xong, cô ấy trở lại rồi, nói rõ ràng là có quan tâm cậu, chỉ là nha đầu này tựa hồ cũng không hiểu rõ tâm tư của mình.”

“Mình vọng tưởng thời hạn đó đang tới lúc thay đổi, nhưng vẫn là quá chậm. Chẳng lẽ đây chính là ý trời?” – Trong giọng nói Hạ Cẩm Hiên tràn đầy chán chường.

“Hiên, này cũng không giống như cậu, cậu sẽ chấp nhận số phận của họ sao? Đừng đoán loạn, muốn biết đáp án hãy mau giải quyết bảo vệ hạng mục của cậu, sau đó bay tới tìm cô ấy mà nói chuyện cho tốt, cái này thì có cái gì khó khăn.” – Tề Minh nóng nảy, cái tên anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mặc dù cùng lứa, nhưng lại giống như một người đại ca mọi việc cũng có thể giải quyết, cho tới nay không ít lần giúp mình dọn dẹp tàn cuộc, thế nào mà ở vấn đề tình cảm có vẻ vô lực như thế?

“Biết, không cần lo lắng ỉn. Lâm Nhã Khiết như thế nào? Cậu lần này là nghiêm túc?” – Hạ Cẩm Hiên dờ dề tài đi chỗ khác.

“Cậu cảm thấy thế nào? Mình đây là không phải nghiêm túc cậu không xem ra được?” – Tề Minh cười cười.

“Chúc mừng cậu nha..., có phải hay không đợi chân cô ấy tốt lên là có thể mời mình uống rượu mừng rồi hả?”

“Quyền quyết định này cũng không ở mình.” – Tề Minh nói, nhưng là lời thật.

“Cậu còn có thể để cho cô ấy chạy mất hay sao? Tốt lắm, không thèm nghe cậu nói nữa, mình cúp.” – Hạ Cẩm Hiên bây giờ không có tinh lực đi lo chuyện của người khác, tắt điện thoại, lại lâm vào trong một vòng mất ngủ mới.

Ngày hôm sau chính là ngày Hạ Cẩm Hiên bảo vệ hạng mục, mặc dù mất có quảng thâm nghiêm trọng, nhưng hẳn vẫn có thể hoàn thành hoàn mỹ. Dù sao thân là tổ trưởng của hạng mục, hẳn cần trọng nghiêm túc tham dự mỗi phần của hạng mục, không cần hỏi cũng biết hẳn đạt được không phải là dễ dàng như vậy.

Lấy được bằng chuyên viên được các thầy giáo nhất trí khen ngợi, thế nhưng một chút đáng về cao hứng hẳn cũng không có. Khi giáo sư tuyên bố bọn họ đã được thông qua, các thành viên trong tổ cao hứng ôm làm một đoàn, phải biết đại học ở nước Đức phần lớn vào thì dễ nhưng ra thì rất khó, thuận lợi tốt nghiệp không phải chuyện dễ dàng.

Mà Hạ Cẩm Hiên chỉ là hướng hội đồng bình phẩm khẽ gật đầu chào, xốc lên máy vi tính xách tay của mình, sải bước rời đi hội nghị ở đại sảnh. Lưu lại một phòng hai người mặt nhìn nhau.

Một tiếng sau, Hạ Cẩm Hiên liền xuất hiện ở phi trường Hamburg, xách theo hành lý đơn giản, leo lên máy bay đi thủ đô Berlin nước Đức.

Chương 68: Một giọt nước mắt

Máy bay hạ cánh, Hạ Cẩm Hiên đi tới biệt thự, đã là gần buổi trưa, đem hành lý ném xuống, vội vã chạy tới trung tâm phục hồi chức năng, hẳn không có ý thức được, mình đã bỏ sót một bữa cơm, buổi sáng cũng chỉ là ăn mấy miếng bánh bao mà thôi. . .

“Tề Minh, các cậu ở lâu mấy?” – Xuống xe taxi, một đường vừa đi tới trung tâm phục hồi chức năng, vừa gọi điện thoại. Hẳn đã có chút không thể chờ đợi, giống như chậm một chút nữa, sẽ không còn được gặp lại Thái Gia Tuyền vậy.

“Mình ở lâu hai phòng phục hồi số 3, chỉ là tiểu Tuyền Tuyền không ở nơi này. . . Chắc là đi tới phòng của Lâm Phong rồi. . .” – Tề Minh do dự một hội, cũng nói ra.

Hạ Cẩm Hiên đang bước bước dài thì bỗng nhiên dừng lại bước: “Vậy hiện hẳn đang ở đâu?”

“Cũng là lâu hai, hành lang cuối cùng, mình không có chú ý số bao nhiêu.”

“Tốt, mình biết rồi. Một hồi sẽ liên lạc lại.” – Hạ Cẩm Hiên cúp điện thoại, cũng không có bước tiếp. Đứng ngơ ngác một hội, dùng thời gian ngắn nhất chuẩn bị xong các loại tâm tư, sau đó bước chân nặng nề đi tới trung tâm phục hồi chức năng.

Thái Gia Tuyền buổi trưa theo Lâm Nhã Khiết để làm trị liệu phục hồi, cũng đang ở phòng số 3 ngoài ý muốn đụng phải Lâm Phong đã sớm chờ ở cửa. Tề Minh ngay cả tức giận cũng không tiện phát tác, không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở Thái Gia Tuyền không cần đi ra ngoài phạm vi của bệnh viện, cũng liền đi.

Thái Gia Tuyền cùng Lâm Phong yên lặng đi tới phòng phục hồi cuối hành lang, cũng chính là nơi ngày đầu gặp Lâm Phong làm trị liệu điện cực.

“Tay anh bị thương, vậy gần đây đang làm gì?” – Hai người trầm mặc hồi lâu, vẫn là Thái Gia Tuyền lên tiếng trước.

“Anh chuyển khoa nội tim mạch rồi. . . Bây giờ anh đang học ở đại học Berlin.” - Lâm Phong trả lời: “Em thì sao? Làm sao lại đến Đức?”

Ánh mắt của Lâm Phong nhất thời sáng lên, thử hỏi: “Em! Là vì tới tìm anh?”

Thái Gia Tuyền gạt đầu một cái, mắt không tự chủ được mà đỏ lên.

“Tiểu Tuyền. . .” – Lâm Phong đau lòng kéo tay Thái Gia Tuyền: “Thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, anh không nên trốn tránh, về sau cho dù chết, anh cũng sẽ nói trước cho em một tiếng rồi mới chết!”

Thái Gia Tuyền nghe vậy, theo bản năng vội che môi của hắn: “Chớ nói lung tung!”

Cái động tác theo bản năng này khiến hai người cũng ngây người, Lâm Phong bắt được tay trên môi, thương yêu hôn một cái: “Tiểu Tuyền, chúng ta có thể bắt đầu lần nữa không? Anh bảo đảm sẽ không bao giờ để cho em thương tâm nữa!”

Thấy Thái Gia Tuyền hồi lâu không có trả lời, Lâm Phong có chút nóng nảy: “Em không phải là ghét bỏ tay của anh chứ. . . Anh hiện tại mặc dù không thể làm bác sĩ ngoại khoa, nhưng nội khoa không tồi nha, mấy tháng nữa anh liền có thể tốt nghiệp. Tiểu Tuyền, tin tưởng anh, anh vẫn có năng lực cho em cuộc sống tốt đẹp.”

Thái Gia Tuyền vội trả lời: “Em không có ghét bỏ anh! Em tin tưởng anh bất kể dù khó khăn đến đâu đều có thể đứng lên, nhưng là. . .”

Thái Gia Tuyền cũng không biết tại sao, có thể cùng Lâm Phong yêu vui vẻ lần nữa là nguyện vọng lớn nhất của cô mấy năm này. Lâm Phong là mối tình đầu của cô, là người mà cô gái có thân kinh không ổn định như cô không muốn xa rời nhất, cho nên coi như hắn ra đi không từ giả, Thái Gia Tuyền vẫn cố chấp muốn tìm được hắn, cô không tin tình yêu của bọn họ sẽ không chịu nổi một kích như thế.

Nhưng bây giờ, chỉ cần cô gạt đầu đáp ứng, nguyện vọng hơn ba năm của cô có thể thực hiện, cô lại do dự.

“Nhưng mà cái gì? Là bởi vì người kia sao? Anh còn tưởng rằng người hôm qua là bạn trai bây giờ của em, nhưng mới rồi anh nhìn thấy người đó cùng cô gái ngồi xe lăn tựa hồ càng thân mật. . .” – Lâm Phong nói.

“Không, anh hiểu lầm. Anh ấy không phải là bạn trai của em, anh đoán không sai, anh ấy và cô gái kia vừa rồi mới là một đôi.” – Thái Gia Tuyền vội vàng giải thích nói.

“Vậy em còn băn khoăn cái gì? Em không phải là cố ý đến Đức tìm anh sao? Ông trời không đành lòng chia rẽ chúng ta, rốt cuộc lại cho chúng ta cơ hội này, anh sẽ không bỏ qua em nữa!” – Lâm Phong nói xong, bá đạo ôm cô vào trong ngực.

Thái Gia Tuyền muốn giãy giụa, nhưng cũng không có, cô không quên tay Lâm Phong vẫn không dùng sức được, nhẹ nhàng vùng vẫy là có thể tránh ra, cô không muốn nếu để cho lòng tự ái cực mạnh của Lâm Phong vì thế mà thương tâm. Giờ phút này chỉ có thể yên lặng để cho anh ôm, nhẹ nhàng kêu anh buông mình ra.

Nhưng cô nhẹ giọng kêu, Hạ Cẩm Hiên ở ngoài cửa xem ra, lại càng giống như đây là đang thăm thì mập mờ. Hạ Cẩm Hiên yên lặng thu hồi tay muốn đẩy cửa chính ra, như cái xác không hồn xoay người, tựa vào hành lang trên vách tường, chán nản cúi thấp đầu. . .

Một giọt nước mắt lặng lẽ tung tóe ở bên chân, còn chân kia nhẹ nhàng xẹt qua nơi nước mắt rơi xuống, mang theo chủ nhân của nó rời đi cái nơi thương tâm này.

***** ta là đường ngăn cách *****

Ai nha, mọi người đừng lo lắng, ở trước khi Hạ Cẩm Hiên hoàn toàn tuyệt vọng rồi đi, luôn luôn đem lần đầu tiên lưu lại quý báo đi ~ ha ha ha ha ha ha, ngày ngày ngân cười thối qua

~~ Không sai á..., tiểu Hiên Hiên rơi lệ rồi, nhưng mà hần khóc lên cũng cực kỳ đẹp trai, thấy bảo đảm sẽ cho người tình thương của mẹ tràn lan tích. . .

36. Chương 69-70

Chương 69: Tìm say

“Tìm say” hai từ này đối với Hạ Cẩm Hiên mà nói hoàn toàn xa lạ, bởi vì thực ra hần rất ít uống rượu, nếu có cũng chỉ vài ngụm. Nhưng hôm nay, việc hần muốn nhất chính là uống say, say đến bất tỉnh nhân sự.

Trước khi trở về biệt thự, hần đi ngang qua siêu thị mua hai chai rượu Whisky lớn, hần đối với rượu không có hứng thú, lại càng không hiểu rượu, chỉ mơ hồ nhớ cha hần trong tủ rượu có lại rượu, tiện tay mua.(sang dễ sợ)

Xách hết hành lý ra cửa, Hạ Cẩm Hiên không có ý định ở lại biệt thự, hần thậm chí không muốn Thái Gia Tuyền biết mình đã tới Berlin.

Hạ Cẩm Hiên nằm trên giường lớn ở khách sạn, uống một hơi cạn chai Whisky, mùi vị nồng đậm kia khó có thể nuốt xuống một hơi, nhưng hiện giờ có gì khó chịu hơn nỗi khổ trong tâm hần được đây? Hần thậm chí còn không ý thức được mình uống kiểu này giống như đang liều mạng.

Tại sao, tại sao đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo? Tại sao vẫn nhớ rất rõ hình ảnh Thái Gia Tuyền và Lâm Phong ôm nhau lúc đó? Tại sao cảm giác của lúc ấy vẫn nhớ thật rõ đến tận lúc này? Đó là loại cảm giác khắc cốt ghi tâm đến thế nào, khiến hần quên luôn cả thở, quên cả nhịp đập của trái tim, toàn bộ thế giới trở nên đen tối, chỉ còn lại trong gian phòng kia hai người ôm nhau, mà mình giống bị ngâm trong đá chìm dần vào cái rét lạnh đến thấu xương.

Mãnh liệt ghen tỵ và sợ hãi trong nháy mắt chiếm hết cả trái tim, loại cảm giác này hần chưa bao giờ có, khiến hần muốn say đến điên cuồng, say như người chết. Nhưng hần không thể hần càng uống lại càng tỉnh.

“Ha ha, không nghĩ được mình rất có tử lượng.” Hạ Cẩm Hiên mỉm cười tự giễu, lại cầm chai rượu thứ hai, mở ra.

Trong phòng tràn ngập mùi rượu nồng đậm, miễn cưỡng uống hai hớp, Hạ Cẩm Hiên nhất thời cảm giác khó chịu đến mức trời đất xoay chuyển, rượu vào dạ dày rối tuếch khiến cho cảm giác nóng rát và đau đớn ập đến.

Vài ngày nay không có Thái Gia Tuyền chăm sóc, cộng thêm tâm tình không vui, Hạ Cẩm Hiên căn bản không ăn cơm đúng giờ, bỏ một vài bữa không ăn là chuyện bình thường, hiện tại đau mới, bệnh cũ cùng nhau dồn dập kéo đến, khiến cho bệnh dạ dày của hắn tái phát.

“ây. . .” Đau đớn khó nhịn rên lên một tiếng, Hạ Cẩm Hiên ôm bụng co gập người lại không dám thở mạnh”Ngay cả mày cũng muốn hành hạ tao.”(anh đang nói với cái bao tử) Bất đắc dĩ cười, cố gắng gượng hết sức đến phòng vệ sinh.

“Nôn. . .” Hạ Cẩm Hiên hai tay chống trên thành bồn rửa mặt, ới hết mọi thứ trong dạ dày ra thế nhưng vẫn còn muốn ới tiếp, ới cả ra dịch mật , vị đắng đọng lại trong cổ họng thật khó chịu. Giằng co một lúc lâu hắn rốt cuộc cũng thở được.

Mở nước, cổ tưới nước lên mặt, một lúc lâu điên cuồng hét lên “Tuyền! !” . Hạ Cẩm Hiên ngẩng lên, thần thờ nhìn mình trong gương, gương mặt đỏ bừng không biểu cảm gì nhưng nước mắt lặng lặng chảy xuống, tóc ướt dính sát mặt, đôi môi mỏng bị cắn chặt còn vương tơ máu, toàn thân không kim được run rẩy. . . .

Thái Gia Tuyền cuối cùng vẫn đẩy Lâm Phong ra, không biết làm sao nhìn hắn, hồi lâu rốt cuộc mở miệng: “Đầu đá, em cần thời gian, em hiện tại không biết làm thế nào đối mặt với anh, thật xin lỗi.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi đến phòng điều trị số 7.

Khi cùng Tề Minh trở về biệt thự, Thái Gia Tuyền đột nhiên có cảm giác.”Có có hương vị của hắn. . .” Thái Gia Tuyền nhỏ giọng lẩm bẩm nói, ngay sau đó cười tự giễu: “Đây là phòng ốc nhà hắn, đương nhiên là có hương vị của hắn rồi.”

Tề Minh nhìn cô một cái, không nói gì giấu Thái Gia Tuyền cùng Lâm Nhã Khiết gọi điện thoại cho Hạ Cẩm Hiên.

” Bệnh bao tử của tôi tái phát, sắp về tới Hamburg rồi, đừng nói cho Thái Gia Tuyền tôi có tới .” Hạ Cẩm Hiên giọng yếu ớt nói.

Tề Minh sợ hãi vội hỏi: “Này, cậu không sao đó chứ? Cậu bây giờ trở về được không? Nếu không đến bệnh viện ở đây khám chút đi.”

“Không cần, tôi đã hẹn với bác sĩ rồi. Không thể nói chuyện với cậu nữa tôi phải lên máy bay rồi. “Cụp. . .” Hạ Cẩm Hiên trước đó ngồi máy bay 6 tiếng bay đến sân bay Berlin, giờ lại ngồi máy bay bay ngược trở lại sân bay Hamburg.

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 70: Quyết không buông tay

Trở lại Hamburg, trời đã tối đen không còn sức lái xe Hạ Cẩm Hiên đành phải để xe ở lại sân bay (đi Berlin lúc trước trực tiếp để xe tại sân bay Hamburg), đón taxi đến bệnh viện.

Bác sĩ với Hạ Cẩm Hiên rất quen mặt, dù sao hắn hàng năm đều đến khám vì bệnh bao tử. Mà trong một năm qua hắn không tới một lần nào, việc này khiến bác sĩ cứ nghĩ bệnh tình hắn đã khá lên nhưng ngay khi hắn đến khám cảm thấy hết sức giật mình.

“Bệnh của cậu lại tái phát? Lại không ăn uống đúng giờ phải không? Hay ăn phải thứ gì đó không tốt?” một lão già người Đức cau mày nhìn Hạ Cẩm Hiên.

“Uống một chút rượu. . .” Hạ Cẩm Hiên hơi hột trả lời.

“Xem ra thật không tốt chút nào, phải nội soi thôi.” Bác sĩ cho hắn dùng chút thuốc mê, để giảm bớt đau đớn của hắn.

Nằm ở trên bàn nội soi với liều thuốc mê khiến ý thức dần dần mơ hồ, nhưng ngay khi Hạ Cẩm Hiên bắt đầu đi vào khởi mê, trong đầu hắn cò một âm thanh vang lên “Không được buông tay, tuyệt không thể buông tay!” . (Hằng ngày dùng cách nội soi để đưa thuốc vào quả nhiên là kỳ lạ, cái này chắc chắn có thể bẫy một phụ nữ đang hoang... . . Khi thuốc ngấm rồi thực sự việc gì cũng không biết~)

“Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh. . .” Hạ Cẩm Hiên được hộ lý nhẹ nhàng gọi tỉnh, nằm trong phòng bệnh riêng hắn bắt tắc dĩ cười và gật đầu với cô hộ lý rồi lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Đầu óc đã tỉnh táo, trước khi hôn mê âm thanh ngày càng rõ hơn vang vọng bên tai. Không sai, tại sao muốn buông tay? Quyết không thể buông tay! Hắn Hạ Cẩm Hiên là ai? Hắn hiện tại sẽ không có dễ dàng chịu thua. Từ nhỏ đến lớn, mặc dù chỉ học riêng tại nhà thôi nhưng hắn cũng muốn gì được nấy, hô mưa gọi gió chỉ cần hắn muốn, đến nay không thứ gì hắn không có được.

Mở mắt lần nữa, trong ánh mắt đã không còn sương mù nữa mà là sự trong trẻo tự tin.”Bác sĩ, bao lâu có thể tốt trở lại?” Hạ Cẩm Hiên quay đầu nhìn bác sĩ, một lão già người Đức đáng thương, lại bị khí thế lúc này của hắn làm cho hoảng sợ.

“Cái gì? Bệnh bao tử của Hạ Cẩm Hiên tái phát ? Vì sao cậu hiện giờ mới cho tôi biết?” Thái Gia Tuyền kích động nhìn Tề Minh kêu to, không chút nào ý thức được mình cuống quýt.

Lúc này cách Hạ Cẩm Hiên nằm viện đã được 4 ngày, Tề Minh quả thật không thể nhịn được nữa, Lâm Phong dường như hằng ngày cứ đến tìm Thái Gia Tuyền, mặc dù Thái Gia Tuyền không có đồng ý thỉnh cầu quay lại với hắn, nhưng cũng không từ chối hắn quần lầy mình mỗi ngày. Điều này làm Tề Minh nổi giận.

Hôm nay, lúc Lâm Phong lại đến tìm Thái Gia Tuyền, Tề Minh ở trước mặt hắn, nói với Thái Gia Tuyền Hạ Cẩm Hiên bị tái phát bệnh đau bao tử, hơn nữa lại nhập viện 4 ngày rồi.

Vì vậy liền xuất hiện một màn như lúc này Thái Gia Tuyền không phát hiện, ánh mắt dò xét của Lâm Phong đang nhìn mình, nỗi lo lắng kia không thoát khỏi ánh mắt của Tề Minh, đây chính là hiệu quả mà Tề Minh mong muốn.

“Không được, tôi phải mau đi trở về, một mình hắn ở bệnh viện không ai chăm sóc sao được! Tề Minh, Lâm Nhã Khiết giao cho cậu rồi, cậu có thể giải quyết chứ?” Thái Gia Tuyền không chút do dự đưa ra quyết định này, thậm chí không có suy tính cùng Lâm Phong bên cạnh giao phó gì, điều này làm cho Tề Minh hết sức đắc ý.

“Tôi dĩ nhiên có thể làm được, ngược lại học trưởng Lâm Phong của cậu, hắn phải làm sao?” Tề Minh thêm dầu vào lửa nhắc nhở.

Thái Gia Tuyền ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Lâm Phong, có chút không biết làm sao. Kể từ ngày đầu cô gặp lại Lâm Phong, dường như đều không biết làm thế nào, cô thật sự không biết đối xử thế nào với anh.

“Học trưởng, bạn em ngã bệnh, chỉ có một mình trong bệnh viện, em phải nhanh chóng trở về. . .” Thái Gia Tuyền đã không còn kêu hắn”Đầu đá” nữa, mà là “Học trưởng” cứ như gọi như vậy cô sẽ cảm thấy an tâm.

“Là bạn trai, hiện tại của cô ấy!” Tề Minh không chút khách khí tặng thêm một câu.

“Không sai, bọn họ chuẩn bị kết hôn!” Lâm Nhã Khiết luôn luôn không muốn thua thiệt không cần biết có phải sự thật không cứ đánh trước rồi tính sau.(ta thích cặp này) Mấy ngày qua bị Tề Minh quần lầy cô đối với Lâm Phong giống như kẻ thù của người mình yêu.

37. Chương 71-72

Chương 71: Anh muốn theo đuổi em!

Lâm Phong yên lặng đứng đó, quay đầu ra ngoài cửa sổ, không nói một lời, giống như muốn chờ Thái Gia Tuyền bác bỏ một lúc lâu sau mới quay sang Thái Gia Tuyền cố lấy bình tĩnh hỏi: “Là thật sao?”

Thái Gia Tuyền nghe Lâm Nhã Khiết nói, vốn cũng khá kính ngạc nhưng nhìn Tề Minh lại lại nhìn Lâm Nhã Khiết, biết hai người thông đồng, vì vậy dửng dưng nhìn bọn họ một cái, còn chưa kịp phản bác, liền nghe Lâm Phong hỏi.

“Em . .” Thái Gia Tuyền tự nhiên muốn giải thích, nhưng trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác tội lỗi, “Cái này em về sau em sẽ giải thích sau, anh cần phải điều trị thật tốt, em phải đi rồi.”

Lâm Phong cố chấp nói: “Vậy anh tiễn em.”

Thái Gia Tuyền khẽ gật đầu, bước đi cùng Lâm Phong. Sau lưng Tề Minh khinh thường mặc kệ hai người, tức giận xoay người. Lâm Nhã Khiết càng thêm không nhịn được ghé sát Tề Minh nói thầm: “Tuyền nhỏ này bị tẩy não rồi? Kia Lâm Phong có điểm hơn được Hạ Cẩm Hiên chứ? Không đẹp trai bằng, không có tiền bằng, dịu dàng cũng không bằng. . . Tay còn bị thế, nói không chừng về sau đến cái bóng đèn cũng không bật được. Nhỏ Tuyền này không biết còn do dự cái gì nữa! Cũng ba năm rồi..., đổi là ta, 3 năm không biết đã thay bao nhiêu là bạn trai ấy chứ!”(Chị này hớ...ha...ha)

“Em nói cái gì?” Tề Minh hí mắt nhìn chằm chằm Lâm Nhã Khiết, giọng nói hiển nhiên mang theo uy hiếp.”Một mình em ở nước Đức mấy năm này, có đến mấy bạn trai à?”

Lâm Nhã Khiết ngẩn người, đã hạ giọng hơn trước nhưng vẫn hùng hồn phản bác: “Làm gì! ? Em cũng không quản anh có bao nhiêu bạn gái, anh tại sao phải biết em có mấy bạn trai? ! !”

Tề Minh nổi giận, nhưng không thể cãi lại, tức càng thêm tức, dứt khoát bỏ lại Lâm Nhã Khiết đang điều trị, một mình ra nơi được hút thuốc lấy thuốc ra hút.

Lâm Nhã Khiết nổi giận, cầm điện thoại di động lên gọi cho Thái Gia Tuyền.

“Sao?” Thái Gia Tuyền ngồi taxi ra sân bay.

Lâm Phong ở một bên, đang muốn hỏi cô mấy năm này thế nào, dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là muốn hỏi về “Bạn trai” của cô. Bất đắc dĩ bị Lâm Nhã Khiết này gọi điện thoại đến cắt ngang.

“Nhỏ Tuyền này mình nói cho cậu biết, không cần khổ sở tìm chết vì một kẻ không ra gì mà kẻ đó lại ở ngay bên cạnh cậu lúc này! Cậu mà si tình như vậy là cậu tiêu rồi! Trong thế giới này đâu có nhất thiết phải cứ hễ là đàn ông thì được bỏ rơi phụ nữ kia chứ mình cũng có thể bỏ rơi họ mà! Cậu ngay lập tức đá tên kia ngay đi bỏ rơi hắn đẹp một chút nha, cho hắn biết lúc trước bỏ rơi cậu ngu xuẩn cỡ nào! Này, cậu có hay không đang nghe vậy? Này? Con nhỏ chết tiệt kia, cậu dám cúp điện thoại của tớ! !”

Thái Gia Tuyền lúng túng đóng lại điện thoại di động, bất đắc dĩ, cô biết âm thanh trong điện thoại di động thật sự lớn, hơn nữa Lâm Nhã Khiết hùng hổ kích động, cho dù ai đứng ở bên cạnh cũng có thể nghe rất rõ, đây không phải lần đầu tiên.

Quay đầu nhìn bộ mặt lúng túng của Lâm Phong, Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ giải thích: “Xin lỗi, cô ấy chính là như vậy, anh Đừng để trong lòng.”

“Tiểu Tuyền, thật xin lỗi. . .” Lâm Phong có rất nhiều điều muốn nói với cô nhưng mở miệng chỉ có thể thốt lên ba chữ “Thật xin lỗi”, ba chữ này, mấy ngày nay hắn đã nói vô số lần.

Thái Gia Tuyền không trả lời, chỉ là lặng lẽ xoay đầu nhìn ra cửa sổ xe.

“Cô ấy nói không sai.” Lâm Phong lấy hết dũng khí, mở miệng nói: “Ba năm này anh thực xin lỗi em, em vốn là không có nghĩa vụ gì phải đợi anh, hiện giờ cho dù em có bạn trai mới anh cũng không có tư cách nói gì, cho nên em không cần băn khoăn cảm giác của anh. Anh luôn biết, em quá thiện lương, luôn dễ dàng

mềm lòng, em sợ anh đau lòng, nên vẫn không đành lòng từ chối anh, không dám nói cho anh biết em hiện giờ như thế nào sao?”

Thái Gia Tuyền giật mình nhìn Lâm Phong, há miệng, nhưng không biết nên nói gì.

“Em không cần phải nói gì, anh đều hiểu, bởi vì em là tiểu Tuyền của anh. . .” Lâm Phong dịu dàng nhìn cô: “Vì thế em cũng rất hiểu anh.”

Thái Gia Tuyền tròn to hai mắt, giống như có thể biết được được hẳn tiếp theo sẽ nói gì.

Quả nhiên, Lâm Phong lại mỉm cười tự tin, khoe miệng vẽ lên 1 đường cong đẹp mắt: “Anh quyết định bắt đầu từ bây giờ, bỏ lại tất cả làm lại từ đầu, tiểu Tuyền, anh muốn theo đuổi em!”

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 72: Uy hiếp

Thái Gia Tuyền trở lại Hamburg, cảnh vật quen thuộc khiến cô cảm thấy an tâm đến khó hiểu, để hành lý xuống, còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền đi thẳng tới nhà bếp. Mở tủ lạnh ra nhìn thấy thức ăn dường như còn nguyên, Thái Gia Tuyền cảm thấy đau lòng, con người này quả thật là không chịu ăn uống đầy đủ.

Nấu một nồi cháo cùng rau dưa, với vài thức ăn đơn giản, đang chuẩn bị xách đem đi cho Hạ Cẩm Hiên, cô không chút phát hiện cửa từ phía sau lưng mở ra.

Một bóng người cao lớn chậm rãi đi đến nhà bếp, nghiêng người dựa vào khung cửa, lặng lẽ đứng ở đó.

Cô gái này rốt cuộc cũng trở lại, thật thích nhìn bóng dáng cô ấy vì mình mà bận rộn trong bếp, suy nghĩ cứ thế miên mang nếu cứ thế tiếp tục ở chung như vậy, thật nhớ lúc hai người ở chung một chỗ, cả đời. . .

Hạ Cẩm Hiên đột nhiên bị ý tưởng của chính mình dọa sợ hết hồn, cả đời là khái niệm gì? Thế nhưng mình thật sự rất muốn ở cùng cô ấy cả đời. Đây chính là yêu sao? Yêu một người muốn cùng cô ấy trải qua cả đời, không muốn cùng người khác chia sẻ, không muốn cô ấy lại nhìn người đàn ông khác, cho dù quá khứ từng có cũng làm mình cảm thấy thật khó chịu. . .

Thái Gia Tuyền nấu xong cháo, vừa mới xoay người, liền thấy Hạ Cẩm Hiên vẫn đứng suy tư tựa cửa sợ tới mức thiếu chút nữa làm rơi cháo trong tay.”Anh đã về? Không phải đang nằm viện sao?”

Hạ Cẩm Hiên từ trong trầm tư bị gọi tỉnh lại, hoàn hồn kinh ngạc có chút bối rối, chỉ có trong mắt ánh mắt lộ vẻ thâm tình thực sự: “Truyền dịch xong được về, trong phòng bệnh ngủ không quen.”

“A, xem ra em không cần phải đem đi.” Thái Gia Tuyền mỉm cười.

Hạ Cẩm Hiên không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm vào cô, khiến Thái Gia Tuyền lúng túng cúi đầu, tim của hẳn cô vẫn luôn hiểu, cô thậm chí nghĩ tới tiếp nhận hẳn, nhưng Lâm Phong giống như một cây thủy thủ cắm trong ngực cô, rút có thể sẽ chảy hết máu mà chết, không rút ra nó vẫn ở đó.

“Ăn cơm đi, anh đói bụng.” Hồi lâu, Hạ Cẩm Hiên nuốt cuộc cũng mở miệng phá vỡ trầm mặc giữa hai người.

Nhưng hai người vừa mới vừa ngồi vào bàn chuẩn bị ăn cơm, điện thoại của Thái Gia Tuyền vang lên. Nhìn màn hình điện thoại di động, Thái Gia Tuyền khẽ thở dài một hơi, bấm nút nghe.

“Đã về nhà bình an rồi à?” giọng Lâm Phong dịu dàng cưng chiều giống như trước kia.

“Ừ.”

“Đang ăn cơm sao?”

“Ừ”

“Em sao lại như vậy, không thể nói nhiều hơn vài chữ sao?”

“” Thái Gia Tuyền dĩ nhiên biết hẳn nói gì, nhưng giờ phút này chỉ trầm mặc không nói.

“Tiểu Tuyền?” Lâm Phong nghi ngờ lên tiếng gọi.

“A, em phải ăn cơm, không thể nghe điện thoại.” Thái Gia Tuyền cúp máy rất vội vàng, bởi vì cô thấy được Hạ Cẩm Hiên ngồi đối diện vẻ mặt càng ngày càng âm trầm.

Sau khi tắt điện thoại, Thái Gia Tuyền lén liếc trộm Hạ Cẩm Hiên, thấy hắn đang nhìn mình, vội vàng cúi đầu liên tục dùng sức ăn cơm không ngừng. Bộ dáng kia giống một đứa trẻ làm sai sợ bị trách phạt.

“Là Lâm Phong?” Hạ Cẩm Hiên hỏi, giọng điệu không mang theo chút độ ấm nào (không độ ấm còn thua nhiệt độ này, nhiệt độ này có thể khiến cho cá nguyên tử đông cứng lại).

Thái Gia Tuyền không dám ngẩng đầu, khẽ gật đầu một cái coi như trả lời.

“Em bây giờ thái độ gì? Đối với hắn, đối với anh!” Hạ Cẩm Hiên giọng nói không chút gợn sóng đây là câu hỏi hắn rất sợ biết được đáp án nhưng có trời biết trong lòng hắn đã nổi lên sóng gió.

Thái Gia Tuyền nghe vậy, ngẩng đầu lên, lại không biết làm thế nào trả lời. “Em không biết. . .”

“Đây là em muốn sao? Đồng thời níu kéo hai người đàn ông? Em quá ích kỷ!” Hạ Cẩm Hiên bất tri bất giác có lớn tiếng.

Thái Gia Tuyền liếc mắt lắc đầu: “Không phải vậy, anh nói oan em rồi, em chỉ là”

“Chỉ là không bỏ được hắn! Không quên được tình cũ!” Không đợi cô nói xong, Hạ Cẩm Hiên phẫn hận nói.

Thái Gia Tuyền sửng sốt một chút, gật đầu bất đắc dĩ, khóe mắt lại rơi lệ.

Vậy mà nước mắt này với Hạ Cẩm Hiên không những không cách nào làm hắn lòng mềm, ngược lại cảm thấy cực kỳ chói mắt, hắn cảm thấy nước mắt của cô vì Lâm Phong mà chảy. “Thu hồi nước mắt của em, ở trước mặt anh khóc, hắn cũng không biết! Vậy có phải em muốn cho anh thương hại em, rồi thả em về với hắn? !”

Thái Gia Tuyền khóc ngày càng nhiều hơn trước mắt cảm thấy mơ hồ, cô cảm thấy tâm trạng đau đớn, rất uất ức, một Hạ Cẩm Hiên cau mày người cô chưa bao giờ gặp qua. Hắn chẳng lẽ không nhìn ra, cô vì chút giao động trong nội tâm, tràn đầy tự trách và đau lòng sao? Nếu không phải trong lòng lo lắng Hạ Cẩm Hiên, Thái Gia Tuyền nhất định sẽ lập tức đồng ý Lâm Phong, dù sao Lâm Phong cũng là người cô yêu đã nhiều năm. Thế nhưng lại vội vàng vàng bỏ mặc Lâm Phong trở lại Hamburg, bởi vì chăm sóc hắn.

“Phải! Em chính là muốn ở hắn, chúng tôi vốn dĩ là người yêu, em cùng hắn từ đầu đến cuối cũng không có ai nói chia tay!” Thái Gia Tuyền xúc động phẫn nộ nói, mặc dù biết rõ là nói lấy, nhưng vẫn là không nhận được bật thốt lên.

Hạ Cẩm Hiên như bị sét đánh sững sờ thật lâu, đau lòng nói: “Em phải rời khỏi anh sao? Em phải đi tìm hắn?”

“Em. . . .” Thái Gia Tuyền có chút mềm lòng, nhìn hắn bộ dạng thương tâm, nhất thời không còn nổi nóng được nữa.

Không đợi Thái Gia Tuyền nói gì, Hạ Cẩm Hiên khẽ hừ một tiếng: “Hừ, anh sẽ không để cho em cứ như vậy rời khỏi anh! Đừng quên chúng ta ban đầu ký qua hiệp nghị.”

“Hiệp nghị? Hiệp nghị thế nào?” Thái Gia Tuyền mặt mờ mịt, cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn tới an ủi hắn.

Hạ Cẩm Hiên thủy chung không có nhìn cô, như nói một mình: “Nếu như mà anh đem đến đưa cho lãnh sự quán của Đức, còn có ghi chép chuyển khoản mỗi tháng, em cảm thấy sẽ thế nào?” Dứt lời, lộ ra tà mị mỉm cười, nhưng nụ cười lại thật khổ sở.

Thái Gia Tuyền sợ ngây người, hắn lại đang uy hiếp cô? Việc cô đi làm trong lúc đang du học là phi pháp nếu có bằng chứng, có thể sẽ trực tiếp bị nghỉ học, thậm chí sẽ bị trục xuất khỏi nước Đức! Chỉ cần những bằng chứng đó không cần giữ thủ đoạn gì cũng khiến cho cô Vạn Kiếp Bất Phục.

38. Chương 73-74

Chương 73 Tức giận trốn đi

“Hạ Cẩm Hiên, anh quá đáng rồi!” – Thái Gia Tuyền kích động đứng lên.

Hơn một năm nay, cô đã sớm không có xem anh và Tề Minh như ông chủ mà đối đãi. Thậm chí quan hệ đã sớm vượt qua bằng hữu bình thường, nhất là đối với Hạ Cẩm Hiên anh.

Nhưng là bây giờ anh nói cái gì? Lại có thể lấy hiệp nghị giữa hai người tới uy hiếp mình, hèn hạ, đơn giản quá hèn hạ rồi!

Thái Gia Tuyền cũng không quay đầu lại tông cửa chạy đi, vào giờ phút này cô không muốn gặp lại anh, điều này làm cho cô cảm thấy kinh khủng.

Hạ Cẩm Hiên bối rối, thật ra thì lúc hắn mới nói ra khỏi miệng cũng đã hối hận. Hắn rõ ràng là muốn cùng cô tâm bình khí hòa mà nói chuyện một chút, hắn rõ ràng là không muốn tổn thương cô, nhưng vừa nghe thấy điện thoại của Lâm Phong, hắn liền không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận. Lửa này nhất thời cháy sạch mất hết lý trí của hắn, miệng không lựa lời mà nói ra lời uy hiếp mới vừa rồi. Hắn thậm chí có chút bội phục mình, lý do uy hiếp như vậy mình thế nào trong nháy mắt nghĩ ra được? ! .

“Hạ Cẩm Hiên, mày thật là thiên tài! !” – Oán hận đối với mình mắng một câu, nắm lên áo khoác nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Thái Gia Tuyền bước nhanh trên đường Hamburg mới lên đèn rực rỡ, nước mắt giống như hạt châu đứt giây không ngừng lăn xuống. Tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, Thái gia tuyền biết là hắn, tựa như giận dữ bước chân lại tăng nhanh.

Đột nhiên cánh tay bị nắm chặt từ phía sau, hung hăng lui về phía sau vài bước. Thái Gia Tuyền thân bất do kỷ(*) xoay người một cái thật đẹp, ngã vào một lồng ngực cứng rắn ấm áp, đang muốn giãy giụa, lại bị hai cánh tay có lực ôm chặt lấy.

(*) Thân bất do kỷ: không tự mình làm chủ được

Hạ Cẩm Hiên cứ như vậy lẳng lẳng ôm cô, vẫn trầm mặc. Thái Gia Tuyền chỉ cảm thấy tim một trận cuồng loạn, ngay cả hô hấp cũng đều nhanh quên mất. Đột nhiên vô dụng không đồ ý thức được, người đàn ông này chung quy có thể ỉn cảm giác mãnh liệt như thế, là một loại hấp dẫn không cách nào kháng cự, đáng ghét cô yêu chết loại mùi vị này trên người của hắn. Mà loại cảm giác này chia ra thời gian lại tập hợp vào giờ phút này, càng lộ vẻ mãnh liệt hơn.

Thái Gia Tuyền không giãy dụa nữa lại như cũ nhẹ nhàng khóc thút thút .

“Thật xin lỗi, anh không phải cố ý, đó không phải là lời thật lòng.” – Thanh âm đau lòng của Hạ Cẩm Hiên từ đỉnh đầu truyền đến, Thái Gia Tuyền lại không tiến bộ tim lại một trận đập nhanh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, chẳng qua là nghe thanh âm của hắn cũng có thể làm cho cô cả người vô lực.

Đột nhiên bừng tỉnh Thái Gia Tuyền vô cùng sợ loại phản ứng này của mình, vội lấy lại bình tĩnh, dùng sức đẩy hắn ra, khóc nói: “Em không muốn gặp lại anh, Đừng theo em!” – Vừa nói lại vừa xoay người đi về phía trước.

Hạ Cẩm Hiên bất đắc dĩ yên lặng theo ở phía sau, hai người cứ như vậy một trước một sau mà đi.

Thái Gia Tuyền vội vàng ra ngoài, không có mang theo gì cả, cứ như thế không mục đích bỏ đi một hồi, chợt cảm thấy hoang mang trong lòng, không nhận được thừa dịp lúc quẹo cua len lén nhìn về phía sau. Một giây kế tiếp, bất giác trợn to hai mắt ngỡ ngàng xoay người. . .

“Hạ Cẩm Hiên không có ở đây, tại sao anh không có đi theo? Anh ta mặc kệ mình? ! Không đúng, anh ấy sẽ không mặc kệ mình, nhất định là mình đi quá nhanh, anh ấy không theo kịp. Chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện? Mới vừa rồi anh vượt qua cái đó đèn đỏ đó sao?” – Thái gia tuyền suy nghĩ miên man, hốt hoảng quay đầu lại tìm kiếm.

“Cún con, anh ở chỗ này. . .” – Hạ Cẩm Hiên từ phố đối diện xa xa chạy tới: “Mới vừa rồi em đi qua ngã tư, đèn đỏ đột nhiên thay đổi, cho nên anh sợ mất dấu nên mới chạy qua đến đó.”

Thái gia Tuyền thấy lòi đuôi, lúng túng oán hận nói: “Anh tưởng là đang chơi Vĩ Hành(*) à! Xuất quỷ nhập thần (*)!”

(*) Vĩ Hành: một dãy game đồ họa 3D của Nhật

(*)Xuất quỷ nhập thần: có nghĩa là biến hóa khôn lường, không thể đoán được.

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, ngay sau đó tà tà cười nói: “Đây chính là em nói.” – Vừa nói kéo móng cún con của cô đi về phía trước.

Thái Gia Tuyền không có thấy ra thâm ý trong lời nói, thoáng quấy người một cái cũng liền thở phò phò đi theo hần, ai bảo hiện tại trên người cô không có đồng nào, lại bị phát hiện ngay ngốc quay đầu lại tìm hần, kiêu ngạo của mình đâu rồi, bị đùa giỡn lần nữa thì phải làm kiêu.

.

“Này, anh dẫn em tới nơi này làm gì?” – Khi Hạ Cẩm Hiên lòi kéo cô đi tới trước cửa một khách sạn tình nhân lộng lẫy xa hoa, Thái Gia Tuyền không hiểu ra sao mà hỏi.

“Em không phải nói là anh chơi vĩ hành sao? Vậy thì vui đùa một chút, chỉ là cũng không thể giải quyết chân tướng trong trò chơi ngay tại chỗ như vậy, cho nên vẫn là tìm một phòng tương đối tốt hơn. . .” – thanh âm hấp dẫn tràn đầy làm Thái Gia Tuyền một hồi khê run, nhất là trong lời nói của hần ý tứ lại không hiểu ra được.

“Em không cần đùa với anh.” – Thái Gia Tuyền kinh hoảng muốn chạy trốn.

“Anh đi ra cửa quên mang chìa khóa.” – Hạ Cẩm Hiên bình thản mà nói, thành công khiến Thái Gia Tuyền dừng lại bước chân.

“Cái gì? Anh. . . Làm thế nào? Em cũng vậy không có chìa khóa.” – Thái Gia Tuyền nóng nảy: “Chúng ta không về nhà được rồi hả ?”

“Là tình huống như thế.” – Hạ Cẩm Hiên gạt đầu một cái quan trọng hơn không chậm đi vào bên trong khách sạn.

“Này! Anh đừng đi, không có chìa khóa buổi tối làm thế nào đây?” – Thái Gia Tuyền vội vàng đuổi theo tiến vào.

“Chuyện này không anh đã giải quyết rồi sao?” – Hạ Cẩm Hiên vẫn sóng nước chẳng xao, tuyệt không vì không vào được cửa nhà mà gấp gáp. Đến quầy tiếp tân lấy tiếng Đức nói với lễ tân muốn lấy một căn phòng hạng nhất.

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 74: Muốn áo mưa sao?(cái vụ áo mưa này nghĩa là gì thì các tỷ muội cũng hiểu rồi hum cần Bonei giải thích ghen)

“Cái người này đây coi là giải quyết cái gì? !” – Thái Gia Tuyền tức giận đến toàn thân phát run, lại nghe được lời nói càng kinh ngạc hơn.

“Em phải xx sao?” – Hạ Cẩm Hiên đưa tay ôm cằm cổ của cô, hướng về phía vành tai nhạy cảm của cô nhẹ nói.

Thái Gia Tuyền vốn đã đối với hần không có bao nhiêu sức chống cự, lúc này hần là ngơ ngác nhìn ánh mắt thâm thúy của hần, mơ hồ gạt đầu một cái.(Bonei: Chị Tuyền đã chính thức bị anh Hiên dụ mà còn giúp anh ý đếm tiền, hix em sẽ cầu nguyện giúp chị nhiều nhiều)

Hạ Cẩm Hiên cười đến càng thêm tà mị rồi, lòi kéo tay của cô, đi về phía phòng mới lấy.

Thái Gia Tuyền mặt than vãn, không nén được oán giận mình không phải là trúng tà rồi chứ, cứ nhiên gạt đầu! Khi bình tĩnh lại, người đã ở trong phòng.

“Hạ Cẩm Hiên, anh vô lại! Không về nhà được, em còn có thể đi bệnh viện ngủ một đêm. Cho nên anh đừng mơ tưởng!” – Vừa nói xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng Hạ Cẩm Hiên nơi nào sẽ cho cô cơ hội này, hai bàn tay to đặt trên cửa, thuận tiện đem Thái Gia Tuyền cố định ở hai cánh tay, ép giữa lồng ngực và cánh cửa.(Bonei: anh Hiên thật là 3 chấm . . .)

Bị gắt gao đè ở trên cửa Thái Gia Tuyền khẩn trương làm toàn thân trở nên cứng ngắc, muốn tránh xa một chút, nhưng không có không gian; muốn đẩy ra hẳn, lại phải đem chính mình cùng hẳn dán càng chặt hơn. nỗ lực nửa ngày, rốt cuộc đáng thương cầu xin tha thứ: “Anh đừng như vậy, buông em ra đi.”

Thanh âm mềm mại nhẹ truyền tới trong tai Hạ Cẩm Hiên, cộng thêm thân thể tuyệt vời trong ngực bất an giãy dụa, vốn là chính hắn vẫn còn rất lý trí lại chợt cảm thấy có chút cảm giữ không được rồi.

“Cún con, anh vốn là chỉ là muốn trêu chọc em, nhưng là. . . .” – Hạ Cẩm Hiên thanh âm đã có chút khàn khàn.”Cho ta được không? Anh nghĩ muốn em.” – trước đang không có lấy được trả lời, hắn như cũ cố gắng duy trì khắc chế.(Bonei: các vị tỷ muội thân mến hãy chuẩn bị khăn giấy là rửa mắt thật kỹ để xem anh Hiên và chị Tuyền chuẩn bị từ bỏ biệt danh xứ nam cùng xứ nữ *cười như điên*)

Thái Gia Tuyền kinh hoảng phát hiện, người sau lưng một cái bộ vị nào đấy đã chắc chẽ chống đỡ ở trên mình. Cô mới ở một nháy kia vừa rồi đã nghĩ tới N loại khả năng, lại duy chỉ không có nghĩ đến hẳn có thể thẳng thắn thỉnh cầu như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm phản ứng gì.

Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng xoay người cô lại đối mặt với mình, không đợi Thái Gia Tuyền phản ứng kịp, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi của cô, đầu tiên chỉ là chạm khẽ chạm vè, có thể theo hô hấp dồn dập, nụ hôn của hắn càng ngày càng sâu, thậm chí tràn đầy tính xâm lược. Mà Thái Gia Tuyền trong lúc vô tình đã sớm trầm luân, trong miệng cái lưỡi đỏ bị hắn cuộn cuộn nổi lên nhẹ nhàng, trần trọc trêu chọc , trong lúc nhất thời hẳn là quên mất xấu hổ, ngay ngô đáp lại hắn.

“Ừ” – lúc đó trung một điểm không khí cuối cùng cũng bị hắn cuốn đi hết, Thái Gia Tuyền trong sương mù rốt cuộc không chịu nổi rên rỉ một tiếng.

“Tuyền. . .” – Hạ Cẩm Hiên lằm bằm, rốt cuộc buông môi của cô ra, lại một tay bế ngang lấy cô, bước nhanh đi tới giường lớn KING-SIZE.

Đây là một khách sạn thiết kế chuyên cho tình nhân, trong phòng sắc điệu diễm lệ, ánh đèn thiết kế mờ tối lộ ra xinh đẹp, rèm che bằng lụa mỏng lãng mạn rủ xuống bên giường, đệm giường xỏa tung mềm mại là một chiếc giường nước sang trọng.

Thái Gia Tuyền trong lúc bối rối dứt khoát nhắm mắt lại giả chết, thậm chí có chút mơ hồ mong đợi chính cô cũng không có phát giác ra được.

Nhìn người trong ngực hai mắt nhắm nghiền, đôi tay Thái Gia Tuyền che chở ngực thật chặt, Hạ Cẩm Hiên không khỏi cười khẽ một tiếng: “Yên tâm, anh hẳn không phải là người đàn ông không thú vị.” – Cũng hài lòng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trôi lên một tia đỏ ửng.

Thái Gia Tuyền bị nhẹ nhàng đặt lên giường, phía dưới thân thể của cô được giường nước nâng, cô cảm giác tựa như nằm ở một chiếc trên thuyền nhỏ nhẹ lay động, cực kỳ thoải mái, rất dễ dàng liền thả lỏng thân thể.

Ngay từ lúc đầu tiên thấy nhìn Hạ Cẩm Hiên, Thái Gia Tuyền đối với hắn có loại tin tưởng mù quáng, cho dù ở nơi đất khách quê người, cùng hai nam sinh ở chung một nhà lâu như vậy, cũng chưa bao giờ sợ sau này bị nam sinh nào đó ăn hết, mặc dù Tề Minh từ vừa mới bắt đầu vừa xem hiểu ngay là một hoa hoa công tử(play boy).

Mà bây giờ, đã là tên đã lấp vào cung, Thái Gia Tuyền chẳng những không có bất kỳ cảm giác nguy cơ, thậm chí trong nháy mắt như vậy, cảm thấy cứ như vậy cho hắn thì có làm sao?

***** ta là đường ngăn cách *****

Tác giả: “Ngày ngày không thích những thứ tình tiết Bá Vương ngạnh thượng cung kia, kịch liệt là đủ kịch liệt, khẳng định cũng đủ đặc sắc, nhưng là từ trên tâm lý góc độ nữ sinh mà nói, không có mấy người sẽ ở bị mạnh sau hoàn nguyện ý vô điều kiện thích đối phương, trừ phi con trai làm ra cực lớn cố gắng để đền

bù, hoặc là chính là con gái mình bị coi thường.”

39. Chương 75-76

Chương 75: Kích tình trên mặt giường nước

Hạ Cẩm Hiên phủ lên người trên giường, giường nước bị kích lên một hồi hơi nhỏ gợn sóng. Tinh thần Thái Gia Tuyền cũng theo đó rung động, cẩn thận mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Thái Gia Tuyền rất dễ dàng liền nhìn ra hần mặt tràn đầy, nhịp tim lộn nhịp, nhỏ giọng hỏi: “Chỉ là để cho anh ôm ôm, được không?”

Hạ Cẩm Hiên buồn cười nhìn cô: “Em cứ nói đi? Hử?” – Thanh âm mê hoặc bao phủ ở căn cổ Thái Gia Tuyền, thành công đưa cô đến một hồi khê run.

“Vậy, em lại để cho anh sờ sờ có thể không?” – Thái Gia Tuyền để ột bước, kinh hoảng không biết làm sao.

“Hử? ~” – Dường như Hạ Cẩm Hiên làm nũng cự tuyệt, tiếp tục xx Thái Gia Tuyền, một cái tay đã không thành thật đưa vào lớp áo của cô, khê vuốt ve lưng trắng nõn của cô.

“A, đừng, không được!” – Thái Gia Tuyền kêu lên một tiếng, theo bản năng đứng thẳng người dậy muốn tránh né tay đốt lửa ở trên lưng, không muốn lại đem chính mình cả đưa đến trong ngực hần.

đã che giấu # chợt buông cô ra, đưa tay ra, vội vàng muốn xé áo của cô. . .

Thái Gia Tuyền cũng không rõ ràng bắt đầu từ lúc nào, hai người cứ như vậy thẳng thắn gặp nhau. Cảm giác thân thiết da thịt thật kỳ diệu để cho cô đỏ bừng cả mặt, chỉ là cố sức đem đầu hướng trong ngực Hạ Cẩm Hiên co lại, không muốn hần nhìn đến dáng vẻ bản thân chật vật.

Hạ Cẩm Hiên đâu chịu để cho cô tránh, nhẹ nhàng nâng đỡ liền đem cô kéo ra ngoài # đã che giấu #. một tia lý trí cuối cùng của Thái Gia Tuyền lập tức tiêu tán, khó nhịn uốn éo người, trong miệng phát ra thanh âm đòi trụy chính cô cũng không ý thức được.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, Hạ Cẩm Hiên càng thêm hưng phấn # đã che giấu #.

đã che giấu

đã che giấu # Thái Gia Tuyền bị loại đau đớn xé nứt hoàn toàn thức tỉnh, tiếng khóc kêu lớn, liều mạng chống đỡ Hạ Cẩm Hiên, kiên quyết không chịu để cho hần càng thêm xâm nhập.”Đau quá, không cần! Nói hay lắm không vào được! A. . . Đau quá a.”

Hạ Cẩm Hiên cực kỳ đau lòng, bắt được hai tay liều mạng chống đỡ của cô, giữ lại ở hai bên, cúi người hôn gương mặt của cô: “Ngoan, buông lỏng một chút, một hồi liền hết đau.” – Nhưng mà trong nội tâm lại là một hồi khó có thể kiềm chế kích động hân hoan, cún con của hần còn là xx! Hần đã từng có chuẩn bị, bằng chấp nhất cô đối với Lâm Phong, rất có thể cùng Lâm Phong đã xảy ra, bây giờ nhìn lại, lúc trước hần sầu lo đều là dư thừa.(Bonei: đàn ông đúng là ích kỷ, lúc nào cũng muốn xx người ta, mà lại còn muốn người ta phải thuần khiết)

“Ồ. . .” – Thái Gia Tuyền ô ô khóc, bất luận Hạ Cẩm Hiên cố gắng thế nào, cô đều liều mạng tránh trái tránh phải, không để cho hần hoàn toàn tiến vào, muốn hoàn toàn tổng hần ra thể nhưng lại cũng làm không được, chỉ có thể bất lực khóc.

Hạ Cẩm Hiên gian nan chịu đựng lấy, hần không muốn làm cho cún con của hần chịu nhiều đau đớn, nếu như hiện tại rời khỏi, lại lần nữa đi vào chắc chắn sẽ mang đến cho cô một lần đau đớn nữa, mà vì vậy buông tha cũng là vạn vạn không thể.

Nhẹ nhàng hôn môi của cô, để cho cô không rảnh lại khóc khóc, dịu dàng vuốt ve đường cong mê người của cô, dần dần, Thái Gia Tuyền rốt cuộc yên tĩnh lại, tiến tới mơ mơ màng màng bắt đầu đáp lại nụ hôn của

hắn, thân thể cũng có phản ứng theo hắn vuốt ve. Hạ Cẩm Hiên cũng không nhịn được nữa, thừa dịp cô không chú ý, thân dùng sức một cái, chôn cả vào trong cơ thể cô.(Bonei: đốt pháo ăn mừng đi anh Hiên và chị Tuyền đã chính thức không còn là xứ nam và xứ nữ, vì chuyện này làm ta tốn không ít máu vì đây là chương H đầu tiên ta làm trong sự nghiệp editor của mình đánh dấu một bước ngoặt quan trọng * cười mãn nguyện*)

“A ~” – Thái Gia Tuyền phát ra một tiếng kêu, cũng không phải thét chói tai khó chịu, mà là tiếng than thở làm cho người ta mơ tưởng viễn vông, cô đều vì chính mình phát ra một tiếng này mà sợ ngáy người. Phía dưới mặc dù còn là rất đau, nhưng lại xen lẫn một loại khác cảm giác kỳ diệu, cô ngượng ngùng phát hiện mình lại là thích loại cảm giác này.

Cảm thấy cô thích ứng, Hạ Cẩm Hiên không rảnh bận tâm cô nữa, hoàn toàn phóng túng mình, ở nơi tư mật ấy của cô thật tốt giống như là có thể hấp tinh thực tủy làm hắn quên mình mà rong ruổi .

Giường nước lộng lẫy ấm áp, theo luật động của hai người trên giường hoặc dịu dàng hoặc kịch liệt, điều này làm cho Thái Gia Tuyền có một loại cảm giác đang ở trên đám mây, mà cảm giác càng ngày càng trở nên hư vô, càng ngày càng phiêu diêu. Dần dần, hai người đều quên người ở chỗ nào, trong lòng chỉ có lẫn nhau, chưa bao giờ có xx xâm nhập mà đến, giống như như sóng to gió lớn trong nháy mắt bao phủ hai người.

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 76: Nick name

Thái Gia Tuyền ngâm mình ở khách sạn lộng lẫy, như loại hồ xoa bóp trong bồn tắm nhỏ, Thái Gia Tuyền nửa ngày cũng không thở nổi, toàn thân như bị mổ ra giống nhau bủn rủn vô lực, nếu không phải Hạ Cẩm Hiên từ phía sau nhẹ nhàng nâng cô, đoán chừng cô thật đúng là có thể chết đuối bên trong.

Một đôi mắt to vô tội tràn đầy nước mắt, chặt chẽ nhìn chăm chăm Hạ Cẩm Hiên, đáng vẻ hết sức diễm đạm đáng yêu.

Hạ Cẩm Hiên xem xem cô, tà ác cười nói: “Không sao á..., không phải là quên mang áo mưa sao? Nếu là thật có rồi, cùng lắm thì sinh ra thôi, chẳng lẽ anh sẽ không nuôi nổi bà xã và con của mình sao?”

“Ai là bà xã của anh chứ! ? Anh chính là cố ý!” – Thái Gia Tuyền tố cáo thẳng thừng, trong giọng nói cũng bất tri bất giác có chút thành phần làm nũng.

Hạ Cẩm Hiên khẽ cười ôm cô vào trong ngực, tay vẫn còn ở không an phận đến nơi xx, Thái Gia Tuyền không còn hơi sức ngăn cản cũng liền đi theo hắn, chỉ có thể dùng mắt nhìn chăm chăm hắn, ý vị ảo não trong lòng, tại sao mình cứ như vậy để cho hắn ăn hết, nhưng mà một chút cũng tức giận không có đây?

“Cún con” – Hạ Cẩm Hiên miễn cưỡng kêu.

“Hử?” – Thái Gia Tuyền vô lực khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Bé cún con”

“Hử?” – Âm lượng thoáng phóng đại.

“Cún con cún con”

“Làm gì?” – Chẳng lẽ người này còn chưa có nghe?

“Tuyền ~”

“Hả?” Đột nhiên đổi tiếng kêu khác, không hiểu a một tiếng.

“Tiểu Tuyền Tuyền”

“ . . . ”

“Tuyền Nhi ~” “Tiểu nha đầu ~” “Vật nhỏ” “Tiểu tử” “Tiểu bảo bảo”

“Anh có bệnh à, xong chưa? !” – Thái Gia Tuyền không thể nhịn được nữa quát to một tiếng, lại đổi lấy một hồi cười ha ha của Hạ Cẩm Hiên.

“Cún cún, em nên gọi anh cái gì đây?” – Hạ Cẩm Hiên đắc ý nhìn cô.

Thái Gia Tuyền ngẩn người, giống như cô cho tới bây giờ đều là gọi hần tên đầy đủ “Hạ Cẩm Hiên”, không có gọi cái gì đặc biệt khác.

“Hạ Cẩm Hiên?” – Thái Gia Tuyền nhỏ giọng hỏi dò, mặc dù cô biết rất rõ ràng hần khẳng định không vui.

Hạ Cẩm Hiên không chút suy nghĩ nào lắc đầu, trầm giọng ra lệnh: “Cái khác!”

“Hiên?”

“Kêu một tiếng nữa.” – Cái âm thanh này gọi mềm nhũn, nghe rất là thoải mái.

“Hiên.” Thái Gia Tuyền ngoan ngoãn còn gọi lại một tiếng.

“Thôi, tất cả mọi người đều gọi anh như vậy, đổi lại.”

“Đại Công Kê!” – Thái Gia Tuyền có chút phát bực.

“Đổi!”

“Cẩm?” – Trên khí thế hần vĩnh viễn liều mạng, Thái Gia Tuyền không thể làm gì khác hơn là lại ngoan ngoãn nghĩ nick name.

“Ngược lại không ai gọi anh như vậy, chỉ là nghe là lạ, không đủ thân mật.” – Hạ Cẩm Hiên trầm ngâm.

“Tiểu Hiên Hiên ~” – Thái Gia Tuyền có chút vui vẻ, tựa hồ rất là thích cách xưng hô này.

Hạ Cẩm Hiên im lặng nhìn cô: “Được rồi, âm thầm cho phép em gọi như thế, nhưng là những lúc khác cũng gọi anh ‘Hiên’, nhớ à nha?”

“Dạ, tiểu Hiên hiên.” – Thái Gia Tuyền vui vẻ kêu, giống như mình chiếm được món lời cực kỳ lớn.

“Cún con” – Hạ Cẩm Hiên hôn vai trơn mềm của Thái Gia Tuyền, sờ soạng nói: “Anh lại muốn rồi.”

Thái Gia Tuyền không biết hơi sức từ nơi nào tới, lấy một tay đánh bay hần: “Đi tìm chết! Người ta là lần đầu tiên, tại sao có thể khi dễ em như vậy!?”

“Ai nói em là lần đầu tiên à nha?” – Hạ Cẩm Hiên tà tà mà cười cười, tâm Thái Gia Tuyền cả kinh chột trâm xuống.

Chẳng lẽ hần không tin mình? Thái Gia Tuyền hoang mang sợ hãi nói: “Anh không thấy em chảy máu sao? Trên giường đơn còn có. . . Em. . . Em từ trước đến nay chưa từng có, em thề!” – Hần là gấp đến độ nước mắt đều muốn rớt xuống.

Hạ Cẩm Hiên thấy cô kinh hoảng như thế muốn hướng mình chứng minh trong sạch, trong lòng ầm áp lại có chút đau lòng, ôm cô vào trong ngực, cưng chiều nói: “Cún con ngốc, em không nhớ kỹ sao? Chúng ta mới vừa rồi rõ ràng có 3 lần.”

Thái Gia Tuyền giờ mới hiểu được ý tứ của hần, vừa sợ vừa tức: “Anh ý tứ không tồi! Em không có hơi sức cùng anh điên rồi.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không để cho em quá mệt mỏi, trời còn chưa sáng đây.” – Hạ Cẩm Hiên nói xong, hoàn toàn không để ý phản kháng Thái vô lực của Gia Tuyền, ôm cô ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm bao lấy, trực tiếp mang về trên giường.

***** ta là đường ngăn cách *****

40. Chương 77-78

Chương 77: Một phòng kiêu diễm

Bị ném vào trên giường không quá dịu dàng, giường nước mềm mại giường nước đột nhiên giường nước xuất hiện áp lực làm ột hồi dao động, Thái Gia Tuyền hoang mang sợ hãi muốn bắt được chút gì đó ổn định thân thể của mình, không muốn lại đem kéo xuống màn tơ màu đỏ tím.

Này liền tạo thành một hình ảnh khiến Hạ Cẩm Hiên máu nóng sục sôi ——thân thể Linh Lung trắng nõn hấp dẫn, bao gồm ở màn tơ màu đỏ tím, uyển chuyển đường cong như ẩn như hiện, người nhỏ nhỏ theo dao động của giường nước mà không tự chủ ngọạ ngậy.

“Tuyền, em thật là đẹp. . .” – Hạ Cẩm Hiên chống hai tay ở trên giường, nhìn người phía dưới, không khỏi thở dài nói.

Thái Gia Tuyền mặc cỡ toàn thân đỏ bừng, kéo gối đầu ở trên đầu qua che mặt lại, làm con rùa đen rút đầu.

Hạ Cẩm Hiên liền cùng ôm màn lụa và cô lên, vung màn lụa lên một mặt cô, đắp lên trên đầu của cô, như vậy cún con của hần cũng sẽ không xấu hổ nữa. Cách màn lụa hôn, vuốt ve thân thể của cô.

Còn chưa hoàn toàn tản đi kích tình trong nháy mắt lại bị đốt, màn lụa kia trượt nhẹ đang lúc lại hơi thô ráp khiến xúc cảm Thái Gia Tuyền không nhận được toàn thân kịch liệt run rẩy.”A, Hiên!” – Cô lớn tiếng kêu tên của hần.

“Ha ha, không phải phải gọi anh tiểu Hiên Hiên sao?” – Hạ Cẩm Hiên dừng lại động tác đốt lửa chung quanh, dùng thanh âm tràn đầy từ tính hấp dẫn nói: “Muốn không? Cầu xin anh đi!”

Bị khơi lên một thân xx Thái Gia Tuyền không thể tin nhìn của hần, mới vừa không phải hần nói muốn có sao? Cứ nhiên bây giờ lấy hoan ái làm điều kiện tới quyến rũ cô, “Em mới không!” – Lê thẳng khí hùng bạt thốt lên.

đã che giấu

Hạ Cẩm Hiên vừa làm vừa dùng thanh âm khàn khàn khêu gợi: “EM biết anh cũng là lần đầu tiên mà, không có kinh nghiệm, cũng không biết em chừng nào thì mới có thể chuẩn bị xong, em không phải cầu xin anh, anh làm sao biết đây? Hả?”

“A. . .” Thái Gia Tuyền khó nhận rên rỉ ra tiếng, ưỡn người dán về phía hần, tựa hồ muốn hần an ủi nhiều hơn. Lần đầu tiên? Hần giống như là đáng về lần đầu tiên sao? Không phải bọn hần gạt người, chính là hần năng lực học tập quá mạnh mẽ. Nhưng là mở miệng cầu hoan, @ văn • người • sách • nhà @ chuyện như vậy coi như đánh chết cô cũng phải không đồng ý, cô lo lắng nếu quả thật làm như vậy rồi, về sau sợ rằng đều không mặt mũi đối mặt hần nữa rồi.

“Em không phải cầu xin anh chính là chưa chuẩn bị xong nha, vậy anh chỉ có thể chờ.” – Hạ Cẩm Hiên hiển nhiên cũng đã chịu đựng đến cực hạn, tiếng nói khàn khàn có chút biến điệu.

“Bại hoại!” Thái Gia Tuyền vô lực tố cáo, hơi nức nở, một giây kế tiếp hần là một hộp cần lấy trên vai Hạ Cẩm Hiên, thân thể của cô đã sớm chuẩn bị xong, trải qua quá lâu trên giường mà không chiếm được thỏa mãn, trống không khó chịu đến cực điểm, giờ phút này chỉ muốn hung hăng trả thù cái người này dùng sức đốt lửa cũng không tắt lửa.

“Ách!” Cảm giác đau đớn kích thích thân thể Hạ Cẩm Hiên càng thêm hưng phấn khó hiểu, tất cả dục vọng ẩn nhẫn cũng như hồng thủy vỡ đê ra, mắt nhất thời trở nên màu đỏ. Hần thô lỗ lật thân thể Thái Gia Tuyền qua một cái # đã che giấu #.

đã che giấu

“Hiên! Hiên! . . .” – Thái Gia Tuyền từ lâu không có căng thẳng như lúc đầu, quên mình la lên lặp đi lặp lại tên của hần.

đã che giấu

đã che giấu

đã che giấu # Thái Gia Tuyền đã bay vào đám mây thật cao, đầu óc trống rỗng # đã che giấu #. . . .

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 78: Hô hấp nhân tạo

Đêm hôm đó, mới nếm thử trái cấm hai người giống như muốn lấp đầy cảm giác cô đơn nhiều năm, thế nào cũng không đủ cho nhau, mà cuối cùng đương nhiên vì Thái Gia Tuyền kiệt sức mà dừng lại.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã tờ mờ sáng, Hạ Cẩm Hiên làm thế nào cũng không ngủ được, thật sâu nhìn cún con mê man ngủ trong ngực, hần không có ý thức được ánh mắt chính mình lúc này có bao nhiêu dịu dàng cùng vẻ hạnh phúc khó có thể che giấu.

Đưa tay nhẹ nhàng ôm cô chặt một chút, vì cô tìm được một vị trí thêm thoải mái hơn, cũng vì vậy mà khiến mình mất ngủ.

Thái Gia Tuyền cũng không biết mình ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời đã sáng choang, tối hôm qua mọi chuyện xảy ra cứ như một chiếc máy phát phát lại toàn bộ trong đầu khiến cho cô phải đỏ cả mặt.

Khẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Cẩm Hiên, hần ngủ say bộ dáng quả thật mê người, Thái Gia Tuyền không khỏi nhìn đến ngây người. Giống như kẻ si mê, ý đồ xấu đưa tay nắm lỗ mũi cao thẳng của hần, lại không thấy hần há miệng thở. Thái Gia Tuyền sững sốt một chút cảm thấy kỳ lạ buông tay xấu xa ra đưa một ngón tay đến dưới mũi của hần.

“A! Hiên! Tỉnh lại!” Thái Gia Tuyền sợ tới mức giật mình ngồi dậy, hần vì sao không thở! ! Thái Gia Tuyền cuống quýt nhào tới trên người Hạ Cẩm Hiên, dùng sức lật hần nằm thẳng ra, tay ấn tim, sau đó cúi người chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo, làm một loạt các biện pháp chuyên nghiệp. . . . Nhưng vừa đặt môi chạm phải môi của hần, thân thể liền bị hai cánh tay kia ôm chặt lấy, cả người ngã sấp vào ngực hần, đôi môi bị nhẹ nhàng gặm nhấm.

“Ha ha ha ha! !” Khi Thái Gia Tuyền dùng hết sức mình thoát ra khỏi tư thế mập mờ giữa hai người khiến Hạ Cẩm Hiên vui vẻ cất tiếng cười to.

“Anh đùa giỡn em! Anh cứ nhiên trêu chọc em!” Thái Gia Tuyền giận đến cả người run rẩy, vung tay dùng sức đập hần, nói xong liền gào khóc lên.

“Cún con, Sao thế? . . . Thật xin lỗi, anh chỉ là muốn đùa với em.” Hạ Cẩm Hiên ngây người, thành khẩn nói xin lỗi, đưa tay ôm cô, muốn cô ngừng khóc.

Thái Gia Tuyền rút cuộc từ từ bình tĩnh lại, nghẹn ngào nói: “Em thật rất sợ, em thật sự rất lo lắng, em sợ anh. . . Sợ anh. . .”

“Sợ anh khí xung lên não à ?” Hạ Cẩm Hiên thấy cô ấp úng nửa ngày, dứt khoát giúp cô nói ra.

Thái Gia Tuyền lúng túng gật đầu một cái, ý thức được mình tư tưởng không thuần khiết, xấu hổ cúi đầu chui vào trong ngực hần.

“Ha ha, thật là nhột. . .” Hạ Cẩm Hiên vô cùng vui vẻ, vốn còn đang lo lắng quan hệ của hai người sẽ bởi vì đêm qua nhất thời xúc động trở nên tiến lùi đều khó, hiện tại trong ngực cún con một mặt xấu hổ lại lại có cử chỉ thân mật, hần trong lòng ấm áp, hóa giải mọi sầu lo trong lòng

Đúng vậy, mặc kệ nó? Lo lắng về Lâm Phong gặp quỷ đi, cún con chính là cún con, từ nay về sau chỉ có thể là người của Hạ Cẩm Hiên hần , cái tên Lâm Phong cho dù thật sự bản lĩnh tốt chẳng nữa nhưng người cũng là của Hạ Cẩm Hiên hần còn có thể không nhận thua sao?

“Cún con, đói bụng chưa? Anh đói bụng, chúng ta về nhà thôi.” Hạ Cẩm Hiên dịu dàng vỗ nhẹ cô, nhẹ nhàng nói.

Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn khê ửng hồng: “Chúng ta cũng không có chìa khóa, muốn tìm người mở khóa à?”

“Trở về rồi nghĩ biện pháp đi, trước tiên lấp đầy bụng rồi tính tiếp, nếu không dạ dày anh lại đau.” Hạ Cẩm Hiên vừa nói ôm lấy Thái Gia Tuyền đi tới phòng tắm.

“Đừng á, tự em tắm, buông em ra, em không muốn tắm cùng anh !” Thái Gia Tuyền vội vàng kêu lên, cô cũng không quên hôm qua cùng hắn tắm có hậu quả gì”Em yên tâm, anh sẽ rất nhanh, sẽ không để cho em đợi quá lâu.”

“Ha ha, được rồi, anh nghĩ em sẽ khó đi vào .” Hạ Cẩm Hiên chế nhạo nhìn cô, trêu chọc. Chỉ như vậy quả thật tương đối khá, nếu không hẳn thật không biết hai người phải ở khách sạn ngày ngò tới khi nào.

Cả ngày hôm đó, Thái Gia Tuyền lặng lẽ đi theo, theo Hạ Cẩm Hiên lo cho hắn ăn uống, đi bệnh viện truyền nước biển, mãi cho đến trời vừa chập tối mới về đến nhà trọ Hamburg.

41. Chương 79-80

Chương 80: Quyết định của Lâm Phong

Tại bệnh viện Berlin nước Đức, đêm đã rất khuya, một gian buồng làm việc đèn sáng, Lâm Phong một mình đứng ở trước hộp đèn, nghiên cứu hai phim CT ở phía trên.

Một mối xoa xoa hốc mắt, bưng cà phê trên bàn lên uống một hớp, sững sốt một lúc, mỉm cười tự giễu.

“Tiểu Tuyền, anh nhớ cà phê em pha.” Trên điện thoại của Thái Gia Tuyền nhận được một tin nhắn gửi đến.

Trong giấc mơ Thái Gia Tuyền nắm thoải mái trong, nghe tiếng báo tin nhắn từ điện thoại, có chút nhún nhún mày, lật người, tiếp tục ngủ.

Lâm Phong đợi một lúc, bắt đầu dĩ thử dài, để điện thoại di động xuống tiếp tục nghiên cứu phim CT trước mặt, lại phát hiện không thể tiếp tục tập trung tinh thần, trong đầu tất cả đều là hình ảnh cùng Thái Gia Tuyền ở đại học y khoa trong sân trường ngọt ngào ấm áp. Đột nhiên ý thức được mình và cô ấy bị mất ba năm lâu như vậy, cô ấy bây giờ vẫn giống trước kia sao? Còn là cô bé đáng yêu giả vờ ngây ngốc, luôn nghịch ngợm với mình, còn làm nũng rất dễ thương đó sao?

Chán chường ngồi vào trên ghế, đối với Thái Gia Tuyền, hẳn hẳn là cũng nửa tự tin không thể buông bỏ.

“Thầy thuốc Lâm, phòng số tám 8 thân nhân báo bệnh nhân cảm thấy không khỏe!” Điều dưỡng gõ cửa bước vào, cắt đứt suy nghĩ Lâm Phong.

Lâm Phong không kịp nghĩ nhiều, cùng Điều dưỡng đi đến phòng của bệnh nhân, vừa đi vừa hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Huyết áp đột ngột tăng cao, bệnh nhân kêu choáng váng đầu.” Điều dưỡng trả lời.

“Đã dùng thuốc giảm áp chưa?”

“Có, đã dùng với liều như thường ngày.”

Hai người vừa nói đã bước nhanh đi tới trong phòng bệnh, đứng ở trước giường bệnh, Lâm Phong mỉm cười với lão già người Đức trên giường: “Ông khỏe chứ, Calne, ông trừ choáng váng đầu, còn ở đâu khó chịu không?”

“Choáng váng khắp nơi đều thấy khó chịu. . .” Lão già chỉ ngực mình, yếu ớt trả lời.

“Đừng lo lắng, cho tôi xem nào.” Lâm Phong an ủi, quan sát cẩn thận máy móc cạnh giường.

“24 giờ ghi chép điện tâm đồ, thuốc giảm áp đổi thành thuốc lợi tiểu tính theo thể trọng 5 g/kg tiêm vào dịch truyền, theo dõi huyết áp cho bệnh nhân cứ 15 phút 1 lần khi giảm xuống đến 100, nếu như không đạt được thì tăng liều lên là 0. 5 g/kg, thông báo ngoại khoa chuẩn bị phòng phẫu thuật sáng sớm ngày mai giải phẫu, Thông báo cùng người nhà bệnh nhân. . .” Lâm Phong nhỏ giọng ra y lệnh cho điều dưỡng. Nhưng khi nhắc tới giải phẫu thì ánh mắt không phát giác khẽ trùng xuống, hẳn vẫn khát vọng có thể trở về được bác sĩ ngoại khoa, hẳn thậm chí kiểm tra bệnh tình ông bác đồng thời, cũng đã suy nghĩ phẫu thuật này

nên dùng loại máy nào. Vậy mà lúc này giờ phút này, hắn chỉ có thể làm làm tốt công việc của một bác sĩ chăm sóc bệnh nhân trước mổ, bảo đảm tình trạng bệnh nhân để sáng sớm ngày mai, chuyển giao lại bệnh nhân lại cho đồng nghiệp phẫu thuật tim của khoa ngoại.

“Đừng lo lắng, bác à, chúng tôi tối nay sẽ ổn định huyết áp cho bác, bác có thể thư giãn ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai sắp xếp cho ông giải phẫu, không bao lâu ông có thể khởi hành xuất viện.” Mặc dù ông lão này bệnh tình nguy ngập, nhưng thật khéo. Gặp được hắn .Lâm Phong vì nghề nghiệp nên luôn ôn hòa mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng bình thản, điều này làm cho lão bệnh nhân trên giường tâm tình vui vẻ, cảm thấy an tĩnh không ít.

.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi đã dùng liệu pháp tâm lý với bệnh nhân, cũng đã hết ca đêm Lâm Phong không lập tức trở về nhà nghỉ ngơi, mà là chạy thẳng tới phòng làm việc của giáo sư của mình.

“Cái gì? Cậu muốn xin đi bệnh viện Hamburg hoàn thành thực tập?” Giáo sư không thể tin nhìn hắn: “Lâm, bệnh viện Berlin điều kiện tốt nhất, cậu sao phải đi.”

“Đúng vậy thầy à, em quyết định rồi. Em có tự tin, dù ở bên kia vẫn có thể hoàn thành luận văn tốt nghiệp của mình.” Lâm Phong khẳng định trả lời.

“Được rồi, nếu là quyết định của em, tôi sẽ tôn trọng, chỉ là đáng tiếc tôi sẽ thiếu một trợ thủ xuất sắc rồi.” Giáo sư lắc đầu nói tiếc.

“Thật xin lỗi, thầy. Em sẽ không làm cho thầy bẽ mặt .” Lâm Phong cũng có chút áy náy, Giáo sư quý trọng hắn, đã phá lệ đem một Bác sĩ khoa ngoại huấn luyện thành bác sĩ khoa nội, Lâm Phong cả đời cũng sẽ không quên, ông thậm chí còn vì Lâm Phong đặc biệt mở ra đề tài nghiên cứu tổng hợp về cơ cấu bên trong của hệ.

Nhưng mà tin nhắn tối hôm qua không có hồi âm, cô giống như không muốn trả lời hắn, việc này làm cho Lâm Phong cảm thấy phiền não bất an.

“Tôi buổi chiều sẽ liên lạc với đại học Hamburg, tranh thủ năm nay trao đổi ngành học cho em. Em phải nhanh hoàn thành công việc được giao.” Giáo sư hòa ái nói, đối với người học trò đến từ Trung quốc luôn vừa ý, nên luôn tạo điều kiện cho hắn.

42. Chương 81-82

Chương 81:Khó xử

Sáng sớm, chiếc Cadillac màu đen dừng ở cửa bệnh viện Hamburg, Thái Gia Tuyền cởi dây an toàn ra, đang chuẩn bị xuống xe, móng tiểu Cầu của Thái Gia Tuyền liền bị bắt được.

“Còn chưa tập thành thói quen?” Hạ Cẩm Hiên nhếch miệng hỏi.

Thái Gia Tuyền uất ức quay người lại , chuồn chuồn lướt nước hôn một cái trên mặt Hạ Cẩm Hiên, xấu hổ quay đầu giống như chạy trốn ra khỏi xe.

Hạ Cẩm Hiên ngoác miệng cười lớn, nhìn theo bóng người đang đi về phía bệnh viện la lớn: “Buổi tối anh muốn ăn thịt bò!” Sau đó nhận lại được thái độ xem thường đáp lại, hài lòng nổ máy xe đi.

Thái Gia Tuyền ở trong lòng mắng, vẫn bước vào cửa chính của bệnh viện, nhưng mới đi hai bước, liền ngay ngăn cả người.

Xuất hiện trước mặt của cô không phải ai khác, chính là người mấy ngày qua Thái Gia Tuyền chôn sâu trong lòng không dám nghĩ đến Lâm Phong. Lâm Phong lúc này mặc một bộ âu phục màu đen, cùng khí chất trầm ổn tự tin của hắn phối hợp rất vừa vặn. Thân hình cao ngất đứng ở trong đó, làm cho không người nào có thể bỏ qua được sự hiện diện của hắn.

Nhớ lại năm đó, chỉ có đi cùng giáo sư tham gia hội nghị chính thức lúc đó hẳn mới mặc, bình thường phần lớn là mặc quần tay áo sơ mi mang phong cách nho nhã. Mà mỗi lần nhìn thấy hẳn mặc âu phục, Thái Gia Tuyền cũng sẽ trở nên si mê quần tây hẳn nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, nhìn chán rồi mới cho hẳn đi.

Vào giờ phút này, trong lòng Thái Gia Tuyền lại có quá nhiều cảm giác ngổn ngang, trừ kinh ngạc, không biết còn có mùi vị gì. Nhẹ giọng hỏi: “Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Lâm Phong trong mắt lóe lên ưu thương, ngay sau đó trở nên ôn hòa cười mỉm cười: “Anh xin sang bên này làm đề tài, sáng sớm hôm nay trình diện. Thế nào? Có vui không?”

Thái Gia Tuyền một hồi kinh hoảng, đúng vậy, là kinh hoảng mà không phải vui mừng, cô một chút cảm giác vui mừng cũng không có.”À, bệnh viện Berlin không phải tốt hơn sao?”

“Nhưng là nơi đó không có em.” Lâm Phong không thêm để ý chút nào câu nói của mình nghe thật buồn nôn.

“ . . . Em nên lên rồi.” Thái Gia Tuyền nói xong, cúi đầu bước nhanh đi vào phía trong.

“Vừa đúng, ở cùng tầng đấy.” Lâm Phong đi theo cô cùng bước vào thang máy, hẳn nói không sai, cả khoa tim mạch đều ở tầng 11.

Thái Gia Tuyền nhìn Lâm Phong bên cạnh, trong lòng cảm thấy không vui, có chút buồn bực. Cô cũng không rõ buồn bực này là do Lâm Phong xuất hiện có thể khiến quan hệ của cô cùng Hạ Cẩm Hiên trở nên rối rắm, hay là bởi vì mình cùng Hạ Cẩm Hiên bắt đầu tìm hiểu sẽ khiến Lâm Phong đau lòng. Bực mình liếc Lâm Phong một cái, trong lòng có loại cảm giác khiến cho khó xử.

Định tránh không ọi người để ý, khi cửa thang máy mở ra, hai người một trước, một sau bước vào phòng họp. Theo lệ thường, mỗi tuần buổi sáng, khoa tim mạch toàn bộ các sinh viên và đồng nghiệp sẽ đến sớm nửa giờ, cùng họp giao ban (ngày sáng thứ 2 nào mẹ mình cũng họp nên mình biết).

Mà nội, ngoại hai khoa cho tới giờ đều là không phân biệt (này không rõ lắm như ở nước mình thì phân rõ lắm), mọi người trong công việc chắc chắn sẽ cần trao đổi học hỏi lẫn nhau (ai chà ít liên quan lắm có gì cần học cũng không trực tiếp học hỏi như thế mà phải mời hội chẩn lên lịch hẹn ngày và chỉ định tên bs thôi vì 1 khoa cả trăm bs chỗ đâu và thời gian đâu mà họp thể chứ ...và ai rảnh mà tuần nào cũng họp thể này...Đây mới là thực tế...he he...ta biết vì từng đi làm trong bv cũng tương đối coi là lớn), chỉ có điều nhân viên khoa ngoại thường ở nội trú (cái này thì có nhưng ai đi nội trú thôi đi 2 năm về thành thạc sĩ nhưng thời gian đó ko được về nhà dù nhà gần, chứ thường thì có bs trực mà), còn nhân viên khoa nội thì khi cần mới đến phòng khám bệnh, tuy vậy nhưng không phải là tuyệt đối.

Thực ra vài năm gần đây khi Lâm Phong còn chưa tìm ra mục tiêu mới của cuộc sống thì khám và tiếp xúc nhiều với bệnh nhân khiến anh không còn than trời trách đất mà từ từ lấy lại tự tin. Về y học hẳn luôn có khả năng thiên phú, nghiên cứu giải phẫu bệnh lý cũng đạt được thành tựu không nhỏ.

.

Cuộc họp kết thúc sớm, sau khi nghe các Bác sĩ ký cựu trong khoa giới thiệu về Lâm Phong với một loạt lời khen, Thái Gia Tuyền cũng thực sự sợ ngây người, học trưởng này về y học là một tài năng khiến người ta kinh ngạc.

“Tiểu Tuyền.” Sau khi họp xong, bọn họ tách ra, Lâm Phong gọi lại Thái Gia Tuyền: “Buổi trưa chờ anh rồi cùng đi ăn, anh đối với nơi này không quen, mới vừa rồi lẽ tân chỉ anh cần tin nhưng có thể không tìm được.”

“À.” Thái Gia Tuyền trả lời một tiếng, đưa mắt nhìn Lâm Phong đang đi về phía khoa nội, cho đến khi thật xa nhìn không thấy nữa, mới yên lặng xoay người đi đến khu nội trú. Trong lòng vẫn không biết có nên nói với Hạ Cẩm Hiên không đây?

Chương 82: Hẹn cùng Lâm Phong

“Tiểu Tuyền, hôm nay bữa khoa nói muốn mở tiệc hoan nghênh để giao lưu cho anh, em sẽ đến chứ?” Buổi trưa ở trong phòng ăn, Lâm Phong với vẻ mong đợi hỏi Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền đang vui đầu ăn cơm, trong miệng cắn một miếng thịt chân giò nướng say sưa ngon lành nhai, nghe được câu hỏi, ngẩng đầu lên, muốn nói chuyện lại ngại vì miệng đầy thức ăn, chỉ có thể vội vàng dùng sức nuốt xuống.

“Ha ha, em chính là cái bộ dáng này, từ từ ăn hết rồi nói, gấp gấp như vậy làm gì?” Lâm Phong nhìn cô dáng vẻ khả ái, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô.

Động tác thân mật này lúc trước rất thường, nhưng bây giờ hai người quan hệ lúng túng, khiến cho động tác này trở nên đặc biệt đột ngột.

Thái Gia Tuyền rút đầu lại, trốn thoát bàn tay kia của hắn, Lâm Phong thấy thế ánh mắt tối lại, thở dài bất đắc dĩ một tiếng: “Tiểu Tuyền, em thật sự không chịu tha thứ cho anh sao?”

“Không có, em không có trách anh!” Thái Gia Tuyền lắc đầu giải thích, nhìn thấy ánh mắt thương cảm của hắn, hắn là có chút không đành lòng, không đợi Lâm Phong nói gì, vội nói tiếp: “Ha ha, buổi tối anh có tiệc hoan nghênh và giao lưu, tại sao có thể thiếu em đây?”

Lâm Phong ngăn người, cười thâm, cũng bắt chước đổi đề tài khác: “Đúng vậy, nếu không ngay cả một người quen cũng không có anh sẽ rất lúng túng.”

Thái Gia Tuyền mỉm cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, trong lòng lại rối rắm Hạ Cẩm Hiên buổi sáng nói câu kia “Buổi tối anh muốn ăn thịt bò!” . Bất đắc dĩ rồi rắm hết nửa ngày, không thể làm gì khác hơn là quyết định lát nữa Hướng Lão Bản đại nhân xin nghỉ. Trong lòng bất giác một chút đau lòng, dù sao mình ở bệnh viện thực tập tới nay, mỗi ngày buổi trưa đều ở đây ăn cơm căn tin, đã thật lâu không có vì Hạ Cẩm Hiên đã làm cơm trưa rồi, hại hắn mỗi ngày buổi trưa ở trường ăn “món tây”, hiện tại liên cơm tối cũng lại đổ thừa có việc, thật sự thật xin lỗi “Tiền lương” 300 Euro kia.

.

Buổi chiều sửa sang lại lịch xoay vòng trực, Thái Gia Tuyền lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Cẩm Hiên.

“Hiên. . .” Thái Gia Tuyền nhẹ giọng nói trong điện thoại, trầm tĩnh một lát trong lòng đang sắp xếp lời nói, nhưng không đợi mở miệng, liền nghe điện thoại bên kia truyền đến tiếng Hạ Cẩm Hiên có chút mệt mỏi: “Tuyền, anh hôm nay buổi tối có thể không về nhà ăn cơm, có vài nghiên cứu báo cáo muốn cùng bạn học sửa lại, sáng sớm ngày mai sẽ phải xong, cho nên có thể sẽ về rất khuya.”

Thái Gia Tuyền như được đại xá, vốn là chuẩn bị nói cho hắn biết tối nay có liên hoan, không thể về nhà làm cơm tối, hiện tại hình như không cần, chỉ cần ăn uống xong không thể chậm trễ, có thể sẽ về nhà trước hắn.

“A, vậy cũng tốt, em ngày mai sẽ làm thịt bò cho anh.”

“Ừ, anh thích em làm cà chua sốt thịt bò ~” Hạ Cẩm Hiên bổ sung: “Nhớ mua cà chua.”

“Biết rồi, buổi tối lái xe cẩn thận một chút.” Thái Gia Tuyền nói, cực kỳ giống vợ đối với chồng dạn dò, điều này làm cho trái tim Hạ Cẩm Hiên ấm áp, vui vẻ ừ một tiếng, hài lòng cúp điện thoại.

Sau khi xong việc, Thái Gia Tuyền thay xong quần áo mới từ phòng thay quần áo ra ngoài, đã nhìn thấy Lâm Phong chờ ở cửa.

Lâm Phong cười nói: “Hôm nay chỉ có thể mượn dùng xe của tổ trưởng, hắn tối nay có việc, không thể cùng đi cùng chúng ta, nên bồi thường, mượn cái xe.”

“Ha ha, anh là người đầu mượn được của tên mặt đen bao công đó, xem ra anh được đối xử không giống với cảm giác ban đầu ~” Thái Gia Tuyền trêu ghẹo nói.

“Không có biện pháp, anh không có xe, cuối tuần này dẫn anh đi mua một chiếc thôi.” Lâm Phong mong đợi nhìn Thái Gia Tuyền nói.

“Tốt ~ mua Volkswagen Beetle ~” Thái Gia Tuyền vui vẻ cười, nhớ trước kia, cô mỗi lần ở trên đường thấy tạo hình đáng yêu Volkswagen Beetle, sẽ hướng về phía Lâm Phong cực kì hưng phấn mà nói “đầu đá, mau xem, nó thật đáng yêu a ~”

Lâm Phong chế nhạo nhìn cô nói: “Đúng là không thể thay đổi được tầm nhìn!”

Thái Gia Tuyền nhũu lỗ mũi làm mặt quỷ, vui vẻ đi tới bãi đậu xe. Lâm Phong im lặng theo sát ở phía sau, nhìn bóng lưng cô sôi nổi, giống như hình ảnh hần quen thuộc tiểu Tuyền đã quay trở lại. (akinomi: ta ghét chị này không rõ ràng)

43. Chương 83-84

Chương 83: Uống nhiều quá

Các bác sĩ của cả bảy khoa trừ khoảng chừng hơn mười người, ở lại giữ bệnh viện, ăn xong cơm tối, náo nhiệt cùng kéo nhau đi tăng tiếp theo —— quây rượu.

“Em. . . Em phải về nhà sớm một chút, mọi người cứ ở lại chơi vui vẻ.” Thái Gia Tuyền xin lỗi đối với mọi người mỉm cười.

Ai ngờ một câu nói, khiến mọi người đều trách: “Như vậy sao được? Vốn là chỉ còn lại 4 mỹ nữ, em về, chúng ta càng thêm nam nữ không đều rồi!” “Chính là, em mỗi lần đều vừa tan sở vội vàng trở về nhà, rất ít cùng chúng tôi tham gia hoạt động đó.”

“Cùng đi chứ, Thái.”

Thái Gia Tuyền nhìn về phía Lâm Phong cầu cứu, dù sao hôm nay hần nhân vật chủ chốt, nhưng Lâm Phong dùng tiếng Đức nói với cô: “Tối nay anh đưa em về nhà.” Thành công vang lên tiếng hoan hô.

Thái Gia Tuyền nhìn chằm chằm hần, dùng tiếng Trung nhỏ giọng giận trách nói: “Anh bây giờ ở ký túc xá bệnh viện, chúng ta không thuận đường đấy!”

“Không sao, tổ trưởng nói xăng hần sẽ đổ cho ~” Lâm Phong nói xong, cũng không nhìn cô, liền kêu mọi người lên đường.

Thái Gia Tuyền nổi giận, chỉ có thể đi theo đám bọn hần đi quây rượu, trong lòng âm thầm lo lắng, Hạ Cẩm Hiền có thể hay không về nhà sớm hơn so với cô?

.

“Thầy thuốc Lâm, hoan nghênh người đến bệnh viện chúng ta.” Có người hướng Lâm Phong nâng chén nói. Người Đức dùng tiếng Trung rất có quy luật, mọi người chúc mừng tới chúc mừng đi, cũng liền mấy câu đơn giản “Hoan nghênh anh” “Tôi tên là ...” “anh mạnh khỏe” ... Lời xã giao.

“Tôi thay hần Uống....uống...ng!” Thái Gia Tuyền uy mãnh đứng dậy: “Hần còn phải lái xe đưa tôi về nhà đấy.” Vừa nói chộp lấy trong tay ly bia của đối phương, vài hớp uống cạn tới đáy.

Cứ như vậy, sau một khoảng thời gian, đã uống hết một chai bia và vài ly Vodka.

Lâm Phong lo lắng nhìn cô: “Tiểu Tuyền, uống hai hớp là được.” Đưa tay muốn đi giành cái ly của cô.

“Anh đừng xía vào việc của em! em không cần anh lo!” Thái Gia Tuyền lớn tiếng la hét, nói bằng tiếng Trung, tất cả mọi người nghe không hiểu và lại ngay lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, cũng không có chú ý, đến bên này.

“Tiểu Tuyền?” Lâm Phong sửng sốt một chút, sau đó cười khỏ mà lắc lắc đầu: “Tư lượng của em thật đúng là kém!”

“Lâm Phong! Anh là trên đời này là người khốn kiếp nhất!” Thái Gia Tuyền tựa vào trên ghế sa lon, lẩm bầm lẩm bầm.

“Phải, anh là khốn kiếp, thật xin lỗi tiểu Tuyền.” Biết rõ cô không tỉnh táo, Lâm Phong còn rất nghiêm túc nói xin lỗi.

“Em chờ anh hai năm! Không đúng, là ba năm! Anh nhớ Lưu Mân Kiệt không? Là hội trưởng hội học sinh của chúng ta, hần muốn theo đuổi em hần nói anh không quan tâm em nữa rồi, hần muốn! Nhưng là em không có đáp ứng hần, em còn hung hăng mắng hần ‘ ai nói Lâm Phong không quan tâm em rồi hả ? Hần sẽ trở về tìm em đấy! ’. Ha ha, nhưng là kết quả đây? ! Kết quả ! !” Thái Gia Tuyền không có chút nào hình tượng phát tiết.

“Tiểu Tuyền. . .” Lâm Phong đau lòng nhìn cô, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô .

“Ha ha, em đã không thích anh! em lại còn không cần thích anh nữa rồi !” Thái Gia Tuyền thương tâm càng khóc càng lợi hại. Rốt cuộc thì cũng khiến người bên cạnh chú ý.

“Thầy thuốc Lâm, cô Thái vẫn tốt đó chứ? Cô đang cùng người nói cái gì vậy?” Một người quan tâm hỏi.

“À, không có gì, cô ấy uống nhiều quá, tôi đưa cô trở về trước.” Lâm Phong dùng tiếng Đức giải thích, sau đó cao giọng đối với mọi người nói: “Cáo lỗi với các vị, tôi muốn bác sĩ đưa Thái về trước. Hôm nay cảm ơn các mọi người hoan nghênh biết, ta rất cao hứng, ngày mai gặp.”

Lâm Phong nói xong, đỡ dậy đi ra khỏi Thái Gia Tuyền quầy rượu.

“Em không uống say, tự em có thể tự đi!” Thái Gia Tuyền tránh khỏi tay Lâm Phong, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến bên cạnh xe, tự mình mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Lâm Phong chán nản nhìn tay của mình một chút, trong lòng cảm thấy không vui, dường như đôi tay này đã không còn đủ lực để ôm lấy tiểu nha đầu này. Nếu quay lại lúc trước, hần nhất định không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ngồi ôm lại người ngay chỗ vệt mắt.

“Em ở đâu?” Lên xe, Lâm Phong vừa hỏi địa chỉ Thái Gia Tuyền, vừa loay hoay hướng dẫn đường trên xe. Hamburg hần không quen đường mà Thái Gia Tuyền trước kia chính là kẻ nổi danh dân mù đường, bây giờ còn say như chết, xem ra vật này hiện nay là tương đối có thể tin.

Thái Gia Tuyền tránh ánh mắt nhìn mê mang của hần một chút, sau đó lại tìm kiếm trong túi một hồi, thế nhưng lấy ra tấm áp phích khí đốt thiên nhiên, chỉ vào phía trên địa chỉ nói: “Là chỗ này.” Nói xong cũng không quản vệt mặt kinh ngạc Lâm Phong, gục đầu tiếp tục ngủ đi.

Nhìn tấm áp phích quần áo, Lâm Phong rơi vào trầm tư, bởi vì phía trên viết rõ ràng chủ địa chỉ này tên là—— Hạ Cẩm Hiên.

Chương 84: Tình địch gặp nhau

Mười giờ rưỡi đêm, Hạ Cẩm Hiên đẩy cửa ra, thế nhưng kinh ngạc phát hiện trong nhà tối đen như mực, chẳng lẽ Cún con đã ngủ?

Mở đèn lên, quay đầu nhìn về phía cửa phòng của cô, lại thấy cửa mở. Bình thường buổi tối khi ngủ Thái Gia Tuyền cũng sẽ khóa cửa . Đầu tiên là từ lòng để ý của nữ sinh tự bảo vệ mình, sau lại. . . Đương nhiên vẫn là từ lòng để ý của nữ sinh tự bảo vệ mình, dù sao đã nếm thử sói lang Hạ Cẩm Hiên dữ dội này, về sau muốn càng thêm đề phòng mới phải ~

Hạ Cẩm Hiên trong đầu có thể tưởng tượng thấy các loại không thuần khiết, thậm chí tự luyện nghĩ, Cún con của hần có phải hay không cố ý vì hần để cửa mở. Nhưng thực tế quá tàn khốc, khi hần rón rén đi đến trước cửa thì đương nhiên là thấy được trong phòng trống không.

Lo lắng, dị thường lo lắng! Từ lần muộn về trước Thái Gia Tuyền bị giáo huấn, vẫn luôn về nhà sớm một chút giặt quần áo nấu cơm, một bộ dạng hiền lành lương mẫu, như thế nào trở như vậy còn chưa có trở lại, thế nhưng hơn nữa cũng không có nhấn lại.

Hạ Cẩm Hiền gấp gấp cầm điện thoại gọi cho Thái Gia Tuyền. Rất thành công, cũng không có nghe tiếng nhắc nhở đối phương đã tắt máy. Nhưng là âm thanh “Đô đô” vẫn vang, lại thật lâu không có ai bắt máy. Đang ở thời điểm điện thoại sắp chuyển tới giọng nói nhắc lại, điện thoại rốt cuộc thông.

“Em đang ở đâu? Trễ như thế còn chưa có về nhà.” – Hạ Cẩm Hiền liên tiếp hỏi.

“Ở dưới lầu. . .”

Hạ Cẩm Hiền ngây ngẩn cả người, bởi vì trong điện thoại truyền tới rõ ràng là thanh âm của người đàn ông xa lạ, hơn nữa nói còn là tiếng Trung, hẳn không nhớ rõ cô còn có bạn bè Trung Quốc khác.

“. . . Anh không phải tính toán xuống mang cô ấy lên lầu sao?” – Lâm Phong dừng một hồi, nói.

“Anh chờ một chút, tôi lập tức xuống ngay.” – Hạ Cẩm Hiền cúp điện thoại, thật ra thì người đã sớm trong thang máy rồi.

Lâm Phong xuống xe, đi vòng qua bên kia, kéo ra cửa xe ghế trước, giúp Thái Gia Tuyền cởi dây nịt an toàn ra. Mà lúc này Thái Gia Tuyền đã quá say, đang ngủ say, khê lật người, cả người liền rơi vào trong ngực hắn. Lâm Phong hơi sững sờ, chớp mũi truyền đến mùi thơm ngát đặc hữu của cô, không tự chủ được thuận thể đưa tay nắm ở vai cô.

Cảm nhận nguồn nhiệt ấm áp, Thái Gia Tuyền hừ nhẹ một tiếng, hướng trong ngực Lâm Phong cọ xát, rất không có hình tượng tiếp tục thở to ngủ .

Lâm Phong cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của cô, mặt không khỏi lộ ra mỉm cười cứng chiều. Năm đó hai người đang hẹn hò trong phòng tự học không có người, Thái Gia Tuyền cũng sẽ như vậy dựa vào hắn ngủ ngon.

“Chuyện gì xảy ra?” – Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm âm trầm của Hạ Cẩm Hiền, Lâm Phong nhú nhú mày, quay đầu lại.

Chỉ thấy Hạ Cẩm Hiền liền đứng một chỗ ở trước phía trước cách xe một mét, cặp mắt cùng với mắt ưng giống nhau đang gắt gao nhìn mình chằm chằm người trong ngực nhi. Một người đàn ông anh tuấn —— đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Phong đối với Hạ Cẩm Hiền. Vậy mà toàn thân hắn tản mát ra khí lạnh, làm Lâm Phong trong lòng trầm xuống: hắn đang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, lửa giận này cũng hiển nhiên là vì người trong ngực của mình, chẳng lẽ đúng như Lâm Nhã Khiết nói, hắn là vị hôn phu của cô? Chưa xót trong lòng lần nữa đánh tới, Lâm Phong suýt nữa đau lòng chống đỡ không nổi.

“Cô ấy uống nhiều quá, tôi đưa cô ấy về.” – Lâm Phong không có nhìn lại hắn, mà là dịu dàng nhìn chăm chú vào Thái Gia Tuyền trong ngực.

Hạ Cẩm Hiền ảo não hít một hơi thật sâu, đi lên trước , không quá thân thiện đem Lâm Phong lần qua một bên, đưa tay đem Thái Gia Tuyền bế lên. “Cám ơn.” – Đơn giản quảng cho Lâm Phong hai chữ, liền sải bước đi lên nhà trọ.

Lâm Phong sững sờ một chút, cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là theo bản năng vội vàng bước nhanh đi theo.

Hạ Cẩm Hiền dừng bước lại nhìn hắn, mặc dù không nói gì, nhưng cả tư thái thể hiện muốn đuổi khách.

Lâm Phong nội tâm biệt cực kì khó chịu, lúng túng ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có gì, tôi chỉ là lo lắng cô ấy tỉnh lại sẽ nhức đầu.”

“Loại chuyện như vậy không cần tới anh quan tâm —— Lâm Phong!” Hạ Cẩm Hiền bình thản nói.

Lâm Phong lấy làm kinh hãi, rất là không hiểu vì sao hắn sẽ nhận biết mình. Khổ sở cười cười: “Vậy làm phiền anh —— Hạ Cẩm Hiền.” – Đối mặt Hạ Cẩm Hiền dễ dàng có thể cho nhân tạo thành cảm giác bị áp bức cùng phục tùng, hắn tuy khó miễn có chút chột dạ, nhưng ngoài mặt cũng không chịu yếu thế.

Hạ Cẩm Hiền ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Lâm Phong nhìn một hồi lâu, cuối cùng nói cái gì cũng không nói, xoay người vào thang máy vừa lúc thang máy lâu một dừng.

44. Chương 85-86

Chương 85: Hạ Cẩm Hiên tỏ tình(sửa đổi)

Về đến nhà Hạ Cẩm Hiên cơ hồ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp ôm Thái Gia Tuyền vào gian phòng của mình. Trong bồn tắm pha xong nước nóng, có chút thô lỗ đem Thái Gia Tuyền đang ngủ mê man lột sạch trần trụi, ném vào trong nước nóng.

“A!” – Thái Gia Tuyền giật mình một cái, đột nhiên có sự xuất hiện nước nóng nên bị thức tỉnh hoàn toàn, sương mù mắt to nháy mắt nha nháy mắt , thật vất vả tập trung đến trên người của Hạ Cẩm Hiên.

“Đã tỉnh rồi hả ?” – Giọng của Hạ Cẩm Hiên có chút không tự nhiên, nhưng thần kinh Thái Gia Tuyền không ổn định căn bản không có phát hiện.

“Ừ.” – Nhẹ nhàng lên tiếng, Thái Gia Tuyền cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra mình xx nằm ở trong bồn tắm, sững sốt thật lâu, nghiêng đầu nhìn Hạ Cẩm Hiên giận trách, nói: “Anh đem em cởi hết lúc nào? !”

“Em có can đảm để hỏi anh? !” Hạ Cẩm Hiên cười lạnh nhìn cô: “Một cô gái say thành cái dạng kia, bị người khác cởi hết cũng không biết lúc nào!”

Thái Gia Tuyền rút cổ một cái, lúng túng nhìn hắn, ở một hồi, mới nho nhỏ nói thầm nói: “Dù sao anh đều không phải là lần đầu tiên nhìn, có quan hệ gì.”

Hạ Cẩm Hiên cảm giác mình quả thật đều muốn bạo khởi, rống to: “Nếu như mà anh nói cho em biết không phải là anh làm đây? !”

Nghe nói như thế, Thái Gia Tuyền không khỏi run run một hồi, không phải hắn? Vậy là ai? Sẽ không đụng phải tên háo sắc đi?

“Biết sợ? !” – Hạ Cẩm Hiên lấy lại bình tĩnh, thấy đáng vẻ cô hoảng sợ đáng yêu, lại không đành lòng trách cứ nữa, giọng nói tự nhiên cũng mềm nhũn ra.

“Không thể nào.” – Thái Gia Tuyền lẩm bẩm nói: “Em nhớ được Lâm Phong lái xe đưa em trở về, anh ấy không thể nào làm chuyện như vậy .” – Hiên nhiên vẫn còn rối rắm rốt cuộc người nào cởi y phục của cô. Chân mày chau lại ở chung một chỗ, miệng chu, khuôn mặt nhỏ nhắn thậm chí có chút hồng không tự nhiên.

Hạ Cẩm Hiên vốn là mềm lòng, lúc này càng lại nổi trận lôi đình: “Không thể nào? Hừ, trừ phi anh ta không phải đàn ông!”

“Anh ấy. Tóm lại chính là không thể nào!” – Thái Gia Tuyền ngụy biện , đối với nhân phẩm của Lâm Phong, cô còn là tin tưởng vô điều kiện.

“Vậy anh ta tại sao muốn theo đuổi em!” – Hạ Cẩm Hiên nghiêm nghị mà hỏi.

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, không sức lực mà nói: “Bởi vì anh ấy yêu thích em.”

“Thích liền nhất định phải đuổi tới tay sao?” – Hạ Cẩm Hiên xx dường như hỏi.

“Dĩ nhiên, thích sẽ phải ở chung một chỗ!” – Thái Gia Tuyền không khỏi phần khích thật nhiều.

“Em cho là như vậy sao? Anh không cảm thấy vậy!” – Hạ Cẩm Hiên phản bác: “Yêu một người cũng không nhất định muốn cùng đối phương ở chung một chỗ, chỉ cần biết rằng cô ấy hạnh phúc, như thế đủ rồi!”

“. , này cùng chuyện này có quan hệ gì!” – Thái Gia Tuyền tựa hồ cũng cảm thấy có đạo lý, nhưng mà vẫn phải không chịu thua.

“Nói rõ anh ta nghĩ muốn em, là cái chủng loại đàn ông muốn có phụ nữ cái kia... Muốn!” – Hạ Cẩm Hiên nói.

Thái Gia Tuyền không thể tin mở to hai mắt nhìn chăm chăm hấn, hồi lâu cúi đầu dằng dặc nói: “Anh đừng nói lung tung, anh ấy muốn thật muốn muốn, em. . . Em đã sớm cho anh ấy rồi.”

Hạ Cẩm Hiên giật mình, nhìn cô chăm chăm hồi lâu sau, không nói được lời nào xoay người rời đi khỏi phòng tắm.

Thái Gia Tuyền trong bồn tắm thả thờ một hồi lâu, cho đến nước có một chút lạnh cả người, mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng lau khô thân thể, bọc khăn tắm lớn của Hạ Cẩm Hiên ra khỏi phòng tắm.

Mới vừa ra tới, đã nghe đến một mùi thuốc lá nồng đậm, Thái Gia Tuyền nhíu mày một cái, phát hiện Hạ Cẩm Hiên cứ nhiên nằm ở trên giường, ngón tay thon dài đang kẹp một điếu thuốc lá, lúc đang hút thuốc có vẻ có chút chán chường, lại làm cho người ta nhất thời không rời ánh mắt đi được.

“Hiên, anh chưa bao giờ hút thuốc lá” – Thái Gia Tuyền sợ hãi mà hỏi.

“Em còn thương anh ta sao?” – Hạ Cẩm Hiên không có trực tiếp trả lời, cũng không có nhìn cô, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà hồi, thanh âm tái nhợt mà khàn khàn.

Thái Gia Tuyền cảm giác lòng của mình không khỏi đau một cái, lại cái gì cũng nói không ra được. Cô vẫn không muốn lo lắng cái vấn đề này, cô không biết mình là không phải còn thích Lâm Phong, lại càng không rõ ràng mình đối với Hạ Cẩm Hiên không muốn xa rời rốt cuộc bao sâu.

“Không biết sao?” – Hạ Cẩm Hiên tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của cô. “Vậy thì suy nghĩ thật tốt đi, anh chờ câu trả lời của em.” – Vừa nói vừa tiêu diệt hết tàn thuốc đứng lên, đi tới bên cạnh Thái Gia Tuyền, đưa tay nhẹ nhàng ôm cô xx, đem lấy cô đầu nhu vào hõm vai mình.

Thái Gia Tuyền thuận theo dựa vào hấn, đang chuẩn bị nói chút gì đó, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nỉ non của Hạ Cẩm Hiên như có như không: “Nhưng là, Tuyền, anh yêu em.”

Thái Gia Tuyền mơ màng không biết mình làm thế nào chính mình có thể trở lại gian phòng, có lẽ là uống nhiều rượu rồi, cô có loại cảm giác mơ hồ đập ở trên bông. Giống như vật rơi tự do ngã xuống giường, kéo chân qua đắp ở trên người, trong đầu lại tràn đầy tất cả đều là một câu kia “Tuyền, anh yêu em.” . Trong lòng ngọt ngào, cũng không biết trải qua bao lâu, Thái Gia Tuyền rốt cuộc mang theo mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Chương 86: Giải phẫu khẩn cấp (sửa đổi)

85, 86 lưỡng chương có chút điều chỉnh nhỏ, thân môn có thể đi trở về nhìn lại một cái hắc ~~

Không biết vì sao, mấy ngày gần đây tiểu Tuyền có chút tránh né mình, thậm chí dùng mọi cách tránh cùng hấn tiếp xúc. Cho dù phải gặp để hội chẩn bệnh cùng nhau, cô cũng chỉ giống một người đồng nghiệp, thậm chí dùng tiếng Đức trao đổi cùng mình, Lâm Phong rất bất đắc dĩ.

Mỗi bữa ăn trưa tại căn tin, Thái Gia Tuyền ăn cùng bạn học nữ, để Lâm Phong qua một bên, những thứ này Lâm Phong cũng có thể chịu được. Nhưng hấn chịu không nổi nhất , là ở mỗi ngày tan sở thì nhìn thấy Thái Gia Tuyền vui vẻ chạy đến bên chiếc Cadillac đậu ở cửa. Nhưng mà hấn có thể làm gì đây? Chỉ có thể âm thầm đau lòng, không thể ép cô, chỉ có thể lặng lẽ để ý tâm tình của cô.

Hôm nay, Thái Gia Tuyền đang ăn trái cây tại phòng nghỉ ngơi, đột nhiên điện thoại vang lên: “Xin mời Thái Gia Tuyền cùng ba kỹ thuật viên gây mê khác đến phòng phẫu thuật tầng 7 gấp, có ca mổ khẩn cấp. Nhắc lại mời Thái Gia Tuyền cùng ba kỹ thuật viên gây mê khác đến phòng mổ ở lầu 7 khẩn cấp, có ca mổ khẩn cấp. Nhận tin xin trả lời.”

Thái Gia Tuyền giật mình một cái đứng lên vừa chạy ra ngoài vừa trả lời điện thoại: “Nhận được, tôi sẽ đi” . Cô mới ra cửa đã gặp Lâm Phong cùng hộ lý đẩy giường bệnh, nhanh đến phòng giải phẫu.

“Có việc gì?” Thái Gia Tuyền đuổi theo bọn họ, vội vàng hỏi.

“Bệnh cấp cứu, khi đến khoa nội tim của bệnh nhân cũng đã rất tệ ngay sau đó huyết áp giảm, chẩn đoán sơ bộ là do vỡ mạch máu cần mổ cấp cứu để cầm máu.” Lâm Phong nói.

Câu trả lời của hắn đã rất rõ ràng, Thái Gia Tuyền cũng không nói thêm gì nữa, hai người cùng vào phòng sát trùng, nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật—— mặc áo đội nón của phẫu thuật viên, đeo bao tay, khẩu trang, cùng với một loạt chuẩn bị khử trùng, động tác nhanh chóng mà chính xác, nếu như có người quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện động tác của hai người rất nhịp nhàng mà thống nhất.

Hai người đều có chút nhọc nhằn, liếc nhau một cái, Thái Gia Tuyền yên lặng cúi đầu, Lâm Phong còn lại thì cười khổ sở một tiếng. Bọn họ làm sao có thể quên, toàn bộ động tác này đều do Lâm Phong dạy cho cô, mà với Thái Gia Tuyền ngay cả Lâm Phong có thói quen đặc biệt cô cũng rõ. Đến khi hộ lý sau lưng buộc lại lưng áo giải phẫu cho cả hai xong, Thái Gia Tuyền bước trước vào phòng giải phẫu.

Thuốc mê đã có tác dụng, bụng bệnh nhân đã được điều dưỡng phòng mổ khử trùng, chỉ chờ bác sĩ mổ chính cầm dao mổ. Mà Thái Gia Tuyền bởi vì là thực tập sinh, không có tư cách đảm nhiệm bác sĩ mổ chính.

Nhưng mà bây giờ tình huống đột xuất, bởi vì Hamburg mới vừa xảy vụ tai nạn xe cộ lớn, xe cứu thương đưa tới số bệnh nhân ngoại khoa, chỉ có thể điều động bác sĩ tạm thời chỉ viện, chỉ có thể kéo dài quá nửa giờ sau sơ cứu. Mà huyết áp bệnh nhân đã giảm xuống đến mức độ nguy hiểm. Cho nên bộ phận điều phối không thể làm gì khác hơn là thông báo cho bác sĩ Thái Gia Tuyền trở thành bác sĩ mổ chính xử trí bệnh nhân.

Thái Gia Tuyền mặc dù đang trong kỳ thực tập kỳ đã từng tham gia những ca tiểu phẫu, nhưng đều có sự chỉ đạo của bác sĩ hướng dẫn, lần đầu tiên cô tự mình thực hiện một ca mổ. Giống như nhìn thấu nỗi bất an của cô, Lâm Phong nói: “Đừng sợ, em có thể làm được.”

Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên, cảm động gật đầu một cái, nhận lấy điều dưỡng cấp mổ đưa dao mổ.

“Mổ ổ bụng xem tình trạng bên trong trước, chuẩn bị lượng máu lớn” Lâm Phong nhắc nhở.

“Ừ.” Thái Gia Tuyền đồng ý rồi ấn dao rạch một đường.

Thế nhưng tình huống thực sự khiến người ta hoảng sợ, sau khi rạch bụng ra áp lực trong ổ bụng giảm làm ứ chảy ngay một ồ ạt hơn, Vốn dĩ vỡ mạch máu mất máu nhiều, nay chỉ trong nháy mắt bệnh nhân mất hơn 2/3 máu khiến huyết áp bằng không tìm cũng ngừng đập.

Thái Gia Tuyền hoảng sợ, mất máu nghiêm trọng như thế cộng thêm tìm ngừng đập, bệnh nhân có thể không thể cứu được nữa. Nghĩ tới đây, tay của cô hắn là có chút hơi run.

“Không được từ bỏ.” Lâm Phong nghiêm túc nói, quay đầu dùng tiếng Đức ra lệnh điều dưỡng cấp mổ: “tiếp tục truyền máu, dùng hết sức khôi phục lại nhịp tim.”(chà tình huống này phải mở lồng ngực xoa bóp tim chứ, cộng thêm bóp bóng cung cấp oxi cho não, thiếu oxi 3-5 phút não chết thì coi như hết)Nói xong, đưa tay bắt đầu tìm kiếm chỗ mạch máu vỡ .

Thái Gia Tuyền lấy lại bình tĩnh, cũng bắt đầu cùng nhau tìm kiếm vết rách, một phút đã qua, hai phút đã qua, mười phút đã qua. , bọn họ đang chạy đua cùng Tử Thần, phải lập tức tìm được cái này chỗ vỡ, nếu không bệnh nhân thật không thể cứu.

“Tìm được, ở chỗ này!” Lâm Phong trầm giọng nói, bởi vì vị trí vết rách đặc thù, căn bản không cách nào dùng kim cầm máu, Lâm Phong chỉ có thể dùng sức nắm được nó. Chỉ chốc lát tim của bệnh nhân của đập trở lại(cái này càng sai, nếu đã ngừng đập thì không thể đập lại chỉ vì truyền máu, phải xoa bóp tim, hoặc kích điện...), huyết áp cũng bắt đầu tăng trở lại, mặc dù rất yếu ớt, nhưng ít ra cũng đã khôi phục.

Thái Gia Tuyền thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười. Vội vàng thay Lâm Phong nắm lấy chỗ rách, cô biết, lực nắm của hắn căn bản không kiên trì được lâu.

Lâm Phong quan sát một cái số liệu ghi trên máy, lại quan sát một cái lượng máu trong ổ bụng bệnh nhân, chẳng những không có cảm thấy vui ngược lại, chân mày nhíu càng nhiều hơn.”Còn chỗ xuất huyết khác!”

“Cái gì ! ?” Thái Gia Tuyền nóng nảy”Mau, tìm thêm đi!”

Không cần cô nói, Lâm Phong đã lại bắt đầu cẩn thận tìm tòi, lần này tương đối thuận lợi, Lâm Phong không hổ là kinh nghiệm phong phú, rất nhanh tìm đến vết rách thứ hai.”Gặp quỷ!” Lâm Phong khẽ nguyên rửa một tiếng, thử nhiều lần, đều vô pháp dùng cầm máu kim thuận lợi ngừng này thứ hai nơi buột miệng máu, chỉ đành chịu lại dùng tay nắm lấy.

“Lily, giúp bác sĩ Lâm cầm chỗ đó.” Thái Gia Tuyền hướng một bên điều dưỡng chỉ thị nói: “Tay của hắn không giữ được lâu.”

Điều dưỡng nhỏ run rẩy làm theo, lại nhìn Thái Gia Tuyền với vẻ mặt nhờ giúp.

Thái Gia Tuyền bắt đầu mỉm cười với cô: “Kiên nhẫn chờ chút, lát nữa có bác sĩ mạch máu đến sẽ làm việc còn lại.(chà thể thì bn này chết chắc)

Cứ như vậy, Thái Gia Tuyền cùng điều dưỡng nhỏ tuổi kiên trì hơn 10 sau, rốt cuộc đồng nghiệp chuyên gia về mạch máu ngoại khoa cũng đã đến. Khi vị này bác sĩ mổ chính quan sát qua bệnh tình, cùng với hai người có chút buồn cười nắm mạch máu không dám có một cử động nhỏ nào, mặt không thể tin nhìn Thái Gia Tuyền, nói: “cô làm thế nào, lại có thể giữ được mạng của hắn, quả là kỳ diệu! Mạch máu vỡ đến mức này, bình thường sẽ bó tay.”

Thái Gia Tuyền sững sờ một chút, mỉm cười, giải thích: “là bác sĩ Lâm, anh ấy nói với tôi không nên từ bỏ, anh ấy còn rất nhanh tìm ra hai nơi bị vỡ động mạch”

.....

Phẫu thuật lúc sau rất thuận lợi, bệnh nhân rất nhanh thoát khỏi nguy hiểm. Lâm Phong cũng vì vậy bị vị đồng nghiệp quần quýt lấy hỏi lung tung với dáng vẻ hâm mộ coi anh như thần tượng(cái này hơi quá bị thương ở tay dù là thiên tài cảm giác cũng mất làm sao mà có thể có phong độ kia). Thái Gia Tuyền yên lặng rời khỏi.

Lặng lẽ tựa phía ngoài phòng giải phẫu, Thái Gia Tuyền trong lòng không hề cảm thấy vui, cô nhìn thấy thủ thuật của Lâm Phong lúc trước tài hoa hơn người, vì vậy mà tới tạo thành đối lập rõ rệt, là hắn bởi vì cánh tay không có lực mà chịu uất ức. Bây giờ mặc dù rằng anh ta cũng rất vừa lòng với hiện tại, nhưng vẫn tự nhiên cảm thấy đau lòng.

Khê thở dài một hơi, thì ra vài ngày nay đã cố không nhìn đến hắn anh ấy nhưng cuối cùng vẫn phải nhìn.

45. Chương 87-88

Chương 87: Anh mà học lãng mạn?

Ngày hôm nay hết giờ làm, Thái Gia Tuyền mới ngồi lên xe xong, Hạ Cẩm Hiên liền phát giác cô có cái gì không đúng.”Thế nào?” – Khởi động xe từ từ chạy trên đường, Hạ Cẩm Hiên tựa như lơ đãng hỏi.

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn phía trước, không trả lời, Hạ Cẩm Hiên cũng không có hỏi nữa, hai người cứ an tĩnh như vậy một đường trở về nhà.

Mới vừa vào cửa nhà, Thái Gia Tuyền liền bị Hạ Cẩm Hiên vào cửa ở phía sau bắt lại, cúi người hôn lên môi của cô, hai cánh tay ôm cô thật chặt, tựa hồ muốn đem cô nhu vào bộ ngực mình. Thái Gia Tuyền sững sờ một hồi, sau đó nhắm mắt lại, dịu dàng đáp lại nụ hôn của hắn. Khi hắn dịu dàng trước mặt, cô luôn là không rảnh mà bận tâm cái khác nữa.

“Cún con, hứa với anh, có tâm sự không được gạt anh, được không?” – Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng buông cô ra, giọng nói không để phát giác mang theo đau lòng.

Thái Gia Tuyền thật sâu nhìn hắn, đưa tay xoa lấy gương mặt anh tuấn đẹp trai của hắn, mỉm cười nói: “Được, vậy là anh cũng không được lừa gạt em đây?”

“Nhưng anh chưa từng có lừa gạt em cái gì.” – Hạ Cẩm Hiên kiên định nói.

” Cái kia trong nhà chính là cái gì?” – Thái Gia Tuyền buồn cười nhìn của hắn, chỉ chỉ sau lưng. Mới vừa vào nhà, cô đã hít được hương thơm của hoa hồng, khứu giác cô rất phù hợp với con vật cảm tình của cô.

Hạ Cẩm Hiên ngẩng đầu nhìn trong phòng, ngay sau đó cong cong khóe miệng, học bộ dạng Thái Gia Tuyền, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đặc ý nói: “Hôm nay là sinh nhật của anh, dĩ nhiên đây là tiếp theo. Quan trọng nhất là, anh đã thuận lợi tốt nghiệp chuyên ngành cơ giới học.”

Thái Gia Tuyền hai mắt vụt sáng lên hưng phấn nhìn hẳn: “Thật? Thật tốt quá! Chúc mừng anh! ! Còn có sinh nhật vui vẻ! ~” – vừa nói vừa nghiêm mặt khổ nói: “Nhưng là anh không nói sớm, em đều không có chuẩn bị quà tặng.”

“Em chính là quà tặng tốt nhất ~” – Hạ Cẩm Hiên mang theo giọng mũi, mập mờ chôn ở trên cổ cô, làm chuyện xấu hà hơi nóng.

Thái Gia Tuyền bị khí nóng ngứa phải rụt cổ: “Ha ha, tốt lắm á..., cho em xem xem anh chuẩn bị cái gì.” – Vừa nói vừa đẩy hẳn ra, rồi đi về phía phòng ăn.

Hạ Cẩm Hiên đi theo ở sau lưng cô, ánh mắt cứng chiều thủy chung chưa từng rời đi bóng dáng của cô.

Trong nháy mắt đèn phòng ăn sáng lên, Thái Gia Tuyền quả thật không thể tin được ánh mắt của chính mình, cả bàn ăn cũng bị bao vây ở trong biển hoa hồng, mà trên bàn bày đầy thức ăn ngon càng thêm tinh xảo, rất nhiều món Thái Gia Tuyền đều chưa thấy qua. Hương thơm của thức ăn hòa lẫn mùi hoa hồng thơm ngát, khứu giác cùng thị giác mãnh liệt bị đánh thẳng vào khiến Thái Gia Tuyền hưng phấn không tả được.

“Tiểu Hiên hiên, thật là lãng mạn nha ~” – Thái Gia Tuyền tựa như làm nũng kêu nick name của hẳn, quay đầu lại cười duyên nhìn hẳn.

Hạ Cẩm Hiên nhìn thấy người mỉm cười rực rỡ đối với mình đến si ngốc đứng ở trong bụi hoa, bất giác có chút lảng lảng, nhưng này cảm giác không có kéo dài quá lâu, bởi vì Thái Gia Tuyền lại lên tiếng: “Có phải Tề Minh dạy anh hay không?”

Nhất thời Hạ Cẩm Hiên cảm thấy cả người cũng hóa đá, thất bại nhẹ đầu, nheo lại mắt đẹp ánh mắt của nhìn chằm chằm Thái Gia Tuyền, nói: “Thế nào? Em cảm thấy anh không thể nào có tế bào lãng mạn sao?”

Thái Gia Tuyền làm bộ dáng nhìn trời suy tư, sau đó nặng nề gật đầu một cái.

“Được!” – Hạ Cẩm Hiên hung ác nói: “Em tối nay chết chắc! !”

“Nói như vậy không phải Tề Minh dạy anh? Vậy sao anh nghĩ đến phải làm như vậy hay thế? Cũng không phải là lễ tình nhân.” – Thái Gia Tuyền bắt đầu lú lú, hưng phấn liên thoảng không ngừng, hiển thị rõ thần thái hạnh phúc của một cô gái nhỏ.

Hạ Cẩm Hiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nho nhỏ nói thầm: “Xem ra người không có tế bào lãng mạn của là em, không phải là anh.” – Vừa nói vừa đi tới cạnh bàn ăn kéo cái ghế ra, có chút lười biếng đối Thái Gia Tuyền nói: “Ngồi đi bác sĩ Thái.”

“Cám ơn, Hạ công.” – Thái Gia Tuyền phản ứng cũng không chậm, không khách khí ngồi xuống (XX công là hình thức gọi tắt phổ biến của các kỹ sư ở Trung Quốc).

Đợi đến khi Hạ Cẩm Hiên ngồi xuống ở đối diện, Thái Gia Tuyền hào phóng bưng lên ly rượu đỏ nói: “Sinh nhật vui vẻ, ông cụ 26 tuổi”

Hạ Cẩm Hiên đối với ngôn ngữ kinh người của cô có chút tập mãi đã thành thói quen rồi, sóng nước chẳng xao trả lời: “Cám ơn, bà cô ế 25 tuổi!”

Thái Gia Tuyền chu mỏ nói: “Ai nói em là gái ế? Em có người muốn ~”

“Đúng vậy, anh muốn, bởi vì anh đủ ngu!” – Hạ Cẩm Hiên nói rồi uống một hớp rượu đỏ.

Thái Gia Tuyền vui vẻ cười cười, cũng bắt trước nhấp một miếng rượu, nhưng là rượu mới xuống bụng, cơ hồ cô không uống được rượu chân mày liền lập tức nhăn đến cùng một chỗ, lè lưỡi nói: “Thật là khó Uống....uống...ng!”

Hạ Cẩm Hiền nghe vậy, có chút nghi ngờ: “Anh uống thấy rất ngon, chai này là lúc cha anh lần tới trước mua, sau lại quên mang về nước, cũng sẽ không quá kém đi.”

Tại thời điểm này hai tên mù rượu không biết những gì mà vút – chai rượu vang đỏ Rafeal năm 1982 ah.

46. Chương 89-90

Chương 89: Nhớ lại tai nạn xe lúc trước (thượng)

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hạ Cẩm Hiền vốn không muốn hỏi, nhưng tâm trí hần vừa rất bất an, vừa tò mò nên vẫn mở miệng hỏi.

Thái Gia Tuyền không trả lời ngay, mà chìm vào trầm tư, một lúc lâu Hạ Cẩm Hiền không nhận được nữa muốn kêu tỉnh , cô cuối cùng mở miệng: “Ngày đó là sinh nhật của em.”

Một ngày của ba năm trước ——

Cuối mùa thu, trong sân trường lá vàng rụng đầy đất, mặt trời chậm rãi chiếu khắp nơi, Thái Gia Tuyền rất vui đến khoảng sân phía ngoài nhà hàng món tây. Hôm nay là sinh nhật cô tròn 22 tuổi, Lâm Phong sớm đã đặt chỗ nghe nói hần muốn cho cô bất ngờ lớn.

Dưới sự chỉ dẫn của phục vụ, Thái Gia Tuyền được đưa đến một chiếc bàn tốt nhất được đặt trước. Đây là một chỗ sát với cửa sổ, căn phòng được trang trí mật cách trang nhã. Thế nhưng vừa vào cửa, Thái Gia Tuyền chỉ chú ý Lâm Phong đứng ở cửa đang cầm bó hoa hồng thật to.

“Tiểu Tuyền, sinh nhật vui vẻ ~” Lâm Phong mỉm cười nói, đưa hoa hồng trong tay cho cô.

Thái Gia Tuyền xấu hổ nhận lấy hoa hồng, cúi đầu ngửi một cái.”Thơm quá, cảm ơn anh.”

Hai người với một bàn các món ăn xưa nay chưa từng thấy uống chút rượu sâm banh. Lâm Phong biết Thái Gia Tuyền không quen mùi rượu, vì vậy cố ý gọi rượu sâm banh nhẹ.

“Tiểu Tuyền, còn một món quà cho em.” Ăn cơm xong, Lâm Phong thần bí lấy ra một cái hộp, đưa cho Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền nhận lấy mở ra, bên trong là một hộp âm nhạc với quả Cầu Thủy Tinh đáng yêu, trong quả cầu có hai con gấu nhỏ thân mật ôm nhau. Bật chốt mở, tiếng nhạc ầm ập “memory” du dương, hai con gấu nhỏ cũng theo khiêu vũ theo tiếng nhạc.

“Thật đáng yêu, cảm ơn em rất thích.” Thái Gia Tuyền vui vẻ nhìn hai con gấu nhỏ đáng yêu.

“Nghe nói quả Cầu Thủy Tinh đều có ma lực, nếu nói nguyện vọng với nó nó sẽ giúp em thực hiện nguyện vọng .” Lâm Phong nhẹ nhàng nói.

“Vậy sao?” Thái Gia Tuyền ngẩng đầu hỏi.

Lâm Phong dịu dàng gạt đầu một cái: “Em có thể nói với nó nguyện vọng của em.”

Thái Gia Tuyền cầm quả cầu thủy tinh đến trước mặt, có chút ngượng ngùng mà nói: “Vậy. . . em hi vọng, hai chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Lâm Phong thật sâu nhìn cô, nhẹ nói: “Nhất định có thể , em xem một chút phía dưới cái cái hộp đó.”

Thái Gia Tuyền nghi ngờ nhìn hộp âm nhạc một chút, quả nhiên phát hiện có một ngăn ẩn phía dưới hộp, ngẩng đầu nhìn Lâm Phong một chút, Lâm Phong gạt đầu một cái khích lệ.

“Pằng” một tiếng, cái ngăn ẩn phía trong hộp mở ra, Trên nền nhung đỏ chói mắt là chiếc nhẫn kim cương nằm trên đó.

Thái Gia Tuyền khó có thể tin hít sâu một hơi, trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng, phải một lúc lâu mới có thể ngược nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong vẫn mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu của cô "Sao thế ? Vui không?"

Thái Gia Tuyền sững sờ nhìn hắn, trong lòng rối bời, nhỏ giọng hỏi: "Cái này. . . Là ý gì?"

"Em thử nói đi? Đừng nói với anh là em sẽ không nhận." Lâm Phong chế nhạo nhìn cô, sau đó đứng dậy, đôi tay dịu dàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Gia Tuyền, trân trọng hôn lên trán cô, sau đó nhẹ giọng bên tai cô: "Tiểu Tuyền, lấy anh đi được không?"

Thái Gia Tuyền đã không nhớ lúc ấy mình có vẻ mặt gì, và trong lòng mình cảm thấy ra sao, lại càng không rõ mình đã đồng ý thế nào. Chỉ biết khi đã khôi phục được ý thức, chiếc nhẫn kim cương đã đeo trên ngón tay mình, mà cả người ở trong ngực Lâm Phong, hai người hạnh phúc ôm hôn ở chung một chỗ.

***** ta là đường ngăn cách *****

Chương 90: Nhớ lại tai nạn xe lúc trước (hạ)

"Nhưng mà chúng ta vẫn còn đi học." Thái Gia Tuyền khe khẽ khiêu Lâm Phong, nói với vẻ khó khăn.

"Sợ gì, chúng ta đã qua tuổi vị thành niên không phải sao? Không ai có thể can thiệp ." Lâm Phong tự cao tự đại nói không chịu hòa hoãn.

"Nhưng mà." Thái Gia Tuyền định nói lại thôi, cúi đầu rầu rĩ.

Lâm Phong giống như biết trước sự việc không e dè nói: "em sợ Giáo sư của anh sẽ tìm em nói chuyện như lần trước sao?"

Thái Gia Tuyền kinh ngạc nghi ngờ nói: "Anh cũng biết rồi hả ?"

"Liễu Khê đã nói cho anh biết." Lâm Phong yêu thương nhìn cô: "Nha đầu ngốc, bị uất ức tại sao không nói với anh hơn nữa còn bởi vì do anh."

Vào một ngày của tháng trước, Thầy dạy của Lâm Phong đột nhiên tìm đến Thái Gia Tuyền, hẹn cô đến quán trà nói chuyện, Thái Gia Tuyền đương nhiên đến, nhưng lời nói của vị giáo sư kia lại làm cho cô hết sức đau lòng.

Đại khái ý của ông là, đã dự định đề cử Lâm Phong là ứng cử viên số một sang đại học ở Berlin tại Đức, sắp được giáo sư số một, số hai trên thế giới về ngoại khoa của Đức chỉ bảo, toàn những người đoạt giải Nobel y học. Chỉ có hai suất thế nhưng tất cả các trường cao đẳng, đại học, bệnh viện trong cả nước tổng cộng có trên một trăm người chen chúc chờ đợi cơ hội này.

Lâm Phong mặc dù từng đạt được "giả thưởng cây dao vàng", nhưng dù sao vẫn còn quá trẻ, lý lịch bản thân lại thấp, cộng thêm không có bối cảnh gia đình, vì vậy cũng chưa chắc có cơ hội. Hắn phải trong mấy tháng này là lý lịch mình trở nên ấn tượng mới có cơ hội nắm được cơ hội lần này. Mà biện pháp làm cho lý lịch ấn tượng nhất chính là trung đầu tư nhiều vào luận văn lấy được cảm tình của các chuyên gia sẽ dễ dàng được tiến cử hơn.

Nhưng Lâm Phong kể từ khi cùng Thái Gia Tuyền bắt đầu yêu nhau, hai người cả ngày cứ dính lấy nhau, khiến hắn không còn thời gian chuyên tâm vào nghiên cứu nữa, thậm chí sau mỗi ca mổ cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Đối với việc này, giáo sư tức giận vô cùng, nhiều lần nói chuyện cùng hắn, nhưng Lâm Phong từ nhỏ có tính cách chính là càng quàn nghiêm thì càng thích làm trái lại, trong khi cùng trải qua tình yêu cuồng nhiệt cùng Thái Gia Tuyền hắn không có tâm tình mà nghe khuyên bảo? Giáo sư bắt đầu dĩ đành phải vì lợi ích của hắn tìm đến Thái Gia Tuyền, hi vọng cô có thể cùng Lâm Phong giữ một khoảng cách.

Thái Gia Tuyền nhớ đến giáo sư của Lâm Phong từng nói: "Lâm Phong là do ta dẫn dắt nhiều nên là một sinh viên có tư chất, hẳn chắc chắn sẽ có một tương lai sáng lạn, chỉ cần hắn có thể nắm chặt cơ hội lần

này, tương lai hẳn chắc chắn sẽ đứng đầu trong giới ngoại khoa hẳn không phải là chuyện khó khăn. Cô bé à, cô còn trẻ, rất nhiều chuyện cô chưa từng 1 lần trải qua, cho nên không hiểu. Đừng sử sự theo tình cảm, sẽ phá hủy tương lai của hẳn. Tôi nói chuyện quá thẳng thắn hẳn không lọt tai — thời còn học sinh yêu tất nhiên ngọt ngào, nhưng có mấy ai có thể thành đôi?”

.

“Cô bé ngốc, em đừng nghe lão già kia nói lung tung, ông ta rất cổ hủ trong đầu toàn là trường lớp cùng danh dự gì đó, sao có thể hiểu thế nào là tình yêu? Ở thời của thầy hôn nhân đều bị sắp đặt hoặc qua giới thiệu hôn nhân, vợ thầy ngày nào cũng trách ông không biết thế nào là lãng mạng.” Lâm Phong an ủi, nói với vẻ khoa trương chọc cho Thái Gia Tuyền cười khanh khách không ngừng.

Sau khi cười Thái Gia Tuyền vẫn hết sức lo lắng: “Nhưng mà ông ấy nói không sai, cơ hội lần này rất khó có được, nếu cứ bỏ lỡ như vậy, em nghĩ chúng ta sẽ hối hận cả đời.”

“Tiểu Tuyền, sao em cùng nói giọng điệu gống hệt ông ta? Nếu là của mình thì sớm muộn cũng không thể chạy mất, không phải của mình có cầu cũng không được. Hơn nữa, ai nói nổi tiếng nhất định sẽ là một giáo sư giỏi à? Nói không chừng tự anh cũng lấy được giải Nobel đấy?” Lâm Phong lại bắt đầu nổi lên thói xấu tự cao tự đại.

“Em là nghiêm túc, anh thật ra cố gắng hạ thấp mình một chút đi, thiên tài cần có cả chăm chỉ nữa mới có thể thành công.” Thái Gia Tuyền nghiêm mặt nói: “Hai ngày nữa ở Bắc Kinh có một buổi dự thảo về nhân cách y đức, sẽ có nhiều chuyên gia hàng đầu tham dự đó. Giáo sư của anh cũng nói với em, cơ hội tốt như vậy anh sao lại không muốn đi?”

Lâm Phong ngăn người, bất đắc dĩ nói: “Ông ta cả việc này cũng nói cho em biết? Anh không muốn đi, chuyến đi này sẽ phải đi một tháng cơ, trong một tháng này một mình em phải làm sao?”

Thái Gia Tuyền im lặng nhìn hẳn: “Hả? Chẳng lẽ không có anh em cũng sẽ chết đói hay sao?”

“Cũng không phải là ~ cơm của em đã bao lâu em không đóng tiền cơm rồi hả?” Lâm Phong xấu xa cười, kể từ khi yêu nhau tới nay, hai người đều do hẳn lo hết.

Thái Gia Tuyền nổi nóng, càng lớn tiếng kêu to: “Tự em sẽ đi đóng đó! Chẳng lẽ chuyện đơn giản như vậy em sẽ không làm nổi sao?”

“Nhưng là anh thật sự không muốn đi, Sau khóa luận văn tiếp theo anh có thể lấy ra nghiên cứu một chút, nhưng mà quá trình báo cáo kia, không phải em không biết, phải mất rất nhiều tâm tư, rất nhiều tâm tư!” Lâm Phong vẽ mặt đau lòng cố cãi lại.

“Em mặc kệ, anh phải hạ thấp mình xuống một chút đi! Cứ coi như gặp mặt trước các chuyên gia trước cũng tốt!” Thái Gia Tuyền quả quyết với chủ ý nói: “Nếu không em trả nhẫn cho anh!” Vừa nói vừa tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống.

“Được, được,được! Anh đi vậy được chưa?” Lâm Phong nóng nảy, bắt lấy tay cô khấn khoản nói: “Vậy em phải đồng ý một điều kiện.”

Kể khách tương rớt cuộc có tác dụng rồi, trong lòng Thái Gia Tuyền đắc ý, vì vậy thoải mái: “Nói!”

“Sau khi anh từ Bắc Kinh khi trở về chúng ta lập tức đi đăng kí kết hôn!” Lâm Phong chân thành nhìn Thái Gia Tuyền, trong mắt tràn đầy kiên định và mong đợi.

Thái Gia Tuyền mặt chợt trở nên đỏ bừng, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Được, em chờ anh về.” Cô nghĩ thừa dịp trong một tháng tách ra này cần làm hết công việc trong nhà, cha mẹ của cô rất bảo thủ nhất định sẽ không đồng ý việc cô chưa tốt nghiệp đã kết hôn chỉ đành lên đi đăng ký kết hôn, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ nói với cha mẹ, sẽ không có vấn đề nữa.

Thế nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ được, từ biệt lần này cùng Lâm Phong, gặp lại là ba năm sau.

47. Chương 91-92

Chương 91: Phải tiếp tục làm trị liệu phục hồi

“Nhưng này cũng không thể trách em, em để cho anh ta đi cũng là từ tốt bụng. Hi vọng anh ta có thể nắm chặt cơ hội, kiếm được tiền đồ tốt hơn, này không có sai.” – Hạ Cẩm Hiên vội vàng an ủi, bởi vì Thái Gia Tuyền nói xong đã bắt đầu nhẹ nhàng nuốt nước bọt.

“Nhưng là. . . Anh ấy vốn là không muốn đi . . . Nếu như không phải là em kiên trì để cho anh ấy đi, thì căn bản sẽ không gặp chuyện không may” – Thái Gia Tuyền khóc đến dữ dội hơn, cũng bởi vì nước mắt mà nói chuyện trở nên đứt quãng.

“Ngoan, đừng khóc, đây không phải là lỗi của em, anh ta cũng không có trách em.” – Hạ Cẩm Hiên khẽ vuốt ve đầu Thái Gia Tuyền, trong lòng hẳn là có chút nhỏ nhỏ dậy lên đồng tình với Lâm Phong.

“Dạ, anh ấy chưa bao giờ có trách em, nhưng anh ấy càng không nói, em liền càng đau lòng.” – Thái Gia Tuyền vui mặt đến trước ngực Hạ Cẩm Hiên, thương cảm nói.

Hạ Cẩm Hiên cảm thấy ngực ươn ướt, đau lòng ôm chặt cô, nói: “Nếu như em cảm thấy cùng với anh ta làm trị liệu có thể để cho lòng mình tốt hơn một chút, vậy thì đi đi.” – hần mềm lòng, mặc dù nói ra những lời hào phóng, nhưng là có trời mới biết hẳn không muốn đáp ứng như thế nào.

“Hiên, cảm ơn anh, em hứa với anh, từ nay về sau, em chỉ cho anh ấy là người bạn tốt nhất, không hơn!” – Thái Gia Tuyền thề thề, chỉ sợ Hạ Cẩm Hiên sẽ đổi ý.

“Ừ, dù sao lần đầu tiên của em tất cả đều cho anh, về sau coi như em chạy cũng vậy anh không lỗ.” – Hạ Cẩm Hiên mặt lưỡi biếng, chẳng hề để ý nói. Thành công làm cho Thái Gia Tuyền một hồi khoa chân múa tay.

.

“Học trưởng, em muốn cùng anh nói một chút.” – Thái Gia Tuyền một khắc cũng không muốn làm trễ nãi, sáng sớm ngày thứ hai đang ở cửa phòng làm việc ngăn Lâm Phong lại.

Lâm Phong ngẩn người, Thái Gia Tuyền lạnh nhạt mình nhiều ngày sao cứ nhiên chủ động tới tìm mình, Lâm Phong có chút thụ sủng nhược kinh(được yêu thương mà lo sợ).

Hai người tới phòng giải khát, vừa mới đóng cửa lại, Thái Gia Tuyền liền vào thẳng vấn đề nói: “Người tới Hamburg sau cũng đã không có làm trị liệu phải hay không?”

“Ha ha, làm cũng vô ích, anh đã làm ba năm rồi.” – Lâm Phong quay đầu đi, tựa hồ không muốn nói, nhưng trong lòng lại là ảm áp, bởi vì tiểu Tuyền vẫn luôn ở quan tâm mình.

“Như vậy sao được? Nói không chừng liền thiếu chút xíu nữa, thiếu chút xíu nữa là có thể tốt lên? Anh cũng kiên trì được ba năm, tại sao không tiếp tục kiên trì? Chẳng lẽ anh cứ như vậy chấp nhận với hiện trạng rồi hả?” – Thái Gia Tuyền bộ dáng dường như muốn phát tiết cái gì, nói một hơi một tràng dài.

Lâm Phong nhìn cô thật lâu, nhỏ giọng nói: “Dĩ nhiên không phải, hiện tại nguyện vọng lớn nhất của anh chính là có thể chuộc lại tội của anh với em.”

Thái Gia Tuyền ngậy đại, cô thật là không ngờ hẳn sẽ nói ra như vậy. Sững sờ hỏi: “Anh ở đây nói gì?”

Lâm Phong nhìn cô không chớp mắt, hồi lâu mở miệng nói: “Anh bỏ rơi em bao nhiêu năm, em nhất định chịu rất nhiều cực khổ, anh thật sự nghĩ phải bù đắp thật tốt lại cho em, anh muốn cho em hạnh phúc. . .” – Vừa nói Lâm Phong tự giễu thở dài, lắc lắc đầu nói: “Chỉ là tựa hồ em sẽ không tha thứ anh nữa, anh cũng vậy sẽ không còn có cơ hội này.”

Lâm Phong mặc dù nói lời nói ử rử, trong mắt nhìn Thái Gia Tuyền lại tràn đầy mong đợi cùng tìm tòi nghiên cứu.

Thái Gia Tuyền cũng không có phát hiện một điểm này, nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng một hồi hốt hoảng: “Ai nói em không tha thứ anh? Em đã sớm không trách anh. Hiện tại cái gì đều không quan trọng, quan trọng là anh phải kiên trì làm trị liệu phục hồi, như vậy mới sẽ không có tiếc nuối. Em đã nhờ thầy

hướng dẫn liên lạc một bệnh viện trị liệu phục hồi ở Hamburg, hẹn bác sĩ vào thứ bảy này làm kiểm tra, đến lúc đó em cùng anh đi!” – Vừa nói từ trong bao lấy ra tư liệu bệnh viện kia đưa cho Lâm Phong “Em đi làm việc, sáng sớm thứ bảy em liền đến tìm anh!” – Thái Gia Tuyền cũng không đợi Lâm Phong làm ra phản ứng, xoay người ra khỏi phòng giải khát.

Lâm Phong ngơ ngác nhìn tài liệu trong tay, bất đắc dĩ thở dài.

Chương 92:Quyển luyện

Đến thứ bảy, Thái Gia Tuyền quả nhiên vừa sáng sớm đã đến phòng của Lâm Phong kí túc xá bệnh viện, kéo Lâm Phong đến bệnh viện vật lý trị liệu. Có lẽ vì cam kết với Hạ Cẩm Hiên khiến cô đối với Lâm Phong càng rõ hơn vị trí của hắn trong lòng mình, Thái Gia Tuyền rốt cuộc có thể lý giải tâm tình mình, cũng có thể tự nhiên đối diện với Lâm Phong.

Đến bệnh viện, Lâm Phong rất phối hợp lấy ra bệnh án của mình đưa cho bác sĩ, hơn nữa rất nhanh cùng bác sĩ thương lượng kế hoạch tập vật lý trị liệu.

Việc giải thích về vật lý trị liệu thực khô khan lại diễn ra hết cả một ngày. Lâm Phong mồ hôi đầm đìa mệt mỏi, Thái Gia Tuyền cũng cảm thấy chán đến chết, bất giác tức người vào ghế vật lý trị liệu ngủ thiếp đi.

Khi Lâm Phong kết thúc điều trị xong, được tắm nước nóng thoải mái, sau khi ra ngoài nhìn thấy Thái Gia Tuyền không có hình tượng há to mồm ngủ trên ghế sofa.

Cười khổ, Lâm Phong nhẹ nhàng cúi người, vén tóc cô ra sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, ánh mắt dịu dàng giống như muốn đem hình ảnh kia hòa tan vào mắt mình.”Cô bé ngốc, như em vậy bảo anh làm sao có thể buông tay. . .” mấy lời si ngốc kia nghe mà rợn da gà.

Đúng vậy, trải qua lần trước đụng mặt với Hạ Cẩm Hiên, Lâm Phong đại khái đoán được. Thấy Hạ Cẩm Hiên nhìn hắn trong ánh mắt là sự kiên định đến cả lực cánh tay ôm lấy Thái Gia Tuyền giống như ôm một con thỏ trắng nhỏ một cách nhẹ nhàng. Chỉ nhìn xe của hắn cũng biết là thứ đắt tiền, thế nhưng toàn thân hắn kia có thể thấy toát lên sự cao quý. Lâm Phong lại một lần nữa cảm nhận được tự ti cùng thất bại. Nhưng những điều này đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là Thái Gia Tuyền đối với mình xa cách, điều này làm cho Lâm Phong không thể không cảm thấy vô vọng, lỗi của ba năm nay có phải hay không khiến cho nhất định cả đời vô duyên?

“Có lẽ ở chung một chỗ với Hạ Cẩm Hiên, cô sẽ hạnh phúc hơn.” Lâm Phong không chỉ một lần nghĩ như vậy, hắn thậm chí còn muốn nhanh buông tay, hắn cố gắng tập thành thói quen Thái Gia Tuyền sẽ lạnh nhạt, dù sao ba năm, hắn không còn là thằng nhóc kích động vì tình yêu. Nhưng là vào giờ phút này, hắn lại bắt đầu quyến luyến rồi, quyến luyến Thái Gia Tuyền ở bên cạnh dù ngắn ngủi ấm áp.

Thái Gia Tuyền mơ mơ màng màng mở mắt, đã nhìn thấy Lâm Phong nhìn mình chằm chằm đang suy nghĩ gì đó, lúng túng ho nhẹ một tiếng, khiến Lâm Phong choàng tỉnh.

“Em đã tỉnh? Đi thôi, nên về nhà nào.” Lâm Phong vừa nói đưa tay muốn đỡ cô, nhưng là vừa mới duỗi tay ra một cái, đã đau đến tận xương tủy.

“Anh làm sao vậy?” Thái Gia Tuyền kinh ngạc một chút, vội vươn tay cầm tay của hắn.

“Không sao, bình thường thôi, có thể do anh quá lâu không có vận động. Bác sĩ có nói một hai tháng đầu có thể có chút phản ứng.” Lâm Phong giọng của giống như là đang an ủi Thái Gia Tuyền.

“Chỉ động một chút cũng đau sao? Tại sao có thể như vậy?” Thái Gia Tuyền còn chưa yên tâm.

“Một lát nữa sẽ đỡ hơn, đi thôi, em cũng đã đói bụng.” Lâm Phong không muốn nói đến cánh tay của mình nữa.

“A, vậy chúng ta cùng nhau ăn tối.” Thái Gia Tuyền nói ngay, tình hình của hắn hiện tại khiến người ta lo lắng, nghĩ cũng không nghĩ nhiều lập tức muốn dẫn hắn về nhà ăn cơm.

“Ấy, không, anh sẽ trở về ký túc xá bệnh viện căn tin ở đó mùi vị cũng không tệ lắm.” Lâm Phong mỉm cười nói, trong lòng lại thầm toát mồ hôi vì cô bé không có dây thần kinh này, cô ấy lại muốn khiến hai kẻ có mối quan hệ lúng túng như vậy cùng đi ăn tối?

Thái Gia Tuyền nhú mồm một cái, đi ra khỏi bệnh viện cùng hân, dọc đường đi hai người cũng không nói nữa, hồi lâu cũng đến nơi. Thái Gia Tuyền chợt lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm mấy chữ sau đó gửi đi.

48. Chương 93-94

Chương 93: Ba người thương tâm

Xe đến trạm rồi, Thái Gia Tuyền lại kéo lại Lâm Phong không để cho hân xuống xe, không đợi Lâm Phong nghi ngờ hỏi lời nói, cô liền chủ động mở miệng nói: “Cùng em về anh, hôm nay em làm đại tiệc cho anh ăn, một mình anh ở nước Đức cũng không có người chăm sóc, xem anh gầy nhiều hơn so với ba năm trước đây.”

Cửa xe đóng lại, Lâm Phong có chút không biết làm sao, nói: “Tiểu Tuyền, anh không thể đi, em biết như vậy không tốt.”

Thái Gia Tuyền có chút ảm nhiên cúi đầu, hồi lâu mới nhẹ nhàng mà nói: “Học trưởng, anh ấy bây giờ là bạn trai em.”

Lâm Phong trong lòng một hồi biệt muộn, không hiểu cô tại sao đột nhiên nói ra việc này, mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nghe được chính miệng cô nói ra, Lâm Phong vẫn còn có chút không tiếp thụ nổi. “Không cần nói, anh hiểu.” – Hân phiền não quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không tự chủ nắm chặt tay thành quả đấm. Không biết nguyên nhân là mới vừa đã làm trị liệu, hay là bởi vì kích động, khi nắm chặt tay lại có chút ít run rẩy.

“Lâm Phong. . .” – Thái Gia Tuyền hân là sửa lại cách gọi, dằn dặc nói: “Bất kể như thế nào, anh đều là tri kỷ em khó có được, chúng ta có thể tiếp tục làm bạn bè, làm người bạn tốt nhất. Cho nên, không cần cự tuyệt lời mời của một người bạn, được không?” Tình trạng bây giờ không phải thời điểm hân cậy mạnh, Thái Gia Tuyền mới vừa được bác sĩ tư vấn qua, bởi vì đối mới phương pháp phục hồi rồi, bấp thập nhất thời không thích ứng được, trong vòng vài ngày cánh tay cũng sẽ có vẻ lực bất tòng tâm, có thể tạo ra một loại tốt hơn là cảm giác sai lầm. Mà trên thực tế cũng chính là như thế, tay của hân thậm chí không cách nào làm động tác lớn hơn.

“Ngọn núi, nếu như là anh lo lắng Hạ Cẩm Hiên, mới vừa rồi em đã gửi tin nhắn cho anh ấy, nói muốn dẫn anh về nhà ăn bữa cơm, anh ấy sẽ không dễ giận như vậy.” – Thấy hân không trả lời, Thái Gia Tuyền vội vàng giải thích.

Lâm Phong gượng gạo quay đầu lại, lặng lẽ nhìn cô, tâm lại tan nát dưới đất. “Thật xin lỗi, tiểu Tuyền, hôm nay anh rất mệt mỏi, anh muốn về nghỉ ngơi sớm một chút.” – Dứt lời, Lâm Phong cũng không quay đầu lại hướng cửa xe vừa đúng lúc mở ra mà đi ra ngoài.

“Lâm Phong! !” – Thái Gia Tuyền sửng sốt một chút, sau chỉ có thể nhìn, cửa xe đóng lại, cô vội tới cạnh cửa, dùng sức hướng về phía bên ngoài hô, nhưng là xe đã khởi động, Lâm Phong rút cuộc cũng chưa từng quay đầu lại.

Đang lúc ấy thì, điện thoại của Hạ Cẩm Hiên cũng gọi tới.

“Chuyện gì xảy ra? Tay của anh ta không cử động được à? Làm sao sẽ so với trước còn nghiêm trọng hơn?” – Hạ Cẩm Hiên một hơi đem hết nội dung trong tin nhắn mới vừa rồi của Thái Gia Tuyền lần lượt hỏi một lần.

“Hiên, em làm hư rồi.” – Thái Gia Tuyền chán nản tựa vào phía trên buồng xe: “Hiên tại anh ấy cần chính là người chăm sóc, nhưng là em tựa hồ làm anh ấy tức giận mà bỏ đi. Em quên, anh ấy luôn luôn kiêu ngạo, làm sao sẽ nguyện ý để cho anh nhìn đến bộ dáng của anh ấy bây giờ.”

Bên đầu điện thoại kia Hạ Cẩm Hiên trầm mặc thật lâu sau rốt cuộc lại lên tiếng: “Em bây giờ ở đâu? Anh tới đón em.”

.

“Hiên, chúng ta đi tìm anh ấy được không?” – Ngồi lên Cadillac, Thái Gia Tuyền khẩn cầu.

“Hắn đều đi rồi, làm gì còn phải tìm?” – Hạ Cẩm Hiên vẻ mặt không thấy đổi gì nói.

“Hiên, xin anh đó, em hiểu em yêu cầu như vậy rất quá đáng, nhưng là anh ấy hiện tại thật.”

Không đợi Thái Gia Tuyền nói xong, Hạ Cẩm Hiên cười lạnh cắt đứt lời của cô “Cầu xin anh? Ừ, lời cầu xin của em thật đúng là không bao nhiêu tiền.”

Thái Gia Tuyền trong lòng cả kinh, chẳng lẽ hắn tức giận? Uất ức cúi đầu.

Hạ Cẩm Hiên cũng có chút kinh ngạc vì phản ứng của mình, gần đây mình thường sẽ vì một chút nhỏ nhen cử động của Thái Gia Tuyền mà trở nên kích động, phiền não. Lấy lại bình tĩnh, giọng nói mềm chút: “Em không phải nói là rồi sao? Anh ta là rất người kiêu ngạo, vậy dĩ nhiên bây giờ không muốn cho em đi tìm anh ta. Em cho anh ta chút không gian, từ từ chữa thương không tốt sao?”

Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên, bi thương nhìn hắn, có chút kích động nói: “Đàn ông các người đều như vậy sao? Rõ ràng cần người chăm sóc, rõ ràng rất suy yếu, cố tình đánh chết cũng không chịu yếu thế, cố tình muốn cây mạnh! Kết quả đây? Tình cảm đã tổng táng, còn phải chôn vùi tình bạn sao! ?” Vừa thông suốt phát tiết xong, hắn là ô ô khóc.

Hạ Cẩm Hiên lặng lẽ nhìn cô, trong lòng lạnh lùng cả mình, tại sao nhắc tới tình cảm cùng Lâm Phong, cô vẫn sẽ có phản ứng kịch liệt như thế? Có lẽ cô cũng thật không có để xuống.

Chương 94: Quyết định cầu hôn

Ngày ngày chậm rãi trôi qua, Thái Gia Tuyền thỉnh thoảng sẽ cùng Lâm Phong đi trị liệu phục hồi, cho dù một phút Hạ Cẩm Hiên cũng không an tâm, bởi vì trừ bỏ buổi tối Thái Gia Tuyền trở về, thời gian còn lại tựa hồ đều ở chung một chỗ cùng với Lâm Phong.

Cũng bởi vì vậy, gần như mỗi đêm Hạ Cẩm Hiên cũng không nguyện dễ dàng bỏ qua cho Thái Gia Tuyền, cho nên gian phòng xa hoa trong căn hộ, hầu như khắp nơi đều lưu lại mùi vị hoan ái của hai người. Đường như chỉ có thông qua phương thức này, Hạ Cẩm Hiên mới cảm giác được cô gái này thực sự là thuộc về mình.

Đối với Thái Gia Tuyền mà nói, cô là đang tận hưởng người đàn ông của mình mang đến những ngọt ngào vui thích, vì vậy cô cũng không từ chối Hạ Cẩm Hiên có chút dã man mạnh mẽ lấy mà không phát hiện chút gì.

Quan hệ của ba người cũng trở nên ngày càng tế nhị, người rõ ràng thật sự sợ chỉ có một mình Thái Gia Tuyền, Trái tim hai người đàn ông bắt đầu có một số đoạn nhỏ của họ như ngồi trên các tàu lượn mà thăng trầm, nhưng cuối cùng đã phá vỡ sự cân bằng này.

Thời gian từ từ trôi qua, sau đó Hạ Cẩm Hiên tốt nghiệp thạc sĩ tại học viện cơ giới, còn thuận lợi đạt được bằng thạc sĩ ngành thương mại, đến nay việc du học ở Đức tuyên bố đại công cáo thành.

Lâm Phong cũng thuận lợi lấy được bằng bác sĩ, hắn từ chối khéo lời mời của thầy giáo, dứt khoát ở lại bệnh viện Hamburg. Mặc dù biết mong muốn trở lại là xa vời, hắn vẫn là cố chấp muốn gần bên cạnh tiểu Tuyền của hắn

Thái Gia Tuyền lại còn khoảng một năm mới có thể tốt nghiệp, điều này làm cho Hạ Cẩm Hiên thập phần mâu thuẫn. Một mặt là lấy cố chính mình ở lại trong nước mà trốn tránh trách nhiệm nhiều năm, một mặt là vì cô gái mình yêu, thời hạn trở về đến gần, làm thế nào để tốt cả hai bên?

Thái Gia Tuyền, bởi vì muốn nâng cao năng lực, công việc cũng càng ngày càng bận rộn. Thời gian ở nhà càng ngày càng ít, cho dù mỗi đêm về nhà, cũng bởi vì cả ngày đều đứng ở trước bàn mổ mệt mỏi mà nằm xuống liền ngủ, số lần cự tuyệt thân mật ngày càng nhiều, điều này làm cho Hạ Cẩm Hiên đau lòng, đồng thời ngày càng lo lắng — bởi vì, với cún con với trước kia tựa hồ lạnh nhạt hơn.

Đúng vào lúc này, Tề Minh cùng Lâm Nhã Khiết bên Berlin cuối cùng gọi về báo kết hôn, mùa xuân năm nay sẽ trở về nước thành hôn. Điều này làm cho Hạ Cẩm Hiên lần đầu tiên có suy nghĩ muốn kết hôn.

Sau nhiều lần suy nghĩ, dường như đây là biện pháp duy nhất rồi, trước tiên cùng Thái Gia Tuyền đăng kí kết hôn, sau đó chính mình sẽ trở về nước, một mình đợi thêm một năm, Thái Gia Tuyền mà trở về nước có thể chính thức làm đám cưới rồi. Mặc dù thời đại ngày nay, một tờ giấy đăng kí kết hôn cũng không có ràng buộc quá lớn, những ít nhiều cũng đem theo một ít cảm giác an toàn cho Hạ Cẩm Hiên

Nếu việc đã quyết định, liền lập tức sắp đặt. Hạ Cẩm Hiên cũng không thiếu động lực hành động, gần đến sinh nhật Thái Gia Tuyền, ngày cầu hôn quyết định chọn ngày đó

Hạ Cẩm Hiên cũng không có thông báo cho cha mẹ của mình, bởi vì từ mấy năm trước kia, hẳn đều bị cho là: “Không thể yêu” khi ấy, cha mẹ gây rất nhiều rắc rối cho hắn, thậm chí là mời bác sĩ tâm lý cho hắn. Nhưng cuối cùng kết quả kiểm tra tâm lý tất cả đều bình thường, tóm lại nguyên nhân là vì ánh mắt quá cao cho nên bác sĩ nói hắn lạnh nhạt đối với nữ sinh, hoặc đối với hôn nhân tương lai của mình có thể do vấn đề giao dịch giữa quyền lực và tiền bạc mà sinh ra ảnh hưởng tâm lý. Từ đó về sau, cha Hạ mẹ Hạ thề sẽ tuyệt đối không can thiệp việc hắn chọn vợ, chỉ cầu hắn sớm tìm bạn gái để kết hôn, để cho hai vị có thể sớm ôm cháu, về phần ánh mắt của con trai, hai vị chưa từng hoài nghi tới năng lực nhìn người của hắn. Vốn là lấy thế lực của Hạ gia ở trong nước, cũng cần bản không phải là hôn nhân chính trị, vì vậy, từ đó trở đi chuyện hôn nhân của Hạ Cẩm Hiên là tự do chọn lựa thậm chí sơ với con cái gia đình bình thường còn muốn tự do hơn

Bây giờ trong lòng Hạ Cẩm Hiên lo lắng những vấn đề này, Thái Gia Tuyền không biết chút nào mà cảm động

Lại đến cuối năm, sinh nhật Thái Gia Tuyền nhanh đã đến, Hạ Cẩm Hiên đặt một phòng tốt nhất ở tại một nhà hàng năm sao siêu cấp, hết thấy trong phòng đều được chuyên gia bố trí. Lại đặc biệt còn mời đầu bếp người Hoa nổi danh, chuẩn bị một bàn tiệc lớn kiểu Trung Quốc thuần túy. Hắn đương nhiên còn không quên thông báo thật sớm cho Thái Gia Tuyền. Đêm sinh nhật đó nhất định phải giành thời gian rảnh rỗi cho hắn.

Nhưng là sự tình cũng không như kế hoạch lãng mạn của hắn

49. Chương 95-96

Chương 95: Lâm Phong mất khống chế

“Tiểu Tuyền” Lâm Phong cản ở cửa sau giờ làm việc không cho Thái Gia Tuyền về nhà, kéo tay của cô, vui vẻ nói: “Tay của anh tốt hơn rất nhiều, hôm nay anh lại thông qua kiểm tra độ chuẩn xác, mặc dù lực từ cánh tay muốn khôi phục cần thời gian, nhưng độ linh hoạt và độ chuẩn xác đã khôi phục được không gần như hoàn toàn.”

Thái Gia Tuyền bởi vì gần đây bận rộn công việc, đã rất lâu không đi cùng Lâm Phong đến viện hồi phục chức năng, đột nhiên nghe được hắn nói không khỏi vừa mừng vừa lo.”Thật? Vậy anh có thể cầm dao phẫu thuật không?”

“Ha ha, miễn cưỡng có thể, độ thuần thực thì phải luyện một chút, anh hôm nay quay lại phòng thí nghiệm giải phẫu một con thỏ, cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ là tạm thời không đạt tới trạng thái cũ.”

“Anh đã có thể giải phẫu thỏ rồi ! Ha ha, cảm giác không khác biệt lắm? Cảm giác có thể từ từ hồi phục” Thái Gia Tuyền vui mừng thay hắn.

“Tiểu Tuyền, hôm nay là sinh nhật của em. Thời gian trôi qua thực nhanh, cũng bốn năm rồi. . .” Lâm Phong đột nhiên có chút trở nên chán nản.

Thái Gia Tuyền sửng sốt một chút, dường như không hiểu được ý của hắn.”Ha ha, đều không quan trọng, quan trọng là tay của anh rốt cuộc khôi phục được gần giống lúc trước.”

“Tiểu Tuyền, tối nay có thể cùng anh cùng nhau mừng sinh nhật không?” Hồi lâu, Lâm Phong rốt cuộc quyết định mở miệng, nhìn cô năn nỉ.

Thái Gia Tuyền có chút khó xử nói: “Nhưng mà em đã hẹn Hiên, hết giờ làm về nhà sớm một chút.”

“Sẽ không quá lâu chỉ là ăn một bữa cơm, sau đó anh tiễn đưa cho em về. . . Coi như là ăn mừng tay của anh rút cuộc bình phục, được không?” Lâm Phong vẫn không muốn buông tha.

Thái Gia Tuyền hoàn toàn do dự, trong đầu hai ý nghĩ đấu tranh nửa ngày, nhưng Lâm Phong đã nói đến nước này rồi, cộng thêm tình cảm với hắn cho đến nay vẫn còn, Thái Gia Tuyền cuối cùng vẫn thỏa hiệp. . .

“Hiên, bệnh viện có chút việc, em về muộn một chút. . . Yên tâm, sẽ không quá muộn. . . . Tám giờ rưỡi, trễ nhất tám giờ rưỡi em nhất định về đến, như vậy có được không? ~. . . Ừ, ở nhà ngoan ngoãn chờ em, nhớ chuẩn bị quà tặng ~. . . Yên tâm em sẽ tìm một chút đồ ăn trước, sẽ không để bị đói. . . . Ừ bái bai”

Nghe được Thái Gia Tuyền làm nũng trên điện thoại, Lâm Phong trong lòng cay đắng, lúc trước cô cũng làm nũng với mình như vậy, nhưng từ lúc nào lời nói nhẹ nhàng mềm mại đó đã hướng về một người đàn ông khác.

Ngay sau đó Lâm Phong đã uống rất nhiều rượu, khi Thái Gia Tuyền phát hiện hắn khác thường(aki: ôi tức bà chị này quá đi, quan tâm kiểu nửa mùa khiến hai anh chàng đều đau khổ...ta ghét bà này), hắn hắn là đã uống toàn bộ một chai rượu brandy. . .

“Đầu đá, đừng uống nữa, anh uống quá nhiều!” Thái Gia Tuyền vội không nghiêng qua đoạt lấy ly rượu trong tay hắn.

“Tiểu Tuyền. . .” Lâm Phong dờ tay để cô không bắt được ly rượu, ngược lại còn bắt được tay Thái Gia Tuyền.”Thật xin lỗi, là anh sai rồi, anh không nên rời khỏi em, anh thật hối hận, em tha thứ cho anh có được hay không?”

Thái Gia Tuyền ngậm ngẫn cả người, thì ra là hơn nửa năm này hắn còn chưa buông bỏ được.

“Đầu đá, em thật sự không có trách anh, chỉ là. . . Chỉ là chuyện đã qua, chúng ta không trở lại được. . .”(aki: giờ mới nói muộn rồi cưng ơi...)

“Không, còn chưa có thử, làm sao biết không thể quay lại được, cầu xin em, cho anh thêm một cơ hội được không? Cầu xin em không phải tuyệt tình như vậy, bỏ mặc anh chứ!” Lâm Phong cuồn cuộn gần như điên lên cầu khẩn, trước đó không biết là uống quá nhiều rượu, hay là bởi vì quá mức đau lòng, nên đã tràn đầy nước mắt hối hận.

Thái Gia Tuyền cổ tay bị hắn nắm đau, theo bản năng bản năng muốn tránh(aki: giờ mới tránh, sao không tránh từ đầu hả bà già...muộn quá rồi cái tội ngu), cũng là không nữa dễ dàng như vậy rồi.”Đầu đá, anh uống nhiều. Đau quá, anh trước hết buông em ra, em tiễn anh về.”

“Không, anh không cần về, anh không để cho em về! Em biết không? Lần đó em thay quần áo, anh vô tình nhìn thấy, hắn cư nhiên để lại vết hôn nơi dễ thấy, anh thật hận, anh hận không thể giết chết hắn!” Lâm Phong nói xong, một tay bắt lấy Thái Gia Tuyền ôm vào ngực, ôm lấy chặt chẽ, hắn lúc này đã có chút mất khống chế.(aki: thấy chưa giờ thì cho chết)

***** ta là tuyến phân cách *****

Khiến cất giấu, đề cử, nhấn lại tới mãnh liệt hơn nữa chút đi

Aki: mạng nhà ta hư hiện tại xài ké nhà hàng xóm nên mạng chap chờn yếu bóng vía nếu có chậm chương các nàng thông cảm...Tú cầu bạn ta post thay...mốt ta đi du lịch nàng ấy lại bù cho ta he...he...

Chương 96:Anh chờ Em

Đồng hồ đã đúng tám giờ rưỡi, Thái Gia Tuyền vẫn chưa có dấu hiệu về nhà.

Mặc chiếc áo sơ mi màu sáng có đường may tỷ mỉ cùng với chiếc quần tây màu xám tro Hạ Cẩm Hiên, xưa nay tóc cũng tùy tiện rũ xuống nay lại được chải chuốt tinh tươm, hiện tại với khí chất của hắn có thể khiến người khác chết mê chết mệt không cần đèn mạng.

Mà lúc này hắn đang đứng trong phòng khách sạn tao nhã, trước mặt cửa sổ bằng kính đến sát đất, từ độ cao nhất ngưỡng này nhìn cảnh thành phố về đêm mới thực đẹp.

Một tay hẩn để trong túi quần, một tay khác vuốt ve hộp nhẫn tinh xảo, vừa nhìn là biết được đặt thiết kế riêng.

Chờ đợi một lát, Hạ Cẩm Hiên yên lặng đem nhẫn nhét vào trong túi quần, xoay người lại. Quản lý chờ bên cạnh này giờ ngạc nhiên hỏi: “Hạ tiên sinh. . .”

Hạ Cẩm Hiên lúng túng mỉm cười, hẩn lúc này mới nghĩ đến hẩn đứng dậy sẽ khiến năm sáu người yên lặng đang chờ đợi mệnh lệnh ở phía sau.”Xem ra kế hoạch có chút thay đổi, tôi đi ra ngoài một lát.” Vừa nói liền cầm áo khoác đi ra cửa, trước khi ra cửa còn không quên thuận tay cầm theo bó hoa to ở cạnh cửa Hồng Môn Côi.

Hẩn nghĩ rất đơn giản, hẩn thậm chí không hoài nghi nguyên nhân Thái Gia Tuyền về muộn. Chỉ một ý tưởng đột nhiên xuất hiện, nếu cô ở bệnh viện loay hoay không thể rời ra được, vậy tốt nhất là đi tìm cô, ngay trước tất cả bạn học và đồng nghiệp trong bệnh viện cầu hôn cô sau đó nhất quyết kéo cô đi là được.

Hạ Cẩm Hiên tâm tình coi như không tệ,ngồi vào chiếc Cadillac của mình liền chạy thẳng tới bệnh viện, khi xe sắp đến bệnh viện hẩn đeo tai nghe bluetooth gọi điện thoại cho Thái Gia Tuyền. Nhưng chuông đổ một lúc lâu mà cô không bắt máy,Hạ Cẩm Hiên nhú mày. Khi tín hiệu chuyển đến hộp thư thoại cũng là lúc

xe của Hạ Cẩm Hiên dừng ở phía sau bệnh viện. Đúng lúc nhìn thấy hai người đang nùu kéo ôm nhau ở dưới lầu khiến cho chân đạp ga của hẩn chột buông lỏng.(aki: oh ...bị bắt gian...ha..ha ...chết chưa....)

Thái Gia Tuyền dịu lấy Lâm Phong uống say một cách khó nhọc đi về kí túc xá. Lâm Phong một tay ôm bả vai Thái Gia Tuyền, trong lượng cơ thể dường như dựa hết vào cô, vừa đi, miệng còn nói lảm bảm lời nói say xỉn.

“Dầu đá, ngồi một chút, em phải nghe điện thoại.” Chuông điện thoại di động kiên nhẫn vang, Thái Gia Tuyền vội đỡ Lâm Phong đi tới lầu dưới ký túc xá bên ngoài có ghế ngồi nghỉ ngơi, lúc này mới vội vàng lấy điện thoại trong túi xách ra, thấy là Hạ Cẩm Hiên gọi tới, do dự một chút, cố gắng điều chỉnh lại tâm thần, sau đó trả lời.

“Em ở đâu?” Trong điện thoại giọng Hạ Cẩm Hiên lạnh băng hỏi.

“À, em. . . Trong bệnh viện còn chưa có hết bận, em có thể sẽ về trễ một chút.” Thái Gia Tuyền chỉ có thể nói dối.

“Trong bệnh viện? Bận việc gì vậy?” Hạ Cẩm Hiên ánh mắt giống như muốn giết người nhìn chằm chằm hai người trên ghế kia, cố gắng đè nén lửa giận, để cho giọng nói mình có vẻ bình tĩnh.

“À? Là có phẫu thuật quan trọng, diễn ra không thuận lợi, em phải ở lại .” Thái Gia Tuyền ấp úng trả lời: “lát nữa tình hình ổn định sẽ lập tức về nhà.”

Hạ Cẩm Hiên dừng xe ở cách ghế dài không xa dưới một tàng cây, giữa chỉ cách một cái bồn cây nhỏ.

“Vậy sao? Trời tối về trễ anh đến đón em.” Hạ Cẩm Hiên giọng nói càng ngày càng trở nên cứng rắn.

Thái Gia Tuyền sợ hết hồn, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt nói: “A! Không cần!” Ngay sau đó lại ý thức được mình phản ứng hơi quá với câu nói này liền, vội lại giải thích: “Trạm xe lửa đang ở gần bệnh viện của trước bệnh viện em ngồi xe về nhà rất tiện.”

Điện thoại bên kia Hạ Cẩm Hiên trầm mặc thật lâu, Thái Gia Tuyền không biết, hẩn lúc này đã đặt một cánh tay tại cửa xe, lại chậm chạp không có dũng khí mở cánh cửa kia ra(aki: ôi anh ơi sao nhất gan không đúng thời điểm phải xuống xe vạch trần chị liền chứ thế mới khong rắc rối về sau..Ôi ta ghét cặp này).

“Hôm nay là sinh nhật của em. . .” Hạ Cẩm Hiên nói với giọng mệt mỏi.

“Hiên, không quan trọng, sinh nhật hàng năm đều có, em muốn ngày này năm sau sẽ không còn bận rộn như vậy nữa.” Thái Gia Tuyền thở phào nhẹ nhõm, Hạ Cẩm Hiên rốt cuộc không hỏi tới nữa tình huống của cô nữa.

“Anh chờ em, dù rất trễ, anh đều chờ em.” Hạ Cẩm Hiên kiên định mà nói ra, trong giọng nói lại khó nén đau thương.(aki: anh nói thế là ngu rồi...ôi phải chạy tới kéo chị về chứ...)

50. Chương 97-98

Chương 97: tuyệt yêu

“Dạ, nếu như quá muộn anh cứ đi ngủ trước, đừng thức mà chờ em.” Thái Gia Tuyền cuối cùng cũng bớt lo, cúp điện thoại, quay đầu bắt đầu nhìn Lâm Phong đang tựa vai mình ngủ.

“Đầu đá, đứng lên đi, em tiễn anh về, rồi em sẽ về sau vậy.” Thái Gia Tuyền dịu dàng nói nhỏ vào tai, giống như dụ dỗ một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Với câu nói này, Lâm Phong vốn dĩ bình tĩnh lại rất nhiều lại bắt đầu ầm ĩ

“Không, anh không để cho em về, em sẽ lên giường cùng người đàn ông kia mất! Anh không cho phép! Em là của anh, tiểu Tuyền là của anh!” Lâm Phong uống say giống như đứa bé khóc rống lên. Đôi tay ôm lấy Thái Gia Tuyền thật chặt, căn bản không giống với cánh tay của một người bị thương chưa hồi phục.

Thái Gia Tuyền đỏ bừng cả khuôn mặt vì lời nói đó, thân thể bị hấn siết chặt cảm thấy đau, chỉ đành phải mềm mại trả lời: “Em tiễn anh về trước được không? Bên ngoài lạnh lắm.”

Lâm Phong ngẩn người, thoáng buông lỏng cô ra, nói: “Không lạnh, em trước kia có nói, tựa vào trong lòng anh rất ấm áp, anh để em luôn ở đó.” Ngay sau đó đem đầu nhỏ của Thái Gia Tuyền đè vào trong lòng ngực mình, nhất định không chịu buông ra.

Thái Gia Tuyền có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn tựa vào trong ngực hấn, chỉ mong hấn sẽ bình tĩnh một chút, mau chóng tỉnh táo. Mà tất tất cả những cảnh tượng đó đối với Hạ Cẩm Hiên không khác nào bọn họ đang vụng trộm ân ái mặn nồng.

Móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, máu tươi rỉ ra trên đầu ngón tay, Hạ Cẩm Hiên khổ sở quay đi, không muốn lại nhìn về phía đó, tuy nhiên tầm mắt vẫn không muốn rời đi. Mãnh liệt phản bội lại cảm tính khí cao ngạo kia, hấn hung hăng đánh vào cửa kính xe một quyền giữa khớp xương trong nháy mắt đỏ bừng một mảnh, có máu nhỏ giọt xuống mảnh thủy tinh. chiếc Cadillac của hấn là kính chịu lực nên cú đâm kia chỉ làm tổn thương chính bản thân hấn. Đưa tay hung hăng đẩy cửa xe ra, bước ra ngoài.

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Hạ Cẩm Hiên thăm ở trong lòng thăm nhắc nhở mình bình tĩnh, có chút lảo đảo đi đến phía Thái Gia Tuyền. . .

“Tiểu Tuyền, em chính là yêu anh đúng không? Em sẽ không rời khỏi anh phải không?” Lâm Phong ôm chặt Thái Gia Tuyền, nức nở.

Thái Gia Tuyền trong lòng cực kì xót xa, một người kiêu ngạo như thế, lại yếu đuối về tình cảm đến vậy, nhưng hiện tại có thể trách được ai? Thường ngày xem hấn rất bình tĩnh, nhưng khi say rượu lại không thể khống chế đến trình độ này, vậy trong lòng hấn đã chôn cất bao nhiêu khổ sở?

“Phải, em là yêu anh, chúng ta đã trải qua nhiều việc như vậy, em dĩ nhiên sẽ không rời khỏi anh. Đầu đá, anh bình tĩnh một chút có được không? Tối nay em không đi, em giúp anh, chúng ta đi lên lầu có được hay không?” Thái Gia Tuyền không biết mình nhất dăng lên cảm xúc của người mẹ, sẽ khiến cho bản thân có hậu quả ra sao. Tóm lại những lời này của cô, khi Hạ Cẩm Hiên đi đến gần đó đều nghe được rất rõ ràng.

Vốn bước từng bước gian nan đến nơi thế mà lúc này Hạ Cẩm Hiên chỉ còn cách Thái Gia Tuyền vài bước nữa. Trong cuộc sống khoảng cách xa nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Ngơ ngác đưa mắt nhìn trên ghế dài hai người đỡ nhau vào khí tức xá, Hạ Cẩm Hiên giống như cảm thấy cõi lòng tan nát, trải qua thời gian dài lo lắng cuối cùng vẫn phải trở lại với thực tế chính là hấn hoàn toàn

tuyệt vọng.(aki: đau lòng anh ơi...em nói mà. ta thật là ghét bà TGT kia wa đi...kể say nói chuyện mà cũng trả lời chi vậy....)

Đưa mu bàn tay hung chảy máu đưa lên gạt đi nước mắt chảy ra một cách mãnh liệt, máu từ các khớp ngón tay hòa cùng với vị mặn của nước mắt, khuôn mặt anh tuần mang một vẻ hung dữ.

Đêm càng lúc càng sâu rồi, Hạ Cẩm Hiên ngồi ở ghế dài mà lúc trước bọn họ ngồi, dạ dày co rút từng đợt đau đớn, không biết là bởi vì cảm xúc của lúc này, hay là bởi vì đói. Hắn chuẩn bị bữa ăn tối phong phú nhưng đến giờ cũng chưa đụng qua.

Giờ phút này Hạ Cẩm Hiên cảm thấy u tối. Mày kiếm nhứ chặt, người hơi nghiêng về phía trước, tay chống trên trán, khuỷu tay để tựa trên đầu gối. Một tay khác lặng lẽ đưa vào túi quần, móc ra hộp đựng nhẫn. Khóe miệng nâng lên một tiếng cười giễu cợt, dùng bàn tay dính máu kia mở chiếc hộp ra, bên trong lẳng lẳng nằm một quả tạo hình rất khác biệt chiếc nhẫn kim là một chiếc nhẫn kim cương có tạo hình khá lạ mắt.

Cả mặt nhẫn là hai trái tim lồng vào nhau nhưng toàn bộ mặt trái tim không nạm đá kim cương mà chỉ có một phần có đính đá. Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện kim cương có hai loại màu xanh ngọc hiếm có và màu nguyên thủy của nó hai màu sắc này chia ra sẽ thành hai ký tự "Hiên", "Tuyền" lồng vào nhau. Hai mẫu chữ đó là Hạ Cẩm Hiên đặc biệt vì cô đặt làm. (Tác giả: Người này có thể vẽ mẫu nhẫn trên giấy đặt làm quả nhiên là bỏ ra nhiều tâm tư.)

Không biết bao lâu sau, Đèn trong ký túc xá cứ thế từng cái nối đuôi nhau tắt. Chỉ còn ánh đèn yêu ớt bóng đen chiếu sáng nơi chiếc ghế có bóng người cô đơn.

Bập một tiếng, hộp nhẫn bị đóng lại, Hạ Cẩm Hiên vẫn duy trì trạng thái ngơ ngác ngồi bất động, trời mới biết hắn hi vọng đến cỡ nào Thái Gia Tuyền đi xuống từ trên lầu kia. Thế nhưng một giờ trôi qua, rồi lại bốn tiếng tiếp theo cũng qua đi. . . Hắn lại một lần nữa thất vọng. Cho đến khi trời đã mờ mờ sáng đến khi giao ban trực của nhân viên bảo vệ của ký túc xá thay ca. Hạ Cẩm Hiên mới rút cuộc ý thức được, thì ra mình cứ như vậy đợi ở dưới lầu cả đêm. Mà cả đêm Thái Gia Tuyền dù một cú điện thoại cũng không gọi cho hắn

Cả một đêm dài, bọn họ đã làm gì? Cún con của hắn có phải cũng tỏ ra nhiệt tình quỳn rũ với Lâm Phong giống khi ở dưới thân hắn? Hạ Cẩm Hiên cảm giác mình hoàn toàn hồng mắt, hắn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy rất khó chịu. Thái Gia Tuyền chưa từng đồng ý trở thành bạn gái hắn, cô thậm chí chưa từng nói qua câu "Em yêu Anh".

Đứng lặng lẽ đứng lên rồi trở về xe, cài giây an toàn, không lộ vẻ gì trên mặt nổ máy xe. Ánh mắt đột nhiên để ý đến bó hoa đỏ tươi trên ghế cạnh ghế tài xế. Đó là bó hoa hồng tới qua hắn chuẩn bị.

Khóe miệng hiện lên một tia cười yếu ớt khiến toàn thân phảng phất vẻ tà mị. Đưa tay cầm lấy bó hoa hồng kia, quay kiếng xe xuống, rất dứt khoát vung tay vứt bó hoa hồng cùng hộp nhẫn kia vào thùng rác ven đường (aki: trời !!! giờ phút này ta ước mình là kẻ lượm rác ở Đức quá đi...**mất long lanh tiếc nuối**)...Không chút do dự nào nhấn ga chiếc Cadillac rời khỏi.

***** ta là tuyến phân cách *****

Chương 98:Ra đi không từ già

Trời đã sáng, cơ hồ cả đêm không chớp mắt Thái Gia Tuyền lê thân mệt mỏi đến bệnh viện làm việc.

Lâm Phong một đêm ới đến vài lần, còn không ngừng lải nhải khi say, đôi tay có vẻ đã phục hồi cầm tay Thái Gia Tuyền không chịu buông ra, cô chỉ đành ở lại chăm sóc hắn, mệt mỏi đành nghỉ tại phòng nhĩ một lúc.

Thái Gia Tuyền không thể nghỉ nhiều, công việc bệnh viện cũng không thể làm xong,sau khi giúp Lâm Phong xin phép nghỉ, phải vội vàng đi theo giáo sư kiểm tra phòng phẫu thuật, chỉnh sửa lại lịch phẫu thuật, làm phụ mổ cho ca phẫu thuật. . . Cho đến khi ăn cơm trưa mới rảnh rỗi nằm ngủ trên sofa, nhưng rõ ràng rất mệt cô vẫn không thể ngủ nổi, trong lòng mơ hồ có việc quan trọng, nhưng không tài nào nhớ nổi.

Đến buổi chiều, Thái Gia Tuyền đang sửa lại lịch làm việc, đột nhiên nhận được điện thoại của Tề Minh, giọng của hắn rất nóng giận: "Thái Gia Tuyền, hai người các cậu xảy ra chuyện gì? !"

Thái Gia Tuyền ngậy ngẩn cả người, hoàn toàn không có hiểu ý tứ của hắn, Tề Minh chưa bao giờ cứ gọi như vậy qua tất cả của cô tên, càng không dùng qua nghiêm túc như vậy chất vấn giọng nói cùng với cô nói chuyện.”Thế nào? Cái gì chuyện gì xảy ra?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Trời ơi! Em còn không biết sao? Hạ Cẩm Hiên hắn trở về nước! ! Anh vừa mới Nhận được tin nhắn hắn gửi, hắn nói hắn và em xong rồi! Hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ! Anh hiện tại thể nào cũng liên lạc không được với hắn. . .”

Thái Gia Tuyền hoàn toàn không biết sau đó hắn nói tiếp những gì, chỉ biết trong lòng chấn động mạnh, một cảm giác sợ hãi dâng trào chiếm hết thân thể cô khiến máu trong cơ thể muốn phun ra ngoài hết.

Như người trúng phải một nhát dao chí tử, cầm túi xách chạy thẳng ra ngoài, lúc ra cửa đụng phải Lâm Phong đang đi vào, nhưng Thái Gia Tuyền giống như không nhìn thấy hắn chỉ liều mạng chạy ra ngoài. . .

“Tiểu Tuyền!” Lâm Phong bị đụng một cái lão đảo, không kịp nghĩ nhiều liền đuổi theo. Thật vất vả mới bắt kịp cô ở cửa bệnh viện. Thái Gia Tuyền Lập tức chui vào xe taxi, ngồi cạnh tài xế rất nhanh đóng cửa xe lại .

“Tiểu Tuyền, Sao vậy? Muốn đi đâu?” “Tiểu Tuyền trả lời anh!” Bất kể Lâm Phong hỏi thế nào, Thái Gia Tuyền thủy chung chưa từng trả lời một câu, chỉ là một mực thúc dục tài xế nhanh một chút chạy về nhà. . .

Đông... một tiếng, Thái Gia Tuyền tông cửa nhà trọ, xông thẳng vào phòng Hạ Cẩm Hiên, gian phòng nhìn qua cũng không có cái gì kỳ quái, thế nhưng Thái Gia Tuyền rất rõ, chính tề như vậy tuyệt đối không bình thường chút nào, bởi vì Hạ Cẩm Hiên bình thường sẽ giống một đứa nhỏ, quần mình vào ga trải giường mà hắn sẽ không tự mình thu xếp

Tâm tình trầm xuống Thái Gia Tuyền vẫn là chưa từ bỏ ý định kéo nắn tủ quần áo ra ngăn tủ trống không khiến cô tâm can cô hoàn toàn rơi xuống đáy vực.

“Hiên! !” Thái Gia Tuyền tê tâm liệt phế khóc, ở một bên Lâm Phong coi như ngu cũng nhìn ra được xảy ra chuyện gì, đau lòng đi lên trước muốn an ủi cô, rồi lại do dự thu tay về.(aki: hừ giờ mới khóc ...trẻ mất rồi...còn anh Phong kia tại bám dai quá đó...)

Thái Gia Tuyền khóc một hội, rốt cuộc khôi phục một tia lý trí, cô mơ hồ nhớ rằng, Hamburg đến Bắc Kinh mỗi ngày chuyến bay chỉ có một lần, hơn nữa còn vào buổi tối, hy vọng lại một lần nữa dấy lên.

Không đợi Lâm Phong phản ứng kịp, Thái Gia Tuyền lại cầm túi xách xông ra ngoài cửa. Lâm Phong lo lắng cực kỳ, chỉ đành phải bước nhanh đuổi theo, trong lòng không khỏi một hồi chua xót đau đớn, năm đó mình ra đi không từ biệt cô có phải chăng cũng như vậy điên cuồng tìm hắn?

.

Đại sảnh trong sân bay, Thái Gia Tuyền rất mừng khi biết được, quả thật chỉ có một chuyến bay trở về nước, hơn nữa còn là chín giờ tối. Bây giờ là bốn giờ rưỡi chiều, còn có một khoảng thời gian, nhất định phải trong khoảng thời gian này tìm được hắn!

Thái Gia Tuyền tìm kiếm trong đại sảnh đến mức không để lọt một con ruồi, nhưng thủy chung không tìm được bóng dáng quen thuộc, hắn sẽ ở nơi nào? Đột nhiên, trong đầu nhớ ra một chỗ, Thái Gia Tuyền ngay lập tức có thể khẳng định, hắn nhất định là đến đó rồi. . .(aki: ngồi yên ở đây đợi chặn cửa đi má chạy lung tung chi vậy...)

**** ta là đường ngăn cách ****

Thân môn có thể đoán được Hạ Cẩm Hiên đi đâu không?

Aki:Bombii13: chương 99 muội xong chưa? sao ta chưa thấy muội liên lạc với ta...có kịp không đó...đừng để tình iu truyện này đập ta nha...

51. Chương 99-100

Chương 99: Gặp thoáng qua

“Phong, anh có thể giúp em canh chừng chỗ này không? Anh thấy được anh ấy, anh nhất định phải ngăn cản anh ấy lại, xin anh!” Thái Gia Tuyền vội vàng kéo ống tay áo của Lâm Phong thỉnh cầu nói

Lâm Phong không lên tiếng gật đầu “Anh hứa với em” Lâm Phong biết nàng nhất định là nghĩ rằng Hạ Cẩm Hiên có thể ở chỗ đó, sợ bỏ lỡ, cho nên đành phải nhờ cậy đến hắn

Thái Gia Tuyền một phút cũng không chậm trễ, sau khi Lâm Phong đồng ý, liền xoay người hướng phía bên ngoài phi trường chạy đi

.....

Xe taxi dừng trước một nhà thờ nhỏ ở vùng ngoại ô, không sai, chính là nhà thờ nhỏ ban đầu Hạ Cẩm Hiên mang cô đến, hắn nói cho cô biết, nếu như có tâm sự gì không giải được, thì tới nơi này tìm cha xứ Al nói hết, vì vậy Thái Gia Tuyền liền nghĩ đến nơi này đầu tiên.

Nhưng sau khi Thái Gia Tuyền trả tiền xe, đồng thời bước vào nhà thờ, Cadillac màu đen từ phía sau nhà thờ âm thầm rời đi. Lướt qua chiếc taxi phía trước đang trên đường trở về, biến mất

Trong nhà thờ, cha Al bắt đầu dĩ buông tay nói: “Cậu ta vừa mới đi, ta cũng không biết cậu ấy nói cái gì, ta cảm giác được cậu ấy rất đau đớn, thật giống như cậu ấy rất khó quyết định. Nhưng ta chỉ nghe hiểu hai chữ “Gặp lại”

Thái Gia Tuyền cảm thấy sụp đổ, hắn vừa mới đi? Hay là đã tới chậm sao? Cô cũng không phải suy nghĩ nhiều, xoay người hướng ngoài cửa chạy theo.

Những ở vùng ngoại thành xa xôi, Thái Gia Tuyền làm sao tìm được xe taxi “A!!!” nàng tuyệt vọng, nhìn trời hô to, tại sao vừa rồi không giữ lại xe taxi? Hai chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống ở ven đường, khóc nức nở.

Lúc này cha Al đã đi tới, vỗ nhẹ đầu vai của cô, ôn hòa nói: “Cô bé, đừng khóc, cần giúp đỡ sao?”

Thái Gia Tuyền sững sốt, giống như hắn thấy được Thượng Đế, vội vàng nắm tay hắn, nói: “Người có thể đưa con đến sân bay không?”

Đã qua tám giờ, Lâm Phong lo lắng nhìn bảng hướng dẫn điện tử, rốt cuộc tìm được máy bay chín giờ đi Trung Quốc, vội chạy tới hướng kia, sợ đi trễ bỏ qua gặp mặt. Hắn thật sự là muốn giúp Thái gia Tuyền ngăn cản Hạ Cẩm Hiên, hắn không muốn lại nhìn cô thương tâm khổ sở.

Lâm Phong đứng ở cửa máy bay, hành khách một người tiếp một người đi qua trước mặt hắn, hắn lo lắng tìm kiếm mỗi cái khuôn mặt, nhưng không tìm thấy, trước sau lại không có tìm ra Hạ Cẩm Hiên, Lâm Phong không khỏi có chút sốt ruột, đúng lúc này Thái Gia Tuyền gọi điện thoại tới: “Lâm Phong, em bỏ lỡ anh ấy, điện thoại của anh ấy luôn luôn tắt máy. Anh ở sân bay có thấy anh ấy không? Em đang trên đường đến sân bay, xin anh, nhất định phải giúp em giữ anh ấy lại.” bây giờ chỉ còn mười lăm phút nữa là máy bay cất cánh.

“Em yên tâm, ngay từ đầu anh liền đứng ở cửa lên máy bay, chỉ cần anh ta tới đây, anh nhất định có thể nhìn thấy” Lâm Phong an ủi, đôi mắt vẫn không ngừng tìm kiếm

“Cảm ơn anh...” Thái Gia Tuyền khóc nức nở nói, khó có thể tự kiềm chế tiếng khóc rõ ràng truyền đến đầu bên kia điện thoại. Lúc này nàng đang ngồi trên chiếc ô tô nhỏ cũ kỹ của Buel chạy đến sân bay. Nhưng nàng vừa mới cúp điện thoại, ô tô rung động vài cái rồi dừng lại, sau đó đúng là gián đoạn rồi

“Chuyện gì xảy ra?” Thái Gia Tuyền kích động hỏi lái xe Buel

“Thật xin lỗi, nó quá cũ rồi, luôn xảy ra sự cố” Buel nhìn cô xin lỗi, trong lòng cũng vì hai người trẻ tuổi này mà cảm thấy lo lắng

Thái Gia Tuyền quay đầu nhìn phía trước, nơi nay cách sân bay khoảng một con phố, cô không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở cửa nhảy xuống xe, cúi chào hết sức nói cảm ơn đối với Buel, liền bắt đầu chạy như điên về phía sân bay.

Cô cứ thế mà vội vã chạy làm quần áo lộn xộn, bởi vì chạy vội vã mà tóc đuôi ngựa bung ra tán loạn, nước mắt tràn mi tự nhiên bay ra ngoài lại không kịp lau một chút, cứ như vậy chạy hai mắt mờ hồ ngấn lệ, trong lòng chỉ có một ý niệm ——Hiên, không nên xa rời em, không nên....

Chương 100: Tạm biệt Hamburg

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn mười phút nữa máy bay sẽ cất cánh, Lâm Phong cũng càng ngày càng nôn nóng, hần thậm chí bắt đầu hoài nghi Hạ Cẩm Hiên có mua vé đi chuyến bay này. Ngay lúc này, một đôi tình nhân trẻ đi về phía máy bay, cô gái nói với cậu bạn kia: “Chúng ta lúc nào thì cũng có thể đi lối dành riêng cho khách vip à? Vậy thì thật tốt quá!”

Chính câu nói lơ đãng như thế, khiến Lâm Phong nhất thời bị sét đánh trúng.”Lâm Phong, người thật ngu xuẩn!” Hần dùng sức bứt tóc mình, giận dữ hét to. Hần tại sao không nghĩ đến? Làm sao không nghĩ đến gia thế Hạ Cẩm Hiên đi lối dành cho khách vip hẳn là rất hợp lý?

Lâm Phong bước đến ngăn lại đôi tình nhân kia, vội vàng hỏi: “Lối đi riêng dành cho khách vip ở đâu? Ở đâu? !” Giống như hành động của người điên khiến hai người hoảng sợ, vội đưa ngón tay chỉ hướng dành cho khách vip, tay vừa mới chỉ qua đó, Lâm Phong ở trước mặt họ cũng đã biến mất, hần nhắm ngay hướng khách kia chỉ mà chạy như điên.(aki: ôi giờ mới thấy anh này cũng dễ thương...cái nhở TGT sao mà tốt số mà không biết nắm giữ gì cả)

Hần thật vất vả mới có thể nhanh chóng đến gần cửa dành riêng cho khách vip quả nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra bóng lưng kẻ mà mình luôn ghen tỵ không dứt —— đang đi đến lối đi ra sân bay.”Hạ Cẩm Hiên! !” Lâm Phong không vào được đành phải hướng về phía người bên trong lớn tiếng điên cuồng gào thét.

Hạ Cẩm Hiên dừng bước chân, do dự một chút, quay đầu lại, trong mắt chợt lóe lên tia hi vọng, nhưng chỉ trong chớp mắt khôi phục về mặt lạnh lùng nhìn Lâm Phong một cái, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Thấy thế, Lâm Phong nóng nảy, không để ý xung quanh hét to: “Tiểu Tuyền đang tìm cậu, cô ấy phát điên lên vì tìm cậu, cậu không thể đi, cậu đi rồi cô ấy sẽ đau lòng!”

Hạ Cẩm Hiên không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục đi, khóe miệng hiện lên nụ cười điệu cợt, đau lòng? Cô ấy sẽ đau lòng sao? Thì có lẽ...! , nhưng chỉ là buồn chút thôi.

Mất thấy bóng dáng Hạ Cẩm Hiên biến mất ở nơi khúc quanh, Lâm Phong cũng hết khí lực không hết nổi nữa, ngơ ngác nhìn về phía lối đi kia không biết phải làm sao.

“Đầu đá anh nhìn thấy anh ấy đi thật rồi sao? !” Lâm Phong bị một người kéo lấy cô vừa thở hồng hộc vừa nói không ra hơi.

Lâm Phong có chút đau lòng nhìn cô, nhưng không trả lời. Thái Gia Tuyền nóng vội bắt lấy gấu áo hần lắc lắc”Nói cho em biết! Anh ấy ở đâu? Anh ruốt cuộc thấy anh ấy ở đâu? ! !”

Lâm Phong khẽ nghiêng đầu nhìn về phía lối đi dành cho khách vip, Thái Gia Tuyền nhìn theo tầm mắt của hần không hề thấy bóng dáng ai ở đó? Lối đi trống rỗng đến đáng sợ, giống như lối đi đó sẽ nuốt chửng người ta làm cho người ta biến mất.

Thái Gia Tuyền sững sờ nửa ngày, dần dần mới lĩnh ngộ được ý của Lâm Phong cô không dám tin cứ thế lắc đầu “Không, sẽ không, anh ấy sẽ không tuyệt tình như vậy.” Vừa nói vừa điên cuồng xông đến: “Hiên! ! Anh ra đây đi, Hiên!” Vậy mà tất cả đều chỉ phí công.

Đột nhiên, cô lặng yên bởi vì qua lớp kính nhìn thấu phi trường cô thấy một chiếc máy bay quốc tế của công ty hoàng không Trung Quốc cất cánh. Thái Gia Tuyền bắt lực áp sát vào kính, nhìn nó từ từ biến mất tại tầm mắt chính mình ở ngoài kia, cả người cô ngã khụy xuống đất, trong lòng đang rỉ máu, nhất thời không thể khóc mà chỉ ngơ ngác nhìn nơi chiếc máy bay biến mất kia.

“Tiểu Tuyền. . .” Lâm Phong gọi cô từng tiếng, cũng không thể gọi về thần trí cô. Cứ như vậy vẫn ngày người thật lâu, Thái Gia Tuyền dần dần phát ra những tiếng nhỏ nức nở nghẹn ngào một tiếng, ánh mắt lại vẫn là chặt chẽ nhìn chăm chăm kia phía bầu trời kia, mặc dù nơi đó đã biến thành một màu đen kịt

“Tiểu Tuyền, đừng như vậy.” Lâm Phong cực kỳ đau lòng, đưa tay muốn ôm cô.

Thái Gia Tuyền giống như là đột nhiên tỉnh lại, thế là bắt đầu gào khóc, dù cho đang ở sảnh lớn của phi trường cũng mặc cứ thế gào to. Cũng không ít người đi đường không khỏi ghé mắt nhìn xem.

Lâm Phong ôm lấy cô thật chặt, nhưng mà cô cần cũng không phải bờ vai của hắn điều này hắn hiểu rất rõ, có lẽ ôm cô thật chặt lúc này cũng chính là an ủi bản thân hắn thôi.

Thái Gia Tuyền gào thét đến lạc cả giọng cả người vô lực mềm nhũn ra. Lâm Phong đột nhiên bắt lấy tay cô lớn tiếng quát: “Tiểu Tuyền! Em bình tĩnh một chút, hãy nghe anh nói! Vì tình cảm, em có thể kiên trì ba năm không bỏ cuộc, chẳng lẽ lần này em cứ như vậy buông bỏ anh ta? Kiên nhẫn của em đi đâu cả rồi?!”

Thái Gia Tuyền hai mắt vô hồn nhìn hắn, thanh âm khàn khàn lẩm bẩm nói: “Anh ấy không còn quan tâm đến em nữa rồi vì sao anh ấy không còn quan tâm đến em nữa? Anh ấy không quan tâm em rồi.”

“Em phải tìm được anh ta mới có thể có đáp án!”

“Không tìm được. . .”

“Làm sao mà không tìm được? Chẳng phải em đã tìm anh ba năm sao, nhưng anh ta và anh không giống nhau, anh ta là quý công tử của một nhà tài phiệt anh ta hẳn sẽ nổi tiếng, đạo lý đơn giản như vậy em không lẽ không hiểu ra?!”

Thái Gia Tuyền từ kẽ mắt mù như tìm ra ánh sáng.

“Tạm biệt Hamburg” trên phi cơ Hạ Cẩm Hiên nhìn ngoài cửa sổ, lặng lẽ nói.

Hết quyển 1.

52. Chương 100: Phỏng Vấn

Trung Quốc tại thành phố A, trước một tòa nhà 50 tầng hào hoa cao chọc trời, có một cái bóng dáng quen thuộc đang đứng ở đó. Thân hình nho nhỏ được bọc bởi một bộ đồ công sở trang nhã, đầu nhỏ khẽ ngửa lên, mắt to linh động nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn lên tòa nhà cao tầng trước mặt, với trăm mối cảm xúc ngổn ngang mà thở dài, trấn định lại tinh thần, thầm kêu một tiếng cố gắng lên, nhắc chân đi vào.

Không sai, cô gái này chính là Thái Gia Tuyền, mà cô lúc này bước vào tòa nhà có tấm bản to trước cửa, viết “Trắc Gầm Heavy Industry ” bốn chữ to cứng cáp có lực.

.

“Thái tiểu thư, xem qua từ lý lịch sơ lược của cô, cô là học y, hơn nữa vừa mới từ nước Đức Hamburg tốt nghiệp đại học trở về nước. Người hoàn toàn có thể tìm được việc tại một bệnh viện tốt ở trong nước, tại sao lại muốn nộp đơn xin việc một chức vụ trợ lý nho nhỏ tại công ty chúng tôi?” Quản lý nhân sự hơn ba mươi tuổi xuyên qua tròng kính cận thị thật dày tìm tòi nghiên cứu Thái Gia Tuyền ngồi ở trước mặt, dùng giọng nói vô cùng chuyên nghiệp của nghề nghiệp hỏi.

“Ban đầu lựa chọn du học nước Đức, cũng là coi trọng người Đức đối tác phong công tác nghiêm cẩn cẩn thận tỉ mỉ, cùng với tác phong làm việc của quý công ty vô cùng giống nhau, tôi rất hy vọng có thể làm việc trong hoàn cảnh như vậy, hơn nữa quý công ty có chế độ nhân sự vô cùng tốt, tin tưởng phát triển ở tương lai sẽ cực kỳ khả quan.” Cô khéo léo tránh vấn đề vì sao không theo ngành y, mà là biểu đạt mong muốn của mình đối với phần công việc này.

Quản lý nhân sự mỉm cười gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: “Thái tiểu thư chưa từng có làm qua chức vụ này vậy có cảm thấy mình có thể làm tốt công việc này không?”

“Mặc dù chuyên ngành của tôi không phải lĩnh vực này, nhưng ở trong lúc tôi đi du học từng phụ trách giúp giáo sư sửa sang lại tất cả bệnh lịch trong vòng năm năm, và phân loại theo thời gian tăng dần rồi lưu trữ. Giáo sư tham gia trao đổi học tập được tài liệu cũng toàn bộ do tôi sửa sang lại. Có những trải nghiệm này, tôi tin tưởng đối với công việc ở quý công ty có thể rất làm quen rất nhanh.” Thái Gia Tuyền tự tin trả lời.

Lần này chủ quản nhân sự gật đầu mỉm cười với hàm ý công nhận hơn nữa. “Thái tiểu thư, chúng ta còn có một câu hỏi tương đối cá nhân. Cô năm nay đã 27 tuổi, vẫn chưa có xây dựng gia đình của mình, như vậy tương lai vấn đề cá nhân sẽ ảnh hưởng công việc của cô không?”

Thái Gia Tuyền ngẩn người, cái vấn đề này là cô thật là không ngờ, nghĩ đến mục đích nộp đơn chân thật của mình, không khỏi có chút chột dạ. Nhưng cũng chỉ là chốc lát, cô lập tức trấn định trả lời: “Nếu như mà tôi bảo đảm hoàn toàn sẽ không, vậy rõ ràng sẽ không được thực tế, tất cả mỗi người ai cũng sẽ điều mà họ không thể đoán trước được. Tôi chỉ có thể bảo đảm tôi sẽ tận lực phối hợp tốt quan hệ giữa chuyên riêng cùng công việc, tất cả đều theo như chính sách cùng thông lệ của công ty mà thi hành.”

Chủ quản nhướng nhướng mày, hiển nhiên đối thẳng thắn của cô hết sức tán thưởng. “Tốt. Thái tiểu thư, vấn đề của tôi đã hỏi xong, cô còn có vấn đề nào muốn hỏi chúng tôi không?”

“Tôi nộp đơn chính là công việc trợ lý, công ty quy mô lớn như vậy sẽ cho tôi những đãi ngộ gì? Nói cách khác, ta cao nhất có thể làm được đến trình độ nào? Ách. . . Sẽ có cơ hội tiếp xúc cùng với các cấp cao không?” Thái Gia Tuyền suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi vấn đề mình muốn biết nhất, vậy mà cô ngại trang coi như khá thông minh, đem tiếp xúc cùng các cấp cao và cơ hội thăng tiến nói thành một vấn đề.

“Ha ha, tôi hiểu mỗi quan tâm của của cô, chức vụ của cô mặc dù so sánh các với các chức vụ khác tương đối cơ bản, nhưng là vàng sẽ có lúc tỏa sáng, khi sáng lên còn sợ không ai phát hiện ra cô sao?” Quản lý nhân sự cười trả lời.

53. Chương 101: Đánh Vào Trong Nội Bộ Của Địch

Thái Gia Tuyền ra khỏi cửa, một tiếng thở dài nhẹ nhõm, một cuộc phỏng vấn chính thức như vậy, nói không căng thẳng là nói dối, hơn nữa đặc biệt đối với cô ý nghĩa càng thêm không giống bình thường, cô quá mong muốn có cơ hội làm việc ở đây.

Trong hơn một năm này, Thái Gia Tuyền cơ hồ ngày ngày cũng sẽ kiểm tra máy tính, tra tìm về tin tức của Trác Gấm Heavy Industry. Làm như vậy quả nhiên không để cho cô thất vọng, trong tin tức bóng dáng của Hạ Cẩm Hiên càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng mê người.

Hạ Cẩm Hiên cho tới bây giờ đều có được mị lực rất mạnh, mặc dù vừa về nước coi như chưa làm qua chức vụ gì, trực tiếp nhận chức Tổng giám đốc, nhưng năng lực làm việc xuất sắc, cộng thêm trong lúc du học được đào tạo chuyên nghiệp, làm cho hần khi mới bắt đầu tiếp quản giúp công ty đạt được một lần lại một lần thành công. Từ nhiều hạng mục nghiên cứu chế tạo một số chip mới thành công, đến nhiều sản phẩm đầu tư hàng đầu được quốc gia công nhận, thu được một khoản tiền lớn từ các đặt hàng tới dồn dập. Trong khoảng thời gian hơn một năm, doanh thu Trác Gấm Heavy Industry tăng gấp năm lần so với năm năm trước, vì vậy hần chẳng những không bị chất vấn, nội bộ ở Trác Gấm Heavy Industry tạo thành một bộ máy ủng hộ rất mạnh trong việc thay đổi tổng giám đốc. Vì vậy cha Hạ thuận thể đem trọn tất cả gánh nặng công ty đều ném cho con trai, còn mình thì làm một cổ vấn nhân rồi. Cho nên hiện tại nhắc đến người điều hành cao nhất ở công ty, đó chính là chỉ Hạ Cẩm Hiên rồi.

Công ty bởi vì phát triển nhanh chóng mà phải bổ sung thêm một số lượng lớn nhân viên, Thái Gia Tuyền cũng chính là vì vậy mà có được cuộc phỏng vấn hiếm hoi này.

Thật ra thì không chỉ có ở trong nước, lúc trước khi còn đang ở Đức Thái Gia Tuyền cũng có thể từ trên báo chí hay tạp chí biết đến một chút tin tức mới nhất của hần. Việc này làm cô sinh ra tưởng niệm đồng thời, không thể không cảm tạ số mạng đối với cô coi như cũng có chiều cố, mặc dù để cho cô ném đến hai

lần thống khổ bị người mình thương ra đi không lời từ giả, nhưng lần này ít nhất để cho cô có thể gián tiếp hiểu rõ đến đối phương có mạnh khỏe hay không.

Nếu như không phải là quan tâm trong tâm tình cha mẹ, Thái Gia Tuyền thậm chí đã sớm muốn thôi học đại học Hamburg trở về nước tìm hân, nhưng là cô nhịn được, sống một ngày bằng một năm chờ đến khi tốt nghiệp, không chút do dự mà cự tuyệt ý muốn giữ lại của giáo sư, trước tiên liền chạy về nước, lại trước tiên đi tới thành phố A, tham gia ứng cử xin việc chức trợ lý tại Trác Gầm Heavy Industry.

Hiện tại, cô đang định bạn học chung thời đại học Liễu Khê mượn cùng căn hộ, thần kinh căng thẳng chờ đợi điện thoại lặp lại gọi mở, đóng, mở ra, và sau đó đóng....

Như thế qua hai ngày, có chút không chờ đợi nổi nữa. “Này! Cậu xong chưa? Thật vất vả từ du học Đức trở lại, cậu không đi làm bác sĩ, lại nhất định làm cái trợ lý nho nhỏ, đầu óc cậu có bị nước vào không?”

Thái Gia Tuyền liếc mắt, nói: “Mình thích! Mình đây gọi là đánh vào trong nội bộ kẻ địch!”

Liễu Khê trước mắt ở thành phố A làm bác sĩ khoa ngoại trong một Bệnh Viện lớn, mượn nhà trọ ở gần bệnh viện, cách Trác Gầm Heavy Industry khoảng cách vẫn còn có đoạn khá xa. Thái Gia Tuyền mới tới thành phố A, tạm thời liền ở nhờ ở chỗ này.

“Gi? Thật không chịu nổi cậu. Người ta là tổng giám đốc cao cao tại thượng, người đánh tiền vào cũng chỉ là một trợ lý nho nhỏ, mặt cũng không biết thấy được không. Ai nha, không nói, mình không muốn tới trễ.” Liễu Khê vừa nói xong cũng không đợi cô nói tiếp, lấy túi xách bước ra cửa đi làm.

Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục chờ đợi điện thoại báo trúng tuyển. Trời cao vẫn còn chiếu cố cô, đợi không bao lâu điện thoại di động quả nhiên vang lên, nhận lấy điện thoại, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn giống trẻ con, trong phòng một lúc lại vừa nhảy vừa cười.

Cô được tuyển dụng rồi, cô rốt cuộc được tuyển dụng rồi, trời cao quả nhiên chiếu cố cô, để cho cô rốt cuộc có cơ hội đến gần hân. Hơn một năm này, cô cơ hồ đã dùng hết các loại phương pháp muốn lấy được phương thức liên lạc của hân, thế nhưng hân lại giống như cố ý lẩn trốn cô, không để cho cô bắt được chút dấu vết nào, đến cả Tề Minh cũng nói năng thận trọng với cô, dưới cơn nóng giận cô đã đoạn tuyệt lui tới Tề Minh. Hiện tại cô chỉ có thể ra hạ sách này, hi vọng tất cả đều còn chưa muộn, cô luôn luôn đều là Tiểu Cường đánh không chết, lần này, tuyệt không cho Hạ Cẩm Hiên có cơ hội chạy mất lần nữa!

. Ta là tuyển phân cách.

Thieu đốt đi Tiểu Vũ Trụ ~ nhưng là tiểu Tuyền Tuyền khi nào mới có thể gặp lại đến tiểu Hiên Hiên đây? Ta bày tỏ rất do dự, là để cho bọn họ sớm một chút chạm mặt, còn là tối nay chạm mặt đây? Thân môn nhấn lại nói một chút ý tưởng a

~~

54. Chương 102: Ra Quân Chưa Thắng Trận Đã Chết

“Đây là vị trí của cô, cô vừa mới vào làm, nghiệp vụ còn chưa thành thạo, trước tôi sẽ phân một chút công việc đơn giản cho cô, bình thường nếu có rảnh rỗi thì nên theo các nhân viên vào trước học hỏi kinh nghiệm, có thể tranh thủ càng sớm càng tốt nắm bắt được các phần công việc quan trọng.” Nói chuyện là trưởng phòng bộ phận hành chính, 34 tuổi, là một phụ nữ quyền rũ, tên gọi Đỗ Quyên.

“Dạ, cảm ơn chị Đỗ Quyên, tôi sẽ cố gắng.” Thái Gia Tuyền khéo léo nói.

Đỗ Quyên gật gù đầu nói: “Buổi tối có chuẩn bị một bữa tiệc chào đón nhân viên mới, nhớ đến nha.”

“Vâng~” Thái Gia Tuyền vui vẻ gật đầu một cái.

Đỗ Quyên dùng từ “mọi người”, là bởi vì còn có một cô gái nữa cùng trúng tuyển với Thái Gia Tuyền, cũng bằng tuổi với Thái Gia Tuyền, gọi Ưng Tiểu Phi, nhưng so với Thái Gia Tuyền thì thấy thành thực hoạt

bất hơn nhiều, vì vậy được điều làm trợ lý cho giám đốc bộ phận tiếp thị. Thái Gia Tuyền với gương mặt trẻ con thì tạm thời bị an bài làm trợ lý ở văn phòng thứ 7.

Tất cả các trợ lý trong Trác Gầm Heavy Industry đều được bộ phận hành chính thống nhất quản lý, chứ không phải trực thuộc các phòng ban khác nhau. Vì vậy cả công ty, một tổ có khoản bảy đến tám người, lớn như cấp cao tổng giám đốc Hạ Cẩm Hiên, trợ lý của họ không cố định, mà là do bộ phận nhân sự cùng bộ phận hành chính theo danh sách ở văn phòng điều đến. Về phần nhiệm kỳ có thể có bao lâu, có thể hay không bị thay thế giữa chừng, phụ thuộc hoàn toàn vào năng lực làm việc của trợ lý, cùng với nỗ lực làm việc của trợ lý ở các ngành các bộ phận, bộ phận hành chính cùng nhau đánh giá phần công việc của từng trợ lý. Loại hệ thống quản lý rõ ràng có chỗ tốt, không chỉ có thể một số quy tắc ngầm, nhưng cũng tạo điều kiện giám sát cho các phòng ban trực thuộc của công ty.

Bây giờ trong văn phòng có chừng hơn hai mươi người, trừ 8 người đàn ông, còn lại tất cả đều là nữ. Dĩ nhiên văn phòng thứ 7 tuyệt đối không chỉ những người này, cộng thêm những người đã điều đi các phòng ban tham gia các dự án, tổng cộng không dưới 100 người. Lưu lại 20 người này, chủ yếu là dự phòng cho các dự án khác, để bất cứ lúc nào cũng có thể thành lập một tổ triển khai dự án mới, hoặc điều vào các khoản trống của các bộ phận khác, mà Thái Gia Tuyền ở nơi này chỉ đơn giản là làm việc vặt.

“Ách. . . Xin chào.” Thái Gia Tuyền lên tiếng chào cô gái cùng ngồi ở vị trí bên cạnh mình.

“Này ~ tôi tên là Lý Giai Giai, gọi tôi Giai Giai là được rồi ~” cô gái quay đầu lại, dí dỏm tự giới thiệu mình. Cô có tướng mạo thường thường, là cô gái ăn mặc vô cùng thời trang.

“Xin chào, tôi tên là Thái Gia Tuyền, cô có thể kêu tôi tiểu Tuyền.” Thái Gia Tuyền bày ra công việc của mình, vui vẻ nói “Cô tới Trác Gầm đã bao lâu? Đối với công ty hiểu biết nhiều không?”

“Tôi cũng mới đến làm có nửa năm, chỉ là ý của cô nói hiểu biết là chỉ cái gì? Những lời nói Bát Quái, tôi hiểu biết không ít nha~~” Giai Giai thần thần bí bí nhỏ giọng nói, điển hình là một nhân vật cuồng Bát Quái.

Thái Gia Tuyền vui mừng, dường như những điều cô chú ý đều có liên quan đến vấn đề Bát Quái. “Cái đó. . . Cô gặp qua tổng giám đốc chưa?”

Giai Giai sững sốt một chút, nhượng nhượng lông mày, mặt cười xấu xa nói: “Không phải chứ? Đầu tiên liền hỏi thăm đến tổng giám đốc, có phải vì muốn tiếp cận tổng giám đốc nên mới nộp đơn vào đây không?”

Thái Gia Tuyền cũng bị câu nói của cô nói làm cho sững sốt một chút, theo bản bản năng muốn phủ nhận, nhưng là mặt cũng không tránh được có chút đỏ.

Giai Giai trợn to hai mắt, hét lớn: “Không phải là thật chứ? cô thật là vì tổng giám đốc mới nộp đơn vào đây hay sao? !” Giọng nói cực to trong phúc chốc đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong văn phòng.

Thái Gia Tuyền đưa tay muốn ngăn cô lại nhưng đã không kịp rồi, lúng túng lớn tiếng phủ nhận, mặt lại càng đỏ hơn, buồn bực hận không thể giết chết Giai Giai.

Thật là ra quân chưa thắng trận đã chết a, nhìn một phòng người thì tìm tòi nghiên cứu, người thì đùa giỡn, thậm chí còn có cả ánh mắt khinh bỉ, Thái Gia Tuyền không khỏi tràn đầy sâu lo đối với tương lai của mình.

55. Chương 103: Khó Có Thể Đến Gần

Cả một ngày bưng trà rót nước, photocopy những văn kiện khô khan cuối cùng cũng kết thúc. Thái Gia Tuyền bị Lý Giai Giai kéo vào chiếc xe QQ(1) nhỏ của cô, chạy thẳng tới hội trường tổ chức tiệc —— một nhà nhà thịt nướng Hàn Quốc nổi danh.

Còn chưa có vào gian phòng được bao, chỉ nghe thấy một âm thanh cay độc bén nhọn bên trong: “Mọi người có nghe nói không? Cái cô Thái Gia Tuyền vừa vào làm, nhìn qua người là rất khéo léo, không nghĩ tới lại có dã tâm. Rõ ràng là du học y khoa ở Đức trở về, thế nhưng chạy tới xin vào làm ở công ty chúng ta, mọi người biết tại sao không? Đó là vì có mục đích!”

Mọi người rồi rít phụ họa “Mục đích gì vậy?”

“Nghe nói a, cô ta là muốn thừa cơ hội này đến gần tổng giám đốc của chúng ta đấy.” Thanh âm bén nhọn thần thần bí bí tuyên bố.

Mọi người nghe vậy rồi rít nghị luận vấn đề rộng ra: “Thật? Ha ha ha ha, xem ra cô ta muốn lấy giỏ trúc mà mức nước rồi, tổng giám đốc chúng ta hoàn mỹ thế kia, làm sao để ý cô ta nha.”

“Nhất định là như vậy! Cô ta quả thật là cóc mà muốn ăn thịt thiên nga. Ngay cả mỹ nữ Khang Hinh như vậy cũng không có thể để làm cho tổng giám đốc quy phục, chỉ bằng cô ta? . . .”

.

Thái Gia Tuyền dừng bước lại, cúi đầu không nói, trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng cô cảm thấy rối rắm —“Khang Hinh là ai. . .”

Lý Giai Giai không nhìn nổi nữa, đá văng ra cửa, hai tay chống nạnh hướng phía bên trong cánh cửa vừa đứng, quát to: “Các người còn có mặt mũi nói chuyện người khác? ! Các người những loại phụ nữ này, ai dám cam đoan mình không có đánh chủ ý lên người tổng giám đốc? Không phải là điều kiện của mình kém không có hi vọng sao? Tại sao phải đi chê bai người khác! ?”

Thái Gia Tuyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Giai Giai, trong lòng một hồi cảm kích, dù sao họ mới chỉ biết nhau có một ngày, cô liền có thể trượng nghĩa ra mặt giúp mình như vậy, thật sự muốn không cảm động cũng khó khăn.

“Giai Giai, tôi đi trước.” Thái Gia Tuyền nói xong, xoay người rời đi, tình hình như vậy còn tiếp tục ở chung, cô làm sao mà chịu nổi?

Lý Giai Giai cũng đi theo cô đi ra, gọi lại cô nói: “Đi, tôi mời bà ăn cơm, đừng để ý tới đám bà tám chết bầm kia, mấy bà cô đó là chưa thỏa mãn dục vọng nên trở nên biến thái vậy đó!”

Lời này nghe được Thái Gia Tuyền một hồi sợ hãi than, cũng thành công chọc cô vui.“Không, để tôi mời được rồi.”

“Ai da, cũng như nhau..., đi thôi, tôi dẫn bà đi ăn lẩu ~” Giai Giai hào sảng kéo lên Thái Gia Tuyền liền hướng bãi đậu xe đi tới.

.

“Như đã nói qua, bà thật muốn gặp Hạ Cẩm Hiên?” Trong quán lẩu Hỏa Oa, Lý Giai Giai cắn khối thịt bò to, mơ hồ không rõ mà hỏi.

Thái Gia Tuyền khẽ gật đầu một cái, nhưng cũng không nói cho cô biết nguyên nhân, cô cảm thấy đây là chuyện của hai người, thật sự không cần thiết để nhiều người biết.

“Tôi ủng hộ bà! Mặc dù nhất định sẽ rất khó, nhưng là cuộc sống mà, muốn thì phải đuổi theo, việc này không có sai. Thật ra thì tôi thật thương thức bà, không giống đám phụ nữ kia, rõ ràng trong lòng nghĩ muốn chết, vẫn còn muốn giả bộ thanh cao, ghê tởm chết đi được!”

Thái Gia Tuyền cười cười: “Giai Giai, vậy cậu cảm thấy tôi có cơ hội nào nhìn thấy tổng giám đốc không?”

Lý Giai Giai suy nghĩ một chút hồi đáp: “Ừ. . . Gần đây là không thể nào, tổng giám đốc đi Mỹ rồi, nghe nói là nói một hạng mục lớn, cụ thể tôi cũng không biết, cũng chỉ là nghe nói.”

“À? Vậy tổng giám đốc sẽ đi bao lâu?”

“Ai biết được, nếu thuận lợi sẽ rất nhanh có thể trở lại, nếu là đụng phải điểm khó khăn, có thể phải một hai tháng đấy.”

“A, vậy nếu như tổng giám đốc trở lại, như thế nào tôi mới có thể gặp được tổng giám đốc?” Thái Gia Tuyền có chút mong đợi, bởi vì cô ở công ty tìm một vòng cũng không phát hiện thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, hơn nữa với chức vụ của cô, chỉ có ra vào từ tầng trệt sảnh chính tòa nhà đến tầng 12, từ tầng 12 trở lên, cô đều không đi lên được, xem ra tất cả mọi người trong công ty đều như vậy, muốn dễ dàng đến gần tầng cao nhất kia quả thật không dễ dàng.

“Hình như cũng rất khó khăn, thang máy của tổng giám đốc là thông từ dưới nhà xe lên tầng, nhưng là nhà để xe của tổng giám đốc là chuyên dụng, người bình thường không vào được. Phòng làm việc lại là tầng trên cùng, người bình thường cũng lên không được. Bà chỉ có thể trông mong vào may mắn của bản thân thôi, mình được phái đến làm trợ lý một ngành quan trọng, nói như vậy không chừng sẽ gặp được tổng giám đốc. Nếu không vẫn ở trong cái văn phòng này của chúng ta, vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc nhìn thấy tổng giám đốc.”

Thái Gia Tuyền giống như thấy được hi vọng, cô làm lên chuyện tới luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, thật thích hợp làm một trợ lý nho nhỏ. Chỉ cần mình siêng học chăm làm, khiến quản lý tầng trên nhìn thấy năng lực bản thân, liền nhất định có cơ hội .

56. Chương 104: Mọi Người Bất Ngờ

Từ ngày đó trở đi, Thái Gia Tuyền tựa như bộ dáng con ong mật cần cù, mỗi ngày đúng sáu giờ rời giường, đắp xe điện ngầm chuyển xe buýt đi hơn một giờ, không tới tám giờ liền đến phòng làm việc thật sớm. Dem phòng làm việc vệ sinh quét dọn một lần, sau đó đến phòng giải khát pha cà phê. Khi mọi người lục tục tới làm, cô đã đang đánh chữ rồi.

Mặc dù luôn là có người chỉ chỉ chỗ chỗ ở sau lưng, nhưng cô lại không ngần ngại chút nào. Còn rất là chăm chỉ đi theo sau lưng người khác học hỏi kinh nghiệm, thuận tiện học kỹ năng “luyện tay” tốt một chút.

Một thời gian dài, mọi người cũng đều thân quen, có các tin tức bên lề khác cũng làm ọi người dần quên cái tin đồn kia, bắt đầu từ từ tiếp nhận cô. Huống chi Hạ Cẩm Hiên là người như vậy dĩ nhiên sẽ làm cho các cô gái thích, thật ra mọi người thấy chuyện như vậy cũng là chuyện bình thường.

Ở những lúc không có chuyện gì làm sẽ càng ngày có càng nhiều người đến tán gẫu chuyện Bát Quái với cô, thậm chí có không ít người bày tỏ ủng hộ cô đánh chủ ý với Hạ Cẩm Hiên, điều này làm cho Thái Gia Tuyền dở khóc dở cười. Cũng không có thiếu người bị cô chinh phục vị giác, mọi người nhất trí tán dương cô pha cà phê mùi vị rất đậm đà rất đặc biệt.

Vì vậy sau một tháng, Thái Gia Tuyền đã hoàn toàn nắm được toàn bộ công việc của một trợ lý, năng lực làm việc cũng được công nhận rộng rãi, bởi vì khi cô làm báo cáo, nhập hàng ngàn dữ liệu mà thường không chút sai lầm nào, ngay cả những nhân viên ở bộ phận tài chính cũng cảm thấy mặc cảm.

Trông sao trông trăng, Thái Gia Tuyền trông hết một tháng chung quy lại cũng trông không được tin tức Hạ Cẩm Hiên trở về nước, lại không ngờ trông được một người khác. . .

Ngày này, trong văn phòng đột nhiên nhận được thông báo, nói là có cuộc họp quan trọng, cần phải triển khai nhân lực. Dỗi mắt cả phòng làm việc, dường như cũng chỉ có Thái Gia Tuyền thanh nhàn nhất (cô ở trong thời gian thực tập, những báo cáo quan trọng thường không giao cho cô làm), vì vậy rõ ràng cô liền bị bỏ qua.

Giúp đỡ bố trí phòng họp cho tới trưa, Thái Gia Tuyền mệt mỏi eo cũng mau không đứng thẳng lên rồi. Lại nói mấy cái ghế trong phòng hội nghị này đều được làm từ gỗ thượng hạng, khi di chuyển cũng không mất nhiều sức lực lắm.

Thái Gia Tuyền biết được từ cuộc thảo luận của người khác, buổi chiều là có đại biểu của chính phủ tới, cuộc hội nghị này bàn về hạng mục hỗ trợ tài chính của Trác Gấm cùng với chính phủ, vì vậy vô cùng quan trọng.

Cả buổi chiều, Thái Gia Tuyền mặc bộ đồng phục chính thức mới được phát, đứng ở cửa phòng họp, chuẩn bị phát tài liệu quảng cáo và nội dung hội nghị cho khách hàng. Từ trong tai nghe được chỉ thị đồng nghiệp bên trong, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào phòng họp. Trong nháy mắt ngay tại lúc vào cửa, một người ngồi ở trên ghế chính giữa đại biểu chủ trì, Thái Gia Tuyền cả kinh thiếu chút nữa làm tài liệu cầm trong tay rơi đầy đất. Mà người kia hiển nhiên cũng lấy làm kinh hãi.

Thái Gia Tuyền cuống quýt ổn định một xấp tư liệu hội nghị trong tay xiêu vẹo chỉ chực rớt xuống, trấn định tinh thần, lần lượt bắt đầu tiến hành phân phát, ánh mắt không tự chủ lại nhìn sang phía bên kia, người nọ là vô cùng tức thời đối với cô mở trừng hai mắt.

Thái Gia Tuyền giật giật khoe miệng, làm bộ như không thấy người đó tiếp tục chuyện của mình, rốt cuộc đã đi đến bên cạnh thì hần tận lực đè thấp thanh âm truyền vào trong tai cô: “Tiểu Tuyền Tuyền, cô thực trâu bò!”

Thái Gia Tuyền cũng không cam chịu yếu thế trả lời một câu: “Anh trai đẹp Tề, anh cũng rất bò nha.”

Không sai, người này chính là người mà Thái Gia Tuyền đoạn tuyệt lui tới hơn một năm Tề Minh, thật ra thì nói đoạn tuyệt lui tới cũng không quá chính xác, bởi vì Tề Minh một mực liên lạc Thái Gia Tuyền, chỉ là Thái Gia Tuyền không chịu để ý hần thôi, ai bảo hần đánh chết cũng không nói phương thức liên lạc của Hạ Cẩm Hiên cho cô đây? Ăn nhiều lạnh nhạt, Tề Minh cũng liên lười phải liên lạc với cô, chỉ là âm thầm luôn luôn chú ý động tĩnh của cô, mãi cho đến khi hai người tốt nghiệp chia ra trở về nước, lúc này mới chân chính ít liên lạc đi.

Lúc này ánh mắt của hai người trao đổi cực kỳ đặc sắc, vậy mà không ai chú ý bên này, bởi vì ở thời điểm Thái Gia Tuyền bắt đầu phát tài liệu, một vị người phụ trách ở công ty đã bắt đầu báo cáo của hần.

***** ta là đường ngăn cách *****

Ai nha, Tề Minh Đại Suất Ca lại ra sân, lắc mình một cái đã là chức cao quyền trọng, vì sao so với nam chủ hần luôn ra sân trước đây? ? Hần sẽ ở giữa nam nữ chủ đảm đương chất xúc tác còn là làm cứt gây đây? Vả lại nghe hạ hồi phân giải

~

57. Chương 105: Tình Hình Gần Đây Của Hạ Cẩm Hiên

Sau ba giờ, thật vất vả đợi đến khi hội nghị kết thúc. Thật ra thì hội nghị này một chút tính xây dựng cũng không có, qua loa lướt qua các vấn đề bên ngoài, thậm chí ngay cả Tề Minh làm đại biểu đều chỉ nói mấy câu.

“Đi theo anh.” Sau khi tan họp, Tề Minh thoáng đi ngang qua bên cạnh Thái Gia Tuyền, khẽ nghiêng người, nhỏ giọng mà nói.

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, còn chưa có đợi phản ứng kịp, hần đã trực tiếp ra khỏi phòng họp. Thái Gia Tuyền quét mắt một vòng, phát hiện đồng nghiệp phần lớn đang dọn dẹp hội trường, do dự liên tục, vẫn là quyết định lưu lại giúp một tay. Dù sao đây là lần đầu tiên mình được uỷ thác phái đến bên ngoài hỗ trợ công việc, phải lưu lại ấn tượng tốt mới đúng.

Một lát sau, cửa chính phòng họp lại bị đẩy ra, chỉ thấy Tề Minh đứng ở ngay cửa, mặt nổi giận bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Thái Gia Tuyền một cái, hung hăng nháy mắt, lại xoay người đi ra ngoài. Ý đồ như vậy rất rõ ràng nhưng mà, đồng nghiệp bên cạnh nhìn thấy đều đã hiểu, Thái Gia Tuyền đáng thương rụt cổ một cái, hướng đồng nghiệp lên tiếng xin lỗi chào một cái, rồi liền đi theo ra ngoài.

Thái Gia Tuyền vừa ra cửa, tam cô lục bà đang dọn dẹp sau cửa hội trường lập tức tụ lại ở chung một chỗ, bàn luận xôn xao: “Bọn họ giống như quen biết.”, “Thật không nhìn ra, tiểu hồ ly trong truyền thuyết này tinh thật là có chút đạo hạnh.”, “Không phải là rất xinh đẹp? Có gì đặc biệt hơn người.”

Ở cuối hàng lang cầu thang, đôi tay Tề Minh ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống Thái Gia Tuyền, trong mắt tràn đầy thú vị. “Tiểu Tuyền Tuyền, em còn có thể làm ra sáng kiến nổi bật kinh người hơn nữa không?”

Thái Gia Tuyền không khỏi co rúm lại một chút, đột nhiên cảm thấy bị hần trấn áp có chút không giải thích được, vì vậy sức mạnh tràn đầy trả lời: “Cái gì nổi bật? Em có làm gì đâu?”

Tề Minh nhìn cô chế nhạo nói: “Em không phải nên đi làm bác sĩ, tự nhiên đến Trác Gấm Heavy Industry làm một cô em bưng trà rót nước?”

Thái Gia Tuyền liếc hẩn một cái, biện hộ nói: “Ai nói em là cô em bưng trà rót nước.? ! Đây chỉ là công việc của em. Một trong.”

Tề Minh mở to miệng cười đang muốn nói những gì, đột nhiên sắc mặt càng thay đổi, mắt nhìn về phía khe cửa trong cầu thang, hẩn là dùng tiếng Đức nói: “Xem ra hiện nay bà tám trong công ty rất nhiều nha.”

Thái Gia Tuyền ngẩn người, lập tức hiểu ý tứ của hẩn, định không quay đầu lại nhìn, mà là cũng dùng tiếng Đức nói về: “Đúng vậy đó, không có biện pháp, em vừa vào làm liền bị bại lộ.” (cuộc đối thoại từ đây trở đi, hai người đều là dùng tiếng Đức trao đổi.)

“Bại lộ cái gì?” Tề Minh nghi ngờ hỏi.

“Bại lộ em là vì quyến rũ tổng giám đốc mới đến công ty.” Thái Gia Tuyền làm như không có gì nhún nhún vai.

Tề Minh nghe cô nói như vậy, không nhịn được cười ha ha: “Tiểu Tuyền Tuyền, em. . . Ai. . . Cái người này người chính là trong lòng dẫu không được chuyện gì, không kỳ quái, tuyệt không kỳ quái.”

Thái Gia Tuyền cúi đầu thấp xuống, tâm tình có vẻ có chút xuống thấp. Đúng vậy nha, chính là mình quá đàn, không hiểu được cách duy trì tình cảm, mới có thể biến thành cục diện như thế.

Tề Minh thấy thế cũng thu lại cột nhả mới vừa rồi, có chút lo lắng mà nói: “Hiền cậu ấy bây giờ và trước kia đã không giống nhau rồi. . . Nhưng anh khẳng định trong lòng cậu ấy vẫn còn có em.”

“Không giống nhau?” Thái Gia Tuyền nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Cậu ấy có chút trở nên âm trầm, không thích nói chuyện. Chỉ là tất cả không phải cũng đều là bởi vì em, Cũng có liên quan việc cậu ấy phải đối mặt với áp lực lớn từ công việc. Hơn nữa.” Tề Minh có chút muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?” Thái Gia Tuyền không mơ hồ, nhìn Tề Minh có chút nhẩn nhẩn nhí nhí rồi.

Tề Minh thở dài, nói: “Hơn nữa cậu ấy đang thường xuyên thay đổi bạn gái. . .”

Thái Gia Tuyền mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tề Minh, cô có chút không thể tin được lỗi tai chính mình, thanh âm có chút run rẩy mà hỏi: “Anh ấy thật.”

Tề Minh gật đầu một cái, ngay sau đó lại lưu manh cười, nói: “Nhưng so với anh trước kia thì vẫn chưa bằng.”

Thái Gia Tuyền làm sao có tâm tình cùng hẩn nói giỡn, lại nữa cúi đầu, đôi tay vò nắn vạt áo của mình, có chút thương cảm nói: “Cám ơn anh nói cho em biết những việc này, chẳng qua hay là không đánh coi là buông tha, trừ phi em thật sự hoàn toàn chết tâm rồi.”

Tề Minh đưa tay an ủi vỗ vỗ bả vai của cô, lại đổi về tiếng Trung nói: “Anh phải đi rồi, chính em vui vẻ là được rồi, có chuyện gọi điện thoại cho anh.” Vừa nói đưa danh thiếp cho cô.

Thái Gia Tuyền đưa tay nhận lấy danh thiếp, dùng sức mở tròng hai mắt đem nước mắt đã đến bên hốc mắt cứng rắn nén trở về, mới vừa ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười mỉm coi như tự nhiên, nói: “Cám ơn, ta cũng vậy nên trở về đi hỗ trợ rồi.” Vừa nói cũng không quản Tề Minh phản ứng gì, xoay người ra khỏi hàng lang cầu thang, nép thân để đi qua những người nghe lén kia đang không kịp tránh né, bước nhanh chạy về phòng họp.

58. Chương 106: Hạ Cẩm Hiền Trở Về

Hơn nửa tháng trôi qua Hạ Cẩm Hiền ruột cuộc cũng trở về. Dĩ nhiên đối với Thái Gia Tuyền mà nói, nửa tháng này cũng không coi là gian khổ cô bận tui bụi để quen dần với nghiệp vụ, công việc được phân cho ngày càng nhiều, cho dù chỉ là những công việc vặt vãnh nhưng cô đều cẩn thận hoàn thành. Đến khi tin tức Hạ Cẩm Hiền trở về trong phòng làm việc cô là người cuối cùng được biết.

Hôm đó cô mở máy tính ra, nhìn thấy ngày hần trở về đã gần đến nhìn màn hình cười ngây ngô nửa ngày. Hiên của cô chỉ còn hai ngày nữa sẽ trở về.

Lý Giai Giai đã nghe được lịch trình hai ngày sau của Hạ Cẩm Hiên, liền báo cho Thái Gia Tuyền đầu tiên. Nội dung đại khái là: Hạ Cẩm Hiên sau khi về nước sẽ nghỉ ngơi, mở một buổi tiệc nhỏ tham gia cùng mọi người Chúc Mừng ăn mừng việc hợp tác của Phương Đạt và Mĩ đã hợp tác thành công, mà công trạng lần này đều của hần. Công ty đã sớm đặt rượ ngon chuẩn bị tiệc để tổ chức buổi ăn Mừng lần này.

”Buổi Chúc Mừng là cơ hội cho cậu lộ mặt, mỗi ngành trừ chủ quản và nhân viên suất sắc ra, còn được dẫn 3 người khác đi cùng, cậu có thể cầu xin cô ta cho cô đi theo . .

Thái Gia Tuyền cảm kích nhìn Lý Giai Giai, hưng phấn lôi kéo cô lớn tiếng nói: “Giai Giai, cảm ơn cậu tôi rất vui ~” bộ dáng kia cực kỳ giống tình yêu đầu của một nữ sinh càng giống như một kẻ điên đuổi theo ước vọng.

Nhưng mà mọi chuyện không hề thuận lợi, sau khi Đỗ Quyên nghe xong thỉnh cầu của cô, uyển chuyển nói: “Thật xin lỗi, tiểu Tuyền, người được chọn tham gia bữa tiệc đã chọn cả rồi, đây là căn cứ vào thành tích của cả năm, xem nư là một khuyến khích cho thành tích thông thường của các nhân viên.”

Thái Gia Tuyền không con lời nào để nói, dù sao cô tới nơi này còn chưa đến hai tháng, làm thế nào mà tranh dành được thành tích cùng người khác được? Thông lệ của công ty coi bỏ rất có thể khiến người khác nể phục .

“Làm thế nào? Làm thế nào?” Thái Gia Tuyền như một con ruồi không có đầu nắm Lý Giai Giai, lặp đi lặp lại hỏi làm thế nào.

Lý Giai Giai cũng có chút khó xử suy nghĩ hồi lâu, lẩm bẩm nói: ” Trước đó sẽ mở một buổi tiệc nhỏ, chỉ có tổ trưởng các thư ký ở đó, cũng không đến phiên chúng ta, làm thế nào đây? Nếu không chúng ta núp ngoài cửa nhìn lên?”

Thái Gia Tuyền im lặng nhìn cô, có chút ủ rũ nói: “Thôi, dù thế nào đi nữa hần trở về nước, lại cùng ở trong một tòa nhà, thế nào mà không có cơ hội, cũng không gấp gáp nhất thời làm gì.”

“Không phải đâu, cái cậu này sao dễ dàng từ bỏ thế càng khó khăn phải càng biết nắm bắt cơ hội!” Lý Giai Giai vỗ ngực liên tục, hần là so Thái Gia Tuyền còn tiếc hơn.

.

Tất cả mọi cơ hội dường như mất hết, nhưng có lẽ duyên phận hai người được cột cùng một sợi dây tơ hồng, có một cơ hội khi không từ trên trời rơi xuống. Buổi trưa ngày hôm đó Hạ Cẩm Hiên trở về nước, việc đầu tiên là mở một hội nghị nhỏ . Đỗ Quyên chuẩn bị cho buổi hội nghị nên cần vài người có khuôn mặt sáng sủa hay có thể xem là mỹ nhân làm công việc văn thư . “Hai người cũng tới giúp một tay đi hôm nay mọi người đều sang khách sạn bên kia tham gia tiệc chúc mừng rồi Giám đốc buổi trưa sẽ họp nên cần các người giúp một tay!”

Vốn đang ngủ trưa thế nhưng Thái Gia Tuyền vừa nghe vậy giống như vừa hỏa tiễn liền rất nhanh kéo Lý Giai Giai, lớn tiếng nói: “Hai chúng tôi có thể không?”

Đỗ Quyên nhìn hai cô một cái, nhú nhú mày nói: “Được rồi, đi theo tôi.” Ba người rời đi, để lại cả một phòng mĩ nữ chậm chạp ảo não.

“Tiểu Tuyền, cậu thật lợi hại, rất biết nắm bắt cơ hội” Lý Giai Giai hạ hạ giọng, hưng phấn nói.

“Tớ bây giờ đối với hai chữ tổng giám đốc này đặc biệt nhạy cảm ~” Thái Gia Tuyền có chút đắc ý.

Nhưng khi đến hội trường mới phát hiện họ bị bố trí làm việc vặt , vì là hội nghị cơ mật , tham gia hội nghị toàn là những quan chức cấp cao, cho nên khi hội nghị bắt đầu thì họ ngay cả cơ hội tie61nva2o phía trong cũng không có.

“Làm thế nào giờ?” Thái Gia Tuyền bưng hoa tươi để 1 bên than thở nói.

“Không có biện pháp, loại hội nghị cơ mật này, khi vừa bắt đầu đã dọn sạch hành lang cấm không cho người khác đi lại rồi.” Lý Giai Giai ngược lại lại rất có kinh nghiệm.

Thái Gia Tuyền lại lâm trạng thái ngẩn ngơ, cô thậm chí muốn đặt trước mặt Hạ Cẩm Hiên là hoa hồng tươi và một tờ giấy nhỏ, nhưng ngay sau đó hành động này liền bị gạt bỏ. Chẳng lẽ phải đợi cơ hội lần sau sao?

“Choáng nha, kiêu ngạo như vậy, gặp mặt cũng khó khăn như vậy, cứ chờ xem gặp lại rồi em làm sao thu phục anh!” Thái Gia Tuyền nhìn chằm chằm chỗ ngồi của hắn, ở trong lòng hung hăng mắng.

“Tiểu Tuyền, đi chuẩn bị một chút cà phê.” Đỗ Quyên từ ngoài cửa ló ra nửa người hướng Thái Gia Tuyền nói: “Nghe nói cô pha cà phê rất được ưa chuộng, lần này cô pha đi.”

“Dạ.” Thái Gia Tuyền đáp một tiếng, rồi đi đến phía phòng dùng để uống trà.

59. Chương 107: Công Thức Pha Cà Phê Của Tuyền- Mặt Hồng, Tim Đập Gặp Thoáng Qua

Đi đến phòng uống nước, thấy bên trong đầy đủ dụng cụ cùng cà phê các loại, Thái Gia Tuyền nhất thời kinh ngạc. Cuộn lên tay áo dùng tay cuộn tóc lên sau gáy thành hình đuôi ngựa, thò tay vào túi áo lấy ra chiếc kẹp tóc kẹp lại tóc.

Đi rửa tay thật sạch, tiện thể rửa sạch ly đựng cà phê, bình cà phê ly đựng cà phê rửa sạch một lần luôn. Sau đó đem những thứ kia đặt lên máy hong khô. Dĩ nhiên cô cũng hong khô cả đôi tay mình. Thật ra bình thường cô sẽ không nghiêm túc như vậy, chỉ là hôm nay cô lại được pha lại cà phê cho Hạ Cẩm Hiên mà đã một năm nay cô không làm. Cô đã không tự chủ được nhắm đến phương diện thật hoàn mỹ.

Lát sau cô lấy ra tất cả các loại cà phê ra lần lượt ngửi qua hết 1 lần nhú mày một lát cô bỏ chúng sang hết 1 bên. Một lát sau cô cũng nhắm mắt hít sâu hài lòng vì tìm được loại cà phê kia ở tử dự bị, cô chọn ra trong đó 3 loại cà phê theo thứ tự là Sumatra Mandailing, Italy và Moka cùng với một máy lọc cà phê có độ sâu và độ nóng để hâm cà phê.

Cầm lên ba loại cà phê, ngửi chúng một hồi (nghề của cậu, không có biện pháp), không dùng đến cốc đo, dùng cảm giác trực tiếp trộn hỗn hợp kia lại, dùng máy say cà phê say chúng một lần, sau khi say xong nhanh chóng lấy ra khỏi cối liền bỏ vào máy pha cà phê đổ mùi cà phê không bị bay mất quá nhiều, dùng lửa nhỏ nấu cà phê.

“Oa, thơm quá nha! ~” Lý Giai Giai chẳng biết ở phía sau cô từ lúc nào, Thái Gia Tuyền vì quá nhập tâm mà không hề phát hiện.

“Hô, cậu tính hù chết tớ à!” cô nhìn cô ta trách một chút. Thái Gia Tuyền lại rất đặc ý nói: “Tớ đối với cà phê rất có thiên phú, như thế nào? Ngửi thấy không tệ chứ? Đợi lát cho cậu thử, tớ nấu cả một bình lớn nè ~ nơi này có nhiều loại cà phê nhưng không có loại tốt nhất, thế nhưng lại còn rất nhiều.”

“Ha ha, vậy tớ nhất định phải nếm một ly rồi ~” Lý Giai Giai không chút khách khí.

“Không được, nhiều lắm là nửa ly, nếu nư không đủ tớ lại phải chạy qua đây nấu cho bọn họ lần nữa à.” Thái Gia Tuyền chỉ sợ Hạ Cẩm Hiên sẽ không được uống. “Lại nói. tớ đây pha trộn cà phê cho cậu đối không phải ai cũng thích.” Cô muốn nói là, cách thức pha này là dực vào khẩu vị Hạ Cẩm Hiên khẩu để nấu, cô còn chuẩn bị một bình lớn cà phê khác bởi vì hầu hết mọi người đều thích vị của máy pha cà phê.

“Thật sao, thật sao, nửa ly cũng được, dù sao về sau tớ sẽ trở thành người coi trọng cây nên cà phê cũng phải có một phần ~” Lý Giai Giai vẫn rất vui vẻ. “Nói không chừng a, Tổng giám đốc đại nhân sẽ vừa ý cậu pha cà phê trực tiếp điều cậu đến pha cà phê ỉnh thì có cơ hội rồi~”

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, trong lòng có chút hi vọng nhỏ, ngay sau đó lại tự giễu thở dài: “Trên thế giới khẩu vị của cả vận người giống nhau sẽ không có hi vọng đó đâu.”

“Cái gì?” Lý Giai Giai hiển nhiên không hiểu ý của cô.

“Không có gì. . . .” Thái Gia Tuyền cười cười, tiếp tục làm công việc của mình.

Cô tiện tay chuẩn bị luôn trà hoa cỏ, chỉ còn đợi nước sôi chế vào bình trà nữa là ổn.

Chuẩn bị xong tất cả, Thái Gia Tuyền nói vài câu với nhân viên phụ trách ở đó, Rồi đem café và trà đặt tại chỗ ngồi trong hội nghị. Lúc này mới cùng Lý Giai Giai cùng ra khỏi phòng họp.

Lúc này đã là buổi chiều 1h 45 phút, hội nghị bắt đầu lúc 2h đúng lúc bắt đầu. Khi Thái Gia Tuyền đi ra đến cửa thang máy đột nhiên nghe huyền não ở phía sau lưng hẳn là một nhóm người tụ lại. Hạ Cẩm Hiên, bước từng bước đi đến chỗ phòng họp.

Thái Gia Tuyền ngẩng người tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của hẳn. Hơn một năm, mới gặp lại, cô không nghĩ rằng chỉ gặp thoáng qua cũng khiến mặt cô hồng lên tim đập dồn dập một lúc lâu. Hẳn so với lúc trước có mị lực mê người hơn rồi cứ như hạc trong bầy gà ấy. Thân mình tránh kiệu hợp với trang phục chỉnh trang Khuôn mặt anh tuấn có thể so sánh ngang với minh tinh nổi tiếng. Bước đi uy phong vững vàng khiến hẳn toát lên khí thế vương giả. Bên cạnh đám người tinh anh thế nhưng cứ như là phụ gia khiến cho nổi hẳn lên khí thế không tầm thường của hẳn.

“Tiểu Tuyền, đừng đừng có phát ngây ở đó, có thang máy rồi kìa!” Lý Giai Giai thật ra cũng có chút ngây ngốc nhưng không giống Thái Gia Tuyền ngây ngốc sâu đến thế.

Bị Lý Giai Giai vừa nói vừa kéo cô vào thang máy, mà cửa thang máy vừa khép lại trong nháy mắt, Hạ Cẩm Hiên bỗng nhiên dừng bước, nghi ngờ quay đầu nhìn sang phía thang máy

60. Chương 108: Hiệp Đấu Thứ Nhất

“Hạ tổng?” Bên cạnh thư ký nhỏ giọng luống cuống nhắc nhở hẳn.

Hạ Cẩm Hiên phục hồi lại tinh thần, mỉm cười xấu hổ, bước vào cửa chính của phòng họp đã được chuẩn bị sẵn.

Trong lòng có giao tranh kịch liệt “Là ảo giác sao? Giống như nhìn thấy tiểu Tuyền.” Ngay sau đó lại phủ nhận ý tưởng trong lòng mình “Ay.., cô làm sao có thể lại ở đây, xem ra là không quên được. Hạ Cẩm Hiên ơi Hạ Cẩm Hiên, tình trường của mi quả là không thích hợp để đi.”

Thế nhưng ngày hôm nay còn có nhiều cơ hội luống cuống đang chờ hẳn.

Hội nghị bắt đầu, Hạ Cẩm Hiên vẫn rất nghiêm túc nghe tất cả báo cáo công việc của các phân ngành, cho đến khi miệng hẳn uống được ly cà phê có mùi vị khó quên kia.

“Hạ tổng. . . Hạ tổng?” Nhìn hai hàng lông mày Hạ Cẩm Hiên nhíu chặt, đôi tay bắt đầu run lên cùng nhịp thở hỗn loạn , thư ký tiểu Hà ở một bên bất an hô. (tiểu Hà tên là Hà Vân, nghe như tên một phụ nữ nổi tiếng nhưng lại là thư ký, cũng là thư ký có chức vụ cao nhất trong lĩnh vực văn thư hành chánh hiện tại là thư ký đứng đầu của Hạ Cẩm Hiên.)

“Cà phê là ai nấu?” Hạ Cẩm Hiên ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm người phụ trách đứng bên hội trường(thật ra thì chính là nhân viên phục vụ), lớn tiếng chất vấn, hoàn toàn quên rằng cả phòng tất cả nhân viên đang tập trung nhìn hẳn.

Hạ Cẩm Hiên hai mắt có chút đỏ lên cùng giọng nói có chút cứng rắn, khiến mọi người dù không không rét mà run. Thêm một số người lặng lẽ bưng cà phê lên ném thử một miếng, chẳng những không có gì không đúng, ngược lại hương thuần ngon miệng, thật sự không nghĩ ra tổng giám đốc vì sao đột nhiên nổi giận.

“Phải . . Là đồng nghiệp trong phòng văn thư, tôi. . . Tôi quên tên của cô ấy rồi, hình như là mới tới. . .” phụ trách hội nghị sợ tới mức có chút cà lăm.

“dẫn cô ấy tới !” Hạ Cẩm Hiên ra lệnh.

“Dạ!” Đáng thương nhân viên phục vụ chạy vội ra ngoài.

.

“Tổng giám đốc tìm Cô! Mau cùng tôi đi!” Phục vụ hội nghị đi đến phòng văn thư, bắt lấy cánh tay Thái Gia Tuyền liền kéo ra bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?” Thái Gia Tuyền không hiểu hỏi. Cả phòng làm việc ba cô sáu bà cũng dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên này.

“Nhất định là do cô nấu cà phê có vấn đề, Hạ tổng hẳn mới uống một hớp đã nổi trận lôi đình, cả hội nghị cũng ngưng hẳn rồi ! Hiện tại đám người chức quyền đều ở đó !” Tiểu phục vụ có chút thương hại nhìn Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền mở to hai mắt nhìn cô khó hiểu, giống như không thể tin vào lời của cô.

“Thái Gia Tuyền, cô không phải là nằm mộng cũng muốn thấy Tổng giám đốc đại nhân hay sao? Lần này đúng là cơ hội ~” không biết là ai, ồn ào thì thầm, khiến cả phòng làm việc giống như đang cười nhạo có chút hả hê.

Thái Gia Tuyền khẽ thở dài một cái, bất đắc dĩ đối nói: “Đi thôi.”

Mới đi tới cửa, hai người đều dừng lại, người phục vụ nhỏ bé đáng thương rút lui, chỉ còn lại Thái Gia Tuyền sững sờ đứng đó.

Mọi người cảm thấy kỳ quái, rồi rít quay đầu nhìn ra cửa, này vừa nhìn thấy chính là Tổng giám đốc đại nhân! người mà ngày thường họ chỉ nhìn thấy trên mặt báo hiện giờ thì đứng sờ sờ tại cửa phòng làm việc của họ, phải làm thế nào mới tốt ~. Liên tiếp vang lên là tiếng hét hưng phấn chói tai của một đám nữ nhân bất kể là đã kết hôn hay chưa. Trên mặt họ lộ vẻ si mê nhìn hẳn

“Tổng giám đốc.” Phục vụ hội nghị lên tiếng khiến hai người đang nhìn nhau si ngốc thức tỉnh

Hạ Cẩm Hiên mất tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, Thái Gia Tuyền lại học theo, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Tổng giám đốc.”

Nhưng một tiếng “Tổng giám đốc” này nhất thời làm Hạ Cẩm Hiên trong lòng giận dữ không hiểu nổi, hẳn hận không thể kéo cô vào ngực, hung hăng che kín cái miệng nhỏ nhắn kia.

Hắn lộ ra vẻ âm trầm mỉm cười tà mị, Hạ Cẩm Hiên bước ngang qua Thái Gia Tuyền, đi vào phòng văn thư. Tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi xuống, dựa gối nhìn thẳng mặt Thái Gia Tuyền.

“các người đến phòng nhân sự bảo họ giúp đem tài liệu ra đây.” Hạ Cẩm Hiên nói với nhân viên trong phòng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Thái Gia Tuyền.

“Tôi đi” “Tôi đi” một đám bà tám chỉ có một việc mà cũng tranh nhau làm. Còn có người ân cần bưng trà rót nước cho hắn, mà Hạ Cẩm Hiên nhận lấy với vẻ ôn hòa nhất.

Phòng làm việc nhỏ nhất thời rơi vào trầm mặc, cho đến khi hồ sơ nhân sự của Thái Gia Tuyền mở ra ở trước mặt Hạ Cẩm Hiên.

Tùy ý mở ra nhìn qua một chút. “Đuổi việc cô ấy.” Hạ Cẩm Hiên lạnh lùng nói với Hà Vân bên cạnh.

“Tôi làm gì sai? Coi như anh có là tổng giám đốc, anh cũng không có quyền lợi tùy tiện đuổi việc tôi, Trung Quốc có luật lệ về lao động rất rõ nha!” Thái Gia Tuyền cả người run rẩy.

Hạ Cẩm Hiên khẽ dương nhướn mày , lạnh lùng nói: “Vậy sao? Tốt lắm, tôi sẽ chờ cô tự động từ chức.” Vừa nói vừa đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Thái Gia Tuyền lấy lại bình tĩnh, xoay người ngẩng đầu lên về phía bóng lưng của hắn lớn tiếng nói: “Vậy thì chờ xem đi, Hạ Cẩm Hiên, bắt đầu từ hôm nay, đến lượt em đuổi theo anh!”

61. Chương 109: Lén Vào Tiệc Mừng

Một phòng người nghe vậy đều hít vào một hơi, dĩ nhiên cũng không có ai chú ý chữ “Đổi” trong câu nói của cô

Hà Vân thiếu chút nữa thì làm rơi vỡ mắt kính, vội vàng len lén nhìn mặt Hạ Cẩm Hiên, không không nghĩ được lại bắt gặp khóe miệng hần chợt lóe lên một nụ cười. Hà Vân cho là mình hoa mắt, vội cẩn thận nhìn lại một lần nữa, đáng tiếc hần đã thu lại vẻ mặt đó, lạnh mặt quay lại nhìn Thái Gia Tuyền, mang theo giọng điệu giấu cợt nói: “Thế nào? Muốn dùng sắc đẹp để giữ được công việc? Chỉ là chỉ sợ cô sẽ không thực hiện được.”

Thái Gia Tuyền đang vì những thay đổi mà ảo não không thôi, nghe hần nói như vậy, máu lại dồn lên não: “Tổng giám đốc đại nhân, ngài thế nhưng lại bỏ lại hội nghị quan trọng chạy tới khó dễ với một viên chức nhỏ vấn đề này. Thật là khiến người ta sợ hãi vì được coi trọng.”

Hạ Cẩm Hiên nheo mắt lại nhìn cô nguy hiểm, Thái Gia Tuyền cũng dừng cảm nhìn ngược lại hần. Cứ như vậy, hai người giằng co hồi lâu, trong phòng làm việc mọi người dường như hít thở không thông. Hạ Cẩm Hiên cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người sải bước đi ra ngoài, Hà Vân cùng tiêu phục vụ toàn thân mồ hôi lạnh cũng bận rộn chạy theo.

Thái Gia Tuyền xui xuống như cây liễu ngồi bệt lên ghế, lập tức một nhóm người vây quanh:

“Thái Gia Tuyền, cô cho dù trông rất được, thế nhưng dám nói chuyện cùng Tổng giám đốc đại nhân như thế, nhất định sẽ bị đuổi!” ,

“Cô cáo phải phụ nữ hay không? Muốn theo đuổi nam nhân cần có sách lược , nào có như cô vậy gặp mặt đã nói muốn theo đuổi người ta chứ!” ,

“Chính là cô quá hung hãn..., cho là đàn ông hiền lành cũng bị cô dọa sợ chạy mất!! Như vậy chúng tôi muốn giúp cô cũng khó khăn!”

Thế nhưng bên kia có một đám người tụ tập lại chỉ chỗ Thái Gia Tuyền đùa cợt chê bai.

Thật đúng là việc tốt không ra tới cửa, việc xấu truyền xa ngàn dặm, xế chiều hôm nay còn chưa có tan việc, toàn bộ công ty hầu như đều biết Thái Gia Tuyền . Thậm chí có người muốn lấy cơ công việc văn kiện để có thể đến phòng văn thư, kì thực là tới để dò hỏi, thuận tiện xem thử Thái Gia Tuyền là người thế nào.

Đổi mặt càng ngày càng nhiều ánh mắt khinh bỉ, Thái Gia Tuyền cũng không biết phải làm sao, thậm chí còn hi vọng Hạ Cẩm Hiên dứt khoát đuổi việc cô. Dù là đi vệ sinh, cũng có thể không cần thận nghe được đồng nghiệp bàn tán, hơn nữa ở sau lưng còn đồn thổi những lời khó nghe. Biến cô trở thành ma nữ. Giống như “loại gái lăng lơ” “Hồ ly tinh” “Không biết tự lượng sức mình xấu xí” “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga” đã là những lời khá khắt khe rồi.

Trốn trong phòng rửa tay khóc một hồi, Thái Gia Tuyền cuối cùng cũng lấy lại tinh thần mạnh mẽ, từ phòng kế bên bước ra ngoài, dùng sức mở nước rửa tay khiến mấy ngụm nước nhiều chuyện tức anh ách, mở vòi hoa sen rửa mặt, thuận tiện thả phun cả nước vào họ, sau đó không thèm nhìn mặt họ, cứ thế nghênh ngang bỏ đi.

.....

Thật vất vả mới đến được buổi chiều tan việc , Lý Giai Giai kéo Thái Gia Tuyền chạy thẳng tới trung tâm thời trang, hai người xử lý một lần từ đầu tới chân, Thái Gia Tuyền do bị Lý Giai Giai giật giây , nên bỏ tiền mua một bộ dạ hội ngắn đáng yêu, sau đó hai người cùng lên chiếc xe QQ nhỏ bé của Lý Giai Giai, cùng đi đến buổi tiệc Mừng ở khách sạn.

Không sai, hai người đúng là không có tư cách bước vào hội trường, nhưng mà Lý Giai Giai biến mất một buổi chiều bỏ mặc Thái Gia Tuyền bộ mặt nhăn nhó, nhưng lại có một thu hoạch không ngờ —— cô dùng một buổi trưa để kết bạn với nhân viên pha chế rượu nơi này, rốt cuộc cũng đạt được mục đích , chính là đặt được 2 chỗ ở đây.

Thái Gia Tuyền bình thường là kiểu người dịu dàng, chỉ cần điểm thêm bộ trang phục đáng yêu, sẽ thay đổi trở nên xinh đẹp động lòng người, hấp dẫn con mắt của hầu hết tất cả mọi người. Điều này Hạ Cẩm Hiên

đã biết từ khi còn ở Đức . Nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn không thể miễn dịch được với việc này. Chỉ trong vòng một ngày hôm nay mà hắn đã phải luống cuống đến ba lần.

62. Chương 110: Nói Yêu Anh

Khi màn đêm lặng lẽ phủ xuống, bữa tiệc chính thức bắt đầu.sau khi Hạ Cẩm Hiên phát biểu bài diễn thuyết ngắn gọn khích lệ lòng người. Mọi người liền cùng nhau bắt đầu ăn uống, uống rượu, không khí cả hội trường thật tốt.

Đồng thời chương trình, còn có nhân viên công ty biểu diễn tài nghệ, Chính là biểu diễn các loại tiết mục. Giữa phòng tiệc là sân khấu mọi người đương nhiên thừa dịp lên sân khấu dành sự chú ý, có người cũng thừa dịp lên sân khấu để nói lời nịnh bợ Hạ Cẩm Hiên “Hoan nghênh tổng giành được về hợp đồng, cho để công ty chúng ta thắng lợi lớn” ... sau những lời chúng đó mọi người nâng chén chúc mừng ồn ào. Hạ Cẩm Hiên cũng không để ý đi đến cạnh bàn lơ đãng.

Nhưng trong lúc bất chợt, cả hội trường đều yên lặng hẳn, mơ hồ còn có thể nghe không ít nam nhân hút khí kinh ngạc cùng tiếng léo nhéo sỉ vả ghen ghét của nữ nhân. Sau cùng là nghe thấy giọng nói của Thái Gia Tuyền . Hạ Cẩm Hiên không khỏi tò mà hướng mắt lên sân khấu, vừa nhìn thấy thì ly rượu trong tay suýt chút tuột khỏi tay.

Thái Gia Tuyền mặc một bộ váy dạ hội ngắn màu trắng thuần khiến lộ ra đôi chân thon dài , tóc xõa vai hơi gọn sóng, một dây ru băng màu trắng thật dài được cột một bên tùy ý , chiếc váy cổ chữ V để lộ phần cổ hết sức gợi cảm hấp dẫn. Đôi mắt to linh động giống như có chứa ánh lệ tùy thời có thể rơi xuống, vừa nhìn thấy đã thương tiếc. Lúc này Thái Gia Tuyền đứng trên sân khấu, Tinh tú của màn đêm, huyền bí mà tinh khiết.

“ Bài hát kế tiếp này tôi muốn tặng cho tổng giám đốc của chúng ta Hạ Cẩm Hiên tiên sinh, hi vọng anh ấy sẽ thích.” Thái Gia Tuyền hai mắt vụt sáng lên, nhẹ nhàng nói.

Hạ Cẩm Hiên khó có thể tin nhìn cô, bất giác tiến về phía sân khấu.

Thái Gia Tuyền có giọng hát ngọt ngào như một đóa trêigiọng hát này không thua kém bất kỳ 1 ca sỹ nào.

Đây là một tác phẩm của Thái Y Lâm Nói yêu Anh ——

”Thế giới của em trở nên kỳ diệu càng khó nói rõ thành lời

Còn tưởng rằng là ảo mộng từ trên trời giáng xuống

Cho đến khi xác định được nhiệt độ người trong lòng

Giờ khắc này em cuối cùng cũng dũng cảm nói yêu anh

Nay khi bắt đầu em chỉ chú ý đến anh

Thế nhưng vẫn dối lòng rồi để vụt mất

Còn vui sướng khi nghĩ rằng anh không phát hiện em bỏ trốn

Thật nhiều niềm vui cùng những rung động

Không nghĩ rằng từ hai người xa lạ chúng ta dần trở nên quen thuộc

Cho đến bây giờ không dám trông đợi vào chân tình

Làm thế nào chúng mình em nhớ anh nhiều như vậy?

Em nhớ anh từ đó cho đến nay

Giống một chiếc bầy bước vào không do dự

Chỉ cần anh bằng lòng sẽ đem đến cho em tất cả niềm vui

Cho dù quá khứ chúng ta có những đau thương

Ngày anh trở lại đã phá vỡ lý trí trong em

Em hoài nghi những câu trả lời vì anh mà có được

Đổi lại để được gặp mặt anh đêm nay”(aki: chà không biết có đúng không..Lâm tiên sinh có sai xin ông đừng có đánh ta...)

Giống như bị lời bài hát gợi nhớ lại, Thái Gia Tuyền vừa hát vừa nghen ngào , đến khi hát lại lời bài hát lần nữa, cô dứt khoát ngừng lại, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn thẳng vào mặt Hạ Cẩm Hiên.

Trong hội trường yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng nhạc không có lời ca . Hạ Cẩm Hiên lạnh lùng nhìn Thái Gia Tuyền trên sân khấu đang si ngốc nhìn mình, cười nhạt một tiếng, xoay người để ly rượu cầm trong tay lại quầy rượu, không quay đầu lại đi thẳng đến cửa chính.

Hắn đang tức giận sao? Muốn đi sao? Tối nay bữa tiệc chỉ mới bắt đầu thôi, Tổng giám đốc đại nhân sao lại bỏ đi? Kế tiếp còn khiêu vũ, không biết bao nhiêu mỹ chờ đợi cơ hội đó. Đây cũng là lệ bất thành văn của công ty ——tổng giám đốc công một trong những vị nữ nơi này cùng khiêu vũ một bản.

Hà Vân nóng nảy, bước nhanh đi theo. Thái Gia Tuyền ngơ ngác đứng tẹt sân khấu nhìn bóng lưng hắn rời đi, nước mắt không tự chủ mà rớt xuống.

“Đều do cô, chọc Tổng giám đốc đại nhân tức giận!” Không biết là ai bắt đầu chĩa mũi nhọn vào Thái Gia Tuyền.

“Cô chính là người chiều nay Thái Gia Tuyền chứ gì? Thật là chưa từng gặp một nữ nhân nào ty tiện như vậy.”

“Buổi chiều cũng bị tổng giám đốc cự tuyệt rồi, thế mà tối lại chạy tới, thật không hiểu nổi thanh niên thời nay nữa?”

Bị những câu khinh miệt đập thẳng vào mặt, Thái Gia Tuyền chịu nhiều đả kích nặng , nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng, trước mặt mọi người cô ngã xuống ngất trên sân khấu.

63. Chương 111: Cái Gì Cũng Nguyện Ý

Tỉnh lại thì Thiên Đô đã tờ mờ sáng rồi, mở ra đôi mắt mông lung buồn ngủ, mơ mơ màng màng nhìn trên trần nhà xa lạ. Thái Gia Tuyền mở tròng hai mắt, xác định mình không phải là đang nằm mơ. Trong lúc bất chợt có chút sợ, hoang mang sợ hãi vén chăn lên, nhìn thấy chiếc váy lễ phục mình mặc tối ngày hôm qua vẫn hoàn hảo thì thở phào nhẹ nhõm.

Giơ tay lên vuốt vuốt ánh mắt nhập nhèm, miễn cưỡng gạt dây cột tóc đã méo sẹo trên đầu, ngáp một cái thật to.

“Như vậy liền dễ dàng buông lỏng cảnh giác?” một giọng nói lạnh cơ hồ không có nhiệt độ truyền tới, đem Thái Gia Tuyền đánh tới cái ngáp mới một nửa đơn giản cần bức cho rồi trở về.

Cô bị sợ tới mức cơ hồ từ trên giường nhảy dựng lên, rõ ràng xác nhận mình vẫn mặc quần áo, nhưng vẫn là bất cái chắn che ở trước ngực, làm ra một loại động tác phòng bị.

Chỉ thấy Hạ Cẩm Hiên đang lười biếng nửa nằm trên ghế sa lon ở một góc của gian phòng, hai chân thon dài tùy ý gác tại trên bàn trà. Đôi mắt như mắt chim ưng nhìn chằm chằm thân hình nhỏ bé mới vừa tỉnh ngủ trên giường.

Trời vẫn chưa hoàn toàn sáng, cộng thêm trong phòng không có mở đèn, Thái Gia Tuyền nhưng thật ra cũng không thấy rõ hấn, nhưng là giọng nói lạnh lùng hấn truyền đến, cô đã biết được là hấn, chỉ là này giọng của hấn có chút bất cần đời, làm cho cô có cảm giác không quen.

Hai tay phòng bị của cô vô lực buông lỏng ra, ngơ ngác nhìn về phía bóng dáng trong bóng tối. Nhẹ nhàng hờ môi, lại một chữ đều nói không ra được. Hôm nay hấn lại không có cho cô một loại cảm giác khó có thể thân cận.

“Cái đó, cảm ơn anh.” Trong trầm tĩnh làm người ta hít thở không thông, rốt cuộc vẫn là Thái Gia Tuyền trước không nén được tức giận.

Thấy Hạ Cẩm Hiên không nói lời nào, Thái Gia Tuyền tiếp tục nhỏ giọng lầu bầu: “Em là té xỉu sao? Ha ha, thật mất thể diện, nguyên nhân có thể là chưa ăn cơm tối thôi.” Cô tựa như đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt ngừng đầu lên, nói: “Anh không phải sẽ là trước mặt nhiều người như vậy, ôm em trở về chứ? !”

Hạ Cẩm Hiên nhỏ không thể nghe thấy “Cắt” một tiếng, vẫn không đáp lời.

Thái Gia Tuyền lúng túng lại cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Lâu như vậy không gặp, anh có khỏe không? Em. . . Em rất nhớ anh.” Một hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Hạ Cẩm Hiên cuối cùng cũng phản ứng, phiền não đứng lên, đi tới bên giường, một cái đuôi đã nắm được cằm của cô, dùng ánh mắt đe dọa nhìn cô, khi thấy lệ giọt khóe mắt cô thì không khỏi ngẩn người. Nhưng vẫn là lạnh lùng nói: “Cô sẽ nghĩ tới tôi? Hừ! Tôi còn tưởng rằng cô sớm quên tôi mất rồi, cô với tên Lâm Phong đó ở cùng nhau bay nhảy rồi.”

Thái Gia Tuyền bị hấn nắm cằm thô lỗ, đau đến thiếu chút nữa kêu thành tiếng, bất lực liều mạng lắc đầu “Không, Em đối với anh ấy sớm đã không còn loại cảm tình kia rồi, em chỉ xem anh ấy như bạn bè, như anh trai. Em cùng anh ấy đều đã qua rồi.”

“Vậy sao? Tôi nghĩ chúng ta cũng đã qua.” Hạ Cẩm Hiên buông lỏng ra cô, bình thản nói: “Xin cô không nên trở lại đảo lộn cuộc sống của tôi, cô cũng thấy đấy, tôi hiện tại quả thật rất tốt. Tôi đã không hề cần cô nữa rồi.”

Lòng của Thái Gia Tuyền chợt trầm xuống, cô si ngốc nhìn hấn, hèn mọn cầu xin nói: “Cầu xin anh, đừng như vậy đối với em. Anh để cho em làm cái gì cũng được, nhưng đừng không để ý em!” Hấn tại sao có thể tuyệt tình như vậy? Tại sao có thể cứ như vậy vứt bỏ cô, ngay cả một lần cơ hội đều không cho cô. Cái tính dục dăng sẵn sọc trước kia của Hạ Cẩm Hiên đã đi nơi nào? Tại sao đột nhiên trở nên như người lạ sắp không nhận ra được?

“Làm cái gì cũng có thể?” Hạ Cẩm Hiên khẽ nhường nhường mày, mang theo chút đùa cợt nhìn cô.

Thái Gia Tuyền nặng nề gật đầu một cái.

“Tốt lắm.” Hạ Cẩm Hiên vừa nói ném cho cô một cái hộp, nói: “Một khắc không rời luôn mang ở trên người, hễ kêu là tới, làm được như vậy không?”

Thái Gia Tuyền không chút suy nghĩ gật đầu đáp ứng, sau đó nghi ngờ mở hộp ra, bên trong là một chiếc đồng hồ nữ, cô ngừng đầu nhìn Hạ Cẩm Hiên, trong đôi mắt tràn đầy nghi vấn.

Hạ Cẩm Hiên tà tà cười cười: “Sản phẩm bí mật mới nhất của Trác Gấm, tạm thời còn chưa có tính đưa ra thị trường, toàn thế giới cũng chỉ có một cái như vậy. Cô có thể xem nó là cái điện thoại, chỉ là bên trong chỉ có mã số của tôi, tự mình từ từ nghiên cứu thôi.” Vừa nói cầm áo khoác lên, đi ra cửa cũng không quay đầu lại. Có lẽ là lười phải giải thích, có lẽ là cố ý, hấn không có nói với Thái Gia Tuyền cái đồng hồ này nhìn như đồng hồ đeo tay bình thường nhưng sau lưng lại có vô số chức năng.

***** ta là đường ngăn cách *****

Ta thế nào cảm giác cô phải thấm.

64. Chương 112: Như Tình Nhân

“Buổi sáng ngày mai vừa đi làm, đến chỗ Đỗ Quyên nhận lấy phần công mới của cô, sau đó mười giờ đến phòng làm việc của tôi pha cà phê.” Đây là mệnh lệnh đầu tiên của Hạ Cẩm Hiên.

Lúc ấy chính là mười hai giờ đêm, Thái Gia Tuyền đang ngủ mơ màng, chỉ nghe thấy giọng nói Hạ Cẩm Hiên từ trong đồng hồ đeo tay truyền ra. Ngốc trệ hồi lâu, rốt cuộc ý thức được ấy là cái đồng hồ đeo tay, vì vậy tò mò cầm lên vừa loay hoay một hồi, nhưng cô đã sớm loay hoay mấy ngày rồi, cũng không tìm hiểu nó rõ ràng được.

“Tự động, không cần mình theo ấn nút cũng có thể nói trực tiếp sao? !” Thái Gia Tuyền không có chút hình tượng nào đối tự nói với đồng hồ đeo tay, tiếp đó lại tìm hiểu một hồi.

“Tôi còn chưa có gác máy !” Giọng nói Hạ Cẩm Hiên lại truyền ra, làm Thái Gia Tuyền sợ tới mức thiếu chút nữa đem vật trên tay quăng xuống giường.

Hắng giọng một cái, Thái Gia Tuyền thử thăm dò nói ” Đây? Đây?” Đợi một cái không có hồi âm, lại nói “đây?”

“Có chuyện mau nói, đừng có này nọ!” Hạ Cẩm Hiên có chút không chịu nổi.

“A, cái đó, em không biết dùng. Thế nào cái này có thể tùy tiện thông sao? Em đều không có bấm như nút trả lời đây.” Thái Gia Tuyền tò mò hỏi.

“Cô không phải dùng phím ấn, tôi thiết lập tự động nhận cuộc gọi. Chỉ có tôi có thể gọi! Cô cũng chỉ có thể nhận điện thoại của tôi.” Hạ Cẩm Hiên chưa nói cho cô biết, đây là lúc cô té xỉu đêm hôm đó, hẳn cả đêm biên soạn trình tự thiết lập cho cái đồng hồ.

“À? ! Loại vật này lúc nào cũng truyền đi sao?” Thái Gia Tuyền cảm thấy như vậy có chút không ổn, nhưng là lại không biết nên nói như thế nào.

“Thế nào?” Hạ Cẩm Hiên bá đạo hỏi ngược lại.

“Em đi vệ sinh anh cũng có thể nghe lén sao?” Thái Gia Tuyền đầu óc không biết là cái gì làm, cố tình có thể nghĩ tới đây sao tuyệt chuyện tình.

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, im lặng nói: “Ít nói nhảm! Tiếp thông trước có nhắc nhở , chính cô không phát hiện sao?”

“À, em mới vừa rồi ngủ thiếp đi, không nghe thấy, nếu không, anh cúp máy lại gọi lại thử?” Thái Gia Tuyền tò mò tiếp tục loay hoay đồng hồ đeo tay.

Hạ Cẩm Hiên nhất định là đổ nước vào não rồi, cứ nhiên thật ngoan ngoãn làm theo theo như cô nói rồi, điện thoại lần nữa tiếp thông: “Cảm thấy chưa? Không phải âm thanh, phải”

“Ha ha, có nha có nhaa, nó sẽ rung rung, làm cho cổ tay tê tê ~” Thái Gia Tuyền như bộ dáng tò mò của trẻ con, không đợi hẳn nói xong, diễn tả thật hưng phấn.

“Được rồi, ngủ sớm một chút, nhớ nhiệm vụ ngày mai. Tôi còn có việc, cúp.” Hạ Cẩm Hiên lại khôi phục giọng nói lạnh như băng, trực tiếp cúp điện thoại. Mà điện thoại cắt đứt thì đồng hồ đeo tay sẽ có thanh âm “Tích tích” rất nhỏ.

Thái Gia Tuyền ngủ gật hoàn toàn tỉnh, cô có chút hưng phấn nho nhỏ, lại có một ít mong đợi nhỏ, tựa hồ quan hệ của hai người lập tức gần rất nhiều. Cô hoàn toàn không có ý thức được mình đeo một máy nghe lén + định vị thật to.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô dậy thật sớm, cơ hồ là liền đến công ty.

Đỗ Quyên có chút khinh bỉ liếc cô một cái, đem tài liệu phân công mới lên ở chỗ ngồi của cô, một câu nói cũng không nói liền đi. Thái Gia Tuyền có chút không giải thích được, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, vui vẻ cầm lên tài liệu phân công mới.

“Không phải chứ, cô ta thật cùng tổng giám đốc qua đêm rồi hả ?” Bên cạnh nhỏ giọng nghị luận làm đưa tới chú ý của Thái Gia Tuyền.

“Đúng vậy a, ngày đó cô ấy té xỉu bị Hà Vân ôm đi, nghe nói là đưa đến khách sạn đi, sau đó tổng giám đốc cũng đi vào, cả đêm cũng không ra ngoài !”

“A, không thể nào, cô nghe ai nói? Tổng giám đốc đại nhân thật sẽ coi trọng cô ta?”

“Kính, đưa tới cửa kẻ ngu mới không cần, ăn sạch sành sanh rồi vứt bỏ, có cái gì lớn lao chứ.”

Thái Gia Tuyền vốn đã bước ra của phòng làm việc lại quay trở ào, mỉm cười xoay người nhìn đám bà tám kia nói: “Nghĩ được ăn rồi xoa sạch cũng không có cơ hội của mấy người, làm ơn lần sau nhỏ giọng một chút, nếu không sẽ chua chết người thật! Ai nha, tổng giám đốc vẫn còn ở chờ tôi đây? @ văn • người • sách • nhà @ đi trễ sẽ bị mắng ~” nói xong, dí dỏm xoay người rời đi. Trong nội tâm nổi hết cả da gà , nghĩ như thế nào cũng cảm giác mình như tình nhân ỷ thế hiếp người.

65. Chương 113: Tổng Giám Đốc Đại Nhân, Có Thể Phúc Hắc Một Chút Sao?

Thái Gia Tuyền một đường đi tới tầng cao nhất, phát hiện Hà Vân sớm đứng ở cửa thang máy đợi cô rồi. Cười cười xin lỗi, liền đi theo hần đi tới Hạ Cẩm Hiên phòng làm việc.

“Cái đó, bữa tiệc ngày đó cảm ơn anh. Ta cũng là vừa mới nghe nói là anh.” Thái Gia Tuyền thử biểu đạt ý tốt, lại cảm thấy có chút quá mức mập mờ.

“Ha ha, không có gì, tôi chỉ là hoàn thành công việc Hạ tổng giao phó.” Hà Vân nói là lời thật, nhưng lại khiến Thái Gia Tuyền đỏ mặt, lại lâm trạng thái vào như đi vào cõi thần tiên, trong lòng lại có một ít nhỏ vui vẻ.

“Tối rồi.” Hà Vân dừng bước ở cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, quay đầu hướng Thái Gia Tuyền nói xong, ai ngờ lại bị nha đầu này một đầu đụng phải ngực.

Thái Gia Tuyền đụng phải thất điên bát đảo , xoa đầu ngẩng đầu lên, lúng túng được không biết nên cười hay là nên khóc “Thật xin lỗi, tôi có chút ngây người.”

Ai ngờ ánh mắt lại vừa nhìn lại thấy ánh mắt dò xét kia của Hạ Cẩm Hiên sau lưng Hà Vân. Có lẽ là nghe động tĩnh của cửa, Hạ Cẩm Hiên tự mình mở cửa, lại trùng hợp nhìn thấy cảnh tượng lần này.

Hạ Cẩm Hiên bất đắc dĩ thở dài, “Hà Vân đi nhanh lên, không cần phải để ý đến cô ta.” Vừa nói xoay người đi trở về trong phòng làm việc. tiểu thuyết kể tiếp |wRsHu. CoM

Thái Gia Tuyền sững sốt nửa ngày, cuối cùng vẫn là quyết định đi theo vào.

“Trước đi vào bên trong pha cà phê, sau đó ký tên bản giao ước trên bàn.” Hạ Cẩm Hiên chôn ở bên trong một đồng văn kiện, giọng nói bắt người khác phải phục tùng mệnh lệnh.

Thái Gia Tuyền muốn nói điều gì, nhưng vẫn là cố đề tò mò xuống đáy lòng, đi tới phòng giải khát bên trong. Cô tò mò trừ phần nội dung giao ước trên bàn kia ra, còn có phòng làm việc của hần này nhìn qua cùng người khác hết sức bất đồng.

Văn phòng thiết kế có một ý nghĩa đầy đủ của toàn bộ bề mặt của tầng lớn để những bức tường kính trần, tất cả được trang trí bằng kim loại màu, trầm ổn mà đại khí. Nhưng thứ này đều không kỳ quái, kỳ quái là, trừ bàn làm việc hần đang sử dụng ra, còn có một không gian khác dài rộng khoảng 3 thước có một bàn vuông lớn, trên bàn bày chồng dày các bản vẽ, bên cạnh bàn trên mặt tường có một màn hình LCD lớn, trên màn ảnh cũng đang hiện lên sơ đồ mạch điện máy móc phức tạp. Ách. . . Được rồi, điều này cũng tạm thời chưa tính là kỳ quái thôi. . . Vậy mà một góc khác của phòng làm việc lại có một cái Thái Gia Tuyền thế nào cũng không cách nào hiểu —— một chiếc xe hơi! Hơn nữa chiếc xe này Thái Gia Tuyền nhận ra được, chính là chiếc Cadillac Hạ Cẩm Hiên chạy khi du học ở Đức. . .

Nơi này chính là tầng cao nhất, trước bất kể hần làm sao lên lầu, làm sao vào cửa, đã nói hần không duyên cớ để chiếc xe hơi ở trong phòng làm việc, đây là vì gì đây! ?

Thật vất vả pha cà phê xong, này chỉ sợ là từ khi sinh đây lần đầu Thái Gia Tuyền cảm thấy thời gian pha cà phê là loại đau khổ.

Bưng cà phê đi tới trước bàn làm việc của hắn, nhìn bộ dạng hắn chuyên tâm làm việc, Thái Gia Tuyền không có tiền đồ lần nữa đỏ mặt. “Hiên. . .” Mềm mại kêu một tiếng.

Hạ Cẩm Hiên nhú nhú mày, ngẩng đầu lên liếc cô một cái, cũng không có nói lên bất kỳ kháng nghị gì. Thái Gia Tuyền chép miệng, đem cà phê thả vào trong tay hắn.

“Tại sao anh đem xe để ở chỗ này à? Làm sao đưa lên đây được.” Cô nhìn phía chiếc xe Cadillac kia, trong lòng có chút thương cảm.

“Tôi ra lệnh cho đám một sách trong công ty tháo ra đem từng món lên đây rồi ráp lại.” Hạ Cẩm Hiên dứt khoát buông xuống tài liệu trên tay, chuyên tâm thưởng thức cà phê. “Sau năm đó mô hình xe mới liên tục lợi đưa ra thị trường rồi.”

Thái Gia Tuyền hoa lệ bị đánh gục, còn mang như vậy chính người hay sao? ! Vậy cuộc sống mình sau này còn có thể tốt hơn sao? “Ách. . . Không có việc gì em đi trước, bên kia em còn có rất nhiều văn kiện chưa xử lý đây.”

Hạ Cẩm Hiên nheo mắt lại nhìn cô, một câu nói cũng không nói. Thái Gia Tuyền rút cổ một cái, có chút khiếp đảm. Không biết có phải hay không là bởi vì chức vị quan hệ, gặp nhau lần nữa, Thái Gia Tuyền đối với hắn lòng vẫn có loại sợ hãi của để ý. Ngoan ngoãn đi lên phía trước, cầm lên phần hiệp ước kia trên bàn của hắn, mở ra đến xem .

Này vừa nhìn không được, quả thực là phiên bản phần hiệp ước người làm nữ mấy năm trước lúc du học Đức kia. Càng làm cho người ta im lặng là, thứ duy nhất hiệp ước thay đổi là địa phương, hắn là đem thù lao 300 đồng Euro kia cho trừ đi!

“Anh! !” Thái Gia Tuyền buồn bực trừng mắt liếc hắn một cái, lại nói không ra được câu tiếp theo.

“Ký hết để xuống là có thể đi ra ngoài, tôi còn có chuyện phải làm.” Hạ Cẩm Hiên tiếp tục chôn đầu vào đồng văn kiện, một chút cũng không có để ý ý kiến của cô. “Đúng rồi, đem ly cà phê rửa đi, tôi uống xong rồi.”

“Gian thương!” Thái Gia Tuyền hận hận mắng một câu, đoạt lấy bút trong tay hắn, soạt soạt soạt ký tên mình. Cũng không quên cộng thêm một hàng chữ “Tiền lương hàng năm một trăm vạn nhân dân tệ!”

“A, còn vượt qua cả tiền lương của tôi, làm nữ giúp việc của trời à.” Hạ Cẩm Hiên chế nhạo nhìn cô. Đột nhiên giống như là ý thức được cái gì, lại biến thành vẻ mặt lạnh lùng “Đi ra ngoài đi, nhớ hề kêu là tới là được.”

Thái Gia Tuyền tìm tòi nghiên cứu nhìn của hắn, giống như một dạng trêu chọc đứa trẻ nói: “Này, anh ở đây bực tức không được tự nhiên cái gì? Quá chua nha. Rõ ràng cũng chưa có gì lại trách em chứ? !”

Hạ Cẩm Hiên nổi đóa, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm cô: “Đúng vậy đó, tôi xong rồi muốn trách cô đây? Cô cùng Lâm Phong ở chung một chỗ yêu đương, điều này cùng tôi có quan hệ sao? Tôi tuyệt không quan tâm!”

Thái Gia Tuyền dí dỏm nhượng nhượng mày: “Tổng giám đốc đại nhân, ngày ấy em chỉ là tuyên bố trước mặt mọi người chuyện muốn đuổi theo anh, anh muốn đi đến đâu?” Hoa lệ xoay người đi ra ngoài, lưu lại một Hạ Cẩm Hiên mặt tức giận. Dĩ nhiên, cô cũng chưa quên dùng câu nói vừa lúc Hạ Cẩm Hiên dùng giọng nói có thể nghe tự nhủ: “Ngây thơ!”

[/size]

66. Chương 114: Bị Đày Đi

Hạ Cẩm Hiên có chút tức giận, nắm lên điện thoại trên bàn, gọi cho Đỗ Quyên ở bộ phận hành chính.

.....

“Thái Gia Tuyền, có nhiệm vụ mới, nhà máy thiết bị ở ngoại ô cần một trợ lý, công ty quyết định phái cô ấy qua đó.” Đỗ Quyên không thèm liếc cô một cái, đem lệnh điều đi ném ở trên bàn của cô, nhìn có chút hả hê khó nín. Cô không có theo lệ thường đem Thái Gia Tuyền kêu tới phòng làm việc của mình, mà là đang trong phòng làm việc chính, tuyên bố trước mặt của mọi người.

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn lệnh điều đi trên bàn. Sau lưng, tiếng cười nhạo của đồng nghiệp bên tai không dứt, nhưng cô cái gì cũng không nói, cầm lấy lệnh điều đi ký tên, trả lại cho Đỗ Quyên, tiếp theo sau đó giao lại công việc trong tay mình.

“Tiểu Tuyền, bà điên rồi, chạy đi cái nơi tồi tàn chim không ỉa phân.” Một bên Lý Giai Giai có chút xem không hiểu cô, mới vừa rồi còn khí thế mười phần, thật bị khi dễ đến trên đầu rồi, cư nhiên cái gì cũng không nói.

“Công việc điều động bình thường mà, không có gì chứ?” Thái Gia Tuyền không sao cả nhún nhún vai.

“Không có gì? ! Chỗ đó công việc, không có một người nào chịu đi, bà rốt cuộc không có nhìn rõ tình trạng bây giờ à?” Lý Giai Giai vội la lên

“Tại sao? Không cần cùng những bà tám kia giống nhau, tôi cảm thấy được rất tốt a.” Thái Gia Tuyền ngược lại nghĩ rất đơn giản.

“Đúng vậy a, cách xa đám bà tám, cũng cách xa tổng giám đốc, người không phải sẽ là bỏ qua chứ?” Lý Giai Giai có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thái Gia Tuyền cười không đáp, cô dĩ nhiên sẽ không nói cho Lý Giai Giai, mình thật ra thì mới vừa ký “Khế Ước Bán Thân” rồi.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Thái Gia Tuyền liền trên lưng bọc nhỏ, ngồi tàu điện ngầm chuyển xe buýt, cuối cùng mò tới nhà máy to lớn của công công ty ở ngoại ô thành phố A.

Nhìn từng dãy nhà xưởng, Thái Gia Tuyền hoàn toàn chóng mặt rồi, cũng may có người tới đón cô.

“Cô chính là người trợ lý mới tới?” Một người mặc đồng phục làm việc màu lam, chàng trai vóc người cao gầy mỉm cười cùng cô chào hỏi. Hắn nhìn qua rất rạng rỡ, cười lên có hai lúm đồng tiền nhân nhật, răng khểnh đáng yêu cho hắn thêm mấy phần nghịch ngợm.

“Ha ha, Xin chào, tôi tên là Thái Gia Tuyền.” Vừa thấy được hắn, lòng thấp thỏm bất an của Thái Gia Tuyền lập tức rơi xuống, rất tự nhiên chào hỏi, một chút cũng không có cảm thấy lạnh nhạt.

“Tôi tên là Lý Mạc Đình, đi theo tôi, không biết cô có thích nơi này hay không.” Lý Mạc Đình mang theo men theo nhà xưởng đi sau vào bên trong.

“Cậu nhìn qua còn rất nhỏ tuổi, năm nay bao nhiêu tuổi?” Thái Gia Tuyền vừa giống một dạng như trêu chọc đùa trẻ hời, trời sanh chính là rất tự nhiên.

“Ha ha, rất nhỏ sao? Tôi hiện năm cũng 26 rồi.” Lý Mạc Đình cười trả lời, lộ ra cái răng khểnh đáng yêu.

“Ha ha, quả nhiên so với tôi nhỏ hơn!” Thái Gia Tuyền không có hình tượng chút nào đặc ý nói, thật ra thì cũng mới nhỏ hơn chừng một tuổi.

“Ha ha, vậy sao? Mà tôi cảm thấy cô nhìn có vẻ nhỏ hơn.” Lý Mạc Đình trả lời.

“Ách, cậu là ở nịnh nọt tôi sao? ~” Thái Gia Tuyền có chút ngượng ngùng. “Đúng rồi, tên của cậu nghe rất vui nha, giống như đang nói ‘ người mặc dửng ’, bảo cậu đừng có ngừng đâu rồi, ha ha ha”

“Ha ha, đây là tên cha tôi đặc, quả thật có nghĩa khác đó.” Lý Mạc Đình tính tình hiển nhiên hết sức cởi mở.

.

“Bên cạnh cô là ai?” Đột nhiên, hai người nói chuyện phiếm gián đoạn, một đạo thanh âm lạnh lạnh truyền ra. Thái Gia Tuyền cả kinh run một cái, Lý Mạc Đình nghi hoặc nhìn cô.

“Ách. . . Làm ơn, anh có thể không cần làm người ta giật mình như vậy được không?” Thái Gia Tuyền giơ cổ tay lên, hướng về phía đồng hồ đeo tay kia yếu ớt nói. Cô rất cuộc buồn bực ý thức được cái cái đồng hồ đeo tay này là cỡ nào kinh khủng.

“Rung động ở cổ tay mà cũng không cảm thấy được sao?” Hạ Cẩm Hiên giọng nói có chút không thiện cảm.

Thái Gia Tuyền lập tức như bộ dáng đứa trẻ phạm lỗi, quay lưng lại, lặng lẽ hướng về phía đồng hồ đeo tay nói: “Thật xin lỗi á..., cậu ấy mang em đi chỗ làm việc mà thôi, đến nơi em liền bắt đầu công việc á.”

“Buổi tối đáp xe điện về trạm trung tâm ở đó đợi tôi sẽ đến đón” Dừng một chút, Hạ Cẩm Hiên nói tiếp: “Trong nhà xưởng dần ông nhiều, đừng cứ mãi không có tim không có phổi!”

Thái Gia Tuyền có chút bất đắc dĩ, thở dài nói: “Hiên, anh có thể hay không tin tưởng em nhiều một chút.” Nhưng là đồng hồ đeo tay đã truyền ra tiếng vang “Tích tích”, không biết cô nói những lời cuối cùng này, Hạ Cẩm Hiên có nghe hay không .

67. Chương 115: Bị Lừa

Công việc trong nhà xưởng cực kỳ phức tạp, Thái Gia Tuyền cần sắp xếp lại lịch trình công việc và các số liệu kỹ thuật, còn phải báo cáo cho công ty. Nhận chỉ thị của công ty phân về cho các hãng các phân xưởng đầu ngành. Mặc dù là một hãng lớn thế nhưng công việc này lại chỉ có mình cô đảm nhiệm.

“Thương nhân chết tiệt kệt xi! Đây gọi là hình thức bóc lột sức lao động của các nhà tư bản mà!” Thái Gia Tuyền hùng hổ nhìn Hạ Cẩm Hiên kháng nghị. Lúc này cô vừa kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi đang ngồi cạnh Hạ Cẩm Hiên trên chiếc xe của anh lái xe chạy đến nơi hơi hẻo lánh, hoàn toàn không biết Hạ Cẩm Hiên dẫn cô đi đâu.

“Hiên mới tại chạy tới oán trách, lúc mới nhận được phân công công việc vì sao không chạy đến tìm anh?” Hạ Cẩm Hiên tức giận nói.

Thật ra thì hẳn hôm qua trong lúc tức giận, Mới sai Đỗ Quyên điều cô sang hãng. Chỉ cần Thái Gia Tuyền đến cầu xin hẳn, thậm chí chỉ chạy đến oán trách hẳn đôi câu, nói không chừng hẳn liền mềm lòng, mà nha đầu không có chút đầu óc này cứ nhiên ột điều động công việc bình thường, cứ thế mà vội vàng chạy đến nhận việc !

“Em chỉ là phản ánh suy nghĩ của mình với thượng cấp thôi, ai nói là em oán trách gì chứ? !” Thái Gia Tuyền tỏ ra không giận dữ nữa nói.

“Thượng cấp?” Hạ Cẩm Hiên khẽ hừ một tiếng: “Ngại quá, em vượt cấp rồi !”

Thái Gia Tuyền há miệng, tức giận nhìn hẳn chằm chằm, cảm hận nhìn bộ mặt khiến nhiều người chết mê chết mệt , Nhưng ngay cả một câu phản bác hẳn cũng không nói được, chỉ đành giận dữ ngoảnh mặt đi không nhìn hẳn nữa.

.

Lái xe vào một khu biệt thự, Thái Gia Tuyền lúc này mới bắt đầu có phản ứng: “Không phải đi ăn cơm sao? Dẫn em tới nơi này làm gì?”

“Đúng vậy, ăn cơm, nhưng mà là em làm cơm!” Hạ Cẩm Hiên trực tiếp lái xe nhà xe của biệt thự, sau đó đi vào cửa chính.

Thái Gia Tuyền phía sau đuổi theo đôi chân dài của hắn, đi theo vào cửa. “Làm ơn, hiện vừa trải qua tám giờ làm việc em vừa mệt vừa đói!” Từ khu giao hàng của hãng đến biệt thự này thì cũng đã hơn tám giờ một chút rồi.

Hạ Cẩm Hiên tháo cà vạt ra ném xuống đất, xoay người một tay bắt lấy Thái Gia Tuyền đặt trên cửa, trực tiếp nghiêng người đè lên.

“Ngô” Thái Gia Tuyền bị hắn đột nhiên có ý định xâm chiếm cảm thấy bối rối, vừa định lên tiếng, miệng liền bị chặn lại.

Nụ hôn cuồng nhiệt khiến Thái Gia Tuyền hít thở không thông, não vì thiếu khí nên không thể nghĩ được gì, lúc đầu còn đáp lại hắn, nhưng dần cô cảm thấy mệt mỏi nên chỉ ứng phó, rồi theo hắn xoay chuyển đầu lưỡi.

Hạ Cẩm Hiên cảm giác mình muốn điên lên, đã một năm rồi khi hắn đã tưởng như chết lặng, thì cún con nữ sinh trường y mà hắn theo đuổi lại xuất hiện còn tuyên bố muốn theo đuổi lại hắn. Mặc dù cử chỉ cô có hơi hồ đồ thê lương nhưng hắn là nam nhân, ham hư vinh, thậm chí so với phụ nữ đôi khi còn nhỏ mọn hơn nữa kìa. Cúng con đã đến lại cho hắn vui vẻ lớn, cho hắn thỏa mãn lớn nhất

“Nếu quay lại em không được hối hận!” Hạ Cẩm Hiên rút cuộc cũng thả miệng cô ra ôm lấy khuôn mặt cô thì thào vào tai cô bằng giọng điệu nỉ non.

“Dạ” Thái Gia Tuyền bị hắn hôn đến điên đảo đồng ý lung tung.

“Không cho phép nói một làm hai.” Giọng nói có chút đe dọa.

“Dạ” vẫn là đồng ý lung tung.

“Cún con anh cũng nhớ em! Anh mỗi ngày đều nghĩ đến em!” Hạ Cẩm Hiên giọng bắt đầu trở nên mềm mại nói ra những lời nói nhớ nhung của mình.

“Dạ” Phản ứng này của cô có thể nói hiện giờ không thể xác định là cô có thật sự tỉnh táo hay không nữa.

“Em sẽ ở lại đây được không?” Hạ Cẩm Hiên tiếp tục nói.

“Dạ”

“Thay anh quét dọn, nấu cơm”

“Dạ”

“Còn có” Hạ Cẩm Hiên cười nói tà tà “Cho anh ăn no. . .”

68. Chương 116: Cuộc Sống Gian Khổ Bắt Đầu

Thái Gia Tuyền ngậm ngẫn trả lời, đôi tay ôm chặt cổ hắn, để ỉnh không ngã xuống đất.

Hạ Cẩm Hiên hài lòng nhìn phản ứng của cô, cười nhẹ một tiếng, lại cúi đầu lần nữa hôn lên đôi môi sưng đỏ nhỏ kia.

Màn tay nóng lòng thăm dò đến chiếc áo sơ mi của Thái Gia Tuyền rồi cũng thăm dò vào bên trong, vui vẻ dạo quanh thân thể cô từ eo, hông, thưởng thức toàn bộ đường cong cơ thể cô.

Hai người đang lúc động tình, đột nhiên “òng ọc” hai tiếng, từ bụng Thái Gia không chút nể mặt kêu to.

Thái Gia Tuyền lúng túng chôn đầu nhỏ vào lồng ngực của Hạ Cẩm Hiên, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt. Cô đang ảo não thì thấy ngực Hạ Cẩm Hiên rung lên nhẹ nhẹ rồi phát ra những tiếng cười nhỏ.

Choáng nha lại dám cười nhạo cô! Thái Gia Tuyền kháng nghị nói: “Có gì đáng cười? em ở hãng tới chạy lui hết một ngày, dĩ nhiên đói bụng!”

Hạ Cẩm Hiên cúi đầu nhìn cô, trêu chọc: “Xem ra anh phải cho em ăn trước” Vừa nói vừa kéo cô vào trong nhà.

Thái Gia Tuyền lúc này mới phát hiện ra, Đây là một biệt thự không quá lớn chỉ có 2 lầu. Lầu một là sảnh còn lầu hai có năm căn phòng, thế nhưng mỗi căn phòng đều rất rộng. Không hề trang trí gì mà tất cả chỉ rất đơn giản, đến cả rèm cửa cũng chỉ là 1 tấm rèm thuần chất 1 màu trắng. Thế nhưng mỗi phòng có một chức năng rất rõ ràng khiến người ta có cảm giác rất đơn giản và thoải mái.

“Căn nhà tuyệt quá!” Thái Gia Tuyền không khỏi trầm trồ nói.

“Cám ơn đã khen!” Hạ Cẩm Hiên tùy ý trả lời, đi tới nhà bếp.

Thái Gia Tuyền ôm bụng đói, cũng đi vào theo. Nhưng chỉ vừa nhìn qua nhà bếp thì sợ ngay người —— gian phòng bếp này và gain phòng bếp ở căn nhà tại Hamburg Đức giống hệt nhau, nếu có khác chẳng chính là rộng hơn một chút.

“Đủ quen thuộc chứ, giao cho em nha.” Vừa nói vừa bước ra ngoài không thèm quay đầu nhìn lại.

Không phải chứ? ! Đói bụng đến vô lực còn phải làm cơm cho hắn? Chỉ là cho dù là oán hận , Thái Gia Tuyền cũng không dám tự ty bãi công. Mở tủ lạnh ra, chọn đại vài thứ để nấu được một mồi mìn. Vừa nấu vừa tìm xem trong tủ lạnh có thứ gì đó ăn được không cô sắp chết đói rồi .

Hạ Cẩm Hiên cũng không phải cố ý làm khó cô, hắn có chuyện “Quan trọng hơn” phải làm. Hắn hiện giờ đang ở trong phòng mình vật lộn với đồng quần áo dơ . Hắn thật ra có chút thích sạch sẽ không thể nào chịu nổi cảnh tượng kia..., thế nhưng lại không thích người khác đụng vào đồ của hắn. Vì vậy trong nhà thế nên không hề muốn người giúp việc, cùng lắm chỉ muốn người dọn vệ sinh hàng ngày nhà cửa. Về phần quần áo ga mền thì không cho ai đụng vào. Dù sao máy giặt loại mới nhất với tất cả các tính năng hắn cũng có đó thôi.

Nhưng từ khi phải tự bản thân giặt quần áo của mình hắn để mặc hết quần áo mơi đem đi giặt luôn 1 lần.

Hiện giờ hắn cần nhất chính là giặt sạch chỗ quần áo này. “Cún con cơm nước xong em giặt chỗ quần áo này.” Hạ Cẩm Hiên không chút khách khí chỉ vào rổ quần áo bẩn nói.

“Tại sao? !” Thái Gia Tuyền từ phòng bếp nhô đầu nhìn rổ quần áo dơ trên tay hắn hỏi

“Tiền lương một trăm vạn để làm gì hả, Thái tiểu thư. Anh trả tiền lương đương nhiên muốn em phục vụ.” Hạ Cẩm Hiên đặt cái giỏ quần áo xuống ngồi vài ghế salon chờ ăn cơm.

Thái Gia Tuyền tức giận bưng mìn ra ngoài đặt cạnh salon cho hắn rồi bưng bát mìn hả hê lớn ăn.

Hạ Cẩm Hiên nhìn tướng ăn khoa trương của cô lại nhìn chén mìn trong tay cứ như mìn vị cảm thấy trong lòng thật ảm ảm. Vui vẻ cầm chén lên nhìn dáng ăn của cô hắn cảm thấy dù là ăn mìn cũng cảm thấy thật thoải mái.

69. Chương 117: Lời Nói Bên Gối

Ăn cơm xong, hai người ngồi ở trên ghế salon có chút xấu hổ. Thầm liếc trộm nhau một hồi Thái Gia Tuyền mở miệng trước: “Việc đó, thật ra từ nơi này đến hãng rất xa.”

“Thế cho nên?”

“Hơn nữa em hôm nay không đem theo thứ gì cả. . .” Thái Gia Tuyền nói. Quả thật, biệt thự cách hãng làm việc của cô hơn phân nửa là đường không có tàu điện.

Hạ Cẩm Hiên nhíu mày một cái, nghĩ tới thực muốn điều cô đến tổng công ty thì thực là tốt, nhưng mà cô đi làm chưa lâu nên thật sự không tốt cho lắm. Mà để hắn chở cô đi làm thì quả thật là vạn lần không thể.

“Em chưa có bằng lái sao?” Hạ Cẩm Hiên hỏi

Thái Gia Tuyền quả thật không kịp phản ứng, lắc đầu xem như trả lời.

Hạ Cẩm Hiên buồn bực thở dài, “Đi học đi, sau đó anh sẽ mua xe cho em.”

Thái Gia Tuyền tròn to hai mắt, nhìn thấy hấn giống quái vật: “Làm ơn, trước hết không nói mua xe là vấn đề, anh muốn em lái xe đi làm mỗi ngày sao? Thực sự chết mệt nha.”

Hạ Cẩm Hiên lườm cô một cái “Cứ quyết định như vậy! Ngày mai anh bảo Hà Vân tìm thầy dạy cho em.”

Thái Gia Tuyền bắt tắc dĩ hỏi: “Vậy hôm nay em có được về không?”

“Em quên đã đáp ứng gì với anh rồi à?” Hạ Cẩm Hiên đột nhiên tiến lại gần với cách nói có chút lấp lửng.

“Mới vừa rồi?” Thái Gia Tuyền cuối cùng ý thức được mình đâm lao rồi đành phải theo: “em có thể ở lại, nhưng mà tổng giám đốc đại nhân à

Anh à, ngày mai em đi làm thế nào đây?”

“Ngày mai nói sau đi.” Hạ Cẩm Hiên không đợi cô phản ứng lại đi lên trên lầu hai.

.

Hơn một năm chia cách, hai người đều cạn kiệt lửa yêu, mặc dù Hạ Cẩm Hiên miễn cưỡng đồng ý với đề nghị để Thái Gia Tuyền tắm trước, nhưng mà ở trong phòng tắm cũng đã không nhận được.

Hạ Cẩm Hiên hôn Thái Gia Tuyền có chút thô lỗ, không thèm nghe khẩn cầu của cô, đem y phụ trên người cô từ món từng món cởi xuống, Nút áo cô rơi đầy đất, cuối cùng lại xé nát quần lót của cô.

“Ô, em không có để thay.” Thái Gia Tuyền buồn bực nói.

“Hư!” Hạ Cẩm Hiên cũng không để cho cô nói nữa, lấy môi mình chặn lại, hấn muốn chuyên tâm hưởng dụng thức ăn ngon.

Vuốt ve thân thể tuyệt vời của cô, Hạ Cẩm Hiên lại nhanh chóng cởi xuống y phục của mình, sau đó ôm cô cùng ngã vào trong bồn tắm khổng lồ.

Hơn một năn chưa được đụng chạm qua, Thái Gia Tuyền lúc đầu có chút không chịu nổi hấn khổng lồ, khó chịu muốn đẩy hấn ra, nhưng mà Hạ Cẩm Hiên lại giống như như ngậy đại, thể nào cũng không chịu buông ra cô, liều chết triển miên một lần lại một lần. (ta tiết kiệm văn chương, thân môn chớ trách

Ha, tự mình nghĩ đi vậy ~~)

Ôm Thái Gia Tuyền mềm mại trong tay trở về phòng trong, nhẹ nhàng giúp cô lau khô, Hạ Cẩm Hiên đối với thô lỗ của mình mới vừa rồi có chút đau lòng. Bò lên giường nằm ở bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, vuốt ve mái tóc dài còn chưa khô của cô, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay tạm thời bỏ qua cho em, thiếu anh một năm về sau từ từ trả.”

“Hiên, tại sao muốn bỏ lại em trở về nước?” Thái Gia Tuyền vui ở trong ngực hấn, uất ức hỏi.

Hạ Cẩm Hiên thân thể cứng đờ, hai hàng lông mày cũng nhũn chặt lại, không nói một lời.

“Bởi vì hôm đó sinh nhật em không có về nhà sao?” Thái Gia Tuyền ngẩng đầu lên hỏi. “Ngày đó là bởi vì. . .”

“Được rồi, không cần nói.” Hạ Cẩm Hiên phiền não cắt đứt cô, hấn sợ cô sẽ lại đem bận rộn việc làm thêm ra làm cớ.

“Hiên. . .” Thái Gia Tuyền có chút khổ sở, nhưng là vẫn ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa, đưa tay ôm chặt lấy eo của hấn. Cô thật ra thì còn muốn hỏi, hấn có giống như Tề Minh nói thường xuyên thay phụ nữ, còn có người mà mọi người thương nói đến Khang Hình là ai. . . Chia cách quá lâu cô có quá nhiều vấn đề muốn hỏi hấn, nhưng trước mắt tạm thời gác lại.

An tĩnh hồi lâu, Hạ Cẩm Hiên lại nói: “Ngày mai anh sẽ chở em đến hãng, thuận tiện xử lý việc gần đó.” Thật ra thì xử lý gần đó mà anh nói chính là muốn xem công việc mới của cô.

“Ừ. . .” Thái Gia Tuyền có chút mệt, đáp một tiếng liền ngủ thiếp đi.

***** ta là đường ngắn cách *****

70. Chương 118: Trong Nhà Là Miếng Mồi Ngon

Sáng sớm ngày thứ hai, Hà Vân mặt đỏ tới mang tai gơ lên một bọc nữ nhân quần áo gỗ cửa chính biệt thự.

“Hạ tổng, tối ngày hôm qua tôi thiếu chút nữa bị bạn gái mắng chết.” Hà Vân vừa thấy được Hạ Cẩm Hiên chỉ uất ức ái oán nói.

Hạ Cẩm Hiên nhận lấy túi liếc mắt nhìn, vô lương cười cười, “Cực khổ, cũng thay tôi cảm ơn bạn gái cậu, khiếu thẩm mỹ của cô ấy dường như cũng không tệ lắm. A, đúng rồi, hôm nay tôi muốn đi ra nhà máy ở ngoại ô một chuyến, cậu cũng không cần đi theo, giúp tôi xử lý tốt chuyện của công ty.”

“Được, yên tâm đi Hạ tổng.” Hà Vân trả lời rất dứt khoát.

.

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn quần áo trước mặt, từ trong áo quần bên trong đến áo lông áo khoác, rất là đầy đủ, hơn nữa hiển nhiên còn là hàng hiệu giá cả xa xỉ. Trong lòng đột nhiên có loại cảm giác rất không thoải mái. “Anh lúc nào cũng có thể tìm ra được quần áo của phụ nữ sao?”

Hạ Cẩm Hiên đứng trước gương thắc cà vạt, không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, thuận miệng đáp một tiếng “Ừ”. Trong lòng hẳn nghĩ là quần áo tùy thời đều có thể mua được.

Thái Gia Tuyền cúi đầu không nói lời nào, yên lặng thay xong quần áo, đi phòng tắm rửa mặt. . .

Hai người chạy xe tới xưởng, Thái Gia Tuyền cùng với Hạ Cẩm Hiên cùng xưởng trưởng đi thăm dò nhìn thiết bị một máy trọng hình đang nghiên cứu chế tạo. Nghe bọn hắn giới thiệu giống như nghe Thiên Thư, Thái Gia Tuyền có chút không hiểu, vì vậy nhàm chán trốn sang một bên.

Đột nhiên, đầu bị từ phía sau vỗ nhẹ nhẹ xuống. Thái Gia Tuyền không khỏi làm sợ tới mức hét to một tiếng. Tha thứ cho cô gái nhỏ chưa từng thấy qua nơi này thôi. Tiến vào hiện trường sản xuất như vậy, cô vẫn còn có chút sợ, chỉ sợ trên trời rơi xuống khối lớn đem cô đè nát.

Quay người lại nhìn người phía sau, hoảng sợ nhìn chằm chằm mắt to con ngươi như nước trong veo, cái miệng nhỏ nhắn cái miệng mở rộng thở, đáng vẻ cực kỳ giống một con động vật nhỏ bị hoảng sợ đáng yêu.

Lý Mạc Đình nhìn cô, xin lỗi đỏ mặt, nói: “Thật xin lỗi, hù dọa cô.”

“A, không có, không có sao. Làm sao cậu cũng ở nơi đây!” Thái Gia Tuyền cũng rất phải không không biết xấu hổ, vì mình ngạc nhiên lúng túng không thôi.

“Ha ha, tôi cũng là thành viên của tổ hạng mục này a.” Lý Mạc Đình cười trả lời.

“Oa, thật là lợi hại, máy này thiết bị là mọi người thiết kế?” Thái Gia Tuyền hai mắt sùng bái nhìn hắn. Mà Lý Mạc Đình là tự hào gật đầu một cái.

“Đúng rồi, buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi, hôm nay phòng ăn có mấy món ăn ăn rất ngon.” Lý Mạc Đình giống như hiến vật quý muốn hướng cô đề cử thực đơn món ăn ở nhà ăn. Nhưng là tạp âm thiết bị vận chuyển vừa đúng lúc đi giọng nói của hắn.

“Cái gì?” Thái Gia Tuyền không thể không gia tăng âm lượng hỏi.

Lý Mạc Đình vì vậy lại lớn lặp lại: “Tôi nói, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!”

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bởi vì kia hình thiết bị thời đại vừa lúc ở lúc này hoàn thành khảo nghiệm, yên tĩnh lại. Mà giọng nói Lý Mạc Đình cực lớn, thì tại cả xưởng trong “Rung động đến tâm can”, cơ hồ tất cả mọi người ai cũng nghe.

Lý Mạc Đình cùng Thái Gia Tuyền cũng hoa lệ lệ rớt, lúng túng cúi đầu.

Hạ Cẩm Hiên ánh mắt thật ra thì chưa bao giờ dời đi quá xa Thái Gia Tuyền, vì vậy Lý Mạc Đình vừa bắt đầu đến gần cô, hẳn liền chú ý tới. Mà lúc này bên cạnh lão đầu tử (trưởng xướng) lại còn không biết sống chết liến thoảng không ngừng: “Ha ha, Hạ tổng, đó là trợ lý hôm qua mới điều đến xưởng chúng ta, tiểu nha đầu thật không tệ, vừa đẹp có thể duy trì. Chúng ta cái nhà máy này a, chính là Ngạ Lang độc thân nhiều, này không, mới cô thứ nhất là bị người theo dõi. Người không phải biết a, ngày hôm qua vì cơ hội tranh thủ đi cửa đại môn đón cô, mấy tiểu tử bộ phận kỹ thuật cửa nhưng là tránh nhau bề đầu đầy. Sau lại hay là tôi chỉ thị, để cho kỹ thuật nòng cốt Tiểu Lý chúng ta đi, ha ha ha ha ha ha. . .”

Hạ Cẩm Hiên hết sức phối hợp cười theo, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Thái Gia Tuyền, chỉ đem cô nhìn chăm chú sau lưng lạnh cả người.

“Thái tiểu thư, hôm nay làm phiền cô đem tất cả tài liệu máy thiết bị này sửa sang lại cho tốt, ngày mai đi làm trực tiếp đi tổng công ty giao cho cho tôi.” Hạ Cẩm Hiên đối với Thái Gia Tuyền mỉm cười nói, cũng chỉ có Thái Gia Tuyền biết hẳn tuyệt đối là cố ý chinh cô.

71. Chương 119: Gặp Gỡ Khang Hình

Buổi trưa, Lý Mạc Đình không phát giác gì mang theo Tổng giám đốc đại nhân đi tới hăng phòng ăn. Hạ Cẩm Hiên nói ra cho oai quan tâm cuộc sống nhân viên, nhưng vẫn là chỉ có Thái Gia Tuyền biết, chính là cái người phúc hắc này không muốn mình và Lý Mạc Đình đơn độc cùng nhau ăn cơm.

“Hạ tổng, nơi này đúng lúc ăn gà xào cay đỉnh, ngài nếm thử một chút ~” Thái Gia Tuyền vui vẻ đem một đĩa cay gà xé phay siêu cấp đẩy tới trước mặt hắn, cô biết hắn sợ cay, ăn nhiều dạ dày sẽ chịu không nổi, cho nên cố ý trả thù hắn.

Hạ Cẩm Hiên neho mắt lại nhìn cô, vừa định nói chuyện, liền nghe sau lưng một thanh âm ngọt ngào nói: “Hiên anh ấy không thể ăn quá cay, cô không phải không biết?”

Nghe vậy, Hạ Cẩm Hiên nhú mày một cái, cũng không có lập tức quay đầu về phía sau. Thái Gia Tuyền là ngơ ngác nhìn về phía mỹ nữ sau lưng hắn.

Vóc người cao gầy, khuôn mặt hình dáng cực kỳ lập thể, tựa như người phương Tây một loại mũi cao lõm mắt. Một đầu tóc dài màu nâu gọn thật to, cộng thêm một bộ trang phục vô cùng thời trang bó sát người lộ ra ngực hấp dẫn, cô vừa xuất hiện liền đưa tới vô số kinh ngạc ánh mắt của người chung quanh.

Thái Gia Tuyền không khỏi cúi đầu, nhìn mình một thân màu lam đồng phục làm việc trà trộn ở một đám màu lam trong đại quần, một cái chớp mắt sẽ tìm không được, so sánh với trước mặt mỹ nữ, thật sự có chút tự ti mặc cảm. Nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không biết, vậy tự tôi ăn là được.” Vừa nói đưa tay lấy đi đĩa gà xào cay đỉnh kia qua.

“Tôi nếm thử, liền ăn không một chút không sao.” Hạ Cẩm Hiên cũng là đưa tay đoạt trở lại, không chút do dự gấp một khối bỏ vào trong miệng, từ đầu đến cuối, hắn cũng không có trở lại đầu nhìn sau lưng mỹ nữ một cái.

“Không cần!” Thái Gia Tuyền nóng nảy, hận không được chạy tới đẩy ra cái miệng của hắn, đem khối kia gà cho đoạt ra , nhưng là hiển nhiên rất không có khả năng.

“Ha ha, Hiên, không cần lấy lòng nhân viên như vậy chứ?” Mỹ nữ hào phóng ngồi vào bên cạnh Hạ Cẩm Hiên. Quay đầu lại đối với Thái Gia Tuyền nói: “Xin chào, tôi là Khang Hình. Cô tên là Thái Gia Tuyền đúng không? Tôi đã nghe nói về cô!”

Thái Gia Tuyền kinh hãi, thì ra là cô ấy chính là Khang Hình trong truyền thuyết? Sững sờ nhìn cô nửa ngày cũng không thể phản ứng ra một câu.

“Ha ha, tôi rất đáng nhìn sao? Nhìn đến đều không nháy mắt rồi hả?” Khang Hình cười nói, trong mắt có chợt lóe lên kiêu ngạo.

“Ha ha, chào cô.” Thái Gia Tuyền cười hướng cô gật đầu một cái, trong lòng cũng rất không có cảm giác. Cô cứ nhiên biết Hạ Cẩm Hiên không thể ăn quá cay, như vậy quan hệ của bọn họ tới trình độ nào rồi hả ?

“Sao em lại tới đây?” Hạ Cẩm Hiên cuối cùng mở miệng, hỏi dĩ nhiên là bên cạnh Khang Hinh.

“A, ba em kêu em tới xem một chút tình huống thiết bị mới. Không nghĩ tới vừa đúng gặp được anh rồi.” Khang Hinh cười thật ngọt ngào, giọng nói cũng rất ngọt.

Hạ Cẩm Hiên cười nhạo một tiếng, không lên tiếng, thẳng cúi đầu ăn cơm.

Khang Hinh lúng túng cười cười, cô lấy có xác thực không ai sẽ tin tưởng. “Ai nha, Hiên, đừng ăn ở chỗ này, chúng ta đi ra ngoài ăn đi. Em biết một nhà mỳ Ý mới mở, rất tốt nha. Em mời anh đi ăn?”

“Không cần, anh ăn những món này được rồi.” Hạ Cẩm Hiên không ngẩng đầu nói.

“Mà em còn chưa có ăn đấy.” Khang Hinh nhỏ giọng oán trách một câu, lại chuyển hướng tới Thái Gia Tuyền nói: “Thái tiểu thư, nếu không, cô giúp tôi mua một phần ăn nữa đi, tôi ăn ở chỗ này cũng được.”

“À? A, được.” Thái Gia Tuyền vội để xuống chén của mình đĩa, đứng dậy muốn đi mua, tay lại đột nhiên bị bắt chặt rồi, quay đầu nhìn lại, hẳn là Lý Mạc Đình.

Lý Mạc Đình mỉm cười với cô, lộ ra đáng yêu răng khểnh, nói: “Cô còn chưa có ăn xong đâu, ăn mau đi, nếu không đứng xếp hàng trở lại cơm cũng lạnh. Tôi đi là tốt hơn.” Vừa mới dứt lời, người cũng đã nhanh đi ra.

Thái Gia Tuyền đột nhiên cảm thấy tiểu tử này thật sự rất thân thiết, vội hướng hần bóng lưng hô to một tiếng “Cám ơn”, ở nhận được một mỉm cười đáng yêu của tiểu Lý, mới ngồi trở lại chỗ ngồi, chuẩn bị tiếp tục ăn cơm.

Nhưng Thái Gia Tuyền mới ngồi xuống, chỉ thấy Hạ Cẩm Hiên buông chén xuống đĩa, đối với bên cạnh Khang Hinh dịu dàng nói: “Không nhìn ra em còn rất có thể nhập gia tùy tục , buổi trưa trước uất ức em, buổi tối nữa dẫn em đi ăn món em muốn ăn .”

Khang Hinh yêu mị mà cười cười, giọng nũng nịu lặc lặc tức giận nói: “Người ta còn không phải là vì anh. Nhớ là anh đáp ứng em rồi nha, không cho phép đổi ý a, thời gian tối nay của là em ~”

“Đây là vinh hạnh của anh.” Hạ Cẩm Hiên giọng của mang theo mùi vị cứng chiều.

Thái Gia Tuyền tay có chút phát run, cũng là cố gắng làm bộ như dáng vẻ trấn định, cô cúi đầu từng ngụm từng ngụm ăn cơm, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thỉnh thoảng còn quay đầu xem một chút Lý Mạc Đình có hay không xếp hàng đến trước quầy, ép mình không nhìn hai người trước mặt.

Vậy mà cô không có chú ý tới, Hạ Cẩm Hiên ánh mắt nhưng thủy chung chưa từng rời đi cô, trong mắt của hần tức giận đã càng ngày càng đậm.

***** ta là đường ngăn cách *****

Ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi mới ra ngoài nữ Nhị Hào a ~ nên khiến Thái Gia Tuyền có chút nguy cơ ý thức đầu nói

~

72. Chương 120: Tìm Tới Cửa

Cuối cùng đã tới lúc tan việc, Thái Gia Tuyền mang một đồng tài liệu công ty đáp xe điện. Mà Hạ Cẩm Hiên đã sớm cùng Khang tiểu thư của hần happy rồi đi.

“Cậu trở về vừa đúng, mình hôm nay làm cá nướng rồi, mau tới ném thử một chút.” Liễu Khê thấy Thái Gia Tuyền trở lại, vui vẻ kêu cô ăn cơm.

Thái Gia Tuyền liếc mắt “Anh còn chưa có cúp máy sao?” Mới nói xong, chỉ nghe thấy đồng hồ đeo tay “Tích tích” hai tiếng, xem ra là cúp.

73. Chương 121: Dám Con Gái Anh Cũng Ăn?

Thái Gia Tuyền không có nhẹ nhõm bao lâu, cửa chính liền truyền đến tiếng gõ cửa thô lỗ, ngoài cửa người tức giận xuyên thẳng thẳm thấu lưng cửa.

Liễu Khê giương mắt mà nhìn nhìn Thái Gia Tuyền “Này, cậu lên ban mới mấy ngày, liền chọc phải Xã Hội Đen à nha?” Thấy Thái Gia Tuyền vẫn còn ở sưng sờ, vội hét lớn: “Nha đầu chết tiệt kia! Cậu không ra mở cửa mình liền không chi trả!”

Thái Gia Tuyền lúc này mới vô cùng miễn cưỡng đứng dậy đi mở cửa. Ai ngờ cửa vừa mới mở ra, Hạ Cẩm Hiên một dạng tựa như kẻ bắt cóc, một tay đã nắm cô, vác lên trên vai liền xoay người chuẩn bị đi xuống lầu dưới.

Đầu Thái Gia Tuyền trúi xuống, đại não đầy máu chỉ biết là oa oa kêu to, tay lung tung đánh lưng của hắn, ai biết trên móng đất mình lại hung hăng bị một cái tát, tựa hồ còn bị nhéo một chút, nhất thời mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, tiếng kêu cũng sặc sụa ngừng.

Hạ Cẩm Hiên dừng lại bước, uy hiếp nói: “Còn nói không gọi?”

Thái Gia Tuyền liều mạng lắc đầu, nhưng hắn tựa hồ không nhìn thấy, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mở miệng cầu xin tha thứ: “Anh thả em xuống, em tự đi.”

Đuối kíp ra cửa Liễu Khê trừng to mắt mà nhìn xem hai người quái dị, nhỏ giọng nói: “Cái đó, tiểu Tuyền, túi xách của cậu cần mình giúp cậu lấy tới không? . . .”

Thái Gia Tuyền gian nan ở trên lưng Hạ Cẩm Hiên nâng đầu lên, ngoan ngoan nhìn chằm chằm cô, dường như Liễu Khê bán cô đã không phải là lần đầu tiên. Thái Gia Tuyền vừa muốn nói gì, Hạ Cẩm Hiên lại xoay người một cái, đem cô đầu chuyển đến mặt khác, để cho cô tức giận không có nơi phát.

“Vậy làm phiền cô.” Hạ Cẩm Hiên lộ ra một nụ cười coi như thân thiện đối với Liễu Khê nói. Thái Gia Tuyền trên vai giấy giữa hình tượng đối với hắn không hề ảnh hưởng, thật sự huyền não lợi hại, hắn không ngại cho cô cái móng nhỏ một cái tát.

Liễu suối vừa thấy được Hạ Cẩm Hiên, hắn là lại tái phát tật xấu hoa si, giọng nói cũng biến thành ôn hòa hơn: “Tốt, lập tức, anh chờ.” Xoay người liền đi lấy túi xách Thái Gia Tuyền tới, đôi tay đưa tới trong tay Hạ Cẩm Hiên.

“Cám ơn” Hạ Cẩm Hiên nhận lấy túi xách, lại thưởng Liễu Khê mỉm cười một cái. Khiêng Thái Gia Tuyền đi xuống lầu.

Liễu suối giống như chạm điện tựa như quỳ gối khi thấy nụ cười hắn, làm trạng hoa si vẫy tay chào tạm biệt.

Đến tầng dưới cùng, Thái Gia Tuyền đã tựa như ỉu xiu, mềm nhũn giắt trên vai Hạ Cẩm Hiên, không hề làm bất kỳ kháng cự nào nữa. Hạ Cẩm Hiên lúc này mới buông cô xuống, sau đó lôi tay của cô đi ra ngoài.

“Oa oa. . . Ô ~” tiếng còi cảnh sát nghênh ngang rời đi, thuận tiện mang đi Mercedes-Benz việt dã của Hạ Cẩm Hiên —— hai người ra ngoài nhìn thấy chính là một màn như vậy.

Hạ Cẩm Hiên khoe miệng kéo nhẹ, không biết nên làm vẻ mặt thế nào, Thái Gia Tuyền còn lại là ngốc trệ hạ xuống, tiếp lập tức mừng rỡ cười ha ha.

Hạ Cẩm Hiên nhìn Thái Gia Tuyền bên cạnh cười đến run rẩy hết cả người, im lặng liếc xéo nhìn cô nói: “Đi trở về thôi.” Vừa nói dắt tay của cô theo bên cạnh đi về phía trước đi.

“Này, có lắm hay không, đi trở về? Nhìn cà ngày sao không đi theo xem có lấy được không!” Thái Gia Tuyền hiển nhiên không tin hắn sẽ nghĩ phải đi trở về.

Hạ Cẩm Hiên cũng không nói chuyện, chỉ là đi về phía trước. Trải qua trạm xe bus lúc Thái Gia Tuyền muốn đi đến gần xem một chút, lại bị Hạ Cẩm Hiên kéo, tiếp tục đi về phía trước.

“Này, rốt cuộc làm thế nào sao? . . . Nói chuyện với anh a. Em đi không nổi!” Thái Gia Tuyền dứt khoát tỏ ra vô lại tiếp, nén lấy sức lực chính là không chịu đi nữa.

“Cô ấy là người nào?” Hạ Cẩm Hiên điên cuồng hỏi một câu, cũng là cũng không quay đầu lại, dùng sức kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

“Người nào?” Thái Gia Tuyền hoàn toàn theo không kịp suy nghĩ của hắn.

“Là người phụ nữ ở chung với em.”

“Cô ấy? Là bạn học thời đại học của em. Thế nào?” Thái Gia Tuyền từ từ quên mất mình đang cùng hắn so tài đầu rồi, lại biến thành ngoan ngoãn cùng hắn đi nha.

Hạ Cẩm Hiên khê hừ một tiếng, khiển trách: “Lại còn nói muốn cùng cô ta ngủ, em rốt cuộc có hay không đầu óc? !”

Thái Gia Tuyền cả cằm cũng rút ra, đây là cái trạng huống gì? Tại sao có cổ vị chua? Là ghen sao? Nhưng là vì sao phải ăn dấm của một cô gái?

“Ách, em cùng cô ấy ngủ chung có cái gì không ổn sao?” Thái Gia Tuyền tận lực giữ vững giọng nói có bộ mặt phớt tỉnh.

Hạ Cẩm Hiên khê thở dài nói: “Nhớ Laffey không? Ở nước Đức lúc biết cái đó.”

“Dĩ nhiên nhớ á..., ách. Tại sao lại kéo đến cô ấy?”

“Lần đó thư tình trong hộp thư là cho em.”

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nửa ngày, đầu óc cũng không còn quẹo qua ngõ rẽ. Hạ Cẩm Hiên thật sự bất đắc dĩ, chỉ đành phải nói rõ: “A, em vẫn cho người cô ấy hẹn chính là anh sao? Thật ra thì cô thích em. Anh mới là kỳ đà cản mũi.”

Thái Gia Tuyền lần này hoàn toàn hiểu, cả kinh dừng lại bước, mở to hai mắt nhìn Hạ Cẩm Hiên, thận trọng hỏi: “Đồng tính luyện ái?”

“Dạ, không sai! Đi nhanh đi đại tiểu thư, nếu không trời tối cũng không về nhà được rồi !”

***** ta là đường ngăn cách *****

Ở nước Đức, đồng tính luyện ái là có thể hợp pháp kết hôn , có thể tiếp nhận người cũng tương đối nhiều, cho nên. Thân môn hiểu

~

74. Chương 122: Em Sẽ Hết Sức Theo Đuổi Anh

Thái Gia Tuyền vừa đi vừa cố gắng nhớ lại chuyện trước kia, đột nhiên nhớ đến, ngày đầu tiên mình ở đại học ở Hamburg sáng sớm đi dạo đúng là có nhìn thấy hai nữ sinh quần áo xộc xệch nằm trên thảm cỏ mà một trong hai người đó chính là Laffey. Sau Laffey mỗi lần nhìn thấy Thái Gia Tuyền cũng sẽ rất nhiệt tình, hơn nữa luôn có những động tác nắm tay thân mật thăm dò Thái Gia Tuyền. Dù sao ở những nước nhỏ làm thế có thể xem như không có gì Nhưng ở một đất nước lớn phức tạp thì những hành động cử chỉ này người ta gọi là “Ta là đồng tính luyện ái ~”

Thái Gia Tuyền nghĩ đến những việc này không khỏi cảm thấy sợ, cô nhẹ nhàng lay lay cánh tay Hạ Cẩm Hiên, nói: “Tốt nhất là sau đó cô ấy không nên tin đến em, nếu không hiểu lầm gì đó thì thảm. Vả lại lúc trước em và các nữ sinh cùng tắm rửa cùng ngủ là chuyện rất bình thường.” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng anh rõ ràng nói cô ấy là bạn gái của Tề Minh trước kia sao lại đồng tính luyện ái?”

Hạ Cẩm Hiên có chút thần bí nói: “Đừng nói với Tề Minh là anh nói.” Nhìn thấy Thái Gia Tuyền gật đầu rồi, hắn mới nói tiếp: ”cậu nhóc kia thấy mỹ nữ liền mất hồn, Laffey là một trong những ghi chép thất bại khó khăn của hắn, cô ta chỉ đồng ý đi ăn cơm hoặc đi chơi cùng hắn nhưng chuyện thân mật thì không hề có lại xem như chuyện hết sức bình thường . Tề Minh vì chuyện này mà buồn rầu rất lâu, sau đó nghe Hannah

nói Laffey là đồng tính luyến ái, hẳn cuối cùng mới bình tĩnh hiểu ra. Hắn cho tới bây giờ đều xem chuyện này là một vết nhơ trong cuộc đời mình. Nếu là vết nhơ, đương nhiên sao có thể kể anh nghe..., cho nên anh sao mà biết được việc này cơ chứ. Cho đến ngày hôm đó Laffey gửi tới thư tình, hẳn mới không thể không nói cho anh biết chuyện này

Thái Gia Tuyền gạt đầu một cái, nhưng lại ngẩng đầu lên hỏi: “Nhưng anh không cho em biết! Ngày đó em thấy hai anh trên sân thượng nói chuyện. Anh ấy còn có dáng vẻ kích động em còn tưởng hai anh cãi nhau.”

Hạ Cẩm Hiên ánh mắt lóe lên một cái, bình thản mà nói: “Nhưng sau đó cô ấy cũng không còn tìm đến em, em biết hay không cũng không sao.”

Thái Gia Tuyền giống như hiểu được đồng ý nhưng sau đó ngẫm nghĩ lại hỏi: “Vì sao lại không quay lại tìm em?”

“Sao thế? Cẩm thấy đáng tiếc?” Hạ Cẩm Hiên có chút buồn cười nhìn cô. “Yên tâm, không phải em không có sức hút mà do anh đã giúp em giải quyết.” (akiaki: tội nghiệp chị Laffey, người chị gửi thư tình là chị Tuyền mà chị Tuyền tưởng nhờ chuyển dùm cho anh Hiên..ha...ha.. chết cười ta mất thôi...)

Hạ Cẩm Hiên bước đi có vẻ hơi nhanh Thái Gia Tuyền thỉnh thoảng phải chạy theo hai bước mới đuổi kịp. Nghe hắn nói vậy, kinh ngạc dừng bước, lại bắt đầu cẩn thận nghĩ đến.

“Đi nhanh đi, cũng không có gì đặc biệt, anh chỉ là nói cho cô ấy biết em là bạn gái của anh, hơn nữa em cũng rất bình thường không giống họ. Đồng tính luyến ái bình thường rất có nguyên tắc, chỉ tìm người giống họ.” Hạ Cẩm Hiên quay người lại nắm lấy tay của cô, tiếp tục dẫn đường

“Hiên” Thái Gia Tuyền nhẹ giọng gọi của hắn: “Anh còn làm những thứ gì em không cho em biết không?” Trong ánh mắt của cô có chút mong đợi, đến tận cùng là mong đợi cái gì đây?

Hạ Cẩm Hiên ngăn người, bắt tri bắt giác thả chậm bước chân, trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc giọng điệu có chút trêu chọc: “Thế nào? Cẩm thấy thua thiệt anh?”

Thái Gia Tuyền cười khổ nói: “Đúng vậy, không biết gì như vậy em sẽ rất buồn. Lần sau có chuyện gì, nhất định phải nói cho em biết được không?”

“Vậy thì theo đuổi anh cho tốt vào.” Hạ Cẩm Hiên cười nói, hắn hiện tại mỗi khi rảnh rỗi trong đầu sẽ nghĩ tới Thái Gia Tuyền với sức mạnh tràn trề nói ra câu “Bắt đầu từ hôm nay, đến lượt em theo đuổi anh.” Nghĩ tới đây, hắn không khỏi khẽ cười

Thái Gia Tuyền sắc mặt quẫn bách nói: “Yên tâm, em nhất định dùng hết sức theo đuổi anh!” khiến Hạ Cẩm Hiên cười to một hồi.

75. Chương 123: Volkswagen Beetle

“A! Chúng ta đi vòng vòng à!” Thái Gia Tuyền đột nhiên ý thức được mình đã đi theo hắn vòng vòng mấy con phố rồi, mặc dù cô thường không đi giày cao gót, hôm nay cũng đi giày đế bằng, nhưng vẫn rất đau chân.

“Thật chịu thua em, vậy mà cũng làm được bác sĩ sao? Đi đứng kém như vậy, làm phẫu thuật đứng cả ngày làm sao chịu nổi?” Hạ Cẩm Hiên cười nhạo nói.

“Hai việc này không giống nhau! Tinh thần của một người đôi khi rất quan trọng, Trong giải phẫu tập trung hết tinh thần vào đó dĩ nhiên sẽ không thấy mệt. Nhưng là bây giờ. . . Anh có thể nói cho em biết muốn về nhà bằng cách nào?” Thái Gia Tuyền vừa muốn khóc vừa tức giận nói.

“Tốt thôi, cũng sắp đến rồi, em sẽ biết thôi.” Hạ Cẩm Hiên an ủi, đi chậm lại bước chân cùng cô đi từ từ, trong khoảng khắc kia, hắn cảm thấy vẫn rất hạnh phúc khi được đi cùng cô, mặc dù cô bé này vẫn thật ồn ào.

Thái Gia Tuyền tức giận kẻo nhều, nhưng khi Hạ Cẩm Hiên lôi kéo cô vào một cửa hàng 4S thì cô im bất luận.

Đây là một cửa hàng cao cấp 4S, Hạ Cẩm Hiên đi vào móc luôn ra một cái thẻ đưa cho cô nhân viên bán xe. Mà toàn bộ chú ý của Thái Gia Tuyền đã dồn cả vào bộ sưu tập Volkswagen Beetle nhiều màu sắc hấp dẫn, bất giác mò đến bên cạnh xe, nhìn trái một chút nhìn phải một chút.

“Tiểu thư, cô muốn đi thử chiếc xe này sao?” Một cô gái bán hàng, mỉm cười hỏi Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền có chút giật mình, cô đôi mắt sáng rực nhìn chiếc xe, là bởi vì từ thời cô còn đi học cũng đã rất thích kiểu dáng của chiếc xe này, vẫn mong có thể một ngày mua được nó. Thế nhưng đó cũng chỉ là mơ mộng mà thôi. “Ách, không cần, tôi.”

“Tuyền, tới đây.” Hạ Cẩm Hiên gọi cô từ phía sau, Thái Gia Tuyền giống như gặp được cứu tinh, cười cùng cô nhân viên bán hàng rồi đi đến chỗ Hạ Cẩm Hiên.

Còn chưa đi đến gần, Hạ Cẩm Hiên đã chạy lại gần, Thái Gia Tuyền hấp tấp cùng hắn đến cửa tiệm 4S.

.

“Hạ tiên sinh, đây chính là xe ngài đặt. Xin xem qua xem có vấn đề gì không.” Cô nhân viên bán hàng đưa chìa khóa xe cho Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên cầm lấy đi vòng sang chiếc xe Volkswagen Beetle màu vàng bơ, nhìn Thái Gia Tuyền nói: “Sang đây xem xe của em.”

Thái Gia Tuyền đang ở trạng thái ngây ngốc, giờ nghe hắn gọi mình, chợt hoàn hồn, cả kinh kêu to: “Cái gì? Xe của em? Em sao?”

Hạ Cẩm Hiên cố ý cau mày, lắc đầu nói: “Em có thể hay không giống thực nữ một chút, cả ngày cứ động đến là hét loạn lên thế.” Thấy cô còn đứng ở tại chỗ ngẩn người, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Thôi, lên xe về nhà.” Vừa nói ngồi vào trong ghế tài xế.

“Ách, Hạ tiên sinh.” Cô nhân viên bán xe nói

”Nếu như là thủ tục đóng gói xe thì không cần, những việc khác Hà Vân sẽ lo hết gọi cho cậu ấy là được. Hạ Cẩm Hiên cắt ngang lời nói của cô.

“Ha ha, được, chúc ngài lên đường thuận buồm xuôi gió.” Cô nhân viên bán xe mỉm cười, rất ít người mua xe dứt khoát như hắn.

Hạ Cẩm Hiên lái xe đến bên cạnh Thái Gia Tuyền hạ xuống kiếng xe, mỉm cười hỏi cô bằng tiếng Đức: “Muốn đi nhờ xe không tiểu thư?”

Thái Gia Tuyền cong cong khó miệng một cách ngượng ngùng, cô dĩ nhiên nhớ đây là câu đầu tiên mà Hạ Cẩm Hiên nói với cô. Khi đó cô vừa tới Hamburg không lâu, ở trong sân trường đại học Hamburg lần đầu tiên gặp hắn, cô ngây ngốc nhìn xe của hắn ngẩn người, lúc đó hắn quay sang cô hỏi một câu như vậy, lúc ấy là dùng tiếng Đức.

Ngồi vào trong xe, Thái Gia Tuyền tò mò trái sờ sờ nhìn bên phải một chút, cuối cùng nhìn thấy Hạ Cẩm Hiên cao 1m 8, dĩ nhiên sẽ sẽ không thoải mái khi ngồi ở chỗ chật hẹp của tài xế, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào. “Cám ơn anh.” Cô nhẹ nói nói: “Em sẽ thật nhanh học lái xe để hàng ngày đều về nhà nấu cơm cho anh ăn ~”

76. Chương 124: Cún Con Cũng Sẽ Cắn Người

“Sao cô lại ở đây?” Hạ Cẩm Hiên cau mày nhìn thấy Khang Hình cạnh cánh cửa. Hắn đỡ chiếc Volkswagen Beetle tuyệt vời, kéo Thái Gia Tuyền vừa về đến cửa, thì thấy Khang Hình đứng trước cửa.

Thái Gia Tuyền theo bản năng tránh tay Hạ Cẩm Hiên, hơi xấu hổ nhìn Khang Hình, sau đó lặng lẽ cúi đầu.

Hạ Cẩm Hiên không vui vì thái độ đó của cô, nhìn thế nào lại giống như vợ lớn vợ bé vậy? Nhìn chằm chằm Khang Hình ánh mắt chợt lạnh lùng.

Khang Hình liếc Thái Gia Tuyền một cái, rồi làm nũng với Hạ Cẩm Hiên nói: “Là anh đồng ý tối nay sẽ dành thời gian cho em.”

Hạ Cẩm Hiên nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, khi thấy trong mắt Khang Hình có chút chột dạ, không dám nhìn lại ánh mắt của hắn. Sau đó hắn nhắc chân bước vào nhà mặc kệ cô.

Đây là tình huống gì? Thái Gia Tuyền có chút gấp gáp cũng muốn đi theo sau hắn cũng chưa bảo cô theo vào? Muốn cô theo vào sao? Nhưng Khang đại tiểu thư đang đứng ngăn ở cửa.

Đang Thái Gia Tuyền đang đấu tranh tư tưởng, Khang Hình lạnh lùng liếc xéo cô một cái, với giọng giễu cợt nói: “Ngại quá, Thái tiểu thư, đi thông thả không tiễn.” Vừa nói vừa chuẩn bị đóng cửa từ chối tiếp khách.

Thái Gia Tuyền kinh ngạc không thể suy nghĩ xông đến đẩy cánh cửa nói, “Ai nói tôi phải đi? !” Vừa nói vừa khí thế hung hăng đẩy cánh cửa chính ra, đẩy thẳng đụng phải Khang Hình lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

“Cô!” Khang Hình tức giận đến toàn thân phát run, chỉ vào Thái Gia Tuyền nói: “Thái Gia Tuyền! Tôi đã đã chờ chút mặt mũi cho cô rồi không tin được cô còn không biết xấu hổ thô lỗ như vậy!”

Thái Gia Tuyền từ nhỏ chưa từng tranh chấp cùng người ta, thế nhưng bây giờ lại bị người ta công kích giận sôi máu, vì vậy không chịu yếu thế mà nói: “Không biết xấu hổ chính là cái kia là cô chứ? Chỉ đơn giản muốn nường nhờ nam nhân đuổi không đi đói khát đến mức đó rồi à?”

“Cô! Cô. . .” Khang Hình chỉ vào mặt cô lấp bắp nửa ngày, ngoài chữ “Cô” ra cũng không thể nói thêm gì.

Hạ Cẩm Hiên lúc này đang trong nhà bếp, lấy ra nước sôi trong tủ lạnh ra uống, nhưng vẫn vểnh tai lên nghe tình hình bên ngoài. Khi nghe thấy cún con của mình cũng biết hung hăng cắn người cũng cảm thấy vui vẻ.

“Hiên! Mau lại đây đuổi nữ nhân điên này ra ngoài đi.” Khang Hình dầu gì cũng là tiểu thư danh giá, nói ra cũng có chút lễ giáo, không đến nỗi động tay động chân đánh người, vì vậy không thể làm gì khác là cầu cứu Hạ Cẩm Hiên đang vui vẻ núp trong nhà bếp kia.

Hạ Cẩm Hiên có chút đầu đau, không biết nên phản ứng thế nào, sớm biết như vậy, đã không để mặc Thái Gia Tuyền ở ngoài cửa. Hắn hiện tại đang ngứa cổ rót nước trong bình vào miệng, nhìn qua cửa phòng bếp ngẩn ra.

Hạ Cẩm Hiên đang rầu rĩ thì Thái Gia Tuyền không chút kém hơn Khang Hình giọng nũng nịu truyền vào: “Tiểu Hiên hiên, không cần lo lắng, tự em có thể làm được.”

“Phốc. . . Khụ khụ. . .” Hạ Cẩm Hiên quả thật bị giọng nói của quý cô ngoài khét trong sống này (Aki: câu này dịch là dở dở ương ương này nhưng ta thích để nguyên văn thấy hay hơn), khiến cho sắc nước vì kinh ngạc. Cún con của hắn chưa từng làm nũng qua với hắn, thì ra loại giọng nói nũng nịu đặc trưng khiến người ta chán ghét cũng có thể khiến người ta cảm động đến thế.

“Cô có phải hay không không biết xấu hổ? !” Khang Hình dĩ nhiên là bị cô chọc cho cơn giận bộc phát muốn bóp chết cô.

“Đều là học được từ cô.” Thái Gia Tuyền nhún vai ra vẻ không có gì đi sang ghế salon bên cạnh Khang Hình ngồi xuống.

“Cô ruốt cuộc có đi hay không?” Khang Hình lấy lại bình tĩnh, quay sang salon nói với Thái Gia Tuyền, với giọng điệu trần trụi đi.

“Không đi! Tôi sau này sẽ ở đây!” Thái Gia Tuyền mỉm cười nói, với thái độ chọc tức chết người không đền mạng.

77. Chương 125: Lãng Nhãng ?

Khang Hình lại đột nhiên cười lớn “Ha ha ha ha, thật buồn cười phụ nữ của Hiên có rất nhiều cô có là gì trong số đó? Anh ấy chẳng qua là ham mới lạ nhất thời thôi, nếu có người mới tự ngã vào lòng hắn sẽ không cự tuyệt. Cô nghĩ mình có khả năng giữ được anh ta trong bao lâu?” Cô ta rất hài lòng khi thấy sắc mặt Thái Gia Tuyền thay đổi, vì vậy nói tiếp: “Cô chẳng qua là một viên chức nhỏ trong công ty anh ta thôi, lại quần lấy anh ấy vì tiền chứ gì. Đến lúc anh ấy chơi chán, sẽ ném cho cô mười mấy triệu xem như bồi thường. Nhưng nếu như cô không thức thời không phân biệt tốt xấu có tin đến một phen tiền tôi cũng làm cho cô không thể lấy được?”

Thái Gia Tuyền cảm giác lòng đau như bị ai đó xe rách đến Khang Hình cũng nói anh ấy có rất nhiều nữ nhân, chẳng lẽ là thật? Chia tay trong một năm này anh ấy ruột cuộc đã làm những gì?

“Đủ rồi, cô đi về đi thôi.” Hạ Cẩm Hiên rút cuộc cũng ra ngoài, ánh mắt có chút âm lãnh, không hề chớp mắt nhìn Thái Gia Tuyền đang ngồi khẽ run nhẹ trên salon.

Khang Hình cười đắc ý nói với Thái Gia Tuyền: “Thế nào? Không nghe thấy sao? Cô nên về rồi kìa!”

“tôi là đang nói cô đó!” Hạ Cẩm Hiên xoay đầu giận dữ nhìn Khang Hình, trong ánh mắt là lửa giận kiến Khang Hình cảm thấy run sợ.

“Tại sao? Cô. . .” Khang Hình còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hạ Cẩm Hiên càng ngày càng thể hiện rõ giận dữ. Rốt cuộc vẫn không cam lòng cầm túi bước về, trước khi đi vẫn không quên trợn mắt nhìn Thái Gia Tuyền vài lần.

Cửa nặng nề đóng lại, Thái Gia Tuyền vẫn mãi không ngẩng đầu lên mà chỉ lặng lẽ ngồi đó, nghĩ về những cảm xúc trong lòng.

“Đói bụng không, anh kêu thù gì đó ngon về ăn nhé.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ giọng nói, thu lại hoàn toàn giận dữ khi nãy.

Thái Gia Tuyền vẫn ngồi đó không nói lời nào, Hạ Cẩm Hiên cầm điện thoại lên kêu đồ ăn bên ngoài.

.

“Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi, anh sẽ nói cho em biết.” Hạ Cẩm Hiên ngồi xuống bên cạnh đưa tay kéo đôi vai nhỏ gầy của cô.

“Bọn họ nói đều là thật sao?” Thái Gia Tuyền khó khăn mở miệng hỏi: “Anh thật sự lãng nhãng?”

Lãng nhãng? Hạ Cẩm Hiên im lặng, cô ấy sao có thể nghĩ ra từ ngữ đã kích như vậy? “Tiểu Cầu, ta.”

Hắn áp úng khiến Thái Gia Tuyền tăng thêm hoài nghi, cô vùng dậy đứng bật lên nhìn hắn với đôi mắt không thể tin được.

Hạ Cẩm Hiên đưa tay nhẹ nhàng dắt lấy tay của cô, thật sâu thở dài, nói: “Ngồi xuống được không? Anh sẽ kể hết với em.”

Thái Gia Tuyền đã bắt đầu chảy nước mắt, sau đó nhẹ nhàng nức nở không chút tình nguyện bị hắn kéo ngồi xuống ghế sa lon.

“Tuyền, nếu như mà anh thật sự có những phụ nữ khác, em vẫn muốn yêu anh sao?” Hạ Cẩm Hiên ôm cô, đem mặt vùi thật sâu vào hõm vai cô giọng nói có vẻ thương cảm.

Thái Gia Tuyền trong lòng không ngừng trùng xuống, cô cô sợ nghe câu kế tiếp, nức nở càng nhiều hơn hay tay muốn đẩy Hạ Cẩm Hiên ra.

Đúng vậy, cô một mực hoài nghi, nhưng lại chưa từng nghĩ nhiều về vấn đề này, ở Hamburg bọn họ cùng nhau đều là lần đầu, nếu hẳn thực sự có phụ nữ khác dĩ nhiên là có sau đó. Mình có thể hay không tiếp tục yêu hẳn? Cô chưa từng nghĩ đến nhưng phản ứng bây giờ là đẩy hẳn ra!

Hạ Cẩm Hiên dù đau khổ vẫn ôm chặt cô phà hơi thở ấm áp vào hõm vai Thái Gia Tuyền giọng nói bi thương: “Em trả lời anh trước có được không? Anh sẽ nói hết những gì em muốn biết?”

Thái Gia Tuyền không thể nhịn được nữa khóc rống to dai tay đánh vào ngực hẳn. “Buông em ra! Em ghét anh! Rõ ràng là vấn đề của anh. tại sao muốn ép em trả lời trước? Tại sao!”

78. Chương 126: Nhớ Lại Ký Ức Đau Khổ (Thượng)

“Tuyền, em bình tĩnh một chút, nghe anh nói có được hay không?” Hạ Cẩm Hiên rất sợ, hẳn sợ hẳn cứ con sẽ cũng không cần hẳn nữa. Vội vàng buông cô ra, đôi tay nâng lên gương mặt nhỏ nhắn đang nức nở của cô, đau lòng nói: “Đừng khóc, anh sẽ nói hết cho em nghe!”

Thái Gia Tuyền cắn môi thật chặt, gắng gượng nhịn nước mắt xuống không khóc, nhưng là nước mắt còn không nghe lời vẫn rơi xuống từng hạt thật to, hai mắt mờ hồ đắm lệ nhìn chăm chăm vào mắt của Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên thở dài, vừa định mở miệng nói chuyện, chuông cửa vang lên. Hẳn thất bại buông tay ra, đứng dậy đi mở cửa, nguyên lai là đồ người giao đồ ăn lúc này mua.

Nhân cơ hội này Thái Gia Tuyền lau qua loa nước mắt trên mặt, cố gắng làm ình nhìn thấy bình thường một chút, trong lòng cũng thoáng tỉnh táo hơn.

“Đói bụng chưa? Có muốn trước một chút gì không?” Hạ Cẩm Hiên giơ lên hộp thức ăn để ở bàn trà trước sofa.

Thái Gia Tuyền mặt không biểu tình nhìn chăm chăm hộp thức ăn, lại cũng không nhúc nhích, cô đang chờ Hạ Cẩm Hiên trả lời.

“Đó là thời điểm anh mới vừa trở về nước.” Hạ Cẩm Hiên bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, hẳn bắt đầu kể lại: “Rời đi em làm cho anh rất đau khổ, anh cảm thấy được tim của mình như đã chết, không thể nào sống thêm một phút giây nào nữa. Những ngày sau này rất áp lực, em biết trước kia anh cũng có mắc chứng trầm cảm nhẹ, cho nên.”

Nghe đến đó, lòng của Thái Gia Tuyền không khỏi đánh một đòn đau đớn, cô đưa tay muốn xoa mặt của hẳn, rồi lại sợ làm ngắt lời nói tiếp theo của hẳn.

“Ban ngày anh dốc hết sức làm việc, luôn là làm thêm giờ đến rất khuya mới về nhà, tất cả mọi người đều cảm thấy anh là một người cuồng công việc. Chỉ có chính anh mới hiểu, căn bản là anh sợ về nhà, sợ ban đêm phải ở một mình. Bởi vì đến buổi tối, anh phải dựa vào những viên thuốc ngủ mới ngủ được.”

Thái Gia Tuyền cuối cùng không nhịn được, ngồi xích lại gần hẳn, đưa tay ôm rồi tựa vào ngực hẳn.

“Biết không? Chứng trầm cảm có thể làm cho người ta có khuyết hướng muôn tự sát .” Hạ Cẩm Hiên an tĩnh tựa vào trên vai của cô vừa nói, giọng nói bình tĩnh.

Tay Thái Gia Tuyền ôm tay của hẳn run lên, cô là thật bị hù sợ, sợ muốn chết.

“Ngày đó lúc anh uống thuốc ngủ, nhìn chăm chăm trong tay lọ thuốc suy nghĩ thật lâu, anh có nên uống thêm hai viên không?” Hẳn cũng nhẹ nhàng vươn tay, từ phía sau lưng ôm Thái Gia Tuyền, một tay ôm chặt eo một tay vuốt ve lưng cô.

“Hiên.” Thái Gia Tuyền thật vất vả ngừng nước mắt lại, nghẹn ngào khẽ gọi tên của hẳn.

“Anh uống hết cả lọ, có lẽ là anh muốn chết, lúc đó em sẽ đến tìm anh.” giọng của Hạ Cẩm Hiên bình tĩnh như cũ, giống như những sự đó không liên quan đến hắn.

“Hiên, anh làm sao mà cứ nhủ như thế được? !” Thái Gia Tuyền dùng sức nắm chặt thân thể hắn, khẽ vuốt ve mặt của hắn, cực kỳ đau lòng.

“Ha ha, đây chỉ là triệu chứng bệnh của anh, lúc ấy anh cũng không được bình tĩnh.” Hắn khẽ cười nói

“Sau đó thì sao?” Nếu hắn thật tốt ở trước mặt mình, như vậy nhất định là có người cứu hắn.

“Sau đó anh tự mình đến bệnh viện súc ruột.” Hạ Cẩm Hiên cười đến có chút bất đắc dĩ.“Bởi vì khi anh nằm trên giường chờ chết, đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh chết đi, sẽ làm cho em không vui.”

“Sẽ như thế, em sẽ đau khổ đến chết, bây giờ chỉ nghe anh kể mà em cũng đau lòng mức nào rồi!” Thái Gia Tuyền lớn tiếng hướng về phía hắn nói, ra sức mà khóc, giống như muốn đem tất cả đau đớn trong lòng hóa thành nước mắt.

“Ngoan, không khóc, nghe anh kể hết đã.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, hắn là biến thành hắn đang an ủi cô.

“Không, không cần nói, em không muốn nghe, bất kể anh đã làm những gì đối với em cũng không quan trọng!” Thái Gia Tuyền la ầm lên, cô là thật sợ phải nghe tiếp nữa.“Em chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh thật vui vẻ hạnh phúc, vĩnh viễn không muốn anh rời xa em!”

79. Chương 127: Nhớ Lại Ký Ức Đau Khổ(Hạ)

“Không, hãy nghe anh kể hết, anh nhất định phải nói cho em nghe.” Hạ Cẩm Hiên kiên trì nói.

Thái Gia Tuyền đau lòng nhìn hắn, cuối cùng lại gật đầu một cái.

“Anh ở bệnh viện được vài ngày, cha mẹ bên kia cũng không đối gặt được, họ tìm bác sĩ tam lý cho anh, cái bác sĩ quý quái đó không tuân thủ đạo đức nghề nghiệp cái gì cũng nói cho ba mẹ nghe. Chẳng qua anh cũng không trách anh ta, bởi vì anh biết rõ những thủ đoạn của ba anh.” Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Sau đó Khang Hình liên xuất hiện, anh mơ hồ có thể đoán ra là cô ta lên trao đổi với nhau, nhưng anh không muốn làm cho bọn họ phải lo lắng. Cho nên. . . .” Hạ Cẩm Hiên ngẩng đầu lên, nhìn Thái Gia Tuyền thật sâu, “Thật xin lỗi, Tuyền, thật sự anh đã làm những chuyện có lỗi với em, nhưng chỉ có một lần, thật, chỉ có một lần, hơn nữa anh đối với cô ta không có tình cảm.”

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn hắn, mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng khó chịu như bị kim châm vào. Nhưng mà vào giờ phút này, trong lòng lại cảm thấy xót xa cho hắn nhiều hơn.

“Về phần cô ta nói anh có rất nhiều phụ nữ, anh cũng vậy không phủ nhận, đoạn thời gian đó, thứ nhất là bởi vì chuyện tình Khang Hình, thứ hai anh cũng có chút giận bản mình, cảm thấy có lẽ thật sự sẽ có người có thể thay thế được em. Mà cuối cùng anh đối lại chỉ là một lần rồi lại một lần thất vọng, không có một người có thể làm cho tim anh sống lại.”

Hạ Cẩm Hiên rơi vào trầm tư, không nói gì thêm. Mà Thái Gia Tuyền đau đớn giống như vạn tên xuyên tim, lại cố nén không để cho nước mắt mình rơi xuống.

Thấy Thái Gia Tuyền khổ sở, Hạ Cẩm Hiên chợt tỉnh ngộ, vội vàng giải thích: “Tuyền, em đừng hiểu lầm, trừ một lần với Khang Hình kia, anh chưa cùng bất kỳ người phụ nữ nào lên giường. Cho dù là một lần kia, anh cũng hoàn toàn cũng không nhớ rõ, bởi vì anh lúc ấy cũng không bình tĩnh.”

Thái Gia Tuyền nhìn thấy dáng vẻ hắn hốt hoảng, không khỏi có chút vui đi nỗi buồn, vội xoa xoa lưng tung nước mắt trên mặt, nặn ra một nụ cười, nói: “Hiên, em đói bụng, chúng ta ăn cơm đi. Những chuyện này. . . Về sau chúng ta không đề cập tới nó nữa được không?”

“Ừ.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ giọng đáp, đưa tay rút ra một sấp khăn giấy đưa cho cô, sau đó cầm lấy hộp thức ăn trên khay trà, mở ra đặt ở trước mặt của Thái Gia Tuyền, mặt tràn đầy đau lòng nhìn cô khóc đến mắt đỏ cả lên, nhưng cũng không biết nên nói thêm gì nữa.

.....

Hai người suốt đêm không nói chuyện, chỉ là an tĩnh ôm nhau nằm ở trên giường, ngủ cả đêm. Sáng sớm ngày thứ hai, Thái Gia Tuyền bị đồng hồ báo thức bên giường đánh thức, đã đến 10 giờ rồi, nhìn người bên cạnh vẫn ngủ say như cũ, cô khẽ thở dài một hơi, xem ra anh vẫn chưa sửa đổi tật xấu thích ngủ, buổi sáng không chịu rời giường như cũ, trừ phi có đồng hồ báo nào khác đánh thức anh. Cũng khó trách anh thời gian làm việc cơ bản đều hơn mười tiếng.

Nhưng cô không giống nhau, cô là một viên chức nhỏ, vô cơ mà đến trễ như vậy, không biết đồng nghiệp cùng cấp trên trong nhà xưởng sẽ nghĩ mình thế nào. Thái Gia Tuyền vội vàng đứng dậy xuống giường, lấy điện thoại trong túi ra, rất kỳ quái, thế nhưng không có ai gọi điện thoại thúc giục cô đi làm. Lại cúi đầu nhìn một đồng hồ trong túi xách, tài liệu, còn có Laptop, lúc này mới nhớ tới, hôm nay mình phải đến trụ sở chính giao báo cáo cho tổng giám đốc. Như vậy người trong nhà xưởng cho là cô đi trụ sở chính, người ở trụ sở chính trừ Hạ Cẩm Hiên ra không ai biết cô sẽ đến. Bởi như vậy, sẽ không ai biết cô rốt cuộc có đi làm hay không. Dĩ nhiên, trừ một vị hiện tại nằm ở trên giường ngủ say sưa kia.

Chỉ là cô thiếu suy nghĩ vẫn ôm một đồng hồ tài liệu tìm phòng trống, bắt đầu nghiêm túc chăm chỉ sắp xếp tư liệu, viết báo cáo đi.

80. Chương 128: Sẽ Phải Khi Dể Em

Hạ Cẩm Hiên từ từ mở mắt, đưa tay ngăn lại chút ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ. Hắn trong giấc mộng mới vừa, mơ thấy lúc bọn họ vẫn còn ở Hamburg, hắn cầu hôn cún con thành công, cún con rất vui vẻ đáp ứng mình, sau đó bọn hắn đang ở Buel cử hành hôn lễ trong giáo đường nhỏ.

Cún con? Người đâu? Hạ Cẩm Hiên chợt ngồi dậy, trong lòng rất hết hoảng. Tình hình tối hôm qua trong nháy mắt tràn vào đầu, chẳng lẽ cún con không cần hắn? Len lén chạy mất?

Xuống giường, cầm điện thoại di động lên, bấm số của cô, dĩ nhiên không phải số điện thoại di động của cô, mà là đồng hồ đeo tay của cô.

“Có chuyện gì? Em đang ở phòng kế bên viết báo cáo.” Giọng nói Thái Gia Tuyền tuyền đến, lòng Hạ Cẩm Hiên trong nháy mắt buông xuống lo lắng thấp thỏm. Đóng điện thoại, bước nhanh mở cửa đi qua phòng kế bên.

Đẩy cửa đi vào, đã nhìn thấy cô nằm ở trên bàn, sơ đồ tài liệu đầy cả một bàn, mới nhớ lại ngày hôm qua mình đã bắt cô làm, cố ý gây khó dễ giao cho cô một vấn đề khó khăn nhỏ. Thấy đáng về cô mặt ủ mảy ẽ không khỏi có chút buồn cười.

“Thôi đừng làm nữa.” Hạ Cẩm Hiên kéo cô, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, nói: “Chuyện ngày hôm qua. . .”

“Đã nói không đề cập đến vấn đề hôm qua nữa! Về sau em sẽ không làm cho anh phải đau lòng nữa, anh cũng không được lui tới với những phụ nữ kia, được không?” Thái Gia Tuyền ngăn hắn lại, nhẹ nhàng nói.

Hạ Cẩm Hiên gật đầu một cái, rồi ôm cô càng chặt hơn.

Qua một lúc sau, Hạ Cẩm Hiên nhìn về những sơ đồ phía trên bàn giấy, cười nói: “Những sơ đồ này em đọc hiểu không?”

Thái Gia Tuyền từ trong ngực hắn chui đi ra, liếc mắt, nói: “Nhìn hiểu mới là lạ. Anh là đang làm khó em!”

“Nhưng là hôm nay phải giải quyết, làm thế nào?” Hạ Cẩm Hiên dù bận vẫn ung dung cười nói.

Thái Gia Tuyền híp mắt nghiêng đầu nhìn hắn, đột nhiên hất cằm lên nói: “Muốn em năn nỉ anh sao? Em sẽ không làm!” Vừa nói vừa kéo ghế lại ngồi vào trước bàn.

“Ha ha ha ha” Hạ Cẩm Hiên bị cô chọc cho cười to không ngừng, cuối cùng chỉ đành phải đầu hàng nói: “Tốt lắm, đừng làm rộn, anh đói bụng, nhanh đi nấu cơm thôi.”

Thái Gia Tuyền lúc này mới nhớ tới, dường như nấu cơm cũng một trong những công việc không thể từ chối, hơn nữa bao tử Hạ Cẩm Hiên không tốt, đói bụng hơn 10 tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa ăn gì. Vì vậy vội vàng bỏ lại đồng sơ đồ, đi xuống lầu làm điểm tâm.

Đợi khi cô bụng sữa bò với cháo yến mạch thơm ngào ngạt lên, lại phát hiện Hạ Cẩm Hiên đang chui vào trong đồng tài liệu kia, lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lên, vẻ mặt chăm chú, lại hoàn toàn không biết cô đã đẩy cửa đi vào.

Đàn ông lúc làm việc là quyền rũ nhất, những lời này dùng rất thích hợp với Hạ Cẩm Hiên, Thái Gia Tuyền hẳn là nhìn đến ngây người. Nhìn hẳn một hồi gõ nhè nhè trên bàn, một hồi lật xem sơ đồ tài liệu, thỉnh thoảng còn cầm bút máy viết những kí hiệu khó hiểu trên bản vẽ, hoặc bổ sung vài câu ở trong tài liệu, chuyên nghiệp mà hiệu suất cao.

Thời gian đã gần đến 11 giờ, ánh mặt trời ngoài cửa sổ lặng lẽ chiếu lên gương mặt của hắn, sáng rõ làm cho người khác không dám nhìn thẳng. Thái Gia Tuyền sững sốt thật lâu, cho đến khi cánh tay bụng cháo có chút ê ẩm, mới phục hồi tinh thần lại.

“Hiên, ăn trước một ít đi.” Thái Gia Tuyền đi tới, đem cháo đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh bàn.

“Chờ một chút, sắp làm xong rồi.” Hạ Cẩm Hiên không ngẩng đầu lên, nói một câu qua loa.

Thái Gia Tuyền nhíu mày một cái, hai bàn tay nhỏ bé che đi mặt giấy bản vẽ trước mặt hắn: “Không được, ăn cháo trước, bao tử anh không tốt, cũng đã đói lâu như vậy rồi!”

Hạ Cẩm Hiên nhìn cặp móng của cún con, bất đắc dĩ cười, bắt được khoe miệng chạm khẽ một cái, không đợi Thái Gia Tuyền phản ứng kịp, liền né mình đi ăn rồi.

Thái Gia Tuyền cực kỳ tức giận hướng hắn quát: “Anh rõ ràng là ức hiếp em!”

Hạ Cẩm Hiên cười lớn, trong miệng ngậm một miếng cháo yến mạch, nói từng chữ: “Sẽ phải ức hiếp em , ức hiếp cả đời!”

81. Chương 129: Thời Gian Nhảy Cầm

Mới ăn xong điểm tâm, Thái Gia Tuyền vừa lục tục muốn bắt đầu chuẩn bị cơm trưa rồi. Hôm nay Hạ Cẩm Hiên coi như là giúp đỡ cô trốn công việc rồi, hai người cũng đều ở nhà.

Thừa dịp Thái Gia Tuyền nấu cơm, Hạ Cẩm Hiên lại vui đầu vào trong công việc, thật ra thì việc phân loại làm báo cáo này hẳn đều không cần phải làm, chỉ xem nội dung báo cáo cuối cùng, sau đó làm đưa ra quyết định tốt nhất. Hôm nay thế nhưng hắn lại đột nhiên tới kiên kính, cảm thấy lật xem những bản sơ đồ tài liệu sơ sơ này cũng rất phong phú, chẳng những có thể lấy lại những bản chất nguyên vẹn ban đầu, còn có thể tránh khỏi việc các cấp dưới vì những lý do các nhân mà qua loa xem nhẹ trọng điểm hay làm việc nhỏ xé ra to.

Vậy mà hấp dẫn nhất hẳn, còn là này cả bản thiết kế kết cấu máy móc, đây chính là nghề chính của hắn, cũng vẫn là sở thích của hắn. Kể từ khi tiếp nhận chức tổng giám đốc ở Trắc Gám, hắn tiếp xúc hợp đồng thương vụ quản lý tương đối nhiều, rất ít có thể tĩnh tâm lại như vậy, nhìn chút tính đồ kỹ thuật thuần túy. Hiện tại tự mình sửa sang lại những văn kiện này, lại giống như là một loại hưởng thụ hoà thuận vui vẻ thú vị.

.

Sau khi ăn cơm trưa, Hạ Cẩm Hiên kéo Thái Gia Tuyền lên chiếc xe hơi có tên khác là Con Bọ, chạy vòng bên trong sân biệt thự. Vừa lái chậm chậm, vừa giảng giải tất cả bộ phận chức năng trong xe hơi cho cô.

“Không phải nói đi học sao? Thế nào Tổng giám đốc đại nhân tự thân xuất mã?” Thái Gia Tuyền đùa cợt nói.

“Người hướng dẫn ngày mai mới đến, hôm nay khó được thời gian em có rảnh rỗi, trước luyện một chút.”

“Nhưng là để người hướng dẫn dạy sẽ an toàn hơn chứ?” Thái Gia Tuyền có chút chột dạ.

“Thế nào? Em sợ?” Hạ Cẩm Hiên buồn cười nhìn cô.

“Em mới không sợ!” Thái Gia Tuyền bĩu môi nói: “Em là lo lắng đụng hư nó, như vậy sẽ rất đau lòng.” Vừa nói vươn tay thương yêu sờ sờ máy móc trước mặt.

Hạ Cẩm Hiên nhìn bộ dạng cô không phóng khoáng, có chút trầm buồn cười “Xe chính là dùng để chạy, ai cũng sẽ bị va chạm nho nhỏ, chỉ cần không ra đại sự là được. Anh cũng không tin sau này em lái xe sẽ không bị va chạm.”

“Anh nói như vậy thì chắc xe của anh cũng đã bị đụng rồi?” Thái Gia Tuyền giống như là nín lấy cái đuôi của hân, hai mắt lóe lên ánh sáng vô lương.

“Bị va chạm nhiều lần.” Hạ Cẩm Hiên ngược lại không e dè, rất là thản nhiên.

“Hả? Em thấy xe của anh rất tốt mà.” Thái Gia Tuyền có chút nghi ngờ.

“Làm ơn, thời điểm em biết anh, anh đã có bảy tám năm kinh nghiệm rồi, làm sao có thể còn dễ bị va chạm như vậy?” Hạ Cẩm Hiên quả thật khi dễ cô, lại sẽ nói lên ngu ngốc như vậy vấn đề.

“Vậy, trước kia anh bị va chạm xe, thì xe bị thành như thế nào?” Thái Gia Tuyền nhưng vẫn nín lấy cái vấn đề này không thả, giống như nhất định phải hỏi ra chuyện xấu của hân.

Hạ Cẩm Hiên khoe miệng kéo thành một độ cong đẹp mắt, xoay đầu lại, vẽ mặt thành thật mà nói: “Nếu như mà anh nói cho em biết đụng vào một chỗ đồng nát sắt vụn, em có tin hay không?”

Thái Gia Tuyền không khỏi há to miệng, có chút lo lắng nói: “Vậy, anh không có bị thương chứ?”

“Đương nhiên là có bị thương, lần đó ta nằm bệnh viện hơn một tháng, thiếu chút nữa hù chết ba mẹ.” Hạ Cẩm Hiên xem như không sao cả cười cười. “Sau đó bọn họ liền cấm anh tham gia đua xe.”

“Đua xe!?” Thái Gia Tuyền thất thanh kêu to ra ngoài, ngay sau đó vừa giống như ỉu xìu tựa như cúi đầu.

“Thế nào?” Hạ Cẩm Hiên đối cô phản ứng có chút kinh ngạc.

“Giống như. . . em cũng không hiểu rõ được anh. . .” Thái Gia Tuyền nhẹ nhàng thở dài.

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, đem xe dùng đến ven đường, cởi dây nịt an toàn ra, nghiêng người quá hôn môi của cô một cái, nhẹ nhàng mà nói ra: “Cún ngốc, muốn biết cái gì trực tiếp hỏi anh, anh đều sẽ nói cho em biết.”

Hân đối với cô chưa từng có bất kỳ giấu giếm nào, chỉ là có chút chuyện cảm thấy không cần thiết nói mà thôi. Không nghĩ tới cô hiện tại nhạy cảm như vậy, ngay cả chơi đua xe một chuyện nho nhỏ như vậy, cũng có thể làm ặt cô như đưa đám.

82. Chương 130: Quan Thương Cấu Kết

Tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ, Tổng giám đốc đại nhân gần như thay đổi hẳn thường hay cười nhiều hơn, nói chuyện với bọn họ cũng không còn lạnh lùng như trước nữa, còn thỉnh thoảng tan gẫu cùng họ. Khiến ọi người tất cả đều vui vẻ không cần làm đến thừa sống thiếu phải cùng hân tăng ca. Mà không đúng chưa hết giờ làm hân đã không thấy bóng dáng. Dĩ nhiên Tổng giám đốc đại nhân đến trễ về sớm là chuyện bình thường không ai dám hỏi tới, cho dù có người hỏi, mọi việc đều do Hà Vân một tay giúp hân che dấu. Che dấu lại lấy cớ vô cùng kỳ quặc —— đang họp, đi thị sát dưới hăng, tìm ngân sách của chính phủ. . .

Nhắc tới tìm ngân sách chánh phủ loại chuyện làm ăn này, không thể không nói Hạ Cẩm Hiên và Tề Minh hai người bọn họ. Quả thực là điển hình trong giới quan trường cấu kết với thương nghiệp

“Này, hiên, buổi tối không được sao? Ra ngoài họp gấp?” Tề Minh nói đến giống như một dạng con đồ.

“Lại tới đòi tiền?” Hạ Cẩm Hiên nói chuyện luôn trúng trúng tim đen.

“Hiên, đến cuối tháng.” Tề Minh nói với vẻ thăm dò.

“Đúng vậy những ngày sau này sẽ rất vui đây.” Hạ Cẩm Hiên nói khiến người ta tức chết không đền mạng

“ . . . Tôi cá là công việc của các thương nhân vẫn chưa thể xong được.” Tề Minh nghe giọng điệu láu cá của hắn chỉ có thể bất tất dĩ nói thẳng.

“Thiếu bao nhiêu?” Hạ Cẩm Hiên nhìn hắn có vẻ hả hê.

“Không nhiều lắm, ba chục triệu!” Hắn sẽ hỏi mình thiếu bao nhiêu, có phải vẫn còn hi vọng? Tề Minh không khỏi mong đợi.

“Tôi muốn mảnh đất ở thành đông!”

“Chà. . . Đồ xấu xa, cậu thật quá đáng, hiện giờ chỉ cần có bao nhiêu tiền chứ mảnh đất ki đáng giá đến 200 triệu!”

“ Chẳng qua chỉ là nơi khỉ ho cò gáy không phải sao? 200 triệu? Cậu dám nói mình không xấu xa?” Hạ Cẩm Hiên nói với giọng điệu khinh thường.

“Nơi khỉ ho cò gáy? Vậy vì sao cậu còn...?” Tề Minh không chút khách khí phản bác.

“Cũng không có cách nào, tôi muốn xây dựng công xưởng ở khu náo nhiệt , nhưng mọi người lại không đồng ý.”

“Nhưng chuyện đất đai không phải tôi quản. . .”

“Ít nói nhảm, tôi bao cậu một năm Công vụ.”

“Đồng ý!” Mới vừa nãy còn do dự nhưng giờ Tề Minh trả lời với vẻ chắc chắn.

Kết quả là đúng là một thế giới khiến người ta khiếp sợ, rất nhanh đã định sẵn thể cục của một mảnh đất.

.

“quan thương cầu kết!” Thái Gia Tuyền tròn mắt với Hạ Cẩm Hiên bên cạnh. Mặc dù cô không nghe được nội dung cuộc trò chuyện của đối diện Tề Minh nhưng là nhìn nhìn biểu hiện của Hạ Cẩm Hiên thôi cô cũng biết có chuyện xảy ra.

Trong thời gian này, hai người quen dùng chung phòng làm việc , trời vừa tối, làm thêm giờ một cách thoải mái. Mà Thái Gia Tuyền vội vàng thể hiện cùng Hạ Cẩm Hiên nỗi khổ của cô, điều này làm cho Hạ Cẩm Hiên thỉnh thoảng sẽ suy nghĩ lại xem mình có phải bóc lột sức lao động của nhân viên quá mức, lương tâm bùng phát lên sẽ “Chỉ đạo” rút bớt việc cho cô.

“Anh nghe rồi đấy nhé.” Hạ Cẩm Hiên nói vài câu cùng tề Minh rồi cúp điện thoại quay sang nhìn Thái Gia Tuyền nói.

“Em chính là cố ý nói cho anh nghe .” Thái Gia Tuyền tuyệt không khách khí.

“Ngày mai cho em nghỉ phép.” Hạ Cẩm Hiên cũng không hề so đo cùng cô mà ngược lại nói ra những lời khiến Thái Gia Tuyền suýt nữa đánh rơi mất kiếng. Hắn chẳng những không Phạt cô, trả lại cho cô nghỉ? Làm gì có chuyện tốt như vậy , nhất định là có âm mưu!

“Không được! Hai ngày nữa là tổng kết rồi mà báo cáo xưởng trưởng giao em còn chưa viết xong.” Thái Gia Tuyền nhìn chăm chăm hắn.

“Còn nhiều lắm không?” Hạ Cẩm Hiên cau mày hỏi.

“Sơ lược thì xong rồi nhưng chưa sửa lại.” Thái Gia Tuyền trả lời.

“Để cho ông ta sửa!”

“Ha ha, Anh đoán xem ngày mai em đến và nói còn lại ông tự sửa lấy ông ta sẽ phản ứng sao hả?” Thái Gia Tuyền làm bộ ngay thơ vừa nói vừa liếc về mặt của Hạ Cẩm Hiên một cái.

“Lấy cho anh xem một chút.” Hạ Cẩm Hiên xem bản thảo nháp của Thái Gia Tuyền đưa cho xem một cách nghiêm túc. Hắn gần đây hầu như luôn giúp cô làm thêm giờ.

83. Chương 131: Đúng Là Nhất Định Phải Đi

“Tổng giám đốc đại nhân, xưởng trưởng của em nói đem sổ sách này đến cho anh xem. Ông ấy còn nói nhiệm vụ lần này là vượt mức, Tổng giám đốc nhất định sẽ rất vui, nếu như vui vẻ có thể khiến cho bọn em tăng lương đó..., ha ha ha. ’ nhưng anh bây giờ cạn ngân sách đến khi tổng kết liệu có chuyện vui không nhỉ?” Thái Gia Tuyền học theo âm điệu giọng điệu của lão xưởng trưởng kể cho Hạ Cẩm Hiên nghe.

“Anh sẽ rất vui! Trước hết bàn về vụ cổ máy hôm trước anh và em xem qua, nếu nếu hoàn thành hàng năm có thể kiếm thêm một chút, nhưng cũng chưa thể là gì so với thu vào hàng năm của sản nghiệp. . . . Dĩ nhiên, Nếu trốn thuế làm lâu sẽ kiếm được nhiều hơn dự tính. . .” Hạ Cẩm Hiên mặc dù cười nhưng trong suy nghĩ lại rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề trốn thuế.

“Này, Anh đừng có mà nghĩ đến đi tú đó!” Thái Gia Tuyền gõ cho hấn một cái nói thật

“Anh sao có thể bỏ em lại ột đám đàn ông nơi này?” Hạ Cẩm Hiên ôm chầm cô, để cho cô bên gối trên chân mình, sau đó lại bắt đầu nhìn bản kế hoạch, dĩ nhiên cũng không nhân tiện ngửi mùi hương thơm trong hơi thở nữ nhân của cô.

Thái Gia Tuyền không thoải mái ngo ngoặt hai cái ,Hạ Cẩm Hiên nhú mày: “Lại câu dẫn anh?”

“Em không có. . .” Thái Gia Tuyền có chút không giải thích được, uất ức cong môi môi lên.

“Vậy thì ngoan ngoãn ngồi yên, anh xem xong bản báo cáo sẽ để em no bụng.” Hạ Cẩm Hiên tà tà cười nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Cẩm Hiên đích thân lái xe chở Thái Gia Tuyền đến tận cửa hăng, lý do là vì tối qua yêu thương cô đòi hỏi quá nhiều, sáng sớm thiếu chút nữa là không thể xuống giường. Bởi trên trong yêu thương, Hạ Cẩm Hiên dứt khoát dậy thật sớm đưa cô đi làm. Đến cửa hăng, Hạ Cẩm Hiên đặc ý nhìn Thái Gia Tuyền bước chân không có lực bước đi, lặng lẽ đứng chờ ngoài cửa.

Vừa đến giờ làm việc, Thái Gia Tuyền gõ cửa phòng làm việc của xưởng trưởng, giao nộp báo cáo do Hạ Cẩm Hiên sửa chữa cho hấn. Lão trưởng xưởng vừa mới nhận báo cáo, điện thoại trên bàn vang lên.

“Dạ? Ái chà, là tổng giám đốc. . . Vâng, vâng. . . , không thành vấn đề, lập tức. . . làm ngay tôi lập tức để cho cô ấy đi. . . Dạ, hẹn gặp lại.” Trong điện thoại người đối diện rõ ràng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng lão trưởng xưởng còn khom lưng cúi đầu.

Thái Gia Tuyền ngay khi nghe hấn gọi “Tổng giám đốc” hai chữ này thì cũng đã đầu đầy hắc tuyến, cô dường như có thể đoán ra chuyện tiếp theo.

“Tiểu Thái, Cô chờ tôi một chút.” Lão trưởng xưởng cúp điện thoại, mỉm cười nói với cô , còn mình đứng dậy đi đến bàn hồ sơ như lấy cái gì.

Chỉ chốc lát hấn lấy ra một phần văn kiện đưa cho Thái Gia Tuyền, “Đây là văn kiện quan trọng là một danh sách, làm phiền cô một chuyến, đưa cái này đưa đến tổng bộ cho tổng giám đốc. Anh ta nói vừa đúng lần trước tài liệu thiết bị có chút vấn đề muốn hỏi cô.”

“À, hiện giờ sao?” Thái Gia Tuyền nhận lấy văn kiện, vì không thể hỏi rõ giựt giựt khóe miệng.

“Phải, hiện giờ, tổng giám đốc cần rất gấp.” Xưởng Trưởng nói với vẻ mặt hòa nhã. Lăn lôn thương trường nhiều năm hấn có thể nhận ra Tổng giám đốc đại nhân rất thích cô gái nhỏ này, mỗi lần đưa văn kiện luôn tìm mọi lý do để gặp được cô.

“Báo cáo kia. . .”

“À, cái này cô viết cũng rất tốt rồi, cho dù phải sửa cũng là tôi sửa...ha..ha..đi mau đi.”

“À, tôi đi đây.” Thái Gia Tuyền ra khỏi phòng làm việc xưởng trưởng, chép miệng, không biết Hạ Cẩm Hiên lại muốn giở trò quỷ gì nữa, hôm qua nói muốn để cô nghỉ ngơi, bị cô từ chối, hôm nay lại dùng biện pháp khác lừa cô ra ngoài không biết muốn lừa gạt gì đây

84. Chương 132: Ngày Mai Kết Hôn Đi

Ra khỏi cửa xưởng, quả nhiên nhìn thấy chiếc xem chạy đường dài màu đen đậu không xa lắm ở bên đường, con người này cố ý dẫn cô đi nên dễ dàng trực tiếp gọi cô ra.

“Tổng giám đốc đại nhân, văn kiện anh cần.” Thái Gia Tuyền ngồi lên xe, đưa văn kiện tới tay hắn.

” Thái tiểu thư quả vất vả.” Hạ Cẩm Hiên nhận lấy văn kiện, tiện tay ném ra chỗ ngồi phía sau.

Thái Gia Tuyền liếc mắt hỏi: “bây giờ làm gì?”

“Dẫn em đến nơi này.” Hạ Cẩm Hiên cười thần bí, nổ máy xe đi mất.

.

Xe trực tiếp lái vào một câu lạc bộ tư nhân, Thái Gia Tuyền tò mò nhìn quanh một hồi , lại đột nhiên thấy được một bóng dáng quen đã lâu.

“Lâm Nhã Khiết! ?” Thái Gia Tuyền tháo dây an toàn ra, cô không kịp chờ xe dừng hẳn mở cửa xe chạy xuống.

Làm Hạ Cẩm Hiên sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, ngay lập tức giảm tốc độ đậu xe lại, xuống xe đuổi theo.

” Nhóc con Tuyền, nhìn thấy tớ vui thế à?” Lâm Nhã Khiết nhìn bộ dạng cô vui mừng hơn hờ xuyên qua vòm cây xanh chạy về phía mình, có chút buồn cười.

“Thái Gia Tuyền! Em đứng lại!” Hạ Cẩm Hiên giống như sư tử gầm thét từ phía hết vọng tới từ phía sau.

Thái Gia Tuyền nhất thời xui xuống, giống như bị ngọc bình tĩnh dừng lại âm thầm rut cổ lại, không dám quay đầu nhìn hắn.

“cậu ấy sao thế ? Đột nhiên gào ầm lên?” Lâm Nhã Khiết nghi ngờ quay đầu hỏi bên cạnh Tề Minh.

Tề Minh lưu manh nhú lông mày, “À, sợ chứ sao.”

“Sợ?” Lâm Nhã Khiết càng thêm nghi ngờ, không phải chỉ chạy hai bước sao? Có đến nỗi như vậy không?

Lúc này Hạ Cẩm Hiên đã sai bước đuổi kịp Thái Gia Tuyền, chặn lại hùng hổ kéo cô vào trong ngực, hung hăng nói: “Cô bé chết tiệt này! Muốn chết đúng không? Xe còn chưa dừng lại đã dám nhảy xuống!”

“Là do anh mở khóa xe ra trước mà!” Thái Gia Tuyền uất ức mím môi “Xe cũng đã chạy chậm vậy, sợ cái gì chứ. Em cũng không phải đầu óc phát triển kém.”

“Ngộ nhỡ té trật chân thì sao? ! Còn chạy nhanh như vậy, ở đây có vòm cây xanh có đá đó biết không!” Hạ Cẩm Hiên tiếp tục dạy dỗ.

Thái Gia Tuyền không giải thích được nhìn hắn, nhưng cô cũng rất thông minh lập tức hiểu được việc gì lập tức nhìn hắn cười duyên: “Sao rồi? Anh lo lắng em mang thai?”

Hạ Cẩm Hiên há miệng, mặt có chút ửng đỏ, hừ một tiếng, liền quay mặt qua chỗ khác hờn dỗi.

“Yên tâm, không có đâu..., em là bác sĩ, việc này dĩ nhiên em phải biết chứ.” Thái Gia Tuyền kéo tay hắn lúc lắc làm nũng.“Lại nói tháng này không có ở giai đoạn nguy hiểm mà làm ~”

Lại nói cô tháng này thời kỳ rụng trứng đoạn thời gian đó trùng hợp cũng là thời gian Hạ Cẩm Hiên hợp mỗi ngày đều rất khuya mới về nhà. Thái Gia Tuyền có chút sốt xa hắn, liền cự tuyệt cùng hắn vui vẻ, nên không thể có nguy cơ có thai.

Thật ra thì cô cố ý tránh rơi vào giai đoạn nguy hiểm đã kéo dài một tháng này rồi, bởi vì cô đối với Hạ Cẩm Hiên từng có tình một đêm bên ngoài khiến trong lòng có vướng mắc, cô thời gian để chữa lành vết

thương. Còn nữa quan hệ của hai người một mực tình trạng bí mật, cô cũng không muốn người khác chú ý chính là cô chưa hề chuẩn bị làm con dâu Hạ gia.

“Giai đoạn nguy hiểm?” Hạ Cẩm Hiên có chút nguy hiểm nheo lại mắt, hần đường như cũng phát hiện rồi, “Em đây là cùng anh tính toán? Không muốn cho sinh con cho anh?” Trong giọng nói hần là có chút tức giận.

“Em không có! Hiên, Em lo lắng anh quá mệt mỏi.” Thái Gia Tuyền có chút sợ hần như vậy, giống như khi ở Hamburg cũng vì vài lần cô cự tuyệt hoan ái cùng hần, hơn nữa lại bị hiểu lầm với Lâm Phong, mà họ phát sinh rạn nứt từ từ.

Thấy hần vẫn có chút hoài nghi, Thái Gia Tuyền vội làm bộ giận dữ nói: “Lại nói, anh cũng không nói muốn lấy em, em sao phải sinh con cho anh.” Cô cũng không phải là kẻ ngu, đã học rất nhiều về khoa tâm lý, cộng thêm tình cảm từng bị trắc trở, cô đối với Hạ Cẩm Hiên thỉnh thoảng không thể nhìn thấu tính tình đã hiểu rõ của hần càng phải biết cách đối phó.

Giờ phút này cô làm bộ tức giận, trong mắt Hạ Cẩm Hiên nhìn như làm nũng. Nghi ngờ của Hạ Cẩm Hiên nhất thời tan thành mây khói, kéo Thái Gia Tuyền sang đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Muốn kết hôn rồi hả? Không nói sớm, anh biết! Hôm nay trước hết để cho các người gặp mặt, ngày mai sẽ đi cục quản lý nhân khẩu đăng ký.”

Thái Gia Tuyền trừng mắt, nũng nịu mắng một câu “Ngông cuồng tự đại!” Nhưng trong nội tâm lại là ngọt ngào, cứ mặc kệ, có lẽ hần chỉ nói chơi một chút, cho dù ngày mai hần có thật sự kéo cô đi kết hôn, có lẽ cô cũng sẽ không cự tuyệt.

85. Chương 133: Kỳ Lạ

“Nhã Khiết ~” Thái Gia Tuyền vừa mới đến gần đã nhào đến ôm.

“Ha ha, xem ra hai người ở cùng thật vui vẻ! Tổ còn tưởng rằng tên này thật sự không có lương tâm quên cậu rồi.” Lâm Nhã Khiết luôn nói chuyện tùy tiện, giờ phút này cô hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Hạ Cẩm Hiên có chút xấu hổ, nói chuyện với Thái Gia Tuyền rất tự nhiên.

“Hần đã không còn quan tâm đến tớ rồi! Chẳng qua tớ lại đem hần bắt trở lại ~ ha ha ha” Thái Gia Tuyền có chút đắc ý.

Hai cô bắt đầu ríu rít ở trên ghế sofa uống cà phê tán gẫu rồi, Hạ Cẩm Hiên là cùng Tề Minh cùng nhau vào trong phòng, bọn họ còn có chuyện cần bàn.

“Hiên, xem cái này một chút.” Tề Minh tiện tay lấy ra máy tính bảng của mình, mở ra một phần tài liệu.

“Những linh kiện này đều được nhập khẩu từ những nước châu phi nhỏ, đều do các công ty trong nước lấy danh nghĩa viện trợ để mua và vận chuyển về.” Tề Minh chỉ vào trên số liệu trên nói.

“Mở cái này ra!” Hạ Cẩm Hiên đột nhiên chỉ vào hình ảnh phía trên.

“Ha ha, cậu cũng phát hiện?” Tề Minh rất cao cảm giác anh hùng gặp anh hùng

“Thiết bị này là tác phẩm tuyệt vời của chúng tớ vừa mới chế ra từ năm ngoái. Những thiết bị như thế này không có nhiều, chủ yếu nhất chỉ là —— chế tạo ra một số lượng vũ khí hạng nặng!” Hạ Cẩm Hiên nhàu mày thật sâu nói.

“Không sai, lại thiết bị với trọng tài này, chỉ sợ cũng chỉ có tên lửa xuyên lục địa hoặc là lò phản ứng hạt nhân loại loại lớn mới dùng đến.” Tề Minh hết sức bội phục sự sáng suốt của Hạ Cẩm Hiên, hần giống như không cần cần nhắc gì cũng có thể đưa ra được trọng điểm vấn đề.

“Cho tớ xem bán đi đâu?” Hạ Cẩm Hiên ý bảo Tề Minh tiếp tục lật xuống.

Trong máy vi tính cho thấy rõ một danh sách. Hạ Cẩm Hiên không khỏi nhướn lông mày, “Tin này lấy ở đâu? Cậu có chắc?”

“Tuyệt đối từ phía chính phủ!” Tề Minh mặt tự tin.

“Loại quốc gia nhỏ này làm sao có năng lực chế tạo hỏa lực lớn như vậy?” Hạ Cẩm Hiên nghi ngờ hỏi “Chẳng lẽ? . . .”

Tề Minh mỉm cười tán dương nói: “Nghĩ đến cái gì?”

“Hạ cấp người mua là ai?” Hạ Cẩm Hiên nói trúng ngay câu hỏi trong lòng Tề Minh.

“Ha ha ha ha, Hiên, tôi thật sự khâm phục cậu!” Tề Minh cười lớn. Sau đó nhỏ giọng nói với vẻ thần bí: “VẬY Tất cả đều là quốc gia lớn trong danh sách đen. Thậm chí có đến ba nước gián tiếp được đưa đến nước Mĩ ”

Hạ Cẩm Hiên lười biếng dựa lên ghế sa lon, cười có chút âm hiểm. “Tớ sẽ đi thăm dò , mỗi thiết bị của tớ đều có mã hóa riêng. Đến tận cùng công ty trong nước đáng chết nào làm, chỉ cần hai ngày có thể tra ra. Đến lúc đó sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục.”

“Hiên, cậu có thể đừng quá thông minh như thế hay không ~” Tề Minh cảm thấy lui tới cùng hần quả thật rất thoải mái, mình thậm chí không cần nói quá nhiều. Nhưng thỉnh thoảng lại cảm thấy thật đáng sợ, dù sao không phải ai muốn mình bị nhìn thấu {người trong suốt} .

Hạ Cẩm Hiên bưng ly cà phê trước mặt nhấp hai ngụm, nhướn mày nói. “Pha còn chưa ngon bằng Cùn con. . .” Vừa nói quay đầu lại đối với Tề Minh nói: “Không có chuyện gì khác như đã nói tôi sẽ đi trước.” Hần có chút không thể đợi nổi việc muốn cầu hôn rồi.

“Ấy, Hiên, Còn chưa bàn chuyện mảnh đất. . .” Tề Minh vội ngăn lại Hạ Cẩm Hiên đang muốn đứng dậy.

“Cậu muốn nói việc cậu mỗi quý lại thương thảo tạo quan hệ với các thương nghiệp? Rất đơn giản, cậu đem miếng đất kia chuyển sở hữu cho tớ, sau đó tớ quẳng tiền xây dựng nhà xưởng. Số tiền kia coi như cố định do cậu quản rồi, về sau tiền thuế hàng năm đều do cậu báo cáo đủ. Tôi đây cũng không quản cậu trong một năm, Nhóc con, cậu như thế là do tôi nuôi rồi ! Để cho thuộc cấp của cậu trực tiếp đi tìm Hà Vân đi.” Mặc kệ Tề Minh đang trợn mắt há to mồm, Hạ Cẩm Hiên đắc ý nghênh ngang bỏ đi.

86. Chương 134: Bị Bắt Cóc

“Hiên, sao thế còn chưa dùng cơm đã đi? Khó khăn lắm mới làm cho Lâm Nhã Khiết hứa múa cho em xem!” - Thái Gia Tuyền bị Hạ Cẩm Hiên kéo ra khỏi câu lạc bộ, có chút tức giận.

Hạ Cẩm Hiên cũng không để ý cô, trên mặt vẫn nở nụ cười đi nhanh về hướng đậu xe, Thái Gia Tuyền bắt đầu đi chỉ đành phải chạy chậm đi theo.

“Hiên, sao anh không khóa cửa xe?” - Thái Gia Tuyền mở được cửa xe có chút kỳ quái.

“Còn không phải khi này phải chạy theo em.” - Hạ Cẩm Hiên có chút buồn cười, đâu chỉ không khóa cửa, cả chiếc xe đều đậu lệch qua cả vạch xanh, cũng may nơi này là đất tư nhân, tùy theo chủ sở hữu của câu lạc bộ, nên cũng không ai truy cứu. Thái Gia Tuyền là đầu số gây ra chuyện này, giờ lại qua ngược lại trách móc hần.

Khởi động xe, Thái Gia Tuyền quay đầu nhìn của hần có chút tìm tòi nghiên cứu “Này, anh ở đây cười trộm là có ý gì?”

“Đi mua nhẫn cầu hôn!” - Hạ Cẩm Hiên cười đến hết sức rực rỡ.

“” Thái Gia Tuyền có chút xấu hổ, vừa muốn nói gì, đột nhiên một thanh âm trầm thấp từ ghế sau truyền tới ——“Sợ rằng không thể như anh mong muốn rồi, Hạ tiên sinh.” Ngay sau đó, một hòng súng đen ngòm nhắm ngay đầu Hạ Cẩm Hiên.

Thái Gia Tuyền sợ ngây người, nửa ngày cũng không phản ứng kịp đây là chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, hòng súng thay đổi, hẳn là chỉ về hướng Thái Gia Tuyền hiện trong trạng thái ngốc trẻ. “Như vậy, anh cũng sẽ không giở trò gì phải không, Hạ tiên sinh?” người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau cười quỷ dị nói. Một thân áo đen nón đen hoàn toàn che giấu gương mặt của hắn.

Hạ Cẩm Hiên có chút nổi cáu thu hồi cánh tay chuẩn bị chạm vào súng của mình, anh có bỏ một cây súng lục trong hộp tối bên hông cửa xe, với thân phận của anh, cảnh sát đã sớm âm thầm đồng ý cho anh giữ một khẩu súng hợp pháp, được thiết kế riêng cho người giàu từng viên đạn đều được đánh số, cũng được quản lý như những viên đạn và khẩu súng khác của các cảnh sát.

“Anh, anh đang muốn làm gì? Anh muốn lấy tiền sao?” - Thái Gia Tuyền run run hỏi, cô duy nhất có thể nghĩ tới chính là bọn bắt cóc tổng tiền.

“Tuyền, đừng sợ. Hắn ta đến không phải là vì tiền.” - Hạ Cẩm Hiên tỉnh táo trầm ổn an ủi.

“Hử? Hạ tiên sinh làm sao biết tôi đến không phải là vì tiền?” - giọng nói của người ngồi phía sau mang theo ngữ điệu đùa giỡn.

“Khẩu súng của anh cũng không phải là thứ mà bọn giặc cướp bình thường có thể có được. Hơn nữa. . . Anh đã lục tung tài liệu trên xe của tôi.” - Hạ Cẩm Hiên cố gắng hết sức để có thể giữ cho giọng nói thông dong, dưới tình huống này, càng khẩn trương, càng sẽ làm cho đối phương đặc ý, còn có thể khiến cho cún con bên cạnh càng thêm bất an. “Nói đi, anh muốn cái gì?”

“Ha ha, vậy phải làm phiền Hạ tiên sinh đi một chuyến rồi.” - Tên áo đen kia nói ra một địa chỉ, ý bảo Hạ Cẩm Hiên lái xe đi.

.

Xe chạy một đường ra khỏi nội thành, rẽ vào một dãy nhà bỏ hoang ở ngoại ô. Vừa mới dừng lại, liền có một đám người mặc đồ đen xông tới.

Thái Gia Tuyền sợ hãi nắm chặt tay Hạ Cẩm Hiên, Hạ Cẩm Hiên đặc tay xuống cổ gấn an ủi, vẻ mặt tràn đầy yêu thương nhìn cô.

“Xuống xe đi, hai vị.” - Người áo đen ngồi ở ghế sau vẫn như cũ chìa súng vào Thái Gia Tuyền.

Hai người vừa mới xuống xe, thì có mấy người mặc áo đen tiến lên, khống chế một tay của Hạ Cẩm Hiên đặt lên mui xe. Thái Gia Tuyền thấy thế, vội vòng qua đầu xe, chạy đến phía bên kia của buồng lái, dùng sức đánh những người áo đen kia: “Buông anh ấy ra, không cho được gây tổn thương cho anh ấy!”

“Tuyền, đứng qua một bên đi, đừng tới đây!” - Hạ Cẩm Hiên thấy thế kinh hãi, như muốn rống lên mà ra lệnh cho cô.

Thái Gia Tuyền nghe vậy cũng có chút sợ, vội dừng tay, ngơ ngác đứng ở nơi đó. Đột nhiên, thân thể bị người từ phía sau lưng ôm, ngã vào một lồng ngực rắn chắc. “Honey, chúng ta lại gặp mặt. ” Giọng nói trầm thấp pha chút khàn khàn từ đỉnh đầu nhẹ nhàng truyền đến.

. !

Tác giả: “Biết là ai không? Biết là ai không? Ha ha ha ha ha ha”

87. Chương 135: Chạy Trốn Khỏi Căn Phòng Bí Mật (Thượng)

“Honey, chúng ta lại gặp nhau.” Một câu tiếng Đức lưu loát, một mùi hương nước hoa mát mẻ.

Khiến cho Thái Gia Tuyền sợ tới mức có chút co rúm lại, cặp mắt đẹp của hạ Cẩm Hiên nheo lại.

“Andre. . .” Thái Gia Tuyền quên mất giây giụa, ngơ ngác lên tiếng nói.

“Thật vui khi em còn nhớ tới tôi, bảo bối.” Andre nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên “Tôi và bạn trai em có việc cần làm, làm khó em trước ở trong xe đợi chúng tôi một lát.”

Andre nói xong, mở ra cửa xe ở băng ghế sau của một chiếc xe việt dã, đẩy Thái Gia Tuyền vào trong đó. Nhận lấy chìa khóa từ một người áo đen ném qua khóa cửa xe lại. Chìa khóa đó là được lấy từ trên người Hạ Cẩm Hiên.

Thái Gia Tuyền lúc này mới phục hồi tinh thần lại, liều mạng lôi kéo tay nắm cửa xe rồi lại đánh vào cửa sổ xe. “Thả tôi ra ngoài, cái người này tên khốn kiếp, không được làm hại anh ấy!” Nhưng là các cánh cửa trên xe của Hạ Cẩm Hiên có trang bị hệ thống kiểm soát tùy chỉnh, hiển nhiên cô không thể dễ dàng mở ra được.

Hạ Cẩm Hiên nhìn cô một cái thật sâu, chẳng biết tại sao, trong lòng lại hơi có chút an tâm, ít nhất Andre cũng sẽ không làm gì nguy hiểm đến tính mạng của cô. . .

Thái Gia Tuyền tựa như điên liên tục đánh vào cửa xe, thậm chí cởi giày xuống, dùng gót giày gỗ mảnh liệt vào lớp thủy tinh, nhưng là cô không có thói quen mang giày cao gót, không có cái cái gót cứng nhọn. Kính thủy tinh đặc chế dùng để chống đạn không phải loại mà cô gái yếu đuối như cô có thể đập bể được. Vốn là dùng xe để phòng thân, bây giờ lại biến thành nhà tù để nhốt cô, Andre thật sự quá là hèn hạ rồi!

Đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn Hạ Cẩm Hiên bị một đám người áo đen kéo đi. Thái Gia Tuyền giống như là đã tiêu hao hết hơi sức, cả người xụi lơ ngồi ở trên ghế sau.

Làm thế nào? Làm thế nào! Nếu như cô nhớ không lầm, Andre là người của Mafia ở Italy, hắn làm sao lại tới Trung Quốc? Như thế nào lại tìm tới Hạ Cẩm Hiên? Mục đích của hắn rốt cuộc là cái gì? Hạ Cẩm Hiên có thể bị nguy hiểm hay không?

Thái Gia Tuyền lấy lại bình tĩnh, ở trong xe tìm tòi chung quanh.

Đúng như Hạ Cẩm Hiên mới vừa nói, vấn kiện hồi sáng cô đưa cho anh đã biến mất. Phần văn kiện kia có hủ dụng với Andre không? Andre đến là vì cái văn kiện đó sao? Hình như là tài liệu về thiết bị bán ra ở quý trước, nhưng tài liệu về thiết bị này làm sao lại liên quan đến Mafia ở Italy?

Lúc này Thái Gia Tuyền không đủ bình tĩnh để nói lại các thông tin này lại. Vì vậy cô lại tiếp tục tìm kiếm những thứ đồ khác.

Thân thể nhỏ nhắn bò vào cốp sau, nhưng Hạ Cẩm Hiên có tính thích sạch sẽ cứ nhiên trừ một chút khăn lông dùng lau xe và ít chất tẩy rửa, thật là không có gì đặc biệt. Hầu như là bên trong trống rỗng, cho tới khi Thái Gia Tuyền có thể đem cả thân thể cũng chen vào bên trong.

Thái Gia Tuyền cố gắng bắt đầu nhớ lại, Hạ Cẩm Hiên mua cho cô chiếc Volkswagen Beetle kia, mặc dù cô vẫn chưa dám mở máy móc xem, nhưng cô thường sẽ giống như thần giữ, vào trong garage lau Bảo Bảo Bối một lần cho sáng đẹp. Cô mơ hồ nhớ trong cốp sau sẽ có bánh xe dự phòng, như vậy cũng sẽ có thùng dụng cụ để thay đây? Là ở dưới bánh xe sao?

Nghĩ tới đây, Thái Gia Tuyền vội bắt đầu quan sát cẩn thận sàn cốp sau của xe. Quả nhiên, có thể nhấc lên . . . (ách, tha thứ ta đem nữ chủ viết rất nhọc trí đi như thế, cô là xuất thân nhà bình thường, đối với xe không hiểu lắm á. Cô thật ra thì rất thông minh.)

Ở trong không gian nhỏ hẹp, thử rất nhiều lần, đều không cách nào đem cả sàn nhấc lên, chứ đừng nói đem bánh xe ôm ra , lấy ra để ở phía dưới thùng dụng cụ á. (đứng ở đuôi rương bên ngoài dĩ nhiên rất dễ dàng, ngồi ở trong xe thử một chút?)

Thái Gia Tuyền gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, xem ra con đường này lại đi không thông rồi. Cô không phải người cố chấp, đường này không thông, thì tìm đường khác!

Cô rút cuộc mò tới hàng trước, tìm kiếm ở trong hòm giữ đồ một hồi, cũng là không tìm được bất kỳ vật hữu dụng gì. Cho đến cô phát hiện có dấu một hộp đen đựng súng lục bỏ túi.

.

Trong hộp không chỉ có súng a ~ ha ha ha ha, giống hay không đang chơi trò chơi chạy trốn trong căn phòng bí mật?

88. Chương 136: Chạy Trốn Khỏi Căn Phòng Bí Mật (Hạ)

Thái Gia Tuyền có chút tuyệt vọng nghiêng dựa vào trên cửa xe, “Bốp” một tiếng, không thể nghe thấy tiếng vang truyền vào lỗ tai của cô.

Thái Gia Tuyền kinh ngạc nhìn nơi phát ra âm thanh, phát hiện bên trên cửa xe ghé lái đột nhiên có một vật nho nhỏ nhô ra. Đưa tay với đến cái vật nhỏ, nhẹ nhàng kéo ra —— một hộp màu đen hiện ra ngay trước mắt.

Thái Gia Tuyền một hồi mừng rỡ, nhẹ tay đưa vào bên trong dò xét. Lấy ra hai đồ vật bên trong.

Trong đó một dạng dĩ nhiên là súng lục bỏ túi mà Hạ Cẩm Hiền đã giấu, Thái Gia Tuyền cực kỳ hưng phấn, cầm súng tay có một chút phát run. Cô bây giờ không để ý đến nỗi sợ, học bộ dạng trong phim truyền hình, rất thuận lợi đem đạn nạp vào lên nòng.

Một kiện khác đồ thật ra thì cũng không thu hút, là một quyển sách in nhỏ. Thái Gia Tuyền vốn là không có ý định đi xem nó, nhưng là trong lúc vô tình liếc thấy trong đó trên một tờ, lại hết sức quen thuộc với mình đó là bản vẽ.

“Đồng hồ đeo tay? !” Thái Gia Tuyền cơ hồ cả kinh kêu to ra tiếng. Vội cầm sách nhỏ lên nhìn kỹ , càng xem về phía sau, càng hưng phấn trợn to hai mắt.

“Cái người đáng chết kia!” Thái Gia Tuyền khép lại sách, cười khổ mắng một câu. Lại giật mình vì mình lỡ lời, vội lắc cái đầu “Phi phi phi, tôi thu hồi, Hiền không thể chết được, ngàn vạn lần không thể chết!”

Tư tưởng lại trở về thực tế, tâm tình hốt hoảng lại lại nổi lên, Thái Gia Tuyền một giây cũng không dám chậm trễ, đem súng lục giấu ở trong túi áo, để hai tay trống, cầm lên quyển hướng dẫn bắt đầu bày ra trên xe.

Đúng vậy, quyển sách nhỏ kia chính là sách hướng dẫn đồng hồ đeo tay của Thái Gia Tuyền, ban đầu Hạ Cẩm Hiền dưới cơn nóng giận sửa lại trình tự đồng hồ đeo tay, hơn nữa ra lệnh cô đeo lên không cho phép tháo ra, hiện nay dường như có thể giúp cứu mạng.

Quả nhiên, trên sách hướng dẫn chỉ ra một điểm đỏ, hiện lên vị trí hiện tại của Thái Gia Tuyền.

Thái Gia Tuyền thận trọng dùng thẻ đồ xăng trên xe cạy ra rãnh bề ngoài nắp sau, theo như sách nhỏ nhắc nhở, ở bên trong tìm được một cái nút nhỏ nhất, nhẹ nhàng đè xuống.

“Tít” vang lên một tiếng, đánh thức máy móc đồng hồ đeo tay thế nhưng bên trong mặt đồng hồ hiện ra một màn hình điện tử! Mà mười hai viên kim cương kia đương nhiên chính là những con số dùng để nhập số để gọi đi.

Được cứu rồi! Thái Gia Tuyền vội đóng lại nắp sau, lại cạy ra nắp trước. “Phiền toái như vậy, khó trách không có ngoài thị trường.” Thái Gia Tuyền vừa loay hoay vừa âm thầm oán thán. Chỉ là cũng may nhờ nó ẩn giấu được đủ sâu, nếu như liếc mắt liền nhìn ra là khỏi đồng hồ điện tử, đoán chừng sớm đã bị lấy đi thôi.

Thận trọng dùng ngón áp út nhấn 110. “Alo, chúng tôi bị người ta bắt cóc rồi, làm ơn đến cứu chúng tôi. Vị trí của tôi bây giờ. . .” Thái Gia Tuyền vội nhìn về phía hướng dẫn nghi “Tôi không biết, hướng dẫn nghi không có cụ thể địa danh, chỉ là kinh độ và vĩ độ là **. Chúng tôi ở một dãy nhà bỏ hoang!” Cuối cùng, cô còn chưa có quên cộng thêm một câu: “Các anh phải mang theo nhiều người đến! Bọn họ rất lợi hại đấy!”

Điện thoại cắt đứt, lòng thấp thỏm của Thái Gia Tuyền cuối cùng có chút vui đi. Có chút run run lấy ra khẩu súng lục, nhắm ngay khóa cửa xe. Cô một khắc cũng không muốn chờ thêm nữa, cô muốn xác định Hạ Cẩm Hiền có an toàn hay không.

Trong dãy phòng trống trải, tiếng súng nổ vang lên đặc biệt vang to. Mặc dù trong buồng xe có cách âm, nhưng tiếng súng vẫn truyền đi rất xa. Hạ Cẩm Hiên đang ở một căn phòng khác cách đó vài dặm trong lòng cảm thấy kinh hãi!

“Khốn kiếp! Mày lại dám làm tổn thương cô ấy!” Hạ Cẩm Hiên điên cuồng như sư tử rống vào camera, tránh thoát người mặc áo đen bên cạnh vẫn còn ở sững sờ, hướng Andre mà nhào tới.

.....

Ai nha, tiểu Hiên Hiên cho là Andre giết tiểu Tuyền Tuyền đấy.

89. Chương 137: Bứt Dây Động Rừng

Thái Gia Tuyền sẽ không nghĩ tới, nóng lòng nhất thời của mình sẽ gây ra hậu quả không tốt như vậy. Hoang mang sợ hãi vứt bỏ súng lục, bịt lấy lỗ tai hoảng sợ hét lớn lên.

Cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý tiếng súng sẽ vang dội như vậy, càng làm cho cô sợ tới mức cơ hồ tiểu trong quần, đạn cũng không có bắn xuyên qua khóa cửa chỗ tài xế ngồi như cô mong muốn, mà là dội ngược lại, trực tiếp bay vào cánh cửa tay lái phụ bên kia. Mà cô nằm trong phạm vi đường viên đạn bay ngược ra, viên đạn kia dường như bay sượt qua vai cô.

.....

Bên kia, Hạ Cẩm Hiên thế nào cũng là luyện qua chút thuật phòng thân, nhưng là hiện nay còn chưa đựng được vào Andre, liền bị một quyền đánh vào ngực, nửa ngày không thở nổi, cả người nhếch nhác vùi ở dưới chân Andre liều mạng ho khan.

“Nghe này, tao sẽ không làm cô ấy bị bất kì tổn thương nào, nhưng là nếu như mày giở trò gì, tao sẽ có biện pháp để mày không bao giờ gặp lại được cô ấy!” Andre vuốt vuốt ngón tay chỗ vừa mới đâm có chút đau, không khách khí nói.

Lúc này một người áo đen vội vã đi vào, trong tay nắm Thái Gia Tuyền bỏ dánh như chú gà nhỏ ném tới dưới chân Andre. Sau đó ở bên tai Andre dùng tiếng Ý nói mấy câu không hiểu được, chỉ thấy Andre nhíu nhíu mày, mặt như đang suy nghĩ nhìn về phía Thái Gia Tuyền.

“Tuyền, em không sao chứ?” Hạ Cẩm Hiên không để ý ngực đau đớn, một tay ôm lấy Thái Gia Tuyền vào trong ngực, lo lắng hỏi thăm.

“Ồ ô, không có sao, em không sao. Anh có sao không?” Thái Gia Tuyền vẫn chưa từ thiếu chút nữa đem mình bắn chết kinh sợ hoàn toàn hồi phục lại, nói chuyện còn làm bộ khóc thút thít.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. . . Anh vẫn tốt, không cần lo lắng cho anh.” Hạ Cẩm Hiên đem cô từ trên xuống dưới nhìn qua một lần, lúc này mới yên lòng lại.

“Tiếng súng có thể sẽ kinh động người chung quanh, lập tức dời đi!” Andre hướng về phía người áo đen nói. Tiếp cúi người, ưu nhã hướng Thái Gia Tuyền đưa ra một cái tay nói: “Thái tiểu thư, em thật dũng cảm khiến người khác khâm phục, chỉ là thương pháp của em tựa hồ còn phải đợi luyện tập thêm. Đến đây đi, tôi dẫn em đến nơi khác.”

“Không, tôi muốn cùng Hiên ở chung một chỗ, tôi không muốn đi nơi khác!” Thái Gia Tuyền nóng nảy, vội nắm chặt Hạ Cẩm Hiên. Cô mới vừa báo cảnh sát, hiện tại cảnh sát còn chưa tới đâu rồi, bọn họ nếu là thật dời đi, còn có người có thể tới cứu bọn họ sao?

“Sợ rằng cũng không phải do em quyết định! Em yên tâm, chỉ muốn hai người chịu hợp tác, tôi rất mau sẽ thả hai người đi.” Andre mặt cười cười ôn hòa, con người màu xanh trong suốt không nhìn ra chút xảo trá nào, chỉ có một người như vậy, cũng là phần tử nguy hiểm số một số hai trên thế giới.

“Tôi mạn phép không đi, anh. . . Anh có gan giết chết tôi đi!” Thái Gia Tuyền bắt đầu ăn vạ la lối om sòm, cô nghĩ thêm, chỉ cần nửa kéo lên mấy phút, nói không chừng cảnh sát đã tới rồi.

“Tuyền!” Hạ Cẩm Hiên thất kinh, vội vàng lôi kéo cô về phía sau, không để cho cô chọc giận Andre nữa. Quay đầu lại đối với Andre nói: “Điều kiện của anh tôi tạm thời không có cách nào đáp ứng anh, dù sao chuyện lớn như vậy, không phải là một mình tôi có thể quyết định được. Tôi mặc dù là giữ chức tổng giám đốc, nhưng là Hội Đồng Quản Trị cũng không hoàn toàn là người họ Hạ.”

An Đức Liệt nhíu mày, Hạ Cẩm Hiên nói chuyện so mới vừa rồi tựa hồ đã chịu nhẹ giọng, vốn là hoàn toàn không có thương lượng, hiện tại biến thành “Tạm thời không có cách nào.” , xem ra Thái Gia Tuyền đích xác là chiếc xương sườn mềm yếu của hắn.

“Cái này chúng ta có thể từ từ nói chuyện, hiện tại trước mang hai người đi địa điểm an toàn, nếu không đợi cảnh sát tới, đạn không có mất, bất kể người nào bị thương đều không phải là điều chúng tôi muốn thấy, chẳng lẽ không đúng sao?” Andre vẫn duy trì trạng thái phong độ, mắt là không để lại dấu vết liếc về phía Thái Gia Tuyền núp ở sau lưng Hạ Cẩm Hiên.

Mà giờ khắc này Thái Gia Tuyền là hận không được chặt đứt tay của mình, nếu như cô không phải xúc động nổ súng như vậy, muốn từ trong xe trốn ra được, cũng sẽ không đả thảo kinh xà, làm sao bây giờ? Đáng chết cảnh sát rốt cuộc lúc nào thì mới đến? !

90. Chương 138: Chỉ Có Thể Tùy Cơ Ứng Biến

Hai người bị che mắt lôi lên xe, trải qua gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng xe mới ngừng lại.

Miếng vải đen bạch mắt được tháo ra, hai người đều là rất sững sờ, trước mắt lại là một tòa biệt thự cực lớn. nhất thời Hạ Cẩm Hiên có chút nản chí, biệt thự lớn như thế, cơ hồ có lẽ đã cũng coi là tòa trang viên rồi, ở thời điểm tắc đất tắc vàng này, tòa nhà này nhất định ở nơi vô cùng vắng vẻ, ngay cả hắn đều chưa từng đến bao giờ.

Thái Gia Tuyền là có chút kinh ngạc quan sát biệt thự trước mặt, tuy chỉ có 4 tầng lầu, nhưng diện tích lại vô cùng lớn, cơ hồ có thể lớn hơn tòa biệt thự của Hạ Cẩm Hiên đang ở đến 5, 6 lần. Trong viện trồng đầy hoa nhỏ màu xanh không biết tên, cho tòa nhà màu trắng càng thêm tươi đẹp nổi bật. Xa xa phía sau tòa nhà có một hòn núi nhỏ, trên núi trồng măng lớn măng lớn cây trà, xanh biếc xanh biếc, hết sức hùng vĩ. Về phần sau nhà còn có cái gì nữa, thì cũng không thể biết được.

Mặc dù tình cảnh hiện nay không được ổn lắm, nhưng là Thái Gia Tuyền không thể không cảm thán, tòa biệt thự thật sự rất xinh đẹp.

.

“Không cần, tôi muốn cùng với Hiên ở chung một chỗ !” Khi Andre đưa tay tóm lấy Thái Gia Tuyền, lúc muốn tách cô và Hạ Cẩm Hiên ra nhốt ở hai gian phòng, Thái Gia Tuyền gấp đến độ dùng sức giãy giụa.

“Ngô!” Thái Gia Tuyền đột nhiên cả kinh trợn to hai mắt, bởi vì Andre cư nhiên cúi người dùng môi ngăn lại miệng của cô.

“Andre!” Hạ Cẩm Hiên trầm giọng quát cảnh cáo.

“Mùi vị không tệ!” Andre buông ra Thái Gia Tuyền có chút vẫn chưa thỏa mãn: “Nếu như anh không làm theo yêu cầu của tôi, tôi không bảo đảm mình sẽ làm ra cái gì.”

“Có bản lĩnh thì anh giết tôi đi! Có chết, tôi cũng phải chết bên cạnh anh ấy!” Thái Gia Tuyền từ đang thù người bình tĩnh lại, phản kháng càng thêm kịch liệt.

Trong nháy mắt Hạ Cẩm Hiên cảm thấy rất vui vẻ, nhưng lập tức vẫn ý thức được vấn đề nghiêm trọng bây giờ, “Andre, mục đích của anh không phải cô ấy!” Anh nghĩ mình phải nhắc nhở hắn ta, nếu như còn muốn làm giao dịch, tốt nhất không nên tổn thương Thái Gia Tuyền.

“Thật ra thì đối với cá nhân tôi mà nói, vẫn là Thái tiểu thư hấp dẫn tôi hơn~” Andre có chút bất cần đời nói, dễ dàng đem Thái Gia Tuyền ôm vào trong ngực, nhìn cô mặc dù dùng hết sức vùng vẫy, lại giống như con kiến càng cố sức lay động thân cây chắn chắn ảnh hưởng gì đến mình, bất giác có chút buồn cười. Một cái tay giống như vô tình lướt qua ngực mượt mà của Thái Gia Tuyền.

“Đây là không còn gì phải bàn nữa? !” Hạ Cẩm Hiên có chút gấp gáp rồi, mặt ngoài vẫn cố gắng duy trì trấn định. “Nếu như anh dám động vào cô ấy, thì nên biết kết quả là gì.”

Andre rút cuộc ngẩng đầu nhìn thẳng Hạ Cẩm Hiên, tựa hồ ở trong lòng đang cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn buông Thái Gia Tuyền ra. Dem cô đẩy về hướng bên cạnh Hạ Cẩm Hiên, nói: “OK, tôi có thể không đụng vào cô ấy, nhưng là tin tưởng anh cũng rất rõ ràng, nếu như anh không đáp ứng điều kiện của tôi, sẽ là kết quả gì.” Vừa nói xong xoay người ra khỏi cửa phòng cũng không quay đầu lại.

Hạ Cẩm Hiên hận hận cười lạnh một tiếng: “Tôi là người có thù tất báo!”

“Hiên, bọn họ khóa cửa rồi, làm thế nào?” Thái Gia Tuyền chạy đến cạnh cửa dùng sức vặn nắm cửa, vẻ mặt như đưa đám nhào tới bên cạnh Hạ Cẩm Hiên. “Bọn họ đến cùng muốn làm cái gì? Tại sao muốn bắt cóc chúng ta?”

“Tuyền. . . Trước đừng hỏi được không? Có một số việc em biết ngược lại không tốt.” Hạ Cẩm Hiên cười khổ nói: “Em chỉ cần biết —— anh tuyệt đối không làm để cho em bị thương tổn nào! Như vậy là đủ rồi.”

Thái Gia Tuyền nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, gật đầu một cái. Mặc dù không hiểu rõ tại sao lại bị liên lụy như vậy, đối ai cũng nên có cơn giận dữ rồi, nhưng cô lại tuyệt đối không oán hận. Tin tưởng vô điều kiện với lời nói của anh, thậm chí cảm thấy ở thời khắc này có chút may mắn, mình có thể ở bên cạnh anh.

“Tuyền, chúng ta tìm được cơ hội chạy ra đi đã, chỉ cần có thể chạy trốn tới cánh đồng tra phía sau kia, thì sẽ có cơ hội!” Hạ Cẩm Hiên ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng mà nói. “Nhưng mà phải tìm được cơ hội trốn khỏi đây trước, không nên chọc giận bọn họ biết không? Chỉ cần bọn họ không làm hại đến em, liền kiểm chế không cần đối nghịch cùng bọn họ.”

“Dạ.” Thái Gia Tuyền ngoan ngoãn gật đầu một cái, cô biết anh là đang lo lắng mình.

Đột nhiên, Thái Gia Tuyền giống như nhớ ra cái gì đó, vội ngẩng đầu nói: “Hiên, em đã biết sử dụng cái đồng hồ anh tặng em, thật ra thì có thể gọi điện thoại. Chúng ta thử một chút?”

Hạ Cẩm Hiên cười khổ nói: “Vô dụng, nơi này có máy quấy nhiễu tín hiệu.”

“Làm sao người biết?” Thái Gia Tuyền nghi ngờ hỏi.

“Mới vừa rồi trong xe mặc dù bọn họ không dùng được máy định vị, nhưng vẫn trong trạng thái chờ. Nó đã từng phát ra những tiếng báo tín đứt quãng, đó là trước kia anh tùy tiện làm loạn biên điều tử, đại biểu cho việc —— tín hiệu bị quấy nhiễu.” Hạ Cẩm Hiên bắt đầu dễ giải thích.

“Khó trách đoạn kia tiếng kêu có chút kỳ quái thế kia. . .” Thái Gia Tuyền tìm niềm vui trong đau khổ châm chọc nói. Sau đó bắt đầu dễ phát hiện, đồng hồ đeo tay điện thoại quả nhiên không dùng được. Như vậy kế tiếp nên làm cái gì? Thực sự chỉ có thể tùy cơ ứng biến sao? Những cảnh sát với tốc độ như rùa bò kia không biết chừng nào mới tìm được bọn họ?

91. Chương 139: Vô Đạn

“Có làm hay không? ! Bây giờ người dân cảm thấy sống quá nhàm chán? Dem cảnh sát chúng ta ra trục trặc sao!” Một người mặc đồng phục cảnh sát đang đó xét nhìn trái nhìn phải dãy nhà xưởng bỏ hoang, . . .

“Đội trưởng Lưu.” Một viên cảnh sát trẻ tuổi nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta có cần lục xét điều tra một lần hay không?”

“Lục soát! Đương nhiên là phải lục soát!” Viên cảnh sát họ Lưu trả lời: “Tuy những người này không biết điều, nhưng công việc của chúng ta vẫn phải làm! Cậu. . . Cậu. Còn cậu nữa, tra xét ở những nơi lân cận kỹ một chút!” Nói xong hạ thấp giọng đối với viên cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh nói: “Tiểu Mã! cậu

thật đúng là không có đầu óc! Đội chống khủng bố cũng tới, muốn thăng chức hay là muốn điều đi. Ngộ nhờ bị bọn họ tố cáo nói chúng ta làm qua loa cho xong, trở về thể báo cáo công tác với cục quản lý thể nào?”

“Hả, đội trưởng Lưu, em cũng đi kiểm tra một chút.” Cảnh sát Mã đầu đầy hắc tuyến, khiêm nhã đi làm việc.

Bảy tám người tỉ mỉ lục soát một vòng, không thu hoạch được gì, này cũng không thể trách bọn họ làm việc không hiệu quả, thật sự là Andre đã phải người kiểm tra xung quanh mà người thì không thể so với người thường được, ngay từ lúc hắn cùng Hạ Cẩm Hiên và Thái Gia Tuyền lên xe rời đi trước, đã sai người cẩn thận dọn dẹp hiện trường, bất cứ dấu vết gì cũng không lưu lại.

Dĩ nhiên, đã làm thì nhất định sẽ có dấu vết. Cảnh sát Mã còn là dựa vào trực giác nhạy cảm phát hiện có chỗ không đúng.

“Đội trưởng Lưu, nơi này quá không bình thường!” Đội trưởng Lưu tiến tới cảnh sát Mã.

“Nơi nào không bình thường?” Đội trưởng vẫn còn tức giận cho rằng có người bịa chuyện gạt cảnh sát, rất là tức giận, sau đó với bao năm kinh nghiệm điều tra của ông, dần dần cũng phát hiện một chút dị thường.

“Nơi này rất sạch sẽ rồi, sạch sẽ đến có chút —— cố ý!” Cảnh sát Mã cau mày nói.

“Mọi người cẩn thận một chút! Nơi này rất có vấn đề!” Đội trưởng Lưu gật đầu một cái, chân mày hắn là nhăn lại còn sâu hơn so với cảnh sát Mã, xoay người về phía các đội viên lớn tiếng nhắc nhở.

“Đội trưởng Lưu!” Một viên cảnh sát trẻ tuổi đang cẩn thận tra xét nhưng vẫn cố gắng bảo vệ hiện trường, cẩn thận vòng quanh các góc tường chạy tới, “Em tìm được cái này ở bên đồng thép phế liệu kia!” Vừa nói vừa chỉ chỉ đồng thép phế liệu bỏ hoang ở một góc phòng.

“Vỏ đạn! ” Đội trưởng Lưu cùng cảnh sát Mã đồng thời cơ hồ kinh hô .

Không sai, đó chính là một vỏ đạn, vết rạch phía trên vỏ đạn hiển nhiên còn là mới, cả miếng vỏ đạn cũng không có bất kỳ dấu vết cũ kỹ nào. Những dấu hiệu đó cũng nói lên vỏ đạn này là mới phát sinh gần đây! Bọn họ thậm chí còn có thể nghĩ thấy được mùi thuốc súng còn vương lại trên vỏ đạn.

“Nơi này quá lớn, gọi điện thoại về cục cảnh sát điều thêm người tới đây, lật ngược lên mà kiểm tra cho tôi! Nơi nào cũng không được bỏ sót!” Đội trưởng Lưu mặc dù vẫn là một bộ dạng cà lơ phất phơ, nhưng giọng nói đã hết sức nghiêm túc rồi. “Tiểu Mã, cậu nhanh mang theo này cái vỏ đạn trở về trong cục cảnh sát, lập tức! Lập tức! Dùng tốc độ nhanh nhất tra một chút xem có tìm được người sử dụng nó không!”

“Dạ!” Cảnh sát Mã lấy túi dùng để đựng vật chứng mở ra bỏ vỏ đạn vào, hỏa tốc rời đi.

Cái vỏ đạn này hiển nhiên là rất dễ tra được, bởi vì nó chính là thiếu chút nữa đã lấy mạng nhỏ của Thái Gia Tuyền, cái vỏ đạn được tạo ra từ cái lần bắn Ô Long đó. Lúc ấy Thái Gia Tuyền mặc dù bị chính mình làm sợ tới mức không nhẹ, tình trạng bình tĩnh mất hơn phân nửa, nhưng cô cũng không thiếu đi sự thông minh.

Cô lao thẳng đến chỗ vỏ đạn len lén giấu ở trên người, cho đến khi có một người trong đám mặc đồ đen mở cửa xe kéo cô ra ngoài, đem cô mang tới chỗ Andre. Thời điểm đi ngang qua đồng thép phế liệu kia cô đã vứt vỏ đạn vào trong đó, cố ý làm bộ như vấp phải một cây thép chân bị vấp té xuống, sau đó thuận thế đem vỏ đạn nhét vào trong đồng kia phế liệu, thần không biết quỷ không hay.

Mà miếng vỏ đạn kia, trước khi giao cho hạ Cẩm Hiên sử dụng cảnh sát đã đánh mã số lên nó, Thái Gia Tuyền mặc dù xem không hiểu, nhưng đã có đánh số liền nhất định sẽ có dấu vết mà lần theo. Vậy cũng giống như lúc cô gọi cảnh sát rồi để lại một chút tên họ để bổ sung thôi.

Đang ở biệt thự không biết tên, hiện tại Thái Gia Tuyền đang liều mạng cầu nguyện, cảnh sát Trung quốc, khả năng trinh sát điều tra thật cao để có thể tìm ra manh mối cô đã để lại! !

92. Chương 140: Hiệu Ứng Náo Động

“Cái gì? ! Hạ Cẩm Hiên? Chính là tổng giám đốc của tập đoàn Trác Gấm hả?” Đội trưởng Lưu không thể tin nhìn chăm chăm cảnh sát Mã.

“Tổng giám đốc? Thật ra thì hắn vẫn còn trẻ, vẫn chưa tới 30 đấy.” Cảnh sát Mã nhìn phản ứng của đội trưởng Lưu, trong lòng có chút buồn cười.

“Hả? Còn trẻ như vậy?” Đội trưởng Lưu lấy làm kinh hãi: “Hải, người nói hiện tại những người giàu có này, cả ngày không biết ở làm ra những thứ gì. Như vậy mọi người ở công ty, đặc tội với người khẳng định rất nhiều, vậy làm sao tra à? ! Buồn chết người!”

“Việc.” Mã cảnh quan im lặng triệt để rồi, đội trưởng Lưu dường như cho tới bây giờ cũng không cái khẩu đức gì, hắn cũng lười nói gì rồi. Không biết con người của đội trưởng Lưu sẽ cho rằng ông là người nhàn rỗi ngồi ăn chờ chết, nhưng trên thực tế, kinh nghiệm điều tra phá án của ông rất phong phú, suy nghĩ luông rất rộng khiến người trong cục từ trên xuống dưới đều muốn gờ ngón tay cái , cho nên cảnh sát Mã cũng hoàn toàn không xem lời nói đùa của ông mà tưởng thật. Hình tượng ưu tú thường là vừa xấu vừa tốt!

Tóm lại là thế này, cả bốn cảnh sát đều không được an bình, vừa hội nghị khẩn cấp, vừa điều người chủ mưu, ồn ào huyên náo, thậm chí đến tai thủ đô Bắc Kinh. Còn có quan chức chính phủ cao cấp tự mình tới hỏi vụ án này, giá cổ phiếu Trác Gấm Heavy Industry đang giảm liên tục hai ngày, trong lúc nhất thời làm cho dư luận xôn xao.

Người đầu tiên đội trưởng Lưu tìm chính là Tề Minh, từ chỗ của hắn căn cứ hỏi tình huống Hạ Cẩm Hiên cùng Thái Gia Tuyền mất tích khó hiểu ngày hôm đó. Lại thuận lợi lấy được đoạn ghi hình ở camera giám sát ở câu lạc bộ tư nhân đó, cũng căn cứ vào đường đi của chiếc xe việt dã trong đoạn ghi hình đó, điều tra toàn thành phố những nơi lớn nhỏ xem có để lại dấu vết nào không. Xem một đồng hình ảnh đến khô con mắt, thật không dễ dàng mà nhìn thấy chút dấu vết —— hình ảnh cuối cùng của chiếc xe rời khỏi thành phố, chảy về hướng ngoại ô thành phố! Nhưng là ngoại ô lớn như vậy, làm sao tìm được?

“Tuyền.” Hạ Cẩm Hiên đánh thức Thái Gia Tuyền mơ mơ màng màng đang ngủ gà ngủ gật. Trời đã tối đen, tựa hồ giết người phóng hỏa, làm chuyện xấu cũng nên chọn loại thời điểm này.

Thái Gia Tuyền lập tức hoàn toàn thanh tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn anh, trong đôi mắt có chút sáng lên.

“Nha đầu ngốc, nghĩ gì thế?” mặt Thái Gia Tuyền nhếch lên, Hạ Cẩm Hiên cũng biết cô đang suy nghĩ gì. Buồn cười chặn lại ý nghĩ của cô: “Sao có thể dễ trốn như vậy chứ, ngoan ngoãn ăn một chút gì đi.”

“Không ăn, ai biết bọn họ có bỏ thuốc gì ở trong cơm, đói chết cũng không ăn, anh cũng không được ăn!” Thái Gia Tuyền nổi giận nói.

Andre phái người đưa tới cơm tối đến, bây giờ đã lạnh hoàn toàn, nhưng là Thái Gia Tuyền lại chết cũng không chịu ăn một miếng, liền khát nước cũng là đi phòng rửa tay rót nước trong vòi mà uống.

“Tuyền, bưng mà đói quá, đến lúc đó có cơ hội cũng không còn hơi sức chạy.” Hạ Cẩm Hiên buồn cười nhìn cô, lôi kéo cô ngồi vào trước bàn nhỏ. “Ăn một chút đi, nếu bọn họ thật muốn bỏ thuốc, đại khả sẽ trắng trợn rót vào trong miệng em, cần gì lén lút lút lút làm chuyện như vậy”

“Không thêm, cùng lắm thì đói chết thôi, anh ta khẳng định cần anh làm gì đó, đến lúc đó chúng ta chết đói, xem anh ta sẽ làm thế nào!” Thái Gia Tuyền vẫn tức giận khó chịu.

Đang lúc ấy thì, cửa phòng đột nhiên mở ra, Andre đã thay một bộ quần áo thoải mái, có vẻ mang theo một loài hương vị mới. Hắn mỉm cười đi vào, trêu nói: “Oh? Cuộc sống của Thái tiểu thư quả thật rất khó khăn sao? Không phải khi còn bé thường bị người ta lừa chứ? Nếu không làm sao có thể không tin tưởng người khác đến như vậy?”

“Phi! Anh mới khó khăn đó!” Thái Gia Tuyền tức giận trả lời một câu.

Đôi mắt màu xanh trong trẻo của Andre đột nhiên tối lại, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy đó, cuộc đời của tôi chính xác rất khó khăn.” Ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, đổi thành vẻ mặt mặt dịu dàng: “Nếu Thái tiểu thư nghĩ ra phương pháp bỏ thuốc xử lý hay như vậy, tôi phải học theo thật tốt.”

93. Chương 141: Suýt Nửa Thắt Thân

Thái Gia Tuyền nhất thời đã trút được giận, vội lui về phía sau hai bước. Hạ Cẩm Hiên thì nhú nhú mày, trầm giọng nói: “Anh định làm gì?”

“Tôi chỉ là muốn người đẹp của anh ngủ một giấc thôi không có gì khác hết.” Andre vẫn như cũ bộ mặt ôn hòa mà nói: “Như vậy, sẽ giảm đi một ít phiền phức cho tôi.”

Đang lúc nói chuyện, một người mặc áo đen mang đến một cái ống tiêm đã được bơm đầy thuốc.

“Đây là cái gì? !” Thái Gia Tuyền hoảng sợ chất vấn.

“Morphine(1), liều thuốc không nhiều lắm, chỉ làm cho người ta ngủ mà thôi.” giọng của Andre hết sức nhẹ nhàng.

“Làm sao anh có thể tùy tiện dùng cái này loại thuốc này? Muốn làm cho chúng tôi ngủ dùng thuốc ngủ là tốt rồi!” Thái Gia Tuyền đầu gối cũng là bác sĩ chuyên nghiệp, đối với mấy cái này được tính của thuốc hết sức hiểu rõ. Morphine tác dụng có phụ cực lớn, sử dụng không đúng liều lượng sẽ cho người ta bị nghiện, thậm chí hô hấp bị suy kiệt mà chết.

“Hôm nay đã trễ rồi, tôi không tìm được thuốc ngủ, chỉ có cái này.” Andre làm như không việc gì cả nhún nhún vai, “Cùng lắm thì để cho em kiểm tra liều lượng một chút.”

“Anh!” Thái Gia Tuyền đang muốn mở miệng mắng to, lại bị Hạ Cẩm Hiên kéo về phía sau.

“Andre, cô ấy chỉ là một cô gái, cũng không làm được cái gì. Người anh lo lắng là tôi, như vậy chỉ tiêm cho tôi là được rồi, không nên gây tổn thương cho cô ấy!” Hạ Cẩm Hiên giọng của hết sức bình tĩnh, giống như những thứ kia morphine cùng anh không có liên quan.

An Đức Liệt nghe vậy không khỏi nhướng nhướng lông mày, mở to hai mắt nhìn anh: “Hạ, tôi rất bội phục anh, nếu như vậy, thì làm theo lời của anh vậy.”

Thái Gia Tuyền muốn ngăn cản, nhưng nhìn vào ánh mắt của Hạ Cẩm Hiên cô cũng không làm có hành động lỗ mãng nào. Cũng may liều thuốc kia quả thật cũng không nhiều, nên chỉ là làm cho người ta an tĩnh, ngủ mê man mà thôi, dù sao cô rất hiểu rõ được tính, cho nên cũng chỉ có thể kiềm chế nhẫn nhịn, bất đắc dĩ nhìn ống tiêm bơm thuốc vào mạch máu của Hạ Cẩm Hiên.

Tác dụng của thuốc đến rất nhanh, Hạ Cẩm Hiên chỉ chốc lát liền ngã xuống ở trên giường, Thái Gia Tuyền đau lòng đến rơi nước mắt, cũng rất là kiên cường cắn chặt hàm răng, không có phát ra một tiếng khóc nào.

Nhìn cô cố làm dáng vẻ kiên cường, Andre không khỏi có chút động lòng, hành động cũng có chút không theo lý trí. Đi tới bên người cô, nhẹ giọng nói: “Em yên tâm, tôi sẽ tha hai người đi, từ đầu đến cuối tôi đều không muốn làm tổn thương hai người.”

An Đức Liệt đột nhiên ôm Thái Gia Tuyền một cái, ở bên tai cô mập mờ nói: “Nhất là em, tôi nói rồi, em sớm muộn gì cũng sẽ là người của tôi. Nếu là của đồ của tôi, tôi đương nhiên sẽ bảo vệ cẩn thận.” Nói xong, liền cúi đầu xuống hôn.

Cả người Thái Gia Tuyền cứng ngắc, cô sắp phát điên rồi, tại trong hoàn cảnh không biết sống chết như thế này, còn bị quấy rối liên tiếp, cô cảm thấy mình đã sắp điên mất.

Cố gắng kêu gào giãy giụa cũng có vẻ vô lực như vậy, thân thể ép sát vào tường, quần áo trên người thì chỉ còn dư lại vài cái, Thái Gia Tuyền hoàn toàn tuyệt vọng, có cái gì so với việc ngay trước mặt người kinh thương mất đi trình tiết càng làm cho người ta phải khuất nhục đây? Mặc dù Hạ Cẩm Hiên giờ phút này

ngủ như chết, căn bản là không thể biết chuyện gì xảy ra, nhưng là cô về sau phải đối mặt anh thế nào đây?
.....

“Đáng chết, buông ra, Tôi không đụng vào người em là được rồi chứ!” Andre đột nhiên kêu to lên, đôi tay gắt gao nắm chặt cầm Thái Gia Tuyền.

Cô cứ nhiên cắn đầu lưỡi của mình, không muốn sống sao! Andre quả thật không cách nào hiểu được, cô cứ chán ghét mình như vậy sao? Suy nghĩ của Andre xem ra, việc quan hệ giữa nam và nữ rất bình thường giống như điều chế thuốc thôi, tại sao đối với Thái Gia Tuyền mà nói lại tự như sói như hổ? Coi như cưỡng chế mạnh mẽ cũng sẽ gây ra tổn thương trong lòng của người phụ nữ, nhưng thế nào cũng không đến nỗi muốn tự tử chứ!

Xác định cô không hề muốn tự tử nữa, Andre giận dữ buông cô ra, quay đầu lại nhìn Hạ Cẩm Hiên vẫn ngủ say trên giường như cũ, trong lòng buồn bực cực kỳ. Cơ thể thịnh nộ cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể hung hăng sập cửa đi. Hẳn rồi cuộc còn chưa tới trình độ phát rồ, đối với Thái Gia Tuyền đúng là vẫn còn có chút thương tiếc.

“Hiên!” Thái Gia Tuyền sửa lại quần áo xốc xếch, cố gắng đem bao bọc mình lại một cách kỹ lưỡng, từ từ bò đến bên giường, nhìn Hạ Cẩm Hiên bất tỉnh nhân sự trên giường, đau lòng khóc nức nở. Mới vừa rồi, chỉ mới vừa rồi thôi, cô thiếu chút nữa sẽ phải rời đi anh vĩnh viễn. Trong miệng vẫn còn vương lại mùi vị của máu tươi, vết thương do bị cắn nát ở đầu lưỡi, nhưng những cái đau này vẫn còn thua sự sinh lý tứ biệt.

Cũng may ông trời nhìn thấy, tên ma quỷ kia rốt cuộc tìm thấy lương tâm mà thả cô ra, nếu không Thái Gia Tuyền thật không biết mình còn có thể sống đến trời sáng ngày mai hay không, còn có thể cả người tràn đầy sức sống, tràn đầy tự tin lớn tiếng nói với Hạ Cẩm Hiên “Em muốn theo đuổi anh” lời nói hùng hồn như vậy.

Đưa tay cầm tay Hạ Cẩm Hiên, vùi mặt vào, mặc cho nước mắt của mình không ngừng chảy ra. Nhưng cô sinh ra ảo giác sao? Tay của Hạ Cẩm Hiên tựa như đang giặt giặt? !

Thái Gia Tuyền nghi ngờ ngẩng đầu lên, lại không ngờ đối mặt một gương mặt tràn đầy yêu thương và ánh mắt đầy vẻ tức giận. . .

(1) Morphine là một thuốc giảm đau gây nghiện (opiat), là một alkaloid có hàm lượng cao nhất (10%) trong nhựa khô quả cây thuốc phiện, về mặt cấu tạo có chứa nhân piperidin-phenanthren.

94. Chương 142: Sống Sót

“Hiên?” Thái Gia Tuyền gọi thử một tiếng, muốn xác định xen là phản ứng của hân hay do phản ứng của thuốc.

Nhưng một phút sau, Hạ Cẩm Hiên lại ngồi dậy, nghiêng người dịu dàng hôn lên môi của cô. Thận trọng liếm láp vết thương trên lưỡi cô, đau lòng vuốt ve tóc của cô.

“Tuyền, thật xin lỗi, anh. . . Anh thiếu chút nữa đã không nhìn được rồi, nhưng mà.” Hạ Cẩm Hiên cúi thấp đầu, Thái Gia Tuyền thế mà thấy được một giọt nước nhỏ xuống , hân khóc sao?

“Tại sao? Với liều thuốc ngủ đó đủ ngủ cả ngày vì sao lại không có việc gì? !” Thái Gia Tuyền ngược lại trở nên lý trí, có lẽ trong tiềm thức cô cũng không nghĩ sẽ nhắc lại chuyện mới vừa rồi.

Trầm mặc hồi lâu, Hạ Cẩm Hiên dĩ nhiên là đang cố gắng điều chỉnh tâm tình, nhưng lại chậm rãi nghiêng đầu tựa sang một bên, không muốn nhìn thẳng Thái Gia Tuyền. Hân nhẹ nói một câu những lời này thiếu chút nữa khiến Thái Gia Tuyền hít thở không thông ——“Một năm này anh sớm đã miễn dịch với mấy loại thuốc an thần thế này rồi.”

Thái Gia Tuyền không biết nghĩ gì, bởi đầu óc cô căn bản đã trống rỗng. Hơn nữa cũng không có nhiều thời gian để nghĩ, Hạ Cẩm Hiên giờ quay đầu nhìn cô nói: “Bọn họ không có phái thuộc hạ quay lại xem xét, nhất định là cho rằng anh đã ngủ say. Có thể trốn ra ngoài hay không chỉ có tối nay định đoạt.”

Thái Gia Tuyền cũng sờ gạt đầu một cái, trong lòng cảm giác có chút rất lạ.

“Nếu thích, sẽ. . . không thể khiến em bị thương.” Hạ Cẩm Hiên có chút dờ dẩn bổ sung.

Thái Gia Tuyền hoàn toàn kinh hãi, cô cuối cùng hiểu ý của hắn, cứ nghĩ đi nghĩ lại trong đầu nhiều lần, cô thật sự không biết mình nên khóc hay nên cười.

“Hiên, anh nói cho em biết! Khái niệm tình yêu của anh ruột ruột là gì? !” Thái Gia Tuyền kiềm chế kích động trong lòng xuống, tận lực bình tĩnh hỏi: “Anh rốt cuộc sẽ làm gì với em? Người cho tới bây giờ đều không cưỡng cầu hai người ở một chỗ sao? Chẳng lẽ chỉ cần là người thích em, anh cũng có thể yên tâm buông em ra? ! Vậy có phải hay không một lão già 80 tuổi yêu thích em, anh cũng có thể nghĩ hắn sẽ vô hại đối với em? !”

“Sẽ không, anh. . .” Hạ Cẩm Hiên buồn khổ lắc đầu: “Anh đương nhiên phải xác nhận trước hắn có hay không có khả năng để cho em hạnh phúc.”

Thái Gia Tuyền cuối cùng hiểu, thì ra là trong lòng hắn yêu cho tới bây giờ đều không phải là muốn độc chiếm, hắn mặc dù cũng sẽ ghen, sẽ bởi vì bị lạnh nhạt mà thương tâm khổ sở, nhưng hắn cứ nhiên cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ muốn độc chiếm cô! Tại sao có thể có người ngây thơ như vậy? Khó trách hắn không thể chịu kích thích sẽ muốn cầu hôn cùng cô, khó trách hắn bị ngăn trở sẽ muốn buông cô ra. Mới vừa rồi hắn không phải muốn hy sinh cô, ngược lại, hắn cho là An Đức Liệt sẽ thương tiếc vì yêu cô!

“Anh là tên khốn kiếp! Không có năng lực để yêu! !” Thái Gia Tuyền tức giận đẩy hắn ra, tiếp tục hừng đến đỉnh núi đi tiếp.

Trời càng ngày càng tối, hai người trầm mặc từng bước từng bước leo dần lên núi. An Đức Liệt đối với morphin hết sức tự tin, nửa ngày cũng không có dấu hiệu đuổi theo.

“Tích tích” Am thanh thanh thanh thụy vang lên nhắc nhở hai người, hai người đều rung lên.

“Có tín hiệu rồi !” Thái Gia Tuyền hưng phấn tháo đồng hồ đeo tay xuống đưa cho Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên nhận lấy đồng hồ đeo tay trong tay Thái Gia Tuyền, sau khi loay hoay một hồi, bấm 110: Chúng tôi ở bên ngoài thành phố Tây Giao, tại ngọn núi trồng trà lớn, trước khi đến đồi trà sẽ là ngôi biệt thự lớn màu trắng. Các người tìm thư ký của tôi, bảo anh ta truy tìm mã hóa ***, tôi có thể giữ máy chờ. Anh ta có thể tìm ra tôi ngay.”

Cúp điện thoại, Hạ Cẩm Hiên thở phào nhẹ nhõm, có chút may mắn ban đầu đã để Thái Gia Tuyền đeo chiếc đồng hồ này. Ngẩng đầu nhìn Thái Gia Tuyền đang ngồi trên tảng đá lớn đối trầm mặc không nói , xem ra không có ý định để ý đến hắn.

Hai người cứ như vậy ngồi đối mặt nhau trong yên lặng, chờ cảnh sát đến, không khí có chút ngột ngạt. Không một ai phá vỡ trầm mặc —— cho đến khi biệt thự cách đó không xa đột nhiên sáng đèn, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng gầm gừ.

“Bọn họ đã phát hiện.” Hạ Cẩm Hiên dùng bình tĩnh giọng nói an ủi: “Đừng sợ, cảnh sát cũng sắp đến rồi.”

Nhưng bọn họ không thể tránh quá lâu, vốn cho là nhờ bóng tối che chở cho họ tránh khỏi An Đức Liệt, nhưng đối lại biết rõ phương hướng của họ mà đến.

“Đáng chết! Là kính hồng ngoại! Tuyền, mau đến đây!” Hạ Cẩm Hiên chợt hiểu ra, vội vàng nắm tay Thái Gia Tuyền chạy sâu vào núi. (hồng ngoại nghi hoặc hồng ngoại kính, là một loại thiết bị dò xét ban đêm, có thể thông qua nguồn nhiệt cảm ứng, vào đêm khuya đưa tay không thấy được nắm ngón lại dễ dàng tìm được người hoặc động vật hoang dã ... từ thân nhiệt cơ thể họ phát ra cũng có thể thấy được đáng về họ trong đêm.)

Hai người không quen thuộc địa hình, chỉ có thể điên cuồng chạy về phía trước, những người phía sau dĩ nhiên là tăng thêm hiệu suất đuổi theo. Cuối cùng, Hạ Cẩm Hiên cùng Thái Gia Tuyền giống như bị dồn đến một cái dốc.

Cái này dốc đứng mặc dù không đến nỗi giống như vách đá hung hiểm nhưng lần này phải chết là không còn nghi ngờ gì, nhưng bất ngờ mặt đất trở nên nghiêng dữ dội, khiến hắn phải dựa vào những hòn đá sắc nhọn, trong bóng đêm đen như mực Hạ căn bản không thể nhìn thấy sườn của dốc núi.

Hạ Cẩm Hiền bắt đắ dĩ xoay người, theo bản năng kéo Thái Gia Tuyền ra sau lưng, nghiêm nghị nhìn An Đức Liệt với sắc mặt tái xanh. Nhưng chỉ có Thái Gia Tuyền cảm thấy, chân của hấn có chút vô lực, hiển nhiên morphine đối với hấn cũng không phải là vô dụng, chỉ là hiệu quả tác dụng trong sớm muộn mà thôi. Thái Gia Tuyền thậm chí cần khẽ dùng sức chē trụ thân thể của hấn, mới không còn khiến Hạ Cẩm Hiền ngã xuống.

“Không muốn bị thương liền ngoan ngoãn trở về!” An Đức Liệt nói với giọng điệu bình tình nhưng trong lòng dường như có chút căng thẳng.

“Tôi đã báo cảnh sát, không bao lâu cảnh sát sẽ tìm tới nơi này, tôi thấy được anh trước hết lo cho chính mình thì tốt hơn.” Hạ Cẩm Hiền nói với vẻ trầm thấp suy yếu.

An Đức Liệt khẽ cúi đầu trầm ngâm chốc lát, Lời nói của Hạ Cẩm Hiền dĩ nhiên không thể tin. Sau lưng đột nhiên giọng nói của người áo đen, nhưng lại sử dụng tiếng ý.

Thái Gia Tuyền nghe không hiểu tiếng ý, nhưng trực giác cho cô biết Hạ Cẩm Hiền thở phào nhẹ nhõm, còn An Đức Liệt thì trợn to hai mắt, trong ánh mắt xanh thăm thăm ấy là lửa giận cao ngút trời.

“Cảnh sát đến.” Hạ Cẩm Hiền dịu dàng giải thích.

An Đức Liệt là trầm muộn gầm nhẹ một câu, kẻ mặc áo đen phía sau nhận được lệnh, bước nhanh để cạnh chỗ Hiền và Thái Gia Tuyền. Thái Gia Tuyền sợ hết hồn, theo bản năng trốn lủi lại phía sau, nhưng cô quên sau lưng chính một dốc núi lởm chởm đá.

An Đức Liệt sửng sốt một chút, khoe môi giựt giựt, nhưng cuối cùng không thể lên tiếng. Trong mắt chợt lóe lên sự lo lắng cùng bị thương, trơ mắt nhìn Thái Gia Tuyền té xuống sườn dốc, mà Hạ Cẩm Hiền không chút do dự xoay người lại bắt được tay của cô, lại cuối cùng bởi vì được tính phát tác, thể lực không có ngã cùng với Thái Gia Tuyền. . .

“Rút lui!” An Đức Liệt không chút do dự, quả quyết ra lệnh, chỉ là xoay người lại nhìn thật lâu chỗ họ biến mất.

.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thái Gia Tuyền chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, các vết thương trên người đau thấu xương. Nhưng mà vẫn cảm thấy ảm áp khiến cô an tâm đến khó hiểu. . . Khi lẫn lộn rốt cuộc cũng dừng lại, Thái Gia Tuyền mới chậm rãi mở mắt, thoát khỏi lồng ngực của Hạ Cẩm Hiền hấn vẫn cố gắng che chở đầu của cô.

Nhẹ nhàng lắc lắc Hạ Cẩm Hiền, không thấy trả lời, Thái Gia Tuyền có chút luống cuống, giơ tay chạm vào mặt hấn, chạm tay vào thứ gì đó ướt ướt. Trong lòng sợ hãi, Thái Gia Tuyền đưa tay lên mũi ngửi, quả nhiên là mùi vị của máu.

“Hiên. . . Anh đừng làm em sợ! Em không em không còn giận dĩ nữa rồi, anh tỉnh lại dĩ! Em thật sự rất sợ. . . Hiên!” Thái Gia Tuyền hoảng hồn, mặc dù thân là bác sĩ, nhưng trời tối đen như mực cô cũng không thể làm gì, chỉ có thể bắt lấy lồng ngực Hạ Cẩm Hiền xác nhận tim và hô hấp vẫn còn, cầu nguyện cảnh sát đến.

Cảnh sát xem như cũng có năng lực, không bao lâu liền đi tìm đến cạnh đó, nghe được tiếng Thái Gia Tuyền kêu cứu, vội phái nhân viên xuống dưới cùng thiết bị cấp cứu. Mượn đèn ánh sáng của đèn pha, Thái Gia Tuyền xem xét tình trạng của Hạ Cẩm Hiền , cố định xương cổ, và khẩn cấp cầm máu, chỉ đạo mọi người dùng băng ca khiêng Hạ Cẩm Hiền lên trên.

96. Chương 144: Hôn Mê

Ở trong bệnh viện, Thái Gia Tuyền trải qua một loạt kiểm tra, rất may mắn chỉ láchân tay có chút xay sát ngoài da, thân thể không có việc gì. Nhưng tình trạng Hạ Cẩm Hiên hiện tại không tốt, trong quá trình hấn lần xuống núi, đầu đụng phải một tảng đá lớn, xương sọ bị ran ra, đã hôn mê bất tỉnh hai ngày. Nguy hiểm hơn nhiều so với vết thương gãy ở chân của hấn. . .

Thái Gia Tuyền dù cùng cảnh sát lấy lời khai cũng vẫn kiên trì ở cạnh bên giường bệnh của Hạ Cẩm Hiên, một tắc cũng không rời chăm sóc hấn. Nhưng là hai ngày đã qua, mặc dù ngoại khoa nào không phải là sở trường của cô, nhưng Hạ Cẩm Hiên nếu như tiếp tục hôn mê như vậy sẽ không tốt chút nào. Thái Gia Tuyền vô cùng rõ ràng ——“Người sống đời sống thực vật” ba chữ này càng ngày càng khiến tim cô nặng trĩu.

Đủ mọi loại người kẻ đến người đi, phần lớn bị Thái Gia Tuyền cùng cùng nhân viên bệnh viện chặn ở phía ngoài, chỉ có Tề Minh và Hà Vân từ tấm kính thủy tinh thấy được tình trạng Hạ Cẩm Hiên. Hạ Cẩm Hiên vốn là tổng giám đốc nay lại bị bắt cóc còn bị thương nặng tin tức này mà truyền ra thì không hay.

Thị trường chứng khoán, trong giới thương nhân không thể kéo quá lâu hai đến ba ngày —— Cha mẹ của Hạ Cẩm Hiên cũng vội vàng quay về nước, cha hấn tạm thời thay cực vụ của hấn, còn mẹ hấn thay cho công việc hiện giờ của Thái Gia Tuyền, một khắc không rời coi chừng con trai bảo bối của mình.

Cha mẹ Hạ Cẩm Hiên trước đó đến cảnh sát mới biết được Thái Gia Tuyền chỉ là nhân viên nữ cùng bị bắt cóc với Hạ Cẩm Hiên, vì vậy cũng không phát hiện cái khác. Mặc dù nội bộ công ty đối với Thái Gia Tuyền có nhiều điều tiếng. Nhưng cũng khiến người mẹ đau lòng con nhìn qua Thái Gia Tuyền hai lần. Thái Gia Tuyền cũng lười giải thích quan hệ của hai người, chỉ là yên lặng canh giữ ở một bên.

.

Đảo mắt một tuần đã qua, Hạ Cẩm Hiên vết thương ở chân đã cắt chỉ rồi, nhưng người vẫn không tỉnh lại, tất cả mọi người có chút tuyệt vọng. Thái Gia Tuyền cũng từ kích động thống khổ ban đầu chuyển thành bình tĩnh, bình tĩnh hướng hăng xin nghỉ dài hạn để chăm sóc Hạ Cẩm Hiên, giúp hấn xoa bóp, giúp hấn lật người, thậm chí giúp hấn lau.

Mẹ của Hiên cũng từ trong đau buồn tỉnh táo lại, nhìn nhất cử nhất động của Thái Gia Tuyền để vào mắt, dần dần cũng phát giác sự bất đồng ở cô.

Một cô gái thật tốt, cũng không phải là tổn tiền thuê y tá, cho dù cấp dưới của Hạ Cẩm Hiên, cũng không cần thiết tức trực ngày đêm chăm sóc hấn.

“Thái tiểu thư. . .” Đến một ngày, hạ mẫu rốt cuộc không nhịn được lên tiếng “Có thể nói chuyện một chút không?”

Thái Gia Tuyền có chút mờ mịt gạt đầu một cái “Bác gái. . . Hạ phu nhân cứ nói.” Cô lúng túng vòng vo gọi.

“Cô và con trai tôi, là quan hệ như thế nào?” Hạ mẫu ngược lại không để ý, hỏi rất trực tiếp.

Thái Gia Tuyền sửng sốt một chút, nhưng có chút ấp úng “Tôi. . . Tôi là. . .” Cô lúc này mới nghĩ đến mình cùng Hạ Cẩm Hiên quan hệ dường như chưa từng công khai.

“Là một là kẻ điên cuồng ảo tưởng lấy người giàu có. . .” đột nhiên một âm thanh vang lên “Bác gái, đừng có bị hành động khôn khéo của cô ta lừa, cô chính là con hồ ly tinh.”

Thái Gia Tuyền ngây ngốc cùng mẹ của Cẩm Hiên không hẹn mà cùng nhìn ra phía cửa —— là Khang Hinh.

Thái Gia Tuyền không vui đứng lên buột miệng nói một câu: “Đã lâu không gặp.” Cô hiện tại chẳng còn tâm tình mà so đo cùng cô ta.

“Cô! Thái Gia Tuyền, tôi cảnh cáo cô, đừng thấy tôi nể chút mặt mũi mà lên mặt!” Khang Hinh thấy thái độ đó của cô gào lớn.

Mẹ của Hiền ngẩn người, ngay sau đó xác định suy đoán của mình, bà dù sao cũng từng có tuổi trẻ, cũng sống trong giàu sang lâu rồi, sao lại không thể nhìn ra thành hướng lúc này chứ. Sắc mặt trở nên không tốt buồn bực ngồi xuống.

Thái Gia Tuyền không để ý đến khiêu khích của cô, xoay người nhìn Hạ Cẩm Hiền nằm trên giường bệnh, khổ sở nghĩ —— nếu như hần tỉnh lại, sẽ phải vì mình mà ra mặt, sẽ không giống trước đây để mình tự xử lý chứ. . .

97. Chương 145: Cô Là Ai?

Hạ Cẩm Hiền mơ hồ khó hiểu nhìn Thái Gia Tuyền, ngay sau đó quay sang mẹ hần hỏi: “Mẹ, cô ấy là ai?”

Một câu nói, lại khiến mọi người như ngây dại. Phản ứng đầu tiên chính là Khang Hinh, cô cầm lấy tay Hạ Cẩm Hiền hỏi: “Hiền, anh biết em là ai chứ? !”

“Khang Hinh. . .” Hạ Cẩm Hiền có chút suy yếu, âm thanh có chuy nhược nhưng rất rõ ràng.

“Hiền, thật tốt quá, anh có thể nhận ra em. Vậy. . . anh thật sự không nhận ra cô ta?” Khang Hinh rất vui vẻ, lại chỉ vào Thái Gia Tuyền hỏi.

Hạ Cẩm Hiền nhìn qua phía Thái Gia Tuyền, sau một lúc lắc đầu một cái.

Thái Gia Tuyền cảm giác trong lòng bị ai đó đào thủng một cái lỗ to chảy hết cả máu. Nhìn gương mặt khó hiểu của mẹ hần, còn Khang Hinh thì hả hê cười nhạt, cuối cùng là anh mất mơ màng của Hạ Cẩm Hiền. Cô nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay sau đó liền ngã ra đất bất tỉnh.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ cậu để lại cho hần rất lớn bóng ma? !” Liễu Khê mặc một bộ áo trắng rất kỳ quái, ngồi ở trước giường bệnh Thái Gia Tuyền, có chút chăm chọc.

Thái Gia Tuyền túc trực mấy ngày mấy đêm liên tiếp, ở trước giường bệnh của Hạ Cẩm Hiền, thân thể hao mòn, cộng thêm đã kích từ việc Hạ Cẩm Hiền mất trí nhớ, thể nên cô té xỉu. Sau khi cô té xỉu mẹ Hiền vội gọi bác sĩ tới, đưa cô đến phòng cấp cứu cấp cứu, mà Liễu Khê chính là bác sĩ khoa cấp cứu bệnh viện này

“Trong lòng phải có ám ảnh rất lớn. . . Mới lựa chọn mất trí nhớ sao?” Thái Gia Tuyền bắt lấy Liễu Khê hỏi.

“Này, lúc đại học tâm lý học của cậu đúng là uống phí?” Liễu Khê liếc mắt, nói tiếp: “Nhưng mà loại mất trí nhớ này không loại mất hết trí nhớ nghiêm trọng như vậy, bình thường cũng có thể khôi phục, chỉ cần có thời gian , yên tâm đi.”

Thái Gia Tuyền gật đầu một cái, cô lúc trước rất có hứng thú với tâm lý học(môn này học rất điên đầu mà chị có hứng thú à...ta thì thấy thầy cô dạy môn đó đúng là biết cách hành hạ học trò..ha..ha...), lúc trước những gì học qua vẫn còn nhớ chút ít chỉ là“Lựa chọn mất trí nhớ do chịu nhiều đã kích, hình thành ám ảnh trong lòng do tâm hồn bị tổn thương. . . cần nâng đỡ dần dần” điều này khiến cô rất khó chịu.

“Hiền hần chính là như vậy, IQ cao hơn người khác nhưng vẫn có nhiều thiếu sót, điều này nói rõ ông trời rất công bằng! Cô không ghét bỏ cậu ấy là tốt rồi.” Tề Minh vừa ngồi xuống đã nói một câu không thích hợp như vậy. Lại làm cho người ta vừa tức vừa buồn cười, vô hình trung khiến Thái Gia Tuyền không ít nhẹ nhõm.

Thấy sắc mặt của cô có phần hòa hoãn, Tề Minh nở nụ cười, đối với Liễu Khê nói: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy không?”

Liễu Khê biết điều lui ra ngoài, Thái Gia Tuyền hiểu được, cũng nghiêm túc chờ đợi câu hỏi của cậu ấy.

Đem ngày hôm đó hai người bị bắt cóc chi tiết nhớ lại hết một lần, Tề Minh lúc này mới bỏ qua cho Thái Gia Tuyền “Tốt lắm, tôi về nghiên cứu thêm một chút, cô tốt nhất nên nghỉ ngơi đi. Lát nữa Khiết Nhã sẽ đến với cô.”

“Tề Minh.” Thái Gia Tuyền vội gọi hắt “Không cần, nghe nói Khiết Nhã mang thai, đừng có hành cô ấy. Lát nữa tôi sẽ về, cũng không thể ở bệnh viện được.”

Tề Minh do dự một chút, gật đầu một cái “Có chuyện gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, tạm biệt.”

.....

Thái Gia Tuyền mượn phòng Liễn Khê làm đà điếu, cũng may lúc đầu không mang theo đồ đạc của mình. Cũng không biết mình có lưu lại dấu vết ở trong biệt thự của Hạ Cẩm Hiên, có thể hay không giúp hắt khôi phục một chút trí nhớ.

Cho đến hơn một tháng sau, biết được tin tức của Hạ Cẩm Hiên trở lại, Thái Gia Tuyền không kịp chờ chạy ngay về Hăng, nộp bản hiệu chỉnh công việc.

Nhưng công việc được phân cho không thuận lợi giống như tưởng tượng, theo Lý Giai Giai nói, Đỗ Quyên đem mọi công việc xuống hết cho cô. Đúng là hai ngày sau nhận lệnh từ Đỗ Quyên, thế nhưng cô phải ngồi đợi mà không ở tổng bộ mà không gặp được, còn cô ta vẫn tiếp tục làm việc bên Hán Thành. Nhìn qua chỉ là đồng nghiệp, nhưng đem Thái Gia Tuyền gọi ra khỏi phòng làm việc không phải là không được, nhưng Đỗ Quyên cố tình không làm như vậy.

Thái Gia Tuyền giận đến thở phì phò, hận không thể chạy đến tổng bộ cho Đỗ Quyên một đám, nhưng mà đầu sỏ gây nên hình như là tổng giám đốc thân yêu của cô nên chỉ đành nuốt hận chấp nhận.

98. Chương 146: Tin Tức Làm Người Ta Giật Mình

Hôm này, khi mỗi tuần đi tổng bộ báo cáo công việc một lần, đã gần hai tháng Thái Gia Tuyền không có thấy Hạ Cẩm Hiên rồi.

Cô dậy thật sớm, sửa soạn cho chính mình thật tốt —— mái tóc dài đen nhánh buông rủ xuống tùy ý, chỉnh tề lại không cứng nhắc; một cái áo sơ mi trắng rộng kết hợp với một cái áo vest nhỏ màu đen đơn giản tinh tế, một cái quần jean màu đậm, có vẻ mười phần sức sống, dĩ dẫm lại mất đi hình tượng chuyên nghiệp của nhân viên văn phòng.

Nhưng khi cô đầy một lòng hy vọng bước vào tổng công ty Trác Gấm, thì bị Lý Giai Giai kéo vào lối cầu thang thoát hiểm.

“Này, làm gì vậy?” Thái Gia Tuyền khó hiểu nhìn cô.

“Tôi đứng ở cửa chính đợi bà đã lâu lắm rồi, có chuyện nói cho bà biết.” Lý Giai Giai cau mày, mặt lo lắng. “Ngày hôm qua lúc tan việc, hệ thống nội bộ các nhân viên cao cấp trong công ty đưa ra một thông báo —— tháng sau, tổng giám đốc và Khang Hình sẽ cử hành bữa tiệc đính hôn đó!”

“Cái gì? !” Thái Gia Tuyền không thể tin trọn to hai mắt “Là thư báo nội bộ?”

“Ừ” Lý Giai Giai gật đầu: “Là ngày hôm qua lúc tan việc phát ra, cũng rất nhiều người còn chưa biết. Nhưng mà bây giờ mọi người khẳng định đều thấy hết rồi.”

Thái Gia Tuyền chờ đợi thật lâu, đột nhiên xoay người đi ra ngoài. Làm Lý Giai Giai sợ tới mức vội đuổi theo: “Này, Tiểu Tuyền, bà đừng kích động, bà định đi đâu vậy?” Nhưng là mới đuổi kịp tới cửa thang máy, liền bị những người khác gọi lại, Lý Giai Giai chỉ đành phải nhìn bóng lưng Thái Gia Tuyền mà lo lắng suông.

Thái Gia Tuyền đi thẳng ra khỏi tòa nhà, đi vòng qua phía sau tòa nhà, ở bảo đậu xe chuyên dụng cho giám đốc công ty ngồi chồm hổm xuống.

Thân thể nhỏ nhỏ co rút thành một cục, có vẻ có chút cô đơn. Đang lúc Thái Gia Tuyền nhìn chằm chằm điện thoại di động gần người thì hai người đàn ông mặc vest đen giày da tiến vào tầm mắt cô.

Thái Gia Tuyền vô tình ngẩng đầu lên, lại bị trước người đàn ông đẹp trai trước mặt làm cho sợ tới mức ngã về phía sau đặt mông người xuống đất.

“Mới mấy ngày không gặp, Thái tiểu thư như đã trở thành một người mới vậy.” Andre mỉm cười nhìn Thái Gia Tuyền đang dờ dẫm trên đất, galant vươn tay của mình ra.

Thái Gia Tuyền giật mình một cái, tay chân vội vàng cùng lúc chống đỡ tự mình bò dậy, vỗ vỗ bụi trên người, mặt phùng bị nhìn hằm. “Anh còn dám tới nơi này? ! Cảnh sát đang tìm anh khắp nơi !”

Andre thấy không thú vị thu tay lại, khẽ cười mấy tiếng: “Thái tiểu thư không biết sao? Tên Hạ kia đã hủy án rồi. Hơn nữa, hiện tại tập đoàn Lý Ngang ở Italy đã đầu tư hai mươi tỷ Euro vào Trắc Gầm Heavy Industry, trở thành trở thành cổ đông lớn thứ ba sau người nhà họ Hạ trong tập đoàn. Những thứ này đều là mới vừa hoàn thành trong tuần trước, mà tôi —— hôm nay đến đây để chính thức nhận chức Phó tổng giám đốc.”

Lời của hắn nói không nhiều lắm, nhưng mỗi lời nói tất cả đều cho Thái Gia Tuyền bị đả kích không nhỏ, vả lại một câu trước so một câu sau sâu sắc, mỗi câu lại làm rung động hơn. Thái Gia Tuyền quả thật không cách nào tiêu hóa ý tứ trong lời nói của hắn, có loại cảm giác đang nằm mơ.

“Hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao?” Hồi lâu, Thái Gia Tuyền mới nhìn chằm chằm An Đức Liệt ánh mắt như muốn hỏi một câu như vậy.

“Ngày Cá tháng Tư đã qua hai tháng.” Andre nhún vai. Thái Gia Tuyền lúc này mới phát hiện ra hắn hôm nay ăn mặc rất chỉnh tề. Thói quen thường ngày của hắn là mặc một bộ vest thoải mái, mặc mặc dù vẫn là bộ vest đen, nhưng ở kiểu dáng cắt cùng phối hợp có vẻ cẩn thận tỉ mỉ —— hoàn toàn là một hình ảnh hoàn hảo của người đàn ông chuyên nghiệp thành công, đâu còn dấu vết của một tên Mafia đầy tội ác? Thậm chí còn dễ dàng ột cảm giác công lý và đầy đủ các sai lầm..

Thái Gia Tuyền lấy lại bình tĩnh, nghiêng đầu tựa qua một bên, định không để ý đến hắn nữa, có chuyện gì, gặp được Hạ Cẩm Hiên dĩ nhiên cũng có thể biết rõ. Dù sao hiện tại Andre cũng không có dấu hiệu tổn thương cô, vì vậy lại định đứng trên đất, an tâm chờ Hạ Cẩm Hiên có thói quen ngủ nướng nên hay bị trễ.

Andre im lặng cười cười, vừa muốn nói gì, Thái Gia Tuyền đột nhiên giống như viên đạn được bắn ra, chạy tới giữa đường xe chạy. Thì ra là cách đó không xa có một chiếc xe mới quẹo vào, chính là chiếc xe việt dã đang chạy băng băng của Hạm Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên đạp thắng xe từ khoảng cách khá xa, dừng xe lại cách vị trí Thái Gia Tuyền đứng khoảng một mét. Hắn ngồi ở trong xe nhìn Thái Gia Tuyền ở phía đối diện, tựa hồ đang rơi vào trầm tư.

Thái Gia Tuyền cũng không có động tác gì, chỉ là lẳng lẳng nhìn người trong xe, tựa hồ cũng đang suy nghĩ cái gì.

Andre liếc mắt nhìn trời, nhàn nhã bước đến bên cạnh xe Hạ Cẩm Hiên, nhìn hắn nói: “Hạ, tôi chờ anh đã lâu, anh tính dừng lại ở nơi này bao lâu thì làm phiền báo cho tôi biết trước, để tôi còn điều chỉnh lại thời gian làm việc của tôi.”

Hạ Cẩm Hiên hoàn hồn, lạnh lùng nhìn Andre một cái, quay đầu lại đối với Thái Gia Tuyền nói: “Có chuyện gì để cho tôi đậu xe lại rồi nói tiếp được chứ?”

Thái Gia Tuyền khéo léo gật đầu một cái, vội lùi sang một bên. Ít nhất anh cũng không hề hững hờ đối xử với cô như người xa lạ chỉ bấy nhiêu đó cũng để cho cô có chút vui mừng.

99. Chương 147: Tuyên Bố Đính Hôn

“Nói đi.” Ba người đứng trong thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, Hạ Cẩm Hiên nghiêng đầu hỏi Thái Gia Tuyền đứng bên cạnh. Hôm nay hắn cũng là mặc một bộ vest màu đen, anh tuấn thân hình thon dài không chút nào thua kém người mẫu nam chuyên nghiệp. Làm Thái Gia Tuyền nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Thái Gia Tuyền liếc Andre một cái, xác nhận hắn cũng không tinh thông tiếng Trung, vì vậy yên tâm hăng giọng một cái, nói: “Việc đó. . . Em hiểu biết rõ anh bây giờ không nhớ rõ em, nhưng là anh ít nhất đối với em nên có chút cảm giác chứ?”

Dừng một chút lại nói: “Tỷ như là. . . Rất thân thiết?” Hướng về phía Hạ Cẩm Hiên làm một động tác thân mật.

“Vô cùng. . . Đáng yêu?” Làm bộ đáng đáng yêu.

“Hoặc là vô cùng. . . Rung động?” Làm bộ đáng xấu hổ.

Thấy Hạ Cẩm Hiên vẫn như cũ vẻ mặt không chút thay đổi, Thái Gia Tuyền nổi đóa cong cong môi “Hoặc là cảm thấy em rất đáng ghét? !”

Hạ Cẩm Hiên nhú mày, không nhẹ không nặng nói một câu: “Không có cảm giác.”

Andre nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng Thái Gia Tuyền rất là đáng yêu, không nhịn được đưa tay sửa lại mái tóc đuôi ngựa của cô.

Đang lúc buồn bực, bị người từ phía sau lưng “Đánh lên”, Thái Gia Tuyền kinh hãi, vội vàng quay đầu, lại vô tình chạm vào trong ngực Andre, lỗ mũi đau đến muốn chết, nước mắt không khống chế được mà chảy ra.

Andre cười to thuận thế ôm chầm cô vào trong ngực, Hạ Cẩm Hiên nhú nhú mày.

Còn không đợi Thái Gia Tuyền giãy giụa, “Cạch” một tiếng, cửa thang máy mở ra, ngay sau đó một hồi đèn flash sáng chói nổi lên.

Thái Gia Tuyền lúc này mới thấy rõ tình hình ngoài cửa, vội đẩy Andre ra, kinh ngạc nhìn lại Hạ Cẩm Hiên.

“Hôm nay phòng làm việc của tôi có mở buổi họp báo cho phóng viên.” Hạ Cẩm Hiên coi như giải đáp khó hiểu nghi ngờ của cô, nhắc chân đi ra khỏi thang máy, Andre cũng không nhanh không chậm đi theo ra ngoài, chỉ còn lại mình Thái Gia Tuyền trong thang máy đứng ngẩn người.

Ở lúc cửa thang máy sẽ phải khép lại trong nháy mắt, Andre đột nhiên xoay người lại, dùng tiếng Đức hướng về phía Thái Gia Tuyền trong thang máy nói: “Em không phải muốn tới đây sao? Tôi cần người phiên dịch.”

Trái tim Thái Gia Tuyền sáng lên, vội nhấn nút mở cửa thang máy vội vàng đi theo.

Hạ Cẩm Hiên đang đi phía trước bỗng dừng lại một chút, cũng không có phản đối.

.

“Hôm nay hoan nghênh các vị phóng viên đến buổi họp báo. Tất cả mọi người tương đối chú ý vấn đề thay đổi nhân sự của tập đoàn Trác Gấm, bây giờ tôi chính thức thông báo ọi người biết —— tập đoàn Italy Lý Ngang đã trở thành cổ đông lớn thứ ba của Trác Gấm chúng tôi. Mà vị Andre • đứng bên cạnh tôi; chủ tịch Kovalainen, hôm nay chính thức tiếp nhận chức Phó tổng giám đốc, phụ trách chủ yếu về thị trường của các công ty ở nước ngoài. . .” Hạ Cẩm Hiên tiến hành tuyên bố tin tức đầu vào đây.

Mà Andre cũng bị hỏi không ít vấn đề, hắn nói năng hài hước dí dỏm mà lại không mất chuyên nghiệp làm không khí buổi họp báo hết sức tích cực. Thái Gia Tuyền trên căn bản có thể đảm nhiệm công việc phiên dịch, chỉ là có chút từ ngữ chuyên môn về kinh tế thương mại, mặc dù cô đại khái có thể hiểu được, nhưng không thể rất tốt tìm được từ ngữ tiếng Trung tương ứng, mỗi khi như thế thì Hạ Cẩm Hiên cũng sẽ rất kịp thời nhắc nhở một chút, giải vây thay cô.

Thái Gia Tuyền cảm thấy âm áp trong lòng, mặc dù anh quên mất mình, vẫn còn chăm sóc như vậy. Nhưng nghĩ lại, chẳng lẽ anh đối với người con gái xa lạ cũng chăm sóc như vậy sao? !

Thái Gia Tuyền đang trong lúc suy nghĩ rối rắm, đã có phóng viên hỏi tới một vấn đề khác, cái vấn đề này thành công đem Thái Gia Tuyền kéo về thực tế.

“Tiểu Hạ tiên sinh (mọi người vì phân biệt ba Hạ gọi như thế), nghe nói cuối tháng này ngài sẽ cử hành bữa tiệc đính hôn, là thật sao?” ! ! ! Tâm Thái Gia Tuyền thấp thỏm nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên, Andre quay lại phía Thái Gia Tuyền dùng ánh mắt hỏi thăm nội dung câu hỏi của người phóng viên kia.

Thái Gia Tuyền mặc kệ hân, vừa qua loa phiên dịch vừa nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên, cô không nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Andre.

Hạ Cẩm Hiên nở một nụ cười, nói về: “Xem ra tin tức của mọi người rất linh động nha. . . Mặc dù đây là vấn đề cá nhân của tôi, nhưng cũng không ngại tuyên bố tại đây —— tôi chính thức xác nhận sẽ cử hành bữa tiệc đính hôn cùng Khang Hinh tiểu thư của tập đoàn Khang thị, đến lúc đó, cực kỳ hoan nghênh các vị đến.”

. Hiện trường sôi trào, không thiếu tiếng chúc phúc cùng hỏi thăm thêm làm rõ vấn đề, Hạ Cẩm Hiên cũng cười trừ, ung dung thu hồi tài liệu đi ra khỏi phòng họp. Đầu óc Thái Gia Tuyền trống rỗng ngay người tại hiện trường, bị Andre nắm tay lôi ra khỏi phòng họp.

100. Chương 148: Không Ngờ Được Thăng Chức

“Anh không thể đính hôn cùng cô ta!” Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Thái Gia Tuyền kích động đôi tay chọt vỗ đến trên bàn làm việc của Hạ Cẩm Hiên, đổ mắt nhìn anh.

An Đức Liệt nhàn nhã ngồi ở một bên sofa uống cà phê, thỉnh thoảng lướt nhìn qua hướng bên này vài lần.

Hạ Cẩm Hiên xem thường ngẩng đầu lên, nhìn Thái Gia Tuyền tìm tòi nghiên cứu, “Tại sao?” Nói ra một câu bình tĩnh thản nhiên.

“Anh hãy nghe em nói, bây giờ anh quên mất một vấn đề rất quan trọng, trước khi anh nhớ lại không nên quyết định qua loa, ok? Nếu không anh sẽ phải hối hận!” Thái Gia Tuyền tận tình khuyên nhủ.

Hạ Cẩm Hiên nhíu mày một cái, anh tại buổi sáng bắt đầu vẫn có chút buồn bực, cảm giác đối với cô gái trước mặt này tựa hồ rất không giống như nhau, nếu là đối những người khác ở trước mặt anh không biết hồ đồ lớn nhỏ như thế, anh đã sớm cho người tới đem cô ném ra ngoài, nhưng bây giờ tự nhiên chính mình lại không hạ được quyết tâm này.

“Quyết định của tôi cho tới bây giờ đều không phải là qua loa mà đưa ra, huống chi đây là chuyện riêng của tôi, tôi nghĩ tôi không nhất thiết phải giải thích với cô.” Hạ Cẩm Hiên vẫn đưa ra câu trả lời tuyệt tình.

Không đợi Thái Gia Tuyền nói gì, rồi anh nói tiếp: “Đúng rồi, mới vừa rồi cô biểu hiện cũng không tệ lắm. Nếu như cô đồng ý làm thư ký cho phó giám đốc, tôi cũng không cần phải tìm người phiên dịch khác.”

Lấy tốc độ nói chuyện của anh, Thái Gia Tuyền chưa kịp bị đả kích, liền bị phần đề nghị này hấp dẫn. Mặc dù nhìn thế nào cũng thấy Andre đang có dụng ý khác, nhưng nếu như làm thư ký của hân, liền nói lên mình có thể thuận lợi chuyển về tổng công ty, càng tiến lại gần với Hạ Cẩm Hiên.

Thái Gia Tuyền quay đầu lại nhìn Andre tìm hiểu, Andre tựa như một món đồ quý giá cũng đang nhíu mày nhìn lại cô. Thái Gia Tuyền không khỏi lộ ra ánh mắt tính toán, cái người này không thông thạo tiếng Trung, về sau cần phải dựa vào mình mới có thể trao đổi cùng người khác, như vậy là không phải đại biểu hành động của hân sẽ do cô nắm giữ, chịu hạn chế thậm chí định đoạt của cô?

“Em tiếp nhận!” Thái Gia Tuyền gọn gàng linh hoạt trả lời, “Lúc nào thì em có thể tiếp nhận công việc?”

Hạ Cẩm Hiên cười cười “Sáng sớm ngày mai, phòng làm việc của các người xế chiều hôm nay mới sửa sang xong. Ngày mai Hà Vân sẽ giúp cô làm quen một chút, cũng sẽ hỗ trợ công việc cho cô trong vòng một tháng.”

“Đồng ý!” Thái Gia Tuyền hào khí nói, lại đặc ý quay đầu lại nhìn Andre tìm hiểu, trên ót Andre như đang viết một hàng chữ to ——“Tôi sắp gặp xui xẻo rồi!”

Hừ hừ ~ muốn tính toán tổng giám đốc của cô, trước qua cửa cô này rồi lại nói!

.....

Cứ như vậy, Thái Gia Tuyền lắc mình một cái, thư ký trưởng của Phó tổng giám đốc, vị trí ở văn phòng trực tiếp thăng cấp chỉ đứng sau vị trí của Hà Vân. Điều này làm cho những đám bà tám kia hận đến cắn răng nghiêng lợi.

“Sư phụ à, người không thể đối với đồ nhi như vậy!” Thái Gia Tuyền hướng về phía Hà Vân kêu lên một hồi. Sớm hôm nay, Hà Vân liền đối với cô tiến hành một loạt an bài công việc, thấy thế nào đều phải tăng ca làm việc mới có thể hoàn thành. Cộng thêm cô chỉ là một người tay mơ chen ngang, đối chuyên ngành công việc cao như vậy, cho nên lượng công việc thật sự hơi lớn.

Trong phòng làm việc Thái Gia Tuyền theo sát Hà Vân, cô gặp phải vấn đề thật sự không nghĩ ra trước tiên sẽ tìm Hà Vân oán trách một hồi. Nhưng Hà Vân cũng rất vội, nói giỡn, đường đường thư ký đứng đầu của Trác Gấm làm sao mà có nhiều thời gian mà đi chỉ dạy cho cô? Cho nên Thái Gia Tuyền thật sự có chút bất đắc dĩ. Bất quá, tiếng sư phụ cũng gọi rồi.

“Thái tiểu thư, lập tức Hạ tổng phải đi đến một hội nghị, hiện tại tôi phải đi, tối nay lại nói tiếp được không? Cô trước tiên có thể làm vài việc đơn giản.” Hà Vân cũng rất bất đắc dĩ, hẳn biết rõ quan hệ Thái Gia Tuyền cùng Hạ Cẩm Hiên, cũng rất có thể là người duy nhất trong công ty biết rõ sự việc này, cho nên thái độ đối với cô vẫn rất tốt.

“Được rồi. . . Vậy tôi chờ anh vậy!” Thái Gia Tuyền vui vẻ gật đầu cười nói. Nụ cười tươi sáng rõ ràng làm cho anh thanh niên trưởng thành cũng có chút xấu hổ, trực tiếp xoay người chạy trốn.

101. Chương 149: Gặp Gỡ Khang Hinh

Thái Gia Tuyền ảo não trở về phòng làm việc của mình, trong lòng đem Andre hung hăng mắng ngàn vạn lần.

Lại nói kể từ sau khi Andre nhận chức Phó Tổng Tài, căn bản so Hạ Cẩm Hiên còn nhàn nhã hơn, mỗi ngày rất khuya mới đi đến phòng làm việc, uống ly cà phê, lên mạng một chút, một ngày cứ trôi qua như vậy.

Thường có văn kiện, Thái Gia Tuyền phiên dịch nửa ngày, hẳn chỉ qua loa nhìn mấy lần liền ký tên. Nếu là bạn nghĩ muốn lừa gạt hắn, tùy tiện phiên dịch bậy bạ xuống, hẳn lại vẫn có thể lập tức chỉ ra, thật không biết bình thường hắn thông minh thật hay ngu thật, hay là cố ý giả bộ ngu.

Dĩ nhiên, cầm tiền lương cao, thì những chuyện này vốn là Thái Gia Tuyền nên làm xong. Nhưng cô chịu không nổi nhất chính là —— lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bị quấy rầy!

Mọi người đừng hiểu lầm, cũng không phải tính chăm chút thực chất, nhân cơ hội ôm chầm thân thể tiếp xúc ..., cái loại đó ít nhất còn có thể trở mặt cho hắn một cái tát. Andre người ta vì lý do ngôn ngữ không thông, buộc Thái Gia Tuyền cùng hắn ăn cơm, giúp hắn mua cuộc sống nhu phẩm cần thiết, thậm chí quần lót, đồ vect cũng bắt cô đi mua. Để tỏ lòng cảm ơn, cứ cách năm ngày ba bữa Andre sẽ tặng hoa cho cô —— hoa hồng, hoặc là dứt khoát trước mặt mọi người đưa tay cô lên hôn. Sẽ gọi cô bằng những từ ngữ thân thiết như “Honey” , “Tiểu bảo bối” các loại tên gọi buồn nôn tự.

Này tại nội bộ trong công ty đã truyền đi xôn xao, càng thêm chứng minh tiếng xấu hồ ly tinh của Thái Gia Tuyền.

Andre với ngoại hình hoàn mỹ nhưng là chẳng phân biệt được giới hạn, các loại người có mắt thẩm mỹ cũng nhất trí tâng thành là người đàn ông xinh đẹp. Cùng thứ người như thế có quan hệ, hơn nữa trước Thái Gia Tuyền lên giọng muốn theo đuổi Hạ Cẩm Hiên, khiến Thái Gia Tuyền tại nội bộ trong công ty đã gặp phải không ít anh mắt xem thường, thậm chí bị người khác công kích.

Được rồi, những thứ này tạm thời đều không coi là cái gì. Nhưng Hạ Cẩm Hiên đáng chết kia tại sao vẫn coi như không có sao? ;‘Hắn thật một chút cảm giác cũng không có sao? !” Thái Gia Tuyền hướng về phía trần nhà tự lẩm bẩm “Không được, chờ hắn khôi phục trí nhớ, trình nữ cũng đã thành đàn bà rồi! Xem ra mình phải có hành động mới phải!”

Nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ tới Hạ Cẩm Hiên cùng Hà Vân đi hội nghị, như vậy phòng làm việc của anh sẽ không có người.

Thái Gia Tuyền rón rén âm thầm vào phòng làm việc của Hạ Cẩm Hiên, mật mã trên cửa cô đã biết từ lâu.

Tìm kiếm trên kệ sách trong phòng Hạ Cẩm Hiên một lúc lâu, cô đang cố nhớ cái hiệp ước làm giúp việc kia ban đầu được đặt ở đâu. Nếu như có thể tìm ra cái đó, ít nhất có thể chứng minh quan hệ hai người không giống bình thường thôi.

Nhưng Thái Gia Tuyền mới tìm mấy ô vuông, ngoài cửa liền truyền tới một bèn nhon giọng nữ: “Tôi là vị hôn thê của anh ấy, cô lại dám cản tôi? !”

“Kháng tiểu thư, tổng giám đốc đi dự hội nghị, hiện tại thật không có ở trong phòng làm việc.” Ngoài cửa có một người đang nài giải thích.

“Vậy cô mở cửa ra, tôi vào phòng làm việc chờ anh ấy.” Khang Hinh ra lệnh.

Thái Gia Tuyền dựa vào trên cửa, xác định là Khang Hinh tới, trong lúc đang suy tư, đột nhiên nghe thanh âm khóa mật mã. Thái Gia Tuyền kinh hãi, quay đầu lại quét nhìn một vòng, hoảng hốt chạy bừa trốn vào chiếc Cadillac kia, vùi ở trên ghế sau. Bởi vì sợ âm thanh đóng cửa sẽ đưa tới chú ý của Khang Hinh, Thái Gia Tuyền chỉ đành phải đem cửa xe khép hờ.

Truyền đến âm thanh di chuyển của giày cao gót, hôm nay cô ta mặc một cái váy ngắn màu vàng nhạt thấp cổ bó sát người, quyến rũ đến chói mắt .

Khang Hinh nhàn nhã đi một vòng trong phòng làm việc, cuối cùng dừng ở trước tủ sách. Thái Gia Tuyền trong lòng không khỏi kêu lên một tiếng, lặng lẽ xuyên lớp kính trên cửa xe lo lắng nhìn cô ta.

Khang Hinh bị mấy quyển sách trong giá sách kia hấp dẫn, đó là mấy quyển sách mới vừa bị Thái Gia Tuyền lật rối loạn chưa kịp sắp xếp lại. Không bao lâu, Khang Hinh đưa tay lấy ra lấy ra một phong thư ở giữa quyển sách. . . Thái Gia Tuyền hoàn toàn phát điên, cái đó là phong thư cô nhận được, chính là lúc ấy Hạ Cẩm Hiên dùng để cất hiệp ước làm người giúp việc!

“Đại Ngốc Nghếch! Mày mới vừa rồi thế nào lại không thấy! !” Thái Gia Tuyền gõ vào đầu của mình.

Khang Hinh lấy ra hiệp ước bên trong, vẻ mặt càng ngày càng trở nên đặc sắc, khoe miệng bất giác lộ ra nụ cười đắc ý.

102. Chương 150: Đấu

“Đến đây lúc nào?” Hạ Cẩm Hiên thanh âm đột nhiên từ cửa truyền tới, làm sợ tới mức Thái Gia Tuyền vội vàng rút đầu về.

“Vừa tới.” Khang Hinh cười duyên nghênh đón.

“Về sau không có việc đừng đến công ty, gọi điện thoại là được.” Hạ Cẩm Hiên mặt không thay đổi đi tới bên cạnh bàn để xuống văn kiện trong tay.

“Anh không nhớ em sao!” Khang Hình liều mạng làm nũng “Đúng rồi, Hiên, Anh thật sự không nhớ Thái Gia Tuyền hả ?” Cô không kịp chờ đợi chuyển đề tài.

“Không nhớ rõ.” Hạ Cẩm Hiên không chút do dự trả lời, thuận tay cởi hai nút áo cổ sơ mi.

Thái Gia Tuyền không khỏi oán thầm: “Vẫn như vậy, mặc dù mặc mặc vào rất đẹp trai thế nhưng vẫn không thoải mái ~ còn làm như thích hợp lắm”

Khang Hình đặc ý đưa thư hiệp nghị trong tay lên: “Hiên, anh xem cái này một chút.”

Hạ Cẩm Hiên nhận lấy, Khang Hình vội vàng nói: “Em còn tưởng rằng hai người có gì mập mờ kia chứ, thì ra chỉ là cùng cô ta chơi bời. Anh cũng không chịu giải thích gì với em làm em cứ lo lắng.” Thấy Hạ Cẩm Hiên chỉ là nhìn hiệp nghị, cũng không có phản ứng khác, cô lại bổ sung: “Thật ra cũng đã qua, trước kia anh sống một mình, thì phải tìm người chăm sóc cuộc sống thường ngày cho anh, nhưng mà hiện giờ không cần, chúng ta lập tức sẽ phải kết hôn, em hoàn toàn có thể làm xứng đáng làm hiền thê lương mẫu. Cho nên. . . Anh có thể bỏ cô ta.” Khang Hình nói xong, thân thể gồng một con rắn nhỏ, quấn lấy trên người Hạ Cẩm Hiên.

Thái Gia Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không được xông ra cho cô một bạt tai. Mà lúc này Hạ Cẩm Hiên cũng nhú mồm một cái, gỡ bung cánh tay Khang Hình ra, lạnh lùng nói: “Anh nhớ hình như em chưa rõ tình huống—— chúng ta chỉ là đính hôn mà thôi, về phần kết hôn. . .”

Không đợi hắn nói xong, Khang Hình lập tức ngắt lời nói: “Em hiểu biết rõ, em sẽ ngoan ngoãn chờ anh, sẽ không thúc giục anh. . . Nhưng là nếu đính hôn, anh có thể hay không. . . cho em chìa khóa phòng. . . ?”

Hạ Cẩm Hiên hí hóp mắt nhìn cô, thấy Khang Hình cúi thấp đầu, mới mở miệng nói: “Quay về đi Anh đang vội.”

“Không muốn, người ta đặc biệt chờ anh cùng nhau ăn cơm tối.” Khang Hình giọng nũng nịu nói.

“Không rảnh.” Hạ Cẩm Hiên xoay người nhấn điện thoại nội bộ: “Hà Vân, tìm tài xế đưa Khang tiểu thư về nhà.”

.

Khang Hình không thể làm gì đành phải bỏ đi, Thái Gia Tuyền cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô nhìn chung quanh cũng không nhìn ra Hạ Cẩm Hiên giống như “đang rất vội” hắn vẫn như vậy tựa nửa người vào bàn làm việc, cầm trong tay hiệp định người giúp việc, không biết không biết nghĩ gì giống như không nhúc nhích.

“Cô còn không định đi ra?” Một hồi lâu, Hạ Cẩm Hiên lên tiếng.

Thái Gia Tuyền lại hoàn toàn không tự giác, chỉ cho hắn là đang làm bầm lâu bầu, cho đến Hạ Cẩm Hiên nhắc chân đi đến kéo cửa ra. . .

“Ha ha, làm sao anh phát hiện?” Thái Gia Tuyền lúng túng rụt cổ hỏi.

Hạ Cẩm Hiên giơ tay lên gõ một cái cửa xe: “Cô không có đóng cửa kín.” Động tác kia tiêu sái mà thoải mái, Thái Gia Tuyền không khỏi si mê.

“Cô ở đây làm gì?” Hạ Cẩm Hiên xoay người đi tới trên ghế mình ngồi xuống.

“Tìm cái đó.” Thái Gia Tuyền chỉ vào trên bàn hắn hợp đồng giúp việc.

“Bản hợp đồng này là thật?”

“Phải! Là anh ngây thơ, chuyên chế lại là kẻ ích kỷ. Toàn những điều khoản không công bằng”

Hạ Cẩm Hiên nghe vậy nhú mồm: “Cho nên cô tính toán thừa dịp tôi mất trí nhớ, đến hủy thi diệt tích?”

“Tôi sẽ không hèn hạ như thế! Tôi chỉ là nếu anh thấy được không chừng sẽ nhớ được gì đó. . .” Thái Gia Tuyền giải thích.

“Cô hi vọng tôi nhớ ra cái gì?” Hạ Cẩm Hiên buồn cười nhìn cô.

Thái Gia Tuyền dừng một chút, thở dài “Anh chỉ cần nhớ rõ ràng em mới là đối tượng anh phải kết hôn như thế là được!”

“Tôi với cô kết hôn? Tại sao?”

“Tại sao? ! Kết hôn còn có thể tại sao! Đương nhiên là yêu thương lẫn nhau rồi!” Thái Gia Tuyền có chút nổi cáu, cất cao giọng kêu lên.

“Không thấy được!”

“Không thấy được?”

“Tôi đính hôn cùng Khang Hinh, chính là vì muốn làm nóng thị trường chứng khoán.” Hạ Cẩm Hiên xem thường trả lời.

Hắn nói là sự thật, ngày đó chiêu đãi ký giả chính là rót thêm một liều thuốc trợ tim cho cổ đông, khiến khó khăn nhiều ngày cổ phiếu đột nhiên tăng cao hết sức.

Thái Gia Tuyền chen họng thật lâu, bất đắc dĩ rơi vào thế cụt, sau một hồi không nói gì lại nói ra một câu không đầu: “Cái. . . Xe trong nhà xe của anh Volkswagen Beetle là mua cho em. . .”

“”

“Anh trước hết đưa nó cho em. . . em hiện giờ đi làm thật là xa nha. . .”

“”

“Chính anh từ từ nhớ lại đi, em cũng vậy không muốn ép anh làm gì. . . Chẳng qua em nói trước cho anh biết, em đặc biệt là người không có kiên nhẫn, tuổi của em đã xếp vào hàng ngũ gái ế, nếu anh quá lâu cũng không tự đứng dậy được, em nói không chừng sẽ thay lòng .”

Hạ Cẩm Hiên khé miệng khẽ run, Thái Gia Tuyền nhìn ở trong mắt, nói tiếp: “Đến lúc đó anh cũng đừng hối hận, nếu lại rơi nước mắt, còn uống thuốc ngủ tự sát, em chắc cũng phải tôn trọng quyết định của anh thôi!” Tiểu ác ma trong lòng quấy phá, Thái Gia Tuyền càng nói càng đắc ý.

“Thái tiểu thư, nếu như cô không có chuyện gì khác, vậy thì mời đi ra ngoài đi.” Hạ Cẩm Hiên lãnh đạm nói, khuôn mặt hình như có chút tức giận.

Thái Gia Tuyền sợ hết hồn, trong ấn tượng hắn cũng chưa từng thật sự tức giận qua với mình, nhưng bây giờ, hắn tựa hồ giận thật.

“Đi thì đi!” Thái Gia Tuyền phẫn uất đóng cửa bước ra.

Hạ Cẩm Hiên mặt không vẽ gì ngồi ở chỗ đó, nhúu chặt mày, một tay cầm hợp đồng nữ giúp việc lên, một tay khác vô lực nâng trán, rơi vào trầm tư “Rơi lệ, tự sát? . . . Đây chính là nguyên nhân lựa chọn mất trí nhớ sao? Thái Gia Tuyền, cô rốt cuộc là gì đối với tôi? Tôi không phải là hận cô sao?”

103. Chương 151: Bất An

“Là cậu quá nhạy cảm quá gấp gáp đó.” Liễu Khê nhai một miếng thức ăn lớn, lại giảng đạo cho Thái Gia Tuyền: “Cậu thỉnh thoảng cũng phải đứng ở góc độ của anh ta mà nhìn nhận vấn đề. Bây giờ cậu đối với anh ta mà nói chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Coi như là đối đãi với một người xa lạ, ít nhất mình có thể làm cảm nhận thân thiết, chân thành. Đâu có giống như anh ấy giống là người đang ở xa ngàn dặm? !” Thái Gia Tuyền kháng nghị nói.

“Làm ơn, cậu là cậu, anh ta là anh ta, cậu làm sao có thể so với hoàn cảnh của anh ta?”

“Mình rõ ràng cùng anh ấy sống trong một hoàn cảnh!” Thái Gia Tuyền có chút chột dạ, nhưng vẫn ngụy biện .

“Dạng người đẹp trai bị người người oán trách giống như anh ấy, lại có năng lực, người giàu có siêu cấp toàn kim cương lão ngũ. Người bên cạnh có bao nhiêu người muốn với tới? Nhất là phụ nữ!” Liễu Khê nhắc nhở: “Cậu phải làm cho anh ta tin là cậu đến phải vì có dụng ý khác? !”

“Mình có dụng ý khác? !” Thái Gia Tuyền khinh thường nói: “Một cô gái liên thiện đơn giản giống như mình, nếu không phải là lúc đó anh ấy cố ý trêu chọc mình, mình đã sớm cùng học trưởng ở cùng một chỗ!”

“Đúng rồi, gần đây cũng không tin tức của Lâm Phong sao?” Liễu Khê sững sốt một chút, thận trọng hỏi.

Thái Gia Tuyền cũng là sững sờ “Khi mình trở về nước, học trưởng đã lấy được học vị bác sĩ rồi, ở lại đại học Hamburg làm trợ giảng. . .”

“Học trưởng, rất lâu không có liên lạc, gần đây có khỏe không?” Đêm đó, một bức mail được gửi đi, tuy chỉ có một câu nói ngắn gọn như vậy, nhưng cũng làm cho Thái Gia Tuyền ngồi trước máy tính viết rồi xoa đi nhiều lần, kết quả của việc viết rồi xoa đi, cuối cùng thật vất vả lấy hết dũng khí mà gửi đi.

Nhớ tới thời một năm Hạ Cẩm Hiên rời đi, cô một thân một mình ở lại nhà trọ kia, nếu như không phải có Lâm Phong an ủi cùng chăm sóc, không chừng cô đã tự sát chết nơi tha hương rồi. Vậy mà, chăm sóc của hắn chỉ là đơn giản như thế là không mang bất kỳ mục đích gì, bởi vì bọn họ cũng rất rõ ràng, giữa hai người không bao giờ có thể trở lại như xưa nữa rồi, như vậy ít nhất vẫn là bạn bè. . .

Thái Gia Tuyền một đêm không có ngủ ngon, ngày thứ hai mang theo gương mặt gấu mèo đến công ty.

“Bảo bối, sớm thế~” Andre cố ý dùng câu tiếng Trung mới học, lớn tiếng chào hỏi cô, trong thang máy vì đưa tới một vô số ánh mắt xem thường Thái Gia Tuyền.

Bởi vì Hạ Cẩm Hiên là lựa chọn mất trí nhớ, lựa chọn vấn đề lại rất đặc biệt, vì vậy mọi người cũng không phát hiện sự thật anh đang bị mất trí nhớ, chỉ là thái độ của anh đối với Thái Gia Tuyền trước sau thái độ khác biệt, suy đoán Thái Gia Tuyền nhất định là bị Tổng giám đốc đại nhân chơi chán rồi đá văng sang cho người khác, có khối người nhìn có chút hả hê.

Hiện tại cô lại cùng Phó tổng giám đốc Andre có quan hệ không rõ ràng, khiến ọi người đối với Thái Gia Tuyền lại kinh thường hơn trước một bậc. Cô hiển nhiên đã thành đại danh tính tình lăng ló, câu tam đáp tứ.

Thái Gia Tuyền đã sớm lười phải giải thích, cô liền muốn không hiểu, tư tưởng bảo thủ phong kiến từ nhỏ đến lớn của cô, sao mà chịu được những người phụ nữ như thế. . . Nghĩ đến đây tất cả đều là do Hạ Cẩm Hiên ban tặng.

“Nhớ đó, sau khi khôi phục trí nhớ cũng đừng đi em!” Thái Gia Tuyền càng không ngừng oán thăm.

“Thái, buổi chiều theo tôi đến nhà xưởng ở ngoại thành kiểm tra một chút. Em có thời gian một buổi sáng để chuẩn bị tốt các tài liệu liên quan.” Andre vừa vào phòng làm việc liền đổi lại cái vẻ mặt nghiêm túc, dường như hắn là người đàn ông tốt luôn quan tâm đến sự nghiệp.

Thái Gia Tuyền đã sớm tập mãi thành thói quen, đối với sự thay đổi vẻ mặt của hắn nhìn đã quen rồi. Trả lời một tiếng liền trở lại phòng làm việc bên ngoài bắt đầu làm việc.

Chiều hôm đó, Thái Gia Tuyền cùng Andre đi tới nhà xưởng kiểm tra, lại không ngờ thấy Hạ Cẩm Hiên cũng ở nơi đây, hắn đang theo Lý Mạc Đình ở một trước máy thiết bị to lớn thảo luận cái gì. Lý Mạc Đình mỉm cười cùng Thái Gia Tuyền chào hỏi, Hạ Cẩm Hiên lúc này mới phát hiện ra hai người, vẫn nhìn cũng không nhìn Thái Gia Tuyền một cái, trực tiếp cùng Andre vào một phòng họp nhỏ trong nhà xưởng, hai người đóng cửa, không biết nói gì.

“Tiểu Tuyền, rất lâu không có gặp cô rồi, sẽ không quên hết bọn tôi chứ?” Lý Mạc Đình cười đến rất là rục rỏ.

“Làm sao quên như vậy được?” Thái Gia Tuyền chế nhạo nhìn chàng trai cao lớn này “Đúng rồi, máy thiết bị này là làm gì? Hai người mới vừa rồi đang thảo luận cái gì?”

“A, người này rất lợi hại, là trước mắt trên thế giới lớn nhất xx cơ. Bình thường là cầm nó tới sinh sản một chút to lớn mấy móc bộ kiện ponents), nhưng là. . .” ponents: các thiết bị thành phần lắp ráp)

“Nhưng là cái gì?”

“Nhưng là thích hợp lắp ráp cho các vũ khí hạng nặng!” Lý Mạc Đình có chút thần bí nói.

Thái Gia Tuyền đột nhiên có chút dự cảm không tốt, bất an nhìn về hướng cái phòng họp kia. . .

“Thế nào?”

“A. . . Không có gì, thật là lợi hại nha!”

“Đó là đương nhiên, hiện tại trong công ty ngoại trừ tôi ra, toàn thế giới sẽ không mấy ai có thể làm ra cái này.” Lý Mạc Đình rất là kiêu ngạo.

“VẬY. . . Những quốc gia khác muốn làm ra vũ khí hạng nặng, thì phải mua loại cơ khí này của chúng ta?” Thái Gia Tuyền hỏi dò.

“Ha ha, bọn họ muốn mua còn không mua được !” Lý Mạc Đình có chút đắc ý: “Đây là thiết bị đặc biệt, không thể tùy tiện bán! Quốc gia đối với việc nó xuất khẩu là có xác minh hạn chế, ngay cả trong nước người mua cũng muốn trải qua thẩm tra nghiêm khắc!”

Thái Gia Tuyền lại không an tâm càng cảm thấy sự việc nghiêm trọng, trực giác của cô nói cho cô biết, Andre có quan hệ với những thiết bị này, bởi vì từ khi hắn nhậm chức đến bây giờ đã lật xem rất nhiều tự liệu liên quan đến thiết bị này.

“Anh đến Trác Gấm rốt cuộc có mục đích gì? !” trên đường trở về, Thái Gia Tuyền giống như đang thẩm vấn phạm nhân chất vấn Andre, từ đầu đến cuối, cô đều không có coi hắn là lãnh đạo cấp trên của cô chút nào.

Andre nghiêm túc nhìn cô một hồi, muốn từ trong mắt cô nhìn ra chút gì, cuối cùng mỉm cười nói: “Đương nhiên là có mục đích, đó chính là vì cấp trên mà kiếm tiền nhiều hơn.”

“Anh nhất định còn có bí mật cái khác không thể cho ai biết!” Thái Gia Tuyền hùng hồn mà nói, nhưng người nào cũng không biết việc này để ý từ đâu mà đến.

An Đức Liệt nhún vai một cái: “Em sẽ biết .” câu nói hàm hồ này, có thể có nhiều loại giải thích, Thái Gia Tuyền tự động xem như là “Không thể cho ai biết” .

“Mình nhất định muốn nhìn chăm chăm anh ta, bảo vệ tốt Trác Gấm, bảo vệ tốt Hiên của mình.” Thái Gia Tuyền âm thầm hạ quyết tâm.

104. Chương 152: Ước Định Nửa Năm

Thời gian thoáng một cái đã qua gần một tháng, trong thời gian này Thái Gia Tuyền bận bịu “Nhìn chòng chọc” Andre, cộng thêm công việc bận rộn, liền quên mất việc đã gửi mail cho Lam Phong, thẳng đến một ngày mở máy vi tính ra đột nhiên phát hiện một lá thư đến trong hộp mail đã mấy ngày rồi chưa kiểm tra: “Tiểu Tuyền, anh đã trở về nước, số điện thoại của anh là xxxx, nhất định phải nhớ liên lạc với anh! Có chuyện rất quan trọng.”

“Alo, học trưởng, em là Tiểu Tuyền, xin lỗi đổi điện thoại vẫn chưa có liên lạc với anh. . .” Thái Gia Tuyền trước tiên gọi tới, mới biết thì ra là Lâm Phong cũng đến thành phố này, hơn nữa sắp làm cùng một bệnh viện với Tiểu Khê.

“Em có việc muốn nói với anh.” Ngày này thật vất vả đợi đến chừng mười giờ sáng, Thái Gia Tuyền trực tiếp đi vào phòng làm việc tổng giám đốc của Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên từ trong một đồng văn kiện ngẩng đầu lên, cũng không phải nhìn về phía cô, mà là dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chú vào trợ lý Hà Vân mà truy hỏi.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không nghĩ tới cô ấy sẽ trực tiếp đi vào. . .”

Thái Gia Tuyền đối với hắn không nhìn mình rất là không vui, hung hăng vỗ vào mặt bàn, đe dọa nhìn Hạ Cẩm Hiên nói: “Em bắt kẻ anh có bận rộn đến cỡ nào, Em chỉ biết anh đã cầu hôn với em, hơn nữa không chỉ một lần! Em hiện tại liền là tới nói cho người biết ——Em bằng lòng rồi ! Cho nên phải lập tức, lập tức hủy bỏ bữa tiệc đính hôn cùng Khang Hình cuối tuần này!”

Hạ Cẩm Hiên nhú mày nhìn cô, một người vô tội nào đó liền xoay người bỏ chạy, còn thuận tay khép cửa lại.

“Tin tức bữa tiệc đính hôn đã công bố bên ngoài rồi, không thể nào hủy bỏ.” Hồi lâu, Hạ Cẩm Hiên giọng nói bình thản nói.

“Được lắm, anh có thể thay đổi thành đính hôn với em!” Thái Gia Tuyền không chút nào chịu yếu thế.

“Đổi thành cô thì sẽ không đạt được mục đích. . .” Giọng nói như cũ bình tĩnh.

“Mục đích?”

“Sau lưng Khang Hình còn có tập đoàn Khang thị, còn cô thì sao? Cô có cái gì? !” Hạ Cẩm Hiên thẳng tắp nhìn lại Thái Gia Tuyền, trong ánh mắt không có chút độ ẩm nào.

Thái Gia Tuyền cắn cắn môi, từ trong túi áo móc ra một cái hộp nhỏ đưa cho Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên rất tự nhiên nhận lấy mở ra, bên trong đương nhiên hắn là chiếc nhẫn mà khi ở bên Đức anh tính dùng để cầu hôn. Ánh mắt của Anh có một chút biến hóa, Thái Gia Tuyền nhìn thấy được, nhưng lại không cách nào nhìn thấu.

Nếu như không phải là bên nước Đức có người lượm được chiếc nhẫn, nhờ Lâm Phong đem chiếc nhẫn chuyển giao cho cô, hơn nữa trả lại cho cô vì tìm kiếm người yêu bỏ đi mà lục xem tất cả đoạn băng giám sát, Thái Gia Tuyền có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết năm đó ở dưới ký túc xá Hạ Cẩm Hiên đã chờ đợi bao lâu và đau khổ bao nhiêu.

“Chiếc nhẫn quan trọng như thế mà anh lại quăng vào thùng rác! Anh có đầu óc hay không?” Thái Gia Tuyền oán giận: “Nếu không phải là học trưởng tìm được cho Em, em vẫn không biết!”

“Muốn nghe suy nghĩ của tôi không?” Hạ Cẩm Hiên không hề chớp mắt nhìn trong tay chiếc nhẫn, thật thấp mồm miệng nói.

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, cô nghĩ, cô suy nghĩ quá rồi, anh mất trí nhớ hơn một tháng qua, cô cơ hồ muốn lập tức chui vào trong đầu anh.

“Những tôi và cô đã trải qua, tôi rất rõ ràng. . .” Nghe được câu này, Thái Gia Tuyền sợ ngây người, nhưng không đợi cô mở miệng, giọng nói Hạ Cẩm Hiên tiếp tục: “Thế nhưng đều là bọn Tề Minh nói cho tôi biết, tôi thậm chí đặc biệt đi lấy hồ sơ bệnh án của bác sĩ tâm lý xem, cho nên tôi đều biết. Cho dù vừa bắt đầu sẽ không người nói cho ta biết, tôi mất trí nhớ. Tôi cũng có thể ý thức rõ ràng được trí nhớ của mình thiếu sót một phần, cho nên tôi muốn đi tìm.”

“Anh tìm trở về rồi, không phải sao?” ánh mắt của Thái Gia Tuyền có chút mơ hồ.

“Không thể nói như vậy.”

“Tại sao? !”

“Bởi vì không có cảm giác chân thật, tựa như đang nghe chuyện xưa của người khác, tôi không cảm thấy những thứ kia thật sự xảy ra trên người tôi.” Hạ Cẩm Hiên ngẩng đầu nhìn cô, lời nói xoay chuyển, ánh mắt bức người: “Năm! Bữa tiệc đính hôn đi qua nửa năm đúng là dự định hôn kỳ. Tôi chỉ có thể cho cô thời gian nửa năm—— dùng để chứng minh cô là người mà tôi yêu nhất!”

Nếu là đổi lại trước kia, Thái Gia Tuyền sẽ tự tin mà đi đánh cược việc này, nhưng là bây giờ Hạ Cẩm Hiên ở trước mặt cô tựa như một người cực kỳ lý trí, cô không tìm được một tia yêu thương nào.

Mặc dù có chút lo được lo mất, Thái Gia Tuyền vẫn rất cứng rắn trả lời: “Không thành vấn đề! Hi vọng đến lúc đó anh có thể thần nhiên thừa nhận theo trái tim của mình.”

“Nếu như mà tôi phát hiện mình yêu cô, coi như phải huy diệt trái đất tôi cũng sẽ phá hủy bỏ hôn ước kia. Nhưng nếu như mà tôi không cảm thấy, như vậy xin lỗi, hôn lễ của ta sẽ cử hành như cũ!” Hạ Cẩm Hiên quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, theo như lời nói càng giống như là đang nói với chính mình.

105. Chương 153: Trốn Không Được Bữa Tiệc Đính Hôn

“Thái, tôi cần một bộ lễ phục.” Ngày hôm nay, Andre hào hứng bồng bồng ở bàn làm việc chơi game trên máy tính, vẫn không quên dặn dò Thái Gia Tuyền giúp hắn chuẩn bị lễ phục cho buổi tiệc đính hôn buổi tối của chủ tịch Hạ Cẩm Hiên.

“Đó là chuyện riêng của anh.” Thái Gia Tuyền loay hoay đến bể đầu sốt trán, Phó Tổng giám đốc rất nhiều công việc đều được sự lý nhờ công lao của cô, Andre thường chỉ như một người chỉ đạo phát tay tùy ý, giờ làm việc so Hạ Cẩm Hiên còn tùy ý hơn. Chuyện ngày hôm, nếu là đối lại bình thường thì cũng xem như không có gì, nhưng ở ngày đặc thù như vậy, lại muốn cô vội vàng vì bữa tiệc đính hôn của Hạ Cẩm Hiên và người khác, trong nội tâm của cô thật sự không tiếp thu nổi.

“Oh!” Andre sau khi chơi game bị game over, khó chịu than một tiếng, sau đó kéo cái ghế sang ngồi ở bên cạnh Thái Gia Tuyền, đưa tay nắm ở vai của cô nói: “Tôi thì không sao cả, y phục thích hợp có rất nhiều. Nhưng em thì sao? Không có ý định xuất hiện thật xinh đẹp sao?”

Thái Gia Tuyền xưa nay không có né tránh hắn bàn tay quấy rối, cũng có lẽ là thói quen, dù thế nào đi nữa hắn không có thật tình muốn xâm hại cô. Thái Gia Tuyền uất ức chép miệng, lầu bầu nói: “Tôi sẽ không đi.”

“NO, NO, NO, em phải đi tôi không có bạn nhảy.”

“Tùy tiện tìm mấy cô thư ký!”

“Tôi không đồng ý! Nghỉ buổi chiều, chúng ta đi sửa soạn một phen!” Andre nói xong, tay đang ôm vai cô từ từ trượt theo đường cong xuống hông, ngay sau đó Thái Gia Tuyền liền bị một cổ mạnh mẽ kéo đi. Andre cường thế ôm hông của cô hướng cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

“Buông tôi ra, tôi không đi!” Thái Gia Tuyền kêu to, lúc này Andre kéo cửa phòng làm việc ra, mà ngoài cửa đúng lúc có người đi ngang qua—— là Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên nhìn sang tư thế, hai người mập mờ trên mặt chưa từng có thái độ gì, nhàn nhạt nói một câu: “Chú ý ảnh hưởng.” Nhưng chỉ có chính hắn rõ ràng, trong lòng hắn có kia sao trong một cái chớp mắt muốn đánh người xung động, xung động này từ đâu mà đến, hắn không biết, vì vậy mi tâm hơi nhíu, rơi vào trầm tư.

Thái Gia Tuyền không biết từ cái gì trong lòng, tự nhiên nhút nhát lại gần lòng ngực của Andre, mặt khiêu khích nhìn Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên chân mày nhíu chặt hơn, lại không nói cái gì nữa, tiếp tục hướng về phía trước đi vào phòng làm việc của mình, ngay sau đó đóng cửa lại.

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn cánh cửa kia, cho đến trước mắt đột nhiên bị gương mặt tuần tú phóng đại ngăn trở. Xúc cảm trên môi nói cho cô biết, cô bị hôn!

“Anh làm gì đấy? ! !” Thái Gia Tuyền nổi giận, hướng về phía Andre kêu to.

“Đây là trừng phạt, hi vọng lần sau là em cam tâm tình nguyện tiến vào trong lòng tôi.” Andre giống như người không có việc gì đi về phía thang máy, bỏ lại câu này khiến Thái Gia Tuyền hơi có chút đau lòng, cô mới vừa rồi tựa hồ thật muốn lợi dụng hắn làm cho Hạ Cẩm Hiên tức giận.

Trải qua hơn nửa ngày giày vò, Thái Gia Tuyền cùng An Đức Liệt đem lẫn nhau ăn mặc thật đẹp. Liền cùng nhau nghênh ngang lao tới hội trường bữa tiệc đính hôn.

Mặc dù cùng Hạ Cẩm Hiên có ước hẹn, nửa năm nhưng nhìn hắt cùng với một người phụ nữ khác trao đổi chiếc nhẫn đính hôn, Thái Gia Tuyền vẫn là không cách nào bình tĩnh. Vì vậy ở thời điểm Hạ Cẩm Hiên cùng Khang Hinh lần lượt mời rượu, Thái Gia Tuyền lấy cớ đi toilet tránh vào bên ban công, cô không muốn nhìn thấy Khang Hinh kia khoe khoang bộ dạng hạnh phúc.

“Thế nào? Vẫn là nhịn không được rồi hả?” Giọng nói Andre vang lên từ phía sau lưng.

“Tôi không có vĩ đại như vậy.” Thái Gia Tuyền không quay đầu lại, hướng về phía bầu trời đêm dằng dặc nói.

“Yên tâm đi, anh ta sẽ nhớ lại em, chỉ là vấn đề thời gian.”

“Thời gian. . . Phải bao lâu? Mười ngày? Nửa tháng? Hay nửa năm? Một năm?” Thái Gia Tuyền có chút kích động: “Tôi đã hỏi chuyên gia tâm lý học, bọn họ nói muốn khôi phục trí nhớ, sẽ phải thử chạm vào vấn đề mà anh ấy đã từng bị tổn thương. Tôi rõ ràng đồng ý gả cho anh ấy rồi, tại sao anh ấy còn chưa có khôi phục? ! Chúng ta không có thời gian chờ rồi.”

“Có lẽ. . . Chuyện em và anh ta suy nghĩ không giống nhau.” Andre cũng dựa vào trên lan can, cười nói với cô: “Tựa như tôi không nhất định là một dạng một người xấu.”

“Chẳng lẽ anh chính là người tốt sao?” Thái Gia Tuyền khinh thường liếc hắt một cái.

“Dĩ nhiên, nếu như mà người như tôi như vậy đều không coi là người tốt. Vậy trên thế giới cũng chưa có người tốt. . . .” Andre như có điều suy nghĩ nói xong, giống như là đang lằm bằm lầu bầu.

Thái Gia Tuyền không tâm tình để ý đến hắt, hắt nói xằng nói bậy cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày.

“Tháng sau, tôi và Hạ muốn đi Trung Đông một chuyến.” An Đức Liệt đột nhiên đổi đề tài. “Nghe nói nơi đó rất nguy hiểm. Nói không chừng chúng tôi có thể cũng không về được ~” giọng nói rất là thoải mái.

“Hừ, tai họa do trời, Anh không chết được. Lại nói hai người là đi nói chuyện làm ăn, cũng sẽ không đi địa phương nguy hiểm.” Thái Gia Tuyền nói như vậy, nhưng mà trong nội tâm lại có chút thấp thỏm, dù sao coi như là an giữ bốn phận người dân bình thường, tại loại này địa phương gặp gỡ bọn đánh bom liều chết, tỷ lệ tập kích bất cớ vẫn có.

“Ha ha, hi vọng như thế.” Andre khẽ cười, mắt màu xanh không linh động mà trong suốt. Loại ánh mắt này Thái Gia Tuyền chưa gặp bao giờ.

“Theo tôi đi hóng gió nhé, tôi bảo đảm trước mười hai giờ đưa em trở về.”

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, quỷ thần xui khiến lại đồng ý, có lẽ ban đêm ở nơi này phiền muộn, cô quả thật cần tìm một chút chuyện để giết thời gian. Nhưng là nếu như cô có dự kiến trước liền tuyệt đối sẽ không đồng ý,

106. Chương 154: Hữu Kinh Vô Hiểm

Chiếc xe mui trần chạy bằng băng men theo con đường ra ngoại ô dọc theo thành phố A, Thái Gia Tuyền đã uống một chút rượu, lúc này có chút chóng mặt, bị gió mát thổi vào người, nên đánh mấy nháy mắt.

Andre cười nhạo một tiếng, đóng lại mui xe cho cô.

“Không có sao, hóng gió một chút sẽ tỉnh táo hơn.” Thái Gia Tuyền rất thoải mái mà nói, nhưng vẫn là không tự chủ kéo chặt cổ áo.

“Thì ra là em là người yếu mà con cày mạnh.” Andre cười nói: “Phụ nữ có lúc cũng nên học cách yếu đuối, như vậy mới có vẻ đáng yêu.”

Thái Gia Tuyền có chút khinh thường, cũng không đợi cô nói gì, giọng tà mị của Andre truyền tới: “Ngồi vững vào, chúng ta sắp bay ~”

Xe đột nhiên tăng nhanh tốc độ khiến Thái Gia Tuyền cả người áp sát vào trong lưng ghế, thật lâu không thể động đậy. Đôi tay cô nắm chặt tay nắm cửa, ra sức nhìn chăm chăm An Đức Liệt, mắng to: “Anh có bệnh hả!?”

“Đừng tức giận như vậy chứ, rất lâu không có đua xe, chúng ta chơi như vậy mới có điểm kích thích ~” Andre ưu nhã nói một chút tốc độ cũng không giảm, động tác nhanh nhẹn biến đổi hộp số, mắt mờ hồ liếc về phía kính chiếu hậu.

Đột nhiên xoay mạnh đuôi xe ở một đường rẽ, xe xoay 180 độ quay đầu lại, tiếp đó tốc độ xe càng nhanh hơn. Trong khoảnh khắc xoay đầu, Thái Gia Tuyền vẫn kinh hoảng thoáng chốc thấy được hai chiếc xe màu đen, bởi vì điều khiển không nhanh, nên thắng gấp tại chỗ, nháy mắt liền bị bỏ lại sau. Thái Gia Tuyền vội quay đầu nhìn lại, phát hiện hai chiếc xe kia lại quay đầu, chạy rất nhanh về phía họ.

“Ôi trời, có phải anh chọc phải người nào hay không?!” Thái Gia Tuyền lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện ra Andre tăng tốc không phải không có lý do, mà là vì bỏ rơi sự truy đuổi phía sau.

“Tôi chọc rất nhiều người, bọn họ kia là của ai tôi cũng không biết.” Andre vẫn vẻ mặt tươi tỉnh không có gì như cũ, ưu nhã lái xe.

“Đáng ghét, thả tôi xuống xe! Tôi không muốn có liên hệ gì với anh!” Thái Gia Tuyền cực kỳ tức giận rống to. Không nghĩ tới ở cái thành phố A trị an vô cùng tốt, sẽ đụng vào loại chuyện chỉ có trong phim truyền hình mới có thể thấy, mà tất cả việc này cũng là do người đàn ông bên cạnh này ban tặng. Cô cảm giác mình cùng Andre hoàn toàn là người của hai thế giới, có quan hệ gì với hắn nhất định sẽ không có cuộc sống bình yên.

“Em có tin không? Bây giờ tôi thả em xuống xe, em chắc chắn sẽ còn chết thảm hơn nữa.” Andre dùng một giọng nói như nói đùa nhạo báng cô.

Nhìn cái khuôn mặt kia vào lúc này ở đây vẫn giữ sự ưu nhã, Thái Gia Tuyền chỉ hận sao không đánh motodamdas vào gương mặt đó. “Cái xe dõm này, không thể chạy nhanh lên một chút sao?!” Lần trước trải qua việc bị bắt cóc đã để cho cô có bóng ma trong lòng, mặc dù đầu sỏ gây ra đang ở bên cạnh, nhưng

Cô tuyệt không nguyện lại phải nhớ đến cái khoảng thời gian đó. Cô vẫn đối gạt mình Andre hoàn toàn là một người mới, cùng lần bắt cóc đó không liên quan. Nhưng là vào giờ phút này, tất cả ký ức đó lại đánh úp vào đại não cô, cô bây giờ chỉ có một cảm giác —— sợ! Cực sợ!

Tựa hồ là nhìn thấy cô có cái gì không đúng, Andre thu hồi cái nụ cười kia, gương mặt nghiêm túc khó có được: “Thái, tin tưởng tôi. Từ đầu đến cuối, tôi đều không muốn làm cô bị thương tổn. Về sau cũng sẽ không! Tôi nói thật!”

Thái Gia Tuyền ngẩn người, cô không khỏi lại đồng ý tin tưởng hắn cam kết, có lẽ là bởi vì cùng chung trên một cái thuyền, cô không có lựa chọn nào khác. “Mau nghĩ biện pháp bỏ rơi bọn họ đi!”

“Tôi sẽ cố gắng ~” Andre lại khôi phục biểu tình không đàng hoàng.

Mercedes một đường bão táp, ở lúc gần đến khu phố trung tâm thì đoàn xe phía sau đột nhiên bỏ đi, thả chậm tốc độ rồi biến mất không thấy nữa.

Thái Gia Tuyền thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghi ngờ nói: “Sao không đuổi theo nữa?”

“Bọn họ có lẽ không ngu, trong thành phố nhiều người, không có tiện xuống tay.” Andre cũng thả chậm tốc độ xe, chậm rãi chạy về phía trước.

“Đừng nói cho Hiên biết.” Ở trong xe an tĩnh một hồi lâu hậu, Thái Gia Tuyền đột nhiên mở miệng nói, cô trong tiềm thức cũng không mong muốn khiến Hạ Cẩm Hiên biết tới nay mình cùng Andre ở chung một chỗ.

“Tôi có thể không nói cho anh ta biết em ở trên xe.” Andre trả lời, ý ở ngoài lời, chuyện tới nay, hắn vẫn sẽ nói cho Hạ Cẩm Hiên biết.

“Được.” Thái Gia Tuyền nhẹ giọng đáp, lập tức lại cảm thấy có cái gì không đúng: “Này, anh bị người ta đuổi giết, anh ấy quản chuyện này làm gì? Tại sao phải nói cho anh ấy biết?”

Andre rõ ràng sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó khôi phục thái độ bình thường: “Nơi này là địa bàn của anh ta, anh ta có thể đảm bảo an toàn cho tôi ~”

“Phi, nghĩ khá lắm! Chuyện của mình thì tự mình giải quyết, không cho phép đi phiền anh ấy!” Thái Gia Tuyền không muốn, cô không muốn cùng An Đức Liệt có bất kì quan hệ nào, hi vọng Hạ Cẩm Hiên cũng thế.

“Không cần tuyệt tình như vậy chứ.”

“Tôi với anh không quen thân!”

“Mà tôi yêu em nha!”

“ Tình yêu của anh quá quý giá, tôi không chịu nổi.”

“Đó là chuyện của em.”

“ ”

107. Chương 155: Nụ Hôn Làm Cho Người Ta Hiểu Lắm

“Honey, đi giúp tôi thu xếp hành lý đi ~” giọng nói hết sức đáng bị đánh cửa Andre vang lên trong điện thoại.

“Biến!” Thái Gia Tuyền giận đến không kiềm được rống to. Máy đồng nghiệp bên cạnh giật mình quay đầu lại nhìn, không biết vì sao Thái Gia Tuyền mà như ăn phải thuốc nổ. Mặc dù cô nói tiếng Đức, mọi người nghe không hiểu, thế nhưng giọng nói tuyệt đối không tốt, hơn nữa lại còn là to tiếng trong công ty, có thể làm cho cô dùng tiếng Đức to tiếng trong công ty chỉ có một—— Phó tổng giám đốc Andre của bọn họ. Mọi người thật sự không hiểu nổi vì sao hai vị này dùng phương thức cấp trên cấp dưới không giống mọi người, chẳng lẽ đây là thuộc về văn hóa của Châu Âu? ?

“Chuyến bay vào ngày mai, tôi sắp đi Trung Đông rồi !” Andre không có bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Cái gì? Ngày mai? !” Thái Gia Tuyền sững sốt một chút: “VẬY. . . Anh ấy cũng đi sao?”

“Uhm Uhm ~”

“Không phải tháng sau sao?” Thái Gia Tuyền có chút không muốn bỏ qua, nhưng tuyệt đối không bỏ qua cho cái đối tượng bên kia điện thoại.

“Bởi vì. Xảy ra chút chuyện, cần đến trước dự định.” Andre dừng một chút, làm như có chút do dự nói: “Thái, nếu như mà tôi không trở về, em sẽ nhớ tôi không?”

Thái Gia Tuyền có chút không giải thích được: “Không trở về? Anh phải trực tiếp về Italy? Vậy thì tốt quá, tiền cái ôn thần anh rời đi tôi có thể thoải mái rồi!”

“Ha ha, vậy tôi nhất định phải trở về quấy rầy em!” Andre cười nói.

Xế chiều hôm đó, Thái Gia Tuyền vẫn mềm lòng đi đến nhà Andre thuê giúp hẩn thu xếp hành lý, bởi vì trong khoảng thời gian này trải qua chung đụng, cô phát hiện cuộc sống hẩn thật rất hỗn loạn. Cho nên hẩn kết luận là —— lúc hẩn ở Châu Âu vô cùng nổi tiếng, sau lưng dĩ nhiên là có người giúp việc ... Người đi theo chuẩn bị. Nếu không hẩn cũng chỉ có thể giống như khi ở Trung Quốc như vậy, quần áo, ga giường các loại bất kể đắt bao nhiêu, đã dùng qua liền ném!

“Chẳng lẽ là làm người giúp việc đã lâu, tình mẹ trời dạy? Tôi lại có thể đến giúp anh thu xếp hành lý? ?” Thái Gia Tuyền vừa xếp quần áo của Andre vào vali, vừa oán giận mình.

Đột nhiên, sau lưng một đôi bàn tay duỗi tới, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, không cần hỏi cũng biết là ai. Thái Gia Tuyền kinh hãi, lồng ngực hấn ầm áp mà to lớn, giờ phút này làm cho cô cảm thấy không là cảm giác an toàn, mà là tuyệt đối cảm giác nguy hiểm!

“Mẹ kiếp ! Biết ngay là không nên tới!” Thái Gia Tuyền không nhịn được ở trong lòng mắng lên thô tục.

“Buông tay!” Giọng nói và vẻ mặt Thái Gia Tuyền đều mang theo nghiêm khắc.

“Chỉ một lát, được không?” Andre khó được lúc thành khẩn mà thỉnh cầu. Thái Gia Tuyền không thấy được vẻ mặt của hắn, chỉ là từ trong giọng nói của hắn tựa hồ nghe ra đau thương nhàn nhạt, vì vậy tựa như bị làm định thân chú, cứng ngắc ở nơi đó không nhúc nhích.

Andre lúc nào thì chuyển đến trước mặt cô cô cũng không biết, chỉ biết là cái ánh mắt màu xanh kia thật sâu nhìn cô chăm chú một hồi lâu. Ngay sau đó, An Đức Liệt vươn người tới hôn lên môi của cô.

“Ồ. . .” Thái Gia Tuyền cả kinh tròn to hai mắt, muốn giãy giụa, lại phát hiện mình bị hắn ôm rất chặt , cả thân thể cũng dính vào bộ ngực hắn, giống như bị vò nát cả người đau đớn.

Xong đời, tên khốn này rốt cuộc không nhịn được rồi, cô nên biết sớm, tại sao có thể bởi vì một đoạn thời gian hòa bình với nhau liền buông lỏng cảnh giác? Ai có thể tới cứu cô!

Kỳ quái là, Andre hôn không hề giống như lần trước như muôn lây hết tràn đầy dục vọng, ngược lại có chút dịu dàng, cảm giác quý trọng. Thái Gia Tuyền không khỏi ngáy ngẩn cả người, cứ như vậy ngơ ngác mặc hắn hôn, từ trước tới nay lần đầu tiên không có ghét nộ hôn của hắn.

“Nên xuất phát rồi.” Một giọng nói đột nhiên vang lên ở tại cửa ra vào.

Thái Gia Tuyền sợ hết hồn, vội vàng đẩy Andre ra, là anh! Lại là Hạ Cẩm Hiên! Tại sao anh lại ở chỗ này? Cô cứ nhiên bị Hạ Cẩm Hiên nhìn thấy đang cùng người đàn ông khác hôn nhau, hơn nữa không kháng cự chút nào. Thái Gia Tuyền quay đầu cảm tức nhìn Andre, mà đáp lại cho cô là một nụ cười đắc ý, dùng khẩu hình miệng nói cho cô biết: “Tôi là cố ý.”

“Đi tìm chết!” Thái Gia Tuyền thuận tay kéo qua một ôm gối đập tới.

Andre nhú nhú mày, đưa tay đỡ ra cái gối đánh tới, có chút nghiêm túc nói: “Tôi vẫn chưa muốn chết, ngoan ngoan chờ tôi trở về.” Vừa nói xốc lên hành lý xoay người đi tới phía Hạ Cẩm Hiên.

108. Chương 156: Chia Xa

Hạ Cẩm Hiên vẻ mặt không có gì thay đổi chờ Andre ra cửa, dĩ nhiên phản ứng gì cũng không có, xoay người chuẩn bị đi theo ra cửa.

“Hiên!” Thái Gia Tuyền bộ dáng giống như người vợ bị chồng phụ bạc vậy, vội gọi anh lại. “Em mới vừa rồi có chút bối rối, cho nên. Không phải như anh nghĩ!”

“Không có gì.” Hạ Cẩm Hiên như cũ không có biểu tình gì quá lớn, chỉ là đầu nghiêng qua một bên, không muốn nhìn cô. Mới vừa rồi nhìn thấy bọn họ trong nháy mắt đó, anh cảm thấy ngực rất đau, cảm giác có chút thổ không nổi, cho tới bây giờ còn buồn buồn, nên nói chuyện với cô cũng có chút vô lực.

Thái Gia Tuyền sững sờ nhìn anh, anh cứ nhiên nhẹ nhàng mà nói không có gì như vậy, anh là thật không quan tâm sao? “Anh phải đi bao lâu?” Thương tâm vthì thương tâm, cô vẫn muốn hỏi rõ.

“Không biết.” Hạ Cẩm Hiên vẫn không có nhìn cô, giống như một bên gian phòng có đồ vật gì đó rất là hấp dẫn hắn. Dừng một chút, lại bổ sung: “Có thể có một khoản thời gian không có cách nào liên lạc được.”

“uhm” Thái Gia Tuyền bất đắc dĩ đáp một tiếng, xem ra thời gian nửa năm của bọn họ bị đứt quãng rồi. Ngây ngẩn một hồi, cho đến nghe được tiếng động âm thanh mở cửa, thì ra là anh đã đi rồi. Thái Gia Tuyền lại đợi một hồi, liền thần thờ trở về nhà.

Ngày biệt ly luôn trôi qua thật nhanh, Thái Gia Tuyền cùng Hà Vân giống như con quay chuyển động không ngừng, bất luận từ góc độ nào, bọn họ cũng hi vọng Hạ Cẩm Hiên cùng Andre có thể trở về sớm chút.

Mỗi đêm Thái Gia Tuyền cũng rất khuya mới có thể về nhà, mà Liễu Khê cũng thường sẽ thay ca trực ở bệnh viện, cơ hội hai người gặp mặt dĩ nhiên càng ngày càng ít.

Ngày hôm nay, Thái Gia Tuyền nhủ thường lệ trở về rất muộn, đuổi chuyến xe cuối cùng đến mười một giờ đêm mới đến nhà. Vừa vào cửa, lại phát hiện đèn trong phòng Liễu Khê còn sáng, tò mò đi tới, càng nhìn thấy một bóng dáng đã lâu không gặp.

“Học trưởng?” Cái bóng lừng ngời trên giường đó đã từng rất quen thuộc với cô, hiện tại kêu hân cũng mang theo chút cảm khái.

“Tiểu Tuyền, em về rồi.” Lâm Phong quay đầu lại cười ôn hòa, trong mắt đã sớm trở nên thản nhiên.

“Sao anh lại tới đây? Khê Khê thế nào?” Thái Gia Tuyền nhìn về phía Liễu Khê nằm ở trên giường.

“Em chưa xem tin tức ? Ngày hôm qua trên đường cao tốc mười mấy chiếc xe tông liên hoàn vào đuôi xe nhau, lập tức đưa tới ba mươi mấy ca cấp cứu người bị thương, Liễu Khê đã hai ngày một đêm không có chớp mắt. Hôm nay xử lý xong người bị thương cuối cùng, cô ấy liền trực tiếp té xỉu ở trong khoa cấp cứu rồi. . . Ai, cô chính là quá chết não rồi. . .” Lâm Phong nhỏ giọng nói xong, tựa hồ sợ đánh thức Liễu Khê đang ngủ say, ánh mắt của anh nhìn về phía Liễu Khê ôn hòa mà chuyên chú.

Thái Gia Tuyền sững sốt chớp mắt một cái, ngay sau đó cười thầm, xem ra đối với Lâm Phong, cô rốt cuộc có thể yên tâm. Về phần Liễu Khê, cô vẫn là rõ ràng, tự khi lên đại học, nếu như Lâm Phong không phải cú quyết một lòng cùng cô ở chung một chỗ, có lẽ Liễu Khê sẽ có cơ hội thổ lộ tình cảm của mình. Mà bây giờ đều không quan trọng, mặc dù giờ phút này nói ra vẫn còn sớm, tựa hồ còn ở vào giai đoạn mộng manh —— nhưng dù sao bọn họ rốt cuộc có cơ hội đi tới cùng nhau, Thái Gia Tuyền lòng chúc phúc bọn họ tự đáy.

“Tối nay anh muốn ở lại đây sao? Sáng sớm ngày mai em phải đi làm, có thể không có cách nào chăm sóc cô ấy.” Thái Gia Tuyền tự mình tính toán, không đợi Lâm Phong trả lời, cô nói tiếp: “Em đi lấy chăn bông cho anh, anh ngủ tạm trên cái sofa nhỏ này một đêm vậy.” Vừa nói vừa xoay người đi làm việc.

Lâm Phong sững sờ nhìn Thái Gia Tuyền bận rộn bóng lưng, bất đắc dĩ lắc đầu. “Tiểu Tuyền, thật xin lỗi. . . Nếu như không phải là anh, năm đó cũng sẽ không. . .” Những lời này hẳn là ở trong lòng nói.

Khi Thái Gia Tuyền rốt cuộc có thể nằm dài trên giường, cảm giác cô đơn mãnh liệt tràn về. “Hiên, anh có khỏe không? Tại sao còn chưa có trở về? Em rất nhớ anh. . .”

109. Chương 157: Bất Ngờ (Thượng)

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Thái Gia Tuyền chuẩn bị xong bữa ăn sáng, dặn dò Lâm Phong đốt cho Liễu Khê ăn sáng, liền vội vội vàng vàng đón xe điện ngầm đi làm.

Mới đến công ty không lâu, chỉ thấy Khang Hình một thân đồ tươi phe phẩy eo éch đầy đặn, vội vội vàng vàng đi tới phòng làm việc Hà Vân, đi theo sau lưng còn có ba mẹ của Hạ Cẩm Hiên trên mặt đều lộ vẻ nóng.

Xảy ra chuyện gì? . . . Thái Gia Tuyền không khỏi có chút bất an, cũng vội vội vàng vàng đi theo.

“Nhanh lên thông báo các đại cổ đông, lập tức triệu tập Hội Đồng Quản Trị!” Khang Hình cực kỳ giống bà chủ, hướng về phía Hà Vân ra lệnh.

Hà Vân ngậm ngẫn cả người, quay đầu nhìn về phía ba mẹ Hạ Cẩm Hiên.

“Làm theo lời cô ấy nói, nhanh lên một chút!” mẹ Hạ nhường nhủ là đang rống lên, thanh âm rõ ràng mang theo tức giận. Một bên ba Hạ vội ôm vợ của mình, một bên đang vừa an ủi vừa lo lắng, cũng không quên hướng Hà Vân gật đầu một cái.

Hà Vân cũng không hỏi nhiều, vội cầm điện thoại lên lần lượt báo cho các cổ đông.

“Xảy ra chuyện gì? !” Thái Gia Tuyền rốt cuộc không nhịn được rồi.

Ba mẹ Hạ Cẩm Hiền lại giống như không nghe thấy, một người chỉ lo ưu sầu lo lắng, một người khác chỉ lo không ngừng trấn an.

“Hiền bên kia Trung Đông bị bắt cóc rồi ! Lần này không phải là đùa giỡn! Bọn bắt cóc gửi đến băng ghi hình, anh ấy bị đánh đến cũng không thể nhìn ra nữa rồi!” Khang Hinh kích động nói.

“Cái gì? !” dưới chân Thái Gia Tuyền như bị mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, vội vàng lấy tay vịn vào bàn.“Vậy làm sao bây giờ? Như thế nào mới có thể thả người đây!”

“Mười tỷ! Bọn họ cứ nhiên công phu sư tử ngoạm, muốn mười tỷ! !” Mẹ Hạ kêu gào .

Thái Gia Tuyền hoàn toàn ngây dại, mười tỷ là cái khái niệm gì?

“Trong vòng một đêm chỉ điều động được một nửa, còn thiếu năm tỷ.” Mẹ Hạ khóc nói.

“Khang tiểu thư, ba cô không phải mở ngân hàng sao? Để cho ba cô nghĩ một chút biện pháp!” Thái Gia Tuyền một phát bắt được Khang Hinh, có chút luống cuống lớn tiếng thỉnh cầu .

Khang Hinh lúng túng tránh ra tay của cô, ánh mắt có chút lóe lên: “Cha ta gần đây đầu tư một hạng mục lớn, cũng không còn bao nhiêu vốn lưu động rồi. . .”

Hạ phụ liếc hai cô một cái, ôn hoà mà nói: “Tôi vẫn chưa tới mức phải kiếm người khác để vay tiền, cùng lắm thì đem một ít cổ phần Trác Gấm bán ra ngoài.”

“Như vậy sao được? !” Thái Gia Tuyền mặc dù cũng nghĩ đến, nhưng mở miệng là Khang Hinh: “Thả ra năm tỷ cổ phần, Hạ gia cũng sẽ không còn là cổ đông lớn nhất nữa rồi! Đây không phải là tương đương với việc chấp tay đem Trác Gấm nhường người ta rồi sao? !”

“Chẳng lẽ Trác Gấm không quan trọng bằng con trai của tôi? !” giọng nói của cha Hạ không giận mà mang theo uy nghiêm làm cho những người thiếu ý thức ở đây nghe được, người này mới đúng là người có phân lượng ở Trác Gấm.“Cha của tôi năm đó tạo dựng Trác Gấm thì chỗ thì lấy chữ ‘Gấm’, chính là vì cháu của ông, con trai của tôi —— Hạ Cẩm Hiền! Hi vọng nó có thể trở thành một người xuất sắc. Các người nói xem, nếu như nó không còn nữa, tôi giữ Trác Gấm lại có ích lợi gì? !”

Khang Hinh cắn môi cúi đầu. Thái Gia Tuyền thì dùng sức gật đầu một cái, giống như thấy được ánh rạng đông.

Hội Đồng Quản Trị rất nhanh được triệu khai, nhưng là những người đó tựa hồ cũng có tính toán của mình. Có chút hi vọng Hạ gia sẽ thả ra năm tỷ cổ phần, như vậy sẽ khiến ình còn có quyền phát ngôn; có chút hi vọng trác gấm buông tha một chút mã hạng mục mới vừa lên, thu hồi một chút đầu tư, đạt tới một chút mục đích của mình; còn có dứt khoát từ bỏ quyền quản lý giao cho bọn họ.

Ba Hạ vẫn trầm mặc, Thái Gia Tuyền lại ngồi không yên: “Các vị, lần trước sau khi tổng giám đốc bị bắt cóc, chỉ trong thời gian một ngày, Trác Gấm đã gặp phải tình huống thế nào? Mọi người đều là biết. —— lần này tin tức chưa chảy ra, nếu như hiện tại Trác Gấm vô duyên vô cớ có chút động tác lớn này, thì làm sao có thể giải thích với bên ngoài và các cổ đông nhỏ? Nếu như bị truy ra sự thật, sẽ có cái dạng hậu quả gì? Tiền trong tay mọi người sẽ bị mất bao nhiêu? ! Mọi người đã nghĩ tới chưa?”

110. Chương 158: Bất Ngờ (Hạ)

Qua một hồi trầm mặc hậu, rốt cuộc có người không nhịn được mở miệng: “Quả thật, tin tức lần này tốt nhất không cần tiết lộ ra bên ngoài. Nếu không thị trường chứng khoán bị rung chuyển là khó tránh khỏi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Phải huy động tiền mà lại không thể để người bên ngoài biết.” Có người lập tức nói tiếp.

“Các vị có thể ượn một ít tài sản của các vị?” Thái Gia Tuyền thử dò xét nói.

Trong mắt ba hạ lóe lên một tia sáng cực nhanh không ai thấy. Những người chung quanh lại tiếp tục một hồi trầm mặc.

“Tôi có thể lấy ra mười triệu.” Đột nhiên có người lên tiếng, Thái Gia Tuyền cảm kích nhìn về phía phát tra giọng nói, là một vị cổ đông nhỏ.

“Tôi thì năm trăm triệu, bây giờ không có nhiều. Lão Hạ à, tôi phải bán cổ phiếu mới gom được nhiều đây thôi.” Có người bắt đầu cố gắng muốn ban ơn lấy lòng rồi.

.

Mọi người anh một lời tôi một câu, cam tâm tình nguyện cũng tốt, tình thế bất buộc cũng được, tóm lại một chút thời gian cũng có thể kiếm thêm được ba tỷ. Ba Hạ trước sau vẫn không quan tâm hơn thua đối với mọi người mà mỉm cười, Thái Gia Tuyền thì lại cao hứng lại gấp gáp, dù sao còn có thiếu bảy triệu.

“Các vị, tôi tới chậm.” Đang lúc mọi người lo lắng vì còn thiếu bảy trăm triệu, có người đi một mình vào phòng họp.

“Tề Minh!” Thái Gia Tuyền kinh dị nhìn người mới đến, không khỏi kêu thành tiếng.

Tề Minh nhìn cô khẽ gật đầu, ngay sau đó đi về phía ba Hạ: “Bác trai, còn thiếu bảy trăm triệu để con giải quyết, bây giờ có thể nói chuyện riêng với con một lát được không ạ?”

Thái Gia Tuyền miệng há đến cơ hồ có thể nhét vào một cái trứng vịt, chỉ thấy ba Hạ gật đầu một cái, ngay sau đó nhìn sang cô cùng Hà Vân, phân phó nói: “Thái tiểu thư, nơi này liên giao cho cô cùng Tiểu Hà rồi, mau sớm làm xong công việc hướng mọi người mượn tiền rồi kiểm tra chuyển khoản, chuẩn bị biên nhận mượn tiền cho tốt rồi mang đến cho tôi ký tên.”

Thái Gia Tuyền sững sờ gật đầu một cái “Dạ, ngài cứ yên tâm đi.”

Ba hạ lại hướng các vị cổ đông gật đầu, rồi liền cùng Tề Minh cùng đi ra phòng họp.

Thái Gia Tuyền cũng tới không kịp suy nghĩ nhiều, liền vội vàng cùng Hà Vân cùng nhau bận việc mượn và chuyển tiền, dù sao phần còn thiếu vẫn có Tề Minh giải quyết, như vậy Hạ Cẩm Hiên được cứu rồi.

Công việc bận rộn đến tận buổi tối, thời điểm Thái Gia Tuyền cuối cùng cũng sắp xếp tốt tất cả biên nhận mượn tiền thủ tục chuyển khoản, ngẫu nhiên nhìn thấy ba hạ, mẹ Hạ, Khang Hinh, Tề Minh cùng một số người không biết.

“Hạ tiên sinh, đã làm xong, chờ ngài kiểm tra đối chiếu ký tên, tất cả tiền trước 12h sẽ được chuyển khoản đầy đủ. Tổng cộng là ba tỷ hai ngàn bảy trăm vạn.” Thái Gia Tuyền cung kính đem tất cả văn kiện cũng đưa tới hạ phụ trong tay.

Ba Hạ nhận lấy văn kiện, qua loa nhìn một chút, cũng không có kiểm tra đối chiếu số lượng liền trực tiếp đặt bút lên ký tên.

Thái Gia Tuyền sợ hết hồn: “Hạ tiên sinh, ngài không kiểm tra đối chiếu một cái số tiền sao?”

Ba Hạ ngắt đầu lên lãnh đạm nói: “Chuyện như vậy chỉ các cô mới có thể làm tốt.”

Thái Gia Tuyền gật đầu một cái xin lỗi, trong lòng có vui mừng vì loại được tin tưởng vô điều kiện này. “Hạ tiên sinh, tôi sẽ đi làm.”

“Cô trước đừng nóng vội!” Thấy Thái Gia Tuyền xoay người muốn đi ra cửa, Tề Minh vội gọi cô lại “Để Hà Vân đi đi, cô lưu lại nghe một chút.”

“Tại sao để cho cô ta lưu lại? Chuyện này không phải càng ít người biết càng tốt sao?” Khang Hinh không được tự nhiên kêu lên, đưa tới một nhóm người cau mày.

“Sợ rằng cô ấy so với cô còn có tư cách nghe kế hoạch này hơn.” Tề Minh không muốn cho Khang Hinh mặt mũi, trực tiếp lạnh lùng phản kích lại.

“Anh!” Khang Hinh tức giận vô cùng, vụt đứng lên. Nhưng là không đợi cô nói gì, mẹ Hạ liền lớn tiếng trách cứ: “Khang Hinh cô ngồi xuống cho tôi!”

Khang Hinh chép miệng, không cam lòng liếc Thái Gia Tuyền một cái, vô cùng miễn cưỡng ngồi xuống lại.

111. Chương 159: Ba Người Được Đi

Thái Gia Tuyền an tĩnh ngồi ở trong góc, nghe bọn họ thảo luận kế hoạch lần này. Mới biết, thì ra là Tề Minh luôn cho rằng Hạ Cẩm Hiên cùng An Đức Liệt đi Trung Đông chính là nguyên nhân, hơn nữa không riêng hẳn biết, người của chính phủ trong vài ngành nghề có liên quan cũng biết —— đó chính là bí mật tìm ra kẻ đầu cơ trục lợi khi chế tạo vũ khí bán ra nước ngoài. Trước đó bọn họ thủ đoạn thông qua một số kỹ thuật, bí mật tra rõ người giết dây đường như đến từ khu vực Trung Đông, vì vậy lần này Hạ Cẩm Hiên lấy danh buôn bán trao tay thiết bị, muốn tra ngược ra người kia. Nhưng mà không biết có một chi tiết có vấn đề, vốn người kia sắp mắc câu, thế nhưng đột nhiên trở mặt, đem Hạ Cẩm Hiên cùng An Đức Liệt không chế rồi, cũng yêu cầu tiền chuộc trong nước.

” Cảnh sát địa phương đã bố trí chung quanh, có tin tức đến cả Hình Cảnh Quốc Tế cũng tham gia, bởi vì bọn họ hoài nghi có phần tử kinh khủng đang nghiên cứu chế tạo vũ khí có tính thương quy mô lớn, mà sự kiện lần này có liên quan.” Tề Minh tỏ ra nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Sao lại dính dáng đến nhiều thứ như thế?” Mẹ Hiên tỏ ra khổ sở “Con tôi có phải hay không dữ nhiều lành ít? !”

“Sẽ không! Chúng ta giao tiền chuộc nên sẽ vô sự thôi.” Thái Gia Tuyền nhẹ giọng an ủi, quay đầu lại hỏi Tề Minh “Kế tiếp tính làm sao?”

“Chúng tôi sẽ phái một đội người đến hiện trường, tùy tình huống mà áp dụng giải cứu. Dĩ nhiên thân nhân cũng có thể đi, nhưng mà số người không nên quá nhiều, nhiều nhất ba người.” Tề Minh trả lời.

“Tôi muốn đi.” Thái Gia Tuyền không chút suy nghĩ, bật thốt lên.

Một bên Khang Hinh vốn là còn có chút do dự, cũng không cam chịu nói: “Sao lại có cô ở đây? Bác trai cùng bác gái và tôi nữa vừa đủ ba người, không đến phiên cô!”

Tề Minh khẽ nhún mày, nhưng không mở miệng, dù sao Khang Hinh nói cũng là thực, ở trong nước chẳng ai mấy biết thực sự biết quan hệ của Thái Gia Tuyền cùng Hạ Cẩm Hiên.

“Cô!” Thái Gia Tuyền nóng nảy, lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn Cha của Hiên “Bác Hạ, Với việc này, bắt luận là năng lực hay được lòng Hiên con đều thấy mình hơn Khang Hinh tiểu thư!”

“Haaa...! Chuyện cười, Cô nói thế là sao? Hiên sẽ cần Cô? Cô có tư cách gì? !” Khang Hinh cũng gấp gáp.

“giống như hiện tại, Khang Hinh tiểu thư chỉ vì lợi ích của bản thân mình mà gây sự. Căn bản không có suy tính cho toàn cục diện!” Thái Gia Tuyền trước nay chưa có tỉnh táo.

“Đủ rồi! Con tôi hiện tại sống chết chưa biết, hai người còn có tâm tình ở chỗ này gây gổ!” Mẹ Hiên vỗ bàn, tức giận trợn trừng mắt nhìn trước mặt hai trẻ cô gái, mà phần nhiều hơn nhìn về Thái Gia Tuyền: “Thái tiểu thư, cô cũng nên đi rồi ! Khang Hinh dù nói thế nào cũng là con dâu tương lai Hạ gia tôi, cô cũng nên biết.”

Thái Gia Tuyền bị nghẹn họng, đau lòng nhìn về phía cha Hiên chờ mong hi vọng cuối cùng.

“Cứ như vậy đi.” Cha Hiên cau mày đưa ra quyết định này: “Tất cả giải tán, về nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai mang theo tiền chuộc đến Trung Đông.”

Thái Gia Tuyền có chút tuyệt vọng vừa nhìn về phía Tề Minh, người sau cùng nhưng hẳn chỉ bất đắc dĩ vô vô lương cô, an ủi: “Nơi đó rất nguy hiểm, cô ngoan ngoãn ở nhà chờ hẳn trở về thôi.”

Cả đêm không có chợp mắt, mẹ Hiên có chút yếu đuối bị Cha Hiên cùng Khang Hình dẫn ra cửa. Thái Gia Tuyền cũng nhìn theo họ, giống như trong mắt vị “mẹ chồng” này không có chút chào đón nào với cô.

112. Chương 160: Rốt Cuộc Cũng Có Tên

“Bác gái, bác làm sao vậy! ?” giọng của Khang Hình trở nên sắc nhọn từ cửa truyền đến. Ngay sau đó nghe Tề Minh la lớn tiếng: “Tiểu Tuyền, mau tới đây cứu người!”

Thái Gia Tuyền cũng sốt một chút, vội đuổi theo.

Chỉ thấy mẹ Hiên đau đớn che tim ngã trong ngực Cha Hiên, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, một câu cũng nói không nên lời, cả người khê run.

Bệnh tim! Thái Gia Tuyền ngay lập tức có thể nhìn ra, vội chen qua đám người chui vào. Từ trong tay Cha Hiên kéo bà ra, nhẹ giọng an ủi: “Buông lỏng, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì.”

Vừa nói vừa đầu vào đẩy an bài mọi người điện thoại gọi xe cứu thương, giải tán mọi người xung quanh Ở phòng y tế của công ty tìm được thuốc trợ tim để bà ngậm dưới lưỡi(aki: này là cơn đau tim cấp thường được cấp cứu như thế), sau đó cẩn thận chú ý. Đợi đến khi huyết áp lên đến 120, Mẹ Hiên dường như ổn định lại huyết áp, khi đưa đến bệnh viện hầu như không còn nguy hiểm.

Ngoài phòng bệnh, mệt mỏi cả ngày cha Hiên cũng xem như có chút thể lực, lại kiên trì ở lại cùng với bạn già. Mọi người không có cách nào, không thể làm gì đành phải nghe theo ông, dù sao điều kiện ở phòng chăm sóc đặc biệt cũng tốt

Trước khi đi, cha của Hiên gọi Thái Gia Tuyền lại: “Mẹ của nó có thể đi không được, ngày mai cháu cùng đi với chúng tôi chứ. . .”

Thái Gia Tuyền đột nhiên tròn to hai mắt “Có thật không? ! Thật tốt quá, cảm ơn ngài Hạ tiên sinh!”

Một bên Tề Minh cười cười nói: “Bác trai, thật ra thì dù bác không mang theo cô ấy, cháu cũng tính để cho cô ấy lấy thân phận thầy thuốc đi theo, dù sao biểu hiện vừa rồi của cô ấy rất khá.”

“Ừ, cảm ơn cháu đã cứu vợ bác.” Bác Hạ gật đầu một cái, cũng rất đồng ý.

“Không, không, cháu có làm gì đâu, chỉ là một chút kiến thức sơ cứu thôi. . .” Thái Gia Tuyền có chút ngượng ngùng.

Cứ như vậy, đôi đầu sau ngày thứ 2, mọi người trở về nghỉ ngơi chuẩn bị ột cuộc chiến lớn hơn.

Trung Đông Mỗ quốc, trong một trấn vắng vẻ, có một căn nhà to. Theo như tin tức có thể, Hạ Cẩm Hiên cùng An Đức Liệt bị giam ở bên trong.

Khi đoàn người Thái Gia Tuyền đến, cảnh sát địa phương đã giăng co với bọn cướp hai ngày rồi. Mà một tiểu đội chừng mười người của Hình Cảnh Quốc Tế dường như đến hiện trường cùng lúc với bọn người của Thái Gia Tuyền.

Thế cục rất nhanh trong tầm kiểm soát, bởi vì con tin là người của công ty Trung Quốc, cho nên quyền chỉ đạo thuộc về đội đặc chủng của Tề Minh không hề có tranh cãi gì. Mà Tề Minh không biết rằng, Hình Cảnh Quốc Tế cũng rất xem trọng vụ việc này không kém gì bọn họ.

“Có thể nghĩ cách lần ra dấu của họ để đàm phán không? Tiền đã đem đến, đến lúc phải thả người rồi!” Thái Gia Tuyền lo lắng hỏi.

Tề Minh lắc đầu một cái: “Không có cách nào bảo đảm bọn họ sẽ thả người trước, nên không thể dễ dàng đưa tiền cho họ. Bọn họ bây giờ phòng thủ rất chặt. Ỗ vào trong tay có con tin, muốn làm gì thì làm, ngày hôm qua nghe nói còn đòi cảnh sát vài rương trái cây và rượu.”

“Vậy lúc giao những thứ ấy hẳn phải tiếp cận được chứ?” Thái Gia Tuyền suy nghĩ một chút, đột nhiên nói.

“Ừ, chúng tôi cũng nghĩ vậy, lần sau sẽ bảo những đội viên đã chuyển những thứ đó về sơ đồ phía trong. Sau đó nghiên cứu phương án cứu người.” Bên cạnh đội trưởng trung đoàn của đội đặc công địa phương mở miệng nói.

“Hiện tại tôi chỉ muốn biết tình hình của con tôi!” Cha Hiên Vãn trầm ngâm đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên! Chỉ cần anh ấy không sao, muốn gì cũng được.” Một bên Khang Hình vội phụ họa.

Cảnh sát địa phương do dự một lát rồi nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua bọn cướp đưa ra một cuộn băng ghi hình, xác định là vừa quay . . .”

Mọi người kinh ngạc liền đến một căn nhà dân ngay đó (phòng làm việc tạm thời), thấp thỏm xem cuộn băng ghi hình đó.

113. Chương 161: Tình Huống Bên Trong Tòa Nhà

Trên màn hình, Hạ Cẩm Hiên và An Đức Liệt đã không còn nhìn ra hình dạng con người nữa, thân họ toàn máu, nằm trên mặt đất miệng mở to thở hỗn hển, dĩ nhiên vừa đánh nhau với bọn cướp. Một Tên cướp che mặt, ngồi xổm người xuống, một tay nắm tóc An Đức Liệt và Hạ Cẩm Hiên nhấc lên, buộc bọn họ đối mặt máy thu hình. . .

Thái Gia Tuyền lệ rơi đầy mặt, đã không nhìn nổi nữa. Khi Hạ Cẩm Hiên bị buộc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy nửa bên mặt anh nhiễm đỏ máu, râu ria đã dài ra, đôi môi khô nứt, trên trán những vết thương lớn nhỏ lặp đi lặp lại.

An Đức Liệt cũng không khá hơn chút nào, nhắm chặt mắt lại thở hỗn hển giống như lúc trước hay tức giận.

“Không thể đợi nữa! Mau cứu bọn họ!” Thái Gia Tuyền bắt lấy đội trưởng khóc van xin. Mà trước màn hình cha Hiên lệ cũng rơi đầy mặt, vẻ uy nghiêm của một người đàn ông đã không còn có thể duy trì được nữa. Khang Hình cau mày nhìn sang một bên, không biết đang suy nghĩ gì, không dám nhìn vào màn hình nữa.

“Mọi người phải tỉnh táo lại. Chúng ta bây giờ hoàn toàn không biết được địa thế cùng hỏa lực của bọn họ, không những không thể cứu người còn có thể khiến cho người khác gặp nguy hiểm.” Đội trưởng đội đặc công bắt đầu nói “Chỉ cần bọn cướp chưa lấy được tiền thì hẳn là con tin còn chưa nguy hiểm tính mạng.”

“Cậu có khỏe không!” Trong bóng tối ở đầu bên kia, An Đức Liệt nhỏ giọng hỏi trong sự tĩnh lặng thật lâu. Qua một hồi, không thấy trả lời, hẳn lại có chút bất an, muốn xem xét vết thương của Hạ Cẩm Hiên.

“Đừng tới đây, thôi chết!” Hạ Cẩm Hiên cuối cùng mở miệng, nhưng trong lời nói mang theo đả kích chết người.

“shit! Cậu làm như mình thơm lắm sao, nửa tháng không tắm có thể còn thơm sao? !” An Đức Liệt không chịu yếu thế.

“Người da trắng dễ hôi hơn! Huống chi vốn đã thối còn kèm theo mùi nước hoa sẽ thối hơn!” Hạ Cẩm Hiên không thềm để ý phản ứng của hắn.

“Không được đối xử phân biệt chủng tộc!” An Đức Liệt phản bác yếu ớt.“Hạ, tôi muốn đi vệ sinh. . .”

“”

“Tôi không thể nhắc chân lên được nữa. . .”

“ ”

“này! Nếu không phải bắt tắc dĩ tôi sẽ không cầu xin anh!” An Đức Liệt hừ hừ tức giận .

Hạ Cẩm Hiên lật người một cái đứng lên, trên cao nhìn xuống, mặt giận dữ nhìn An Đức Liệt: “Đầu tôi bị kẹp vào cửa rồi, nếu không phải bởi vì đồng ý với chủ ý không ra gì lúc đầu của anh! Lần này thật tốt! Nhanh chóng bị anh hại chết! Bây giờ lại muốn gì nữa? Sắp chết rồi còn không để tôi yên sao? !”

An Đức Liệt cúi đầu, cười nhẹ hai tiếng, nói: “Yên tâm, tôi cũng nghĩ mình sắp chết rồi, sẽ không liên lụy tới anh! Anh còn có Thái. . . Mà tôi là một người cô đơn. . .”

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, sắc mặt hòa hoãn chút, lẩm bẩm nói: “Thật có lỗi với cô ấy, chắc cô ấy lo lắng lắm. . .”

“Này! Thân thể anh khỏe mạnh, có thể trước hết giúp một người tàn phế như tôi một tay hay không? ! Nếu không tôi chắc phải tiểu trong phòng!” An Đức Liệt kêu to.

Hạ Cẩm Hiên bắt đắc dĩ, không thể làm khác hơn với vết thương chồng chất diu An Đức Liệt đưa hắn đến nhà vệ sinh. . . Xong việc lại gian nan trở về giường. Ngã xuống giường khiến cả người vô cùng đau đớn.

“Thật ra cậu ăn đòn cũng không phải không có lợi, có phải đã nhớ ra người con gái cậu yêu rồi không? !” An Đức Liệt trêu ghẹo nói.

“Tôi đã sớm nhớ lại cô ấy. . .” Hạ Cẩm Hiên thanh âm hồi lâu mới vang lên: “Chỉ là tôi đồng ý với kế hoạch của anh, sợ liên lụy cô ấy. Không thể không khiến Khang Hình đắc ý một chút. . .”

“Cô ấy đắc ý không được bao lâu, chúng ta đã tìm được chứng cứ không phải sao?”

“Vậy cũng phải có mạng ra ngoài trước!”

“Ha ha, cậu không chết được! Thái có nói, Trung Quốc có câu ngạn ngữ —— tai họa do trời.”

“Vậy khẳng định là nói anh!”

“Tôi cảm thấy anh còn hơn tai họa. . .”

. Hai người đàn ông này cứ như vậy người người nói một người đáp lại để thời gian trong bóng tối lặng lẽ trôi, thậm chí họ còn nói về tuổi thơ của mình. Có lẽ tại thời điểm này bọn họ có thể chia sẻ hết cùng nhau mọi thứ, tháo bỏ mọi trách nhiệm nặng nề mà thường ngày vẫn gánh trên vai.

114. Chương 162: Tự Mình Dính Vào Nguy Hiểm

Khi bọn cướp yêu cầu tiếp thêm hoa quả bánh trái “Cho tôi vào đi!”, Thái Gia Tuyền mặt nghiêm túc thỉnh cầu “Đây không phải là thỉnh cầu, mà là tôi nhất định phải, nhất định phải vào trong!”

Tề Minh lắc đầu một cái: “Quá nguy hiểm, không thể nào!” Một bên đội trưởng đội đặc công cũng phản đối, mà cha Hiên nhìn cô với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

“Cô cũng đừng làm loạn thêm!” Khang Hình âm dương quái khí nói.

“Báo cáo! Bọn cướp nói chỉ cho phụ nữ nhân vào!” Một đặc cảnh vội vã báo lại, cắt đứt tranh chấp của mọi người.

Thái Gia Tuyền lập tức nói: “Vừa đúng, tôi đi!”

Chuyện trở nên rất khó giải quyết, tất cả mọi người không dám mạo hiểm như vậy, Ngay cả cha của Hiên cũng bắt đầu lên tiếng khuyên can Thái Gia Tuyền, nhưng Thái Gia Tuyền kiên trì như cũ.

“Đeo cái này vào.” Tề Minh bắt đắc dĩ, đưa cho cô một đồng hồ đeo tay. “Không thể để cho cô mang vũ khí, bọn họ sẽ phát hiện. Nhưng cái này tương đối bí mật.” Dừng một chút, còn nói: “Mô hình bom nhỏ. . .

Nhỏ hết mấy cái chốt này, trong vòng năm giây sẽ nổ. Đồng thời là một camera nghe trộm siêu nhỏ.” Bọn họ cần thông qua cơ hội đi vào thăm dò cụ thể nơi giam giữ con tin cùng địa hình nội bộ.

“Ừ!” Thái Gia Tuyền nặng nề gạt đầu một cái. Tề Minh nhìn thấy là bộ dạng đi vào.

Thái Gia Tuyền run rẩy đi về phía tòa nhà kia, phải nói không sợ là nói dối, nhưng bởi vì bên trong người của cô đang chịu khổ, cô làm việc đúng nên không được chùn bước.

Cầm trong tay những vật dụng đưa đến đứng ở cửa, đối phương kiểm tra một chút những thứ bên trong, gạt đầu một cái, cứ thế để cô đi. Thái Gia Tuyền nóng nảy, dùng Anh ngữ nói: “Tôi là một bác sĩ, tôi muốn điều trị thương thế cho con tin, nếu không vết thương quá nặng bọn họ sẽ chết mất! Anh xem tôi còn cầm theo hòm thuốc.”

“Ít nói nhảm! Đi nhanh đi!” Người kia độc ác đẩy cô rồi đóng cửa lại.

Thái Gia Tuyền có chút tuyệt vọng, cô không nghĩ tới mình ngay cả cửa cũng không vào được. Đang ở cô chuẩn bị xoay người rời đi, cửa lại mở ra, vẫn là người vừa nãy, vẫy vẫy tay, ý bảo cô vào.

Thái Gia Tuyền do dự một chút sau khi hít sâu một hơi, nhấc chân đi vào theo.

“Cô mà gạt tôi thì chờ ăn đạn đi.” Người nọ vừa theo cô đi vào trong, vừa uy hiếp nói. Nhưng lại mang cô tới trước mặt mấy tên cướp khác.

Thái Gia Tuyền sửng sốt một chút, nhìn thấy một người nằm trên giường, nhất thời hiểu được. Chỉ thấy người kia sắc mặt tái nhợt, cánh tay bao quanh thật dày vải trắng, trên vải có rỉ ra vết máu.

“Tôi có thể giúp anh ta, nhưng sau đó tôi muốn điều trị cho con tin. . .” Thái Gia Tuyền mạnh miệng nói.

“Tùy cô dù sao lát nữa cô cũng sẽ gặp hai thằng quỷ kia , thật là không may sẽ phải sống cùng chỗ với bọn họ !” Một người cười quỷ quyệt nói.

Thái Gia Tuyền kinh ngạc, ý của bọn họ rất rõ ràng —— cô cũng trở thành con tin rồi !

.

Thái Gia Tuyền ngồi ở bên giường, mở hòm thuốc ra, lấy ra rượu cồn, băng gạc các loại, liền động thủ bắt đầu hiểu đã băng của người kia. Nói là đã băng, nhưng lại có cùng một màu với quần áo anh ta, đáng vẻ bắn thiu vừa nhìn đã biết không được khử trùng. Quả nhiên, cuối cùng mở hết lớp băng ra, lộ ra vết thương thì một một mùi hôi thối bay ra, vết thương đã sinh mủ chảy dính lung tung.

“sao lại bị thương? !” Thái Gia Tuyền thật khó có thể tưởng tượng, vết thương của người này lớn chừng miệng chén bắt đầu thối rữa thế nhưng hắn không nói tiếng nào .

“Bị quân cảnh đánh bị thương, chúng tôi thay hắn moi đầu đạn ra rồi, sau đó cứ như vậy. . .” Một người trẻ tuổi trả lời “Bị vậy ở chỗ này vừa không có thuốc.”

“Tôi cần cắt bỏ tổ chức hoại tử, nếu tình huống cho phép tôi có thể vá lại vết thương, nhưng mà vết thương lớn như vậy, tốt nhất có thể cắt da.” Thái Gia Tuyền nghiêm túc nói, đối mặt bệnh nhân, cô không có cách nào không chăm chú. “Hơn nữa anh ta đã nhiễm trùng, nên đã sốt ấy ngày rồi, tiếp tục như vậy nữa. . .”

“Từ hôm đó buổi tối vẫn phát sốt, đã ba ngày rồi !” Người nọ vội vàng mà trả lời.

Thái Gia Tuyền không nói một lời, cúi đầu cẩn thận rửa sạch vết thương, đơn giản băng bó lại. Từ đầu đến cuối người nọ cũng hừ một tiếng, cũng không phải bởi vì can đảm, mà thật ra thần chí có chút không tỉnh táo.

Một bên người trẻ tuổi thủy chung lo lắng theo sát ở một bên. Thái Gia Tuyền cảm thấy hắn và người bị thương trên giường bệnh quan hệ nhất định không bình thường, nếu không những người khác như vậy không thấy hắn đau lòng như vậy?

“Tôi có thể đến xem một chút vết thương của hai người bị nhốt không? Bọn họ cũng cần điều trị.” Thật ra Thái Gia Tuyền một mực suy nghĩ mở miệng thế nào, nhưng khi lời đến miệng thì lại bộc trực nói ra đơn giản.

“Cám ơn cô giúp anh trai tôi trị thương, tôi sẽ dẫn cô đến đó.” Trẻ tuổi dịu hơn hẳn nói.

Những người khác cũng không có ý kiến gì, bọn họ dường như không xem Thái Gia Tuyền một cô bé con thì có gì quan trọng.

115. Chương 163: Gặp Lại Hạ Cẩm Hiên

Đi theo người trẻ tuổi nóng tính theo hành lang đi thẳng một đường đến căn phòng âm u, căn phòng này cách biệt cả khu vườn sau lưng, cửa sổ cũng bị lưới sắt vây kín, cửa sổ thậm chí còn bị những bản gỗ lớn chắn lại đóng đinh, vì vậy vừa mở cửa ra, liền nghe ngửi thấy mùi bụi bặm và ẩm mốc.

Thái Gia Tuyền không khỏi nhú mày, không đợi ánh mắt của cô thích ứng bên trong nhà tối, liền nghe kia để cho cô mong nhớ ngày đêm thanh âm: “Sao em lại tới đây? !”

Thái Gia Tuyền sững sốt, theo tiếng nói nhìn lại, rốt cuộc thấy rõ trên giường sát tường hai người đàn ông ngồi đó, nhất thời nước mắt giống như hạt châu đứt dây rớt xuống. Vội bước nhanh tới, nhào tới trên người Hạ Cẩm Hiên.

“Làm em sợ muốn chết! Em cho là sẽ không còn được gặp lại anh!” Thái Gia Tuyền chỉ biết là ôm hân khóc, hoàn toàn quên mất vết thương của Hạ Cẩm Hiên bởi vì bị xúc động mà nhe răng trợn mắt.

“Cô nếu không buông ra, hẳn sẽ phải đau chết.” An Đức Liệt không còn hơi sức nằm vật xuống ở trên giường, không nhẹ không nặng nói một câu.

“A, thật xin lỗi, em quên trên người anh có thương tích. Vì sao anh lại không nói gì.” Thái Gia Tuyền vội buông hân ra nói.

“Anh thích bị em ôm.” Hạ Cẩm Hiên nghiêng đầu, lời nói trầm trầm nói ra lời kinh tởm, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

“Anh. . .” Thái Gia Tuyền có chút giật mình, hân giống như không còn giống lúc trước.

“Anh nhớ em.” Hạ Cẩm Hiên nhìn cô, vẻ mặt thành thật nói: “Nếu để cho anh lại chọn lần nữa, anh nhất định sẽ không rời khỏi em, đến nơi quỷ quái này !”

“Anh trân trọng em? !” Thái Gia Tuyền trợn to hai mắt, hưng phấn hỏi.

Không đợi Hạ Cẩm Hiên trả lời, người phía sau Thái Gia Tuyền đột nhiên lên tiếng: “Tôi đi trước, ý của bọn họ muốn cô ở đây.” Dừng một chút, hân còn nói: “Dĩ nhiên, nếu như cô cảm thấy sống chung với phái nam không tiện, tôi sẽ nghĩ biện pháp tìm một gian phòng khác cho cô.”

Thái Gia Tuyền vội quay đầu nhìn về phía cửa cậu thanh niên kia vẫn như cũ đứng đó chờ, van xin nói: “Mọi người tội gì như vậy chứ, tiền chuộc chúng tôi đã mang đến. Nhưng các người từ đầu đến cuối đều không có dự định thả người, cũng không thu tiền chuộc, rốt cuộc là tại sao?” Thấy hân không trả lời, Thái Gia Tuyền nói tiếp: “Tôi nhìn ra được, anh cùng bọn họ không giống nhau, anh thật ra rất hiền lành. Van xin anh thả chúng tôi đi!”

Người trẻ tuổi ngẩn người, ngay sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cô cầu xin tôi cũng không thể làm gì, tôi chẳng qua chỉ vì cuộc sống thôi. . .” Nói xong, không cho Thái Gia Tuyền cơ hội mở miệng nữa, xoay người đóng cửa lại, khóa lại rồi, bỏ đi.

Thái Gia Tuyền ngơ ngác nhìn cửa chính bị khóa lại, ánh sáng bên trong phòng trong nháy mắt tối hẳn, cô thậm chí phải nhìn cẩn thận mới có thể thấy rõ bên trong nhà trần sắt — một tấm gỗ kê làm giường, một

cái bàn, ngay cả cái ghế cũng không có, thậm chí ngay cả cửa nhà cầu đều là ván gỗ tùy tiện ngăn lại , đây chính là cuộc sống bị cầm tù!

Thái Gia Tuyền đang ngẩn người , đột nhiên từ phía sau lưng đưa ra một bàn tay to, đem cô ban xoay sang chỗ khác, thật chặt ôm vào trong một lồng ngực kiên cố. Kinh ngạc khiến cô hơi run lên, thiếu chút nữa theo phản xạ nhảy dựng lên. Nhưng mà cảm nhận được hương vị quen thuộc kia cô liền yên tĩnh lại.

Hạ Cẩm Hiên không nói gì, An Đức Liệt lúng túng ho nhẹ một cái cũng không lên tiếng nữa. Qua hồi lâu, Thái Gia Tuyền không nhịn được nhẹ giọng nói: “Hiên, Anh thật là hôi. . .”

Hạ Cẩm Hiên sửng sốt, vội buông Thái Gia Tuyền ra, còn đẩy cô về phía trước, để cô cách xa mình một chút, sau đó nắm áo trước ngực mình hít một hơi. Mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói: “Có sao? Đúng là mũi cậu có khác.”

An Đức Liệt mặc dù nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng dường như từ động tác của Hạ Cẩm Hiên đoán được cái gì, cười lớn một tiếng hì hì: “Ha ha, còn nói ta thôi ! Chính cậu cũng có mùi!”

Hạ Cẩm Hiên giống như muốn đập bẹp hắn, đột nhiên khê động vết thương, đau đến nhúu mày một cái. Thái Gia Tuyền kinh sợ, vội vàng kéo hắn, nhắc hòm thuốc lên giúp hắn xử lý vết thương.

116. Chương 164: Thương Thế

Hạ Cẩm Hiên bắt đặc dĩ, chỉ đành ngoan ngoãn nằm xuống, khi lộ ra từng mảng lớn tím bầm cùng những vết thương bởi những vết roi quất sau lưng hắn nhìn mà ghê người. Thái Gia Tuyền nước mắt giống như nước lũ bị áp chế bùng vỡ ào ạt chảy ra.

Cầm thấy tay nhỏ bé bôi thuốc trên lưng có chút run rẩy, vài giọt nước mắt lạnh như băng nhỏ giọt trên vai, Hạ Cẩm Hiên nhàn nhạt an ủi: “Không sao, bị thương ngoài da mà thôi, anh bây giờ có thể đi có thể nhảy, không bị thương gân cốt.” Dừng một chút, thấy Thái Gia Tuyền như cũ nghẹn ngào không có lên tiếng, lại bắt đặc dĩ nói: “Được rồi, bên cánh tay trái anh không thể nâng lên được. . . Có thể xương có chút vấn đề.”

Thái Gia Tuyền oa một tiếng khóc rống lên: “Ngu ngốc, làm gì lại chạy đến nơi chim không thềm ỉa phân tôi tàn này? ! chỉ vì kiến tiền, kiếm được tiền, ngay cả mạng cũng không cần sao? ! Anh cũng có thể phải người đến đó mà! Tại sao muốn tự mình đến? !”

“Em đừng khóc!” Hạ Cẩm Hiên nóng nảy, gấp rút ngồi dậy, vươn tay muốn ôm cô, nhưng có chút do dự, dù sao hắn “Rất Hôi” . . .

“Đồ ngốc, chớ lộn xộn!” Thái Gia Tuyền hung ác ra lệnh, Hạ Cẩm Hiên cũng nghe lời không nhúc nhích.

Hạ Cẩm Hiên vết thương chủ yếu ở trên lưng, Thái Gia Tuyền thoa thuốc lên cho hắn, mạnh mẽ đem nửa người trên bao thành Xác Ướp. Lại kiểm tra thật kỹ tay trái cho hắn, thật may là không bị gãy hở, nhưng có nứt xương hay không cần phải kiểm tra mới biết được, Thái Gia Tuyền đơn giản gỡ miếng ván trên cửa sổ ra làm nẹp, cố định cho hắn. Cuối cùng nhìn trên trán hắn một vết xẹo dài lác đầu một cái, thở dài nói: “Cái này không hợp với anh.” Vừa nói vừa lau rửa vết thương và bôi thuốc, rồi dán băng keo cá nhân lên đó.

“Anh biết nó hình như hợp với anh hơn nhỉ?” An Đức Liệt đang yên lặng nửa ngày cuối cùng mở miệng. “Bên anh ta làm xong chưa? Cậumng phải xem anh nữa chứ?”

Thái Gia Tuyền lúc này mới ý thức được bên cạnh còn có An Đức Liệt nữa, vội xin lỗi xong, bắt đầu kiểm tra thương thế của hắn. Vừa nhìn đến, Thái Gia Tuyền biểu hiện có chút nặng nề. Thương thế của hắn so với Hạ Cẩm Hiên hắn là nặng hơn nhiều, trên người vết roi so với Hạ Cẩm Hiên nhiều gấp mấy lần chi chít, da nứt ra mảng lớn, thậm chí sâu đủ thấy xương, hơn nữa cả người hắn lúc này nóng lên, dĩ nhiên là do lên cơn sốt cao.

“Anh. . .” Thái Gia Tuyền cho hắn uống mấy viên thuốc tiêu viêm, vừa cẩn thận lau sạch vết thương, vừa muốn nói lại thôi, cô không hiểu, hai người đồng thời bị bắt cóc, vì sao An Đức Liệt bị thương so với Hạ Cẩm Hiên nặng hơn nhiều như vậy.

“Anh ta một mực che chở anh.” Hạ Cẩm Hiên lên tiếng, mặc dù mấy ngày nay hắn vẫn cùng An Đức Liệt cãi nhau, không chịu yếu thế chút nào, nhưng trong thâm tâm cũng đối với An Đức Liệt có chút cảm kích cùng vài phần kính trọng. Mặt khác, hắn vẫn sợ An Đức Liệt sẽ ngủ rồi mãi mãi sẽ không tỉnh lại. “Thấy bọn cướp đánh anh, anh ta sẽ mắng to, mắng đến khi bọn họ chuyển sang đánh anh ta mới thôi. . .”

Thái Gia Tuyền khó có thể tin nhìn Hạ Cẩm Hiên một lát, rồi lại nhìn về phía An Đức Liệt dù có chút suy yếu nhưng vẫn cật lực. Đây là nếu Hắc bang nói nghĩa khí sao? Nhưng anh ta dường như không có nghĩa vụ phải nói đến nghĩa khí đối với Hạ Cẩm Hiên mà?

An Đức Liệt bĩu môi nói: “Là tôi liên lụy anh ta, cũng không thể còn để cho anh ta chết trước tôi thôi.”

“Liên lụy?” Thái Gia Tuyền càng thêm nghi ngờ.

“Này, tôi nói bao nhiêu lần, tôi đồng ý đến nơi này cũng không phải bởi vì anh!” Hạ Cẩm Hiên lên giọng: “Tôi chỉ định tra xem ruột cuộc là ai đã bán hàng trong nước ta ra ngoài thôi!”

An Đức Liệt cười, nói: “Mục đích của chúng ta không khác nhau mấy, tôi cũng muốn biết ai đã mua những thứ đó.”

Thái Gia Tuyền càng khó hiểu, chỉ là dường như câu chuyện có liên quan đến mấy thiết bị có trong công xưởng, thế nhưng có quan hệ thế nào với họ? Bọn họ một là thương nhân, một là mafia, cùng những thứ cùng những thứ bình thiết bị tạo vũ khí liên quan thế nào?

117. Chương 165: Nghĩ Cách Tìm Cứu Viện Trước

Đang muốn mở miệng, đột nhiên trong đồng hồ của Thái Gia Tuyền truyền đến giọng nói của Tề Minh: “Tiểu Tuyền, ba người các em đều ở cùng nhau sao? Không có có bọn cướp bên cạnh chứ?”

Cả ba người trong phòng đều bị ngẩn người, ngay sau đó vẻ mặt Hạ Cẩm Hiên biểu hiện hiểu rõ nhìn hướng cổ tay Thái Gia Tuyền. Thái Gia Tuyền có chút im lặng, chẳng lẽ đây cũng là kiệt tác của Hạ Cẩm Hiên? Như thế nào phong cách lại giống nhau thế?

“Ba người chúng tôi đều ở cùng nhau.” Hạ Cẩm Hiên nhận lấy đồng hồ đeo tay, hướng về phía nó nói.

“Hiên! Cậu không sao chứ?” Tề Minh giọng của có chút kích động.

“Còn chưa có chết! Cậu nên nhanh nói chính sự đi, lúc nào thì cứu chúng tôi ra ngoài?”

“Mới vừa rồi thông qua đồng hồ đeo tay gắn trang bị máy thu hình cùng định vị GPS đã biết đại khái vị trí cụ thể của mọi người cùng hoàn cảnh bên trong. Bây giờ bọn mình đang an bài phương án giải cứu, tất cả mọi người đều ở trạng thái đợi lệnh, sẽ nhanh chóng cứu các cậu ra ngoài.”

“Có nắm chắc không?” Hạ Cẩm Hiên hỏi, sau đó thở dài: “Mình phát hiện mình cũng không phải người có gan lớn, huống chi hiện tại cô ấy cũng đi vào —— cậu không nên để cô ấy vào đây! Nếu là cô ấy xảy ra chuyện gì, mình sẽ không tha cho cậu!”

Phía bên kia Tề Minh trầm mặt một lúc, cũng thở dài “Mình hiểu rõ, nhưng là không có cách nào. . . Đúng rồi, trên đồng hồ đeo tay kéo cái chốt là để kích hoạt nổ. . . Bọn sẽ cố hết sức! Các cậu ai cũng không thể có chuyện!”

“Xuyt, có người đến rồi!” Hạ Cẩm Hiên đột nhiên hạ thấp giọng nói, ngay sau đó đưa tay vào bên trong áo. Phía bên Tề Minh cũng lập tức im lặng.

Quả nhiên, ngoài cửa tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó là tiếng mở khóa, rồi cửa bị một cước đá văng ra.

Ba người về mặt phòng bị đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy mấy người đàn ông cao to thô kệch, mặt tươi cười nhìn về phía Thái Gia Tuyền, người đi đầu mở miệng nói: “Nghe nói có phật nữ Phương Đông tới, nhìn qua rất đẹp nha! Cô bé, tối nay vui chơi với bọn anh làm cho bọn anh vui vẻ nào, ngày mai sẽ thả em đi, như thế nào?”

Thái Gia Tuyền về mặt chán ghét nhìn người đến, nhưng mà trong nội tâm lại là vô cùng sợ. Một tay Hạ Cẩm Hiên kéo Thái Gia Tuyền lùi về phía sau lưng mình, lạnh lùng nói: “Nếu như tụi mày dám động đến cô ấy, liền đừng mơ tưởng lấy được một đồng tiền chuộc!”

“Tiền chuộc? ! Ha ha ha” người nọ giống như nghe được chuyện cười rồi cười to lên: “Mày nghĩ rằng chúng ta thật là vì những thứ tiền chuộc kia à? ! Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là phụng mệnh ở chỗ này kéo dài thời gian mà thôi, muốn tiền chuộc có ích lợi gì? Cho dù muốn cũng không cách nào xài nha! Chúng ta cũng không ngốc!”

Nghe nói như thế, ánh mắt Andre có chút lóe lên, ngay sau đó cũng mở miệng: “Chính tụi bây cũng bị lừa, vẫn còn ở đây đắc ý hả hê.”

Những người đó sửng sốt một chút, sau đó hung tợn nói: “Ít nói nhảm ở đây, tụi mày đắc ý không được mấy ngày, đợi việc lớn làm xong, cũng chính là gày chết của tụi mày!” Nói xong, mấy gã đàn ông liền bắt đầu ra tay muốn bắt Thái Gia Tuyền.

“A! Không được!” Thái Gia Tuyền sợ hãi kêu núp ở sau lưng Hạ Cẩm Hiên, Hạ Cẩm Hiên cố gắng che chở cô.

“Tề Minh! Con mẹ nó cậ mau hành động đi! !” Hạ Cẩm Hiên bị một hồi quyền đâm cước đá, mắt thấy Thái Gia Tuyền sắp bị bắt đi, mấy cái bàn tay kia thậm chí còn tranh thủ sờ soạng ngực của cô, gấp đến độ rống to một tiếng. Hắn biết Tề Minh bên kia vẫn không có cúp máy, chỉ là không có nói chuyện mà thôi.

Andre vẫn lạnh lùng ngồi ở trên giường, cho đến thời điểm đám người kia sắp đem Thái Gia Tuyền lôi ra cửa, mới đột nhiên bắt đầu nổi đóa. Một cước một cái đá vung tới hai người đang cuốn lấy Hạ Cẩm Hiên, vả lại chân đá vô cùng ác độc, cơ hồ đều là trí mạng. Sau đó chạy thẳng tới cửa hướng đến bọn người kéo Thái Gia Tuyền đi.

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, không quản nhiều như vậy, đi theo xông ra ngoài. Đang lúc ấy thì, từ bốn phía cũng vang lên tiếng súng, hiển nhiên Tề Minh bị buộc hành động trước thời gian.

118. Chương 166: Thoát Hiểm

“shit!” Mấy người đàn ông kia có chút rối loạn thể trận, người cầm đầu vội quát: “Chỉ cần khống chế được ba người bọn nó, người bên ngoài không dám làm gì được chúng ta đâu!”

Nhưng là hắn vừa dứt lời, Andre liền một cước đá tới, đem hắn cả đá bay đi ra ngoài.

Hạ Cẩm Hiên cau mày, có chút xem không hiểu rồi, trên đùi Andre có thương tích, hai ngày trước thậm chí ngay cả đi bộ là một vấn đề, đi một đoạn đường ngắn đến toilet như vậy cunngx phải cầu trợ anh mới đi được, giờ phút này công phu trên đùi lại tựa hồ như so cao thủ quyền đạo còn muốn lợi hại hơn.

Thái Gia Tuyền nhân cơ hội chạy đi, chạy đến bên cạnh Hạ Cẩm Hiên, chưa tỉnh hồn nắm chặt tay của anh.

Hạ Cẩm Hiên quay đầu lại đối với Thái Gia Tuyền nói: “Tự em tìm chỗ trốn cho tốt đi!” Sau đó liền xông vào đánh nhau cùng Andre, muốn đi giúp hắn.

Mấy người đang đánh nhau, giọng nói Tề Minh lại truyền tới: “Hiên! Phía sau phòng mọi người chính là cái sân có tường bao quanh, có khoảng 5 mét, bọn mình đang tạo một lỗ hổng, lập tức cho người tiến vào. . .”

Lúc này Andre đã đánh ngã tên giặc cướp cuối cùng. Hạ Cẩm Hiên vội kéo Thái Gia Tuyền qua, quay đầu lại đối với An Đức Liệt nói: “Đi theo bọn tôi, đi ra phía sau là có thể gặp được cứu viện!”

Andre gật đầu một cái, đang muốn đuổi theo, đột nhiên trên đùi một hồi đau nhức kịch liệt, mất thăng bằng lại ngã nhào trên đất.

“Anh làm sao vậy?” Thái Gia Tuyền gấp rút chạy tới dìu.

Andre chau mày, lắc đầu một cái “Tôi không đi được rồi, giúp tôi mang cái này đi ra ngoài! Giao cho Hình Cảnh Quốc Tế phía ngoài!” Ngay sau đó từ trong miệng khạc ra một con chip rất nhỏ, lại vẫn mặt cười xấu xa nói: “Bảo bối, không được ngại bẩn đó”

“Không!” Thái Gia Tuyền nóng nảy, nhận lấy con chip bỏ vào trong túi trước ngực, đưa tay dùng sức kéo Andre, muốn đem kéo hắn từ trên đất lên, nhưng là Andre là người đàn ông cao to hơn 1m9, bất kể Thái Gia Tuyền dùng sức ra sao đều là vẫn không nhúc nhích. Hạ Cẩm Hiên cũng chạy tới, ngồi xổm người xuống, muốn công Andre lên, nhưng chính anh bây giờ cũng không đủ sức.

“Đi mau!” Andre đột nhiên hét lớn, bởi vì hắn đã nhìn thấy, phía trước mặt, một nhóm người đang cầm súng chạy như bay đến hướng bên này.

“Hiên, nhanh đi lại vách tường sân sau đi! Bọn họ đang tiến vào tới cửa rồi!” Giọng nói lo lắng của Tề Minh lại truyền ra.

Hạ Cẩm Hiên rút cuộc vác được Andre lên trên lưng, ba người lúc này mới vội vàng chạy về hướng sân sau. “Bắn bắn” có đạn bay về phía bọn họ, hiển nhiên giặc cướp sau lưng đã tới rất gần, bắt đầu xả đạn về phía bọn họ.

Trong nháy mắt, Andre đột nhiên dùng sức từ Hạ Cẩm Hiên trên lao xuống, một tay lấy kéo Thái Gia Tuyền đến trong lòng ngực mình. “Ừm. . .” Andre phát ra một tiếng kêu rên, Thái Gia Tuyền cảm thấy thân thể hắn một hồi rung mạnh, lại không biết xảy ra chuyện gì, sau đó Andre cùng Hạ Cẩm Hiên cùng nhau bị té nhào xuống đất.

Tiếng súng càng thêm tới tấp vang lên, đạn đều lướt qua đỉnh đầu. Hạ Cẩm Hiên ném cái đồng hồ đeo tay về phía bọn giặc cướp kia, sau đó nhắc Andre nằm trên đất lên, cùng Thái Gia Tuyền cùng nhau tiếp tục cố gắng chạy về phía trước.

“Oanh” một tiếng, hiển nhiên là tiếng đồng hồ đeo tay kia nổ tung, sau lưng tiếng súng thưa thớt dần, thay vào đó là một hồi tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng là bọn hắn cũng không có ai quay đầu nhìn lại, chỉ là dùng hết sức chạy về phía trước. Tuy nhiên càng chạy càng chậm, đến cuối cùng, ba người lại cùng nhau ngã trên mặt đất. Andre đã ngất đi, Hạ Cẩm Hiên bây giờ không còn hơi sức, Thái Gia Tuyền lúc này mới nhìn đến sau lưng Andre đã sớm nhuộm một mảng máu lớn, mấy dấu đạn hết sức rõ ràng.

Thái Gia Tuyền trong lòng chấn động mạnh một cái, há to miệng.

“Anh ta giúp người cản đạn.” Hạ Cẩm Hiên thở hổn hển mà nói, không đợi Thái Gia Tuyền có phản ứng, lại nói: “Cố gắng lên, còn kém một chút đã đến! Cùng nhau dẫn anh ta đi ra ngoài!”

Thái Gia Tuyền rưng rưng liên tục gật đầu, nỗ lực cùng Hạ Cẩm Hiên cùng nhau nhắc Andre lên, chạy về phía trước.

Rốt cuộc! Xuất hiện người mặc đồng phục bộ đội đặc công, khi thấy mất thấy quốc kỳ trước ngực bọn họ thì Thái Gia Tuyền dường như mệt lả đi, ngã trên mặt đất. Hạ Cẩm Hiên cũng không có tốt hơn bao nhiêu, quỳ tại trên đất miệng mở to thở hổn hển. Andre bị ném ở trên mặt đất, từ từ tỉnh lại.

“Thái, kiếp sau em là của tôi. . .” Andre gian nan đưa tay sờ sờ Thái Gia Tuyền té ở bên cạnh, mái tóc mềm mại kia đã từng là nơi trước kia hắn thích vuốt ve nhất.

Hạ Cẩm Hiên nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Kiếp sau của cô ấy cũng là của tôi! Anh trước đừng mơ tưởng mà mà nói đùa!”

***** ta là tuyến phân cách *****

Thân môn, ta muốn xin nghỉ, Hồi 11: nhà một chuyện, nhìn tình huống có thể hay không đổi mới, phía sau kịch tình ngày ngày có thể tiểu thẩu một cái đây —— Andre sẽ có nguy hiểm tánh mạng sao? Hiên Hiên muốn hưởng Tuyền Tuyền cầu hôn cô sẽ đáp ứng không? Đám người trong công ty kia vẫn có thể cười bà tám nhìn Tiểu Tuyền chuyện hay không ngã rơi mất kiếng đây? Ha ha, sắp kết cục, sẽ càng thêm đặc sắc a ~

119. Chương 167: Tin Dữ, Hai Người Cục Diện Bể Tắc

Khi Thái Gia Tuyền tỉnh lại thì trời đã tối đen, Hạ Cẩm Hiên đã thay bộ quần áo khác ngồi ở bên giường của cô, mặt tiêu tụy, cũng không có ngủ.

“Hiên.” Thái Gia Tuyền nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Đã tỉnh rồi hả?” Hạ Cẩm Hiên rất là miễn cưỡng cười, nói: “Đồ Andre đưa cho em, anh giúp em giao cho người của Hình Cảnh Quốc Tế rồi. Bọn họ nói. . . .”

“Nói gì?”

“Nói Andre là người của bọn họ vào nằm ở vùng tổ chức khủng bố hần 8 năm trước. Hần vốn tên là gọi Ian. Gonzales.” Hạ Cẩm Hiên hít một hơi thật sâu, nói: “Anh ta chịu đựng nhiều năm như vậy, chính là vì thu góp chứng cứ cái tổ chức kia bí mật tạo vũ khí hạng nặng, để tiêu diệt bọn đó. Mà chúng có —— chính là con chip trước khi ‘chết’ anh ta giao cho em.”

Thái Gia Tuyền bị tin tức liên tiếp làm chấn kinh đến nửa ngày nói không ra lời, nhưng là cô vẫn bị cái từ “chết” này cho làm cho hoàn toàn thanh tỉnh lại: “Anh nói. . . ‘chết’?”

Hạ Cẩm Hiên đem mặt nghiêng qua một bên, thở dài: “Anh ta trúng 7 phát súng. . . Trong đó trúng một phát vào động mạch chủ, hai phát bắn xuyên phổi. . . Nơi đó cách bệnh viện quá xa. . . Cho nên. . .”

Thái Gia Tuyền không nói gì thêm, mà là ngơ ngác ngồi ở trên giường, không có rơi lệ cũng không có nháy mắt một cái mắt, nhìn chăm chăm vào vách tường trước mặt ngẩn người.

“Đừng suy nghĩ.” Hạ Cẩm Hiên đưa tay sờ sờ đầu của cô: “Anh sẽ được truy tặng danh hiệu liệt sỹ. Anh ta sẽ hạnh phúc vì hoàn thành nhiệm vụ không phải sao? Rất nhiều người đứng phía sau tổ chức khủng bố cũng đều bị bắt, rất nhanh là có thể đem bọn họ đi bỏ tù. Anh ta đã giúp ọi người tránh được một cuộc thảm sát. . . .” Dần dần, thanh âm càng ngày càng nhỏ, những thứ này dường hoàng lời nói, chính Hạ Cẩm Hiên cũng nói không được nữa, trong mắt mơ hồ cũng có chút ướt át.

Thái Gia Tuyền vẫn trầm mặc, lẳng lặng tựa vào trong ngực Hạ Cẩm Hiên, hồi lâu sau mới hỏi: “Chúng ta lúc nào thì trở về nước?”

“Ngày mai sẽ lên đường, hôm nay bọn Tề Minh còn có chút chuyện muốn xử lý.” Hạ Cẩm Hiên nhẹ nhàng trả lời.

“Anh nhớ ra em từ lúc nào?” Giọng của Thái Gia Tuyền nghe không ra cái gì tâm tình.

Hạ Cẩm Hiên ngẩn ra, cúi đầu nhìn về phía Thái Gia Tuyền trong ngực, thấy cô không có ý tứ đặc biệt gì, cũng không rối rắm việc Andre chết nữa, vì vậy trả lời: “Thật ra thì. . . Căn bản anh không có thật sự quên đi em.” Dừng lại nhìn Thái Gia Tuyền một chút, thấy cô lại không có phản ứng gì như cũ, Hạ Cẩm Hiên thở dài, nói tiếp: “Thật ra thì vào cái ngày chúng ta bị Andre cóc đó, em bị khóa ở trong xe thì anh ta đã nói cho anh biết tất cả kế hoạch, anh ta chỉ là muốn tìm sự phối hợp của anh, từ đầu tới đuôi anh ta đều không có nghĩ ra qua muốn làm hại hai chúng ta. Chỉ là anh ta kiên quyết nhất định phải được, cho nên muốn bắt em tới uy hiếp anh, khiến quan hệ hợp tác càng thêm bền chắc. Thế nhưng chiêu đó đối với anh mà nói, thật ra thì căn bản không có cần thiết, kế hoạch của anh ta cùng anh cũng không hề bất đồng, khi đó Tề Minh cũng đang muốn nhờ vả anh điều tra chuyện thiết bị đã bán ra ngoài, cho nên hợp tác cùng Andre vẫn có thể xem là một cái lựa chọn tốt. Nhưng là. . . .”

Hạ Cẩm Hiền trầm mặc khoảng thời gian dài, anh không biết nên giải thích làm sao đoạn thời gian lạnh nhạt đó đối với Thái Gia Tuyền.

“Nói đi, em muốn biết. Em tin tưởng anh cố ý làm bộ như quên ta, nhất định là có lý do.” Thái Gia Tuyền vẫn không có vẻ mặt, cô còn thoát ra từ trong lòng tự trách việc Andre chết. Nhưng là lời nói của cô khiến trái tim Hạ Cẩm Hiền âm ập.

“Anh té ngất sau nháy mắt tỉnh lại, thật ra thì thật sự có chút hoảng hốt, chỉ cảm thấy em nhất định là người có quan hệ thân mật với anh, nhưng lại cứ nghĩ không ra. Cho đến ngày thứ hai anh mới mơ hồ nhớ tới một ít chuyện, sau đó anh đi tìm bác sĩ tâm lý, mới hoàn toàn nhớ ra em —— anh lúc ấy suy nghĩ thật lâu, quyết định tương kế tựu kế, làm bộ như nhớ không ra em, giữ một khoảng cách với em, cũng đính hôn cùng Khang Hinh. Thứ nhất là bởi vì sợ chuyện về sau tạo thành nguy hiểm đối với em, dù sao khi đó anh vẫn không cách nào hoàn toàn tin tưởng Andre; thứ hai. . . Anh phát hiện Khang gia có dị động, muốn thông qua đính hôn mà ổn định bọn họ.” Nói tới chỗ này, Hạ Cẩm Hiền đem Thái Gia Tuyền ôm càng chặt hơn, tựa hồ muốn cô nhập vào trong lòng, dùng giọng nói khàn khàn lẩm bẩm nói: “Trời mới biết anh khi đó gian nan cỡ nào, mỗi lần nhìn thấy em cũng hận không được ôm em đến trong ngực, cái gì đều không quản, chỉ muốn mạnh mẽ muốn em! Nhưng là anh không thể! Chỉ có làm cho chúng ta nhìn qua không có quan hệ gì thôi, An Andre mới sẽ không muốn bắt em tới uy hiếp anh, Khang gia trở mặt cũng chỉ sẽ nhằm vào anh. Nhưng là anh thật ghen tỵ, lại thấy quan hệ em cùng Andre tựa hồ càng ngày càng tốt hơn, anh thật ghen tỵ! Cho nên lần này anh mới có thể quyết định cùng anh ta đi qua bên này, hỗ trợ anh ta thu lưới, sớm một chút giải quyết những chuyện này, Anh liền có thể an tâm cùng em ở cùng một chỗ.”

Thái Gia Tuyền rốt cuộc có phản ứng, mặc dù bị Hạ Cẩm Hiền ôm thật chặt, sắp không thở nổi, cô vẫn cố gắng vươn tay, ôm lấy anh thật chặt, từng lần từng lần khẽ vuốt ve phía sau lưng của anh, truyền đến sự an ủi cho anh.

“Hiên, em không muốn trách anh, từ trong ánh mắt của anh em nhìn ra được, Anh đối với em tuyệt đối không phải là người xa lạ lạnh lùng. Nhưng là em nên nói cho em biết, tại sao anh luôn không chịu nói ra những đau khổ khó khăn trong lòng? ! Nếu như không phải là anh xúc động muốn tới nơi này trước thời gian, có lẽ Andre cũng sẽ không.” Thái Gia Tuyền nghẹn ngào đến không thể nói thêm nữa. Cô nghĩ tới Andre trước khi đi đủ loại biểu hiện khác thường, hiển nhiên anh ta đã suy tính có thể anh ta sẽ chết, thậm chí anh ta cam kết sẽ dùng sinh mạng của mình bảo vệ cho Hạ Cẩm Hiền an toàn.

8 năm, nằm vùng toàn bộ 8 năm, hẳn cần chịu được bao nhiêu áp lực mới đi làm được bước này hôm nay? Không thể có cuộc sống mình muốn, ngay cả người trong lòng mình cũng không thể tận tình đi yêu. Ngược lại muốn đi giả trang ra tình tình một tên xã hội đen. Thái Gia Tuyền càng nghĩ càng đau lòng, cô vẫn đối đãi Andre như tên thứ dữ kẻ xấu xa, không biết từ đầu tới đuôi đều là thành kiến, cô chưa từng có cố gắng nghiêm túc đi hiểu rõ người này, cũng đã cho hắn phán xét xử tử hình! Đây đối với hắn mà nói cỡ nào là không công bằng! !

.

Máy bay đáp xuống phi trường thành phố A, Thái Gia Tuyền cũng không quay đầu lại đi xuống máy bay, trực tiếp đón xe trở về nhà trọ. Hạ Cẩm Hiền yên lặng lái xe đi theo cô, nhưng cũng rất thức thời không có quấy rầy cô. Hai ngày nay cô đã có chút lạnh nhạt anh, Hạ Cẩm Hiền hoàn toàn có thể hiểu lòng để ý của Thái Gia Tuyền, bởi vì bản thân của anh cũng đang chịu đựng đau khổ tự trách, so với cô càng sâu hơn.

Bọn họ bị cự tuyệt tham gia tang lễ của An Đức Liệt —— không đúng, phải là Ian. Gonzales, điều này làm cho hai người càng thêm tự trách không dứt, bọn họ chỉ có thể xa xa đưa mắt nhìn một quan tài bao phủ quốc kỳ Italy nâng lên máy bay quân dụng.

Ở trên máy bay trở về nước, hai người cơ hồ cũng không có nói chuyện, cho tới bây giờ —— Hạ Cẩm Hiền ngồi ngồi ở trong buồng lái, ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ kia đã sớm tắt đèn, mà ngay người một lúc lâu. Mà bóng tối trong phòng, Thái Gia Tuyền yên lặng đứng ở phía trước cửa sổ, cúi đầu ngắm nhìn chiếc viết đã xa màu đen lầu dưới kia. Bọn họ giữ vững loại trạng thái này đã hai giờ rồi.

120. Chương 168: Tính Cách Thiếu Sốt

“Cậu đừng như vậy, điều này cũng không thể trách anh ta.” bây giờ Liễu Khê nhìn không nổi nữa, Thái Gia Tuyền về được mấy ngày, cũng không có đi làm, cả ngày đều ở nhà. Hạ Cẩm Hiên mỗi ngày đều sẽ đến, cho nên Liễu Khê đi làm đều sẽ bị anh ngăn lại hỏi lung tung này kia. Về sau, anh dứt khoát cái gì cũng không hỏi rồi, gặp phải Liễu Khê xuống lầu tới chỉ là gật đầu một cái, liền tiếp tục trầm mặc.

Lâm Phong cũng đã tới mấy lần, hai người đàn ông đối chọi ngáy xưa gặp lại nhau lần nữa, đã bớt địch ý, nhiều hơn cảm xúc bất đắc dĩ.

“Tại sao anh không tự mình đi lên gặp cô ấy?” hôm nay, rốt cuộc Lâm Phong không nhịn được rồi, hẳn thật sự không hiểu hai người có cần gì phải vẫn lúng túng giằng co như vậy.

“Tôi cũng muốn vậy, mà tôi không biết nên nói gì.” Hạ Cẩm Hiên rất là thất bại trả lời.

“Vậy thì cái gì đều không cần phải nói, trực tiếp kéo cô ấy ra khỏi phòng là tốt rồi, hiện tại cô ấy ở nhà buồn bực mấy ngày rồi, tiếp tục như vậy sẽ buồn bực đến bệnh đấy!” Lâm Phong có chút bận tâm. “Cái con người bá đạo của anh đi đâu rồi? Thời điểm cùng tôi tranh người yêu quả quyết như vậy. Hiện tại làm sao lại chỉ biết là ở chỗ này giả bộ đáng thương hả? !”

“Anh. . .” Hạ Cẩm Hiên có chút bực mình, nhưng không cách nào phản bác, Lâm Phong nói không có sai, mình bây giờ thật có chút rụt rè vô cùng sợ hãi, lo được lo mất. Anh cảm thấy đau lòng ‘ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết’, tình cảm Andre đối với Thái Gia Tuyền mặc dù rất áp chế, nhưng cũng không phải giả, thời khắc máu chót thậm chí ra tay quên mình để cho cô ấy an toàn không mất một cọng tóc. Hiện tại anh lấy cái gì đi so với một người chết? Hạ Cẩm Hiên có cảm giác là người thất bại, hơn nữa còn là hoàn toàn thất bại!

“Tôi thật sự không biết tác thành cho hai người là đúng hay sai nữa, tính cách thiếu sót của anh quả thật Thái Gia Tuyền quá hiểu rõ rồi! Tôi thấy anh là tự tin hơi quá, cảm giác mình phán đoán cùng quyết định nhất định là chính xác, sau đó có thể coi thường ý nguyện của người khác! Anh chừng nào thì có thể chân chính cùng cô ấy đứng ở vị trí ngang hàng, đem chuyện quan trọng nói ra cùng thương lượng với cô ấy, mà không phải tự mình quyết định? !” Lâm Phong càng nói càng giận, dứt khoát nói hết lời trong lòng ra: “Lần trước anh nhận định cô ấy cùng tôi nói lại tình cũ, chuyện ra đi không từ giả cũng không nhắc lại. Liền lấy hiện tại mà nói! Anh tại sao lại cho rằng Tiểu Tuyền đang giận anh? Tại sao anh lại cho rằng cô ấy sẽ chán anh ở ngoài cửa? Anh đã thử đi gõ cửa sao? ! Mấy ngày nay? Chẳng lẽ anh muốn đợi cô ấy chủ động đi ra tìm anh hay sao? !”

Nghe Lâm Phong giao huấn, trong nháy mắt đó, Hạ Cẩm Hiên rất tức giận, anh giận đến cũng có chút khê phát run. Nhưng bình tĩnh mà xem xét, hôm nay Lâm Phong mỗi một câu hẳn nói cũng không có phản bác được, vì vậy sau một cái chớp mắt lại có chút cảm giác nghiêm túc.

Quả đấm nắm chặt lại buông ra, như thế lặp lại mấy lần sau, Hạ Cẩm Hiên xoay người chui vào trong xe, cũng không quay đầu lại lái xe rời đi.

Lâm Phong sửng sốt, chẳng lẽ như vậy cũng không thể mắng tỉnh tên đó? Tên đó cư nhiên lựa chọn chạy trốn? ? !

Trên lầu Thái Gia Tuyền hoàn toàn nhìn thấy một màn ở nơi đó, mặc dù nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng ở một khắc Hạ Cẩm Hiên xoay người rời đi kia, cô chỉ có thể dằng dặc thở dài, lẩm bẩm: “Tính tình anh ấy chính là như vậy. . .”

“Em biết tính tình anh ta là như vậy, cũng không cần bưng bình nữa chứ. Mọi người đều có khuyết điểm, hai người ở chung một chỗ, không phải là muốn bao dung lẫn nhau sao? Huống chi anh ta đã rất tốt rồi, nếu là không có khuyết điểm nữa quả thật thiên lý bất dung sao! Em liền nghe lời khuyên đi, ngày mai hãy đi làm thôi. Tiếp tục như vậy nữa, không chừng anh ta lại trở bệnh uất ức nữa đấy!” Liễu Khê ở bên cạnh làm âm ỉ nói.

Thái Gia Tuyền trong bụng cả kinh, theo bản năng hỏi: “Có không?”

“Đương nhiên có thể á! Bệnh uất ức như thế nào? Không phải là loại tại đê nén lâu dài này sao, trong hoàn cảnh đau khổ sẽ bị đẩy ra ngoài sao?” Liễu Khê nhìn cô có chút dao động, vội thêm dầu thêm mỡ nói.

Thái Gia Tuyền nóng nảy “Vậy làm sao bây giờ? . . . Anh ấy sẽ phải đi xem bác sĩ tâm lý ?”

Liễu Khê trừng mắt nhìn trời, “Làm ơn! Cái người này là cố ý thọt người khác mấy đao, sau đó làm cho người ta mình tìm bác sĩ đi! Trị thật tốt liền lưu lại sẹo, không trị hết liền đi đời nhà ma đi?”

“Mình không có nói như vậy. . .” Thái Gia Tuyền có chút khuyến khích chưa đủ lắm bầm, trong lòng lại lo lắng muốn chết, hận không được hiện tại liền xông ra tìm anh.

Ngày mai sẽ đi công ty là được rồi —— Thái Gia Tuyền ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, cũng may nhờ cô làm cái quyết định này, mới không có bỏ qua Hạ Cẩm Hiên đạo diễn một vở kịch.

121. Chương 169: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Thượng)

“Tiểu Tuyền, bà rút cuộc đi làm rồi !” Thái Gia Tuyền mới sáng sớm đến công ty, liền bị Lý Giai Giai kéo lại ” Sự Kiện Lớn! ! Bà nhất định phải chịu đựng nha!”

“Cái gì?” Thái Gia Tuyền có chút không hiểu, bắt quá xem qua, chuyện tình Hạ Cẩm Hiên bị bắt cóc ở nước ngoài cũng không có công khai.

“Hôm nay tổng giám đốc mở hội chiêu đãi ký giả, Khang Hinh cũng tham gia, còn mua rất nhiều vải len sọc. Nghe nói là muốn tuyên bố kết hôn!” Lý Giai Giai nhỏ giọng nói: “Tiểu Tuyền, xem ra bà thật không có làm trò rồi. . .”

Thái Gia Tuyền một hồi kinh ngạc, cô cũng không lo lắng Hạ Cẩm Hiên thật sẽ lấy Khang Hinh, chỉ là không rõ được hẳn rốt cuộc muốn làm gì.“Khi nào thì bắt đầu?”

Lý Giai Giai sững sốt, khuyên nhủ: “Coi như hết đi Tiểu Tuyền, đừng đi náo loạn. Chuyện này hơn phân nửa chắc như đinh đóng cột rồi. Điều kiện bà tốt như vậy, còn sợ không có ai muốn sao?”

Thái Gia Tuyền chế nhạo nhìn cô, có chút im lặng: “Ai nói tôi muốn đi náo loạn? Tôi chỉ phải đi xem một chút mà thôi. Mau nói cho tôi biết ở nơi nào, khi nào thì bắt đầu?”

“Mười giờ bắt đầu, đại khái còn có nửa giờ đi, ở kế bên phòng tổng giám đốc, phòng họp số 1.” Lý Giai Giai vẫn là không yên lòng: “Cấp bậc tôi không cao nên không đi lên tầng cao được, không thể đi cùng bà, bà nhất định phải tỉnh táo nha!”

Thái Gia Tuyền liếc mắt: “Cậu xem tôi giống như là bộ dạng không cam lòng sao? !”

Lý Giai Giai quan sát cẩn thận một chút, chỉ thấy Thái Gia Tuyền đem lo lắng giấu trong lòng, mới nói: “Không nhìn ra, chẳng lẽ bà đã thay lòng? A! ~ bà nhất định là thích Phó Tổng giám đốc rồi ! Phải hay không? !”

Nhìn vẻ mặt Bát Quái của Lý Giai Giai, trong mắt Thái Gia Tuyền thoảng qua một tia chán nản. Andre, hẳn đã. . . “Nói cái gì đó, không với cậu nữa, tôi đi đây.”

Thang máy dừng ở lầu trên cùng, Thái Gia Tuyền nhưng có chút không có mục đích, không có người lãnh đạo trực tiếp, cô có đi làm thì đến phòng làm việc làm gì? Do dự liên tục, cô cuối cùng vẫn là lấy dũng khí đi tới hướng phòng làm việc Hạ Cẩm Hiên.

“Tiểu Tuyền? Nghỉ phép đi chơi nơi nào rồi hả ?” Hà Vân thấy Thái Gia Tuyền rất là kinh ngạc, hẳn là có biết một chút nội tình của hai người, chỉ là hẳn không biết hai người mới vừa đã trải qua một cuộc chiến tranh lạnh, chỉ cho là Thái Gia Tuyền ở nghỉ ngơi dài hạn thôi.

Thái Gia Tuyền sững sốt một chút, sau đó hiểu rõ: “Ha ha, đi thành phố A 5 ngày. . .”

“Cái gì nha, cả nửa ngày cô cũng không đi nơi nào sao!”

Thái Gia Tuyền hiền hoà cười cười, hỏi: “Anh ấy có ở đây không?”

“Ở đây. . . Chỉ là tâm tình không được tốt lắm.” ‘anh ấy’ trong miệng Thái Gia Tuyền rất dễ nhận thấy là chỉ Hạ Cẩm Hiên, Hà Vân làm phụ tá nhiều năm như vậy, bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện đã sớm thành thục. Hiện tại hẳn cũng không nhịn được phải nhắc nhở Thái Gia Tuyền, có thể thấy được không khí bên trong quả thật rất thấp.

“Ừ” Thái Gia Tuyền gật đầu một cái, đi lên phía trước, gõ cửa.

“Vào đi!” Giọng nói âm trầm thấp của Hạ Cẩm Hiên truyền ra.

Thái Gia Tuyền hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào, lưu lại Hà Vân vẻ mặt lo lắng ngoài cửa.

Hạ Cẩm Hiên đang đứng ở trước cửa sổ sát đất, nghe có người đi vào cũng không có xoay người, Thái Gia Tuyền cũng không có nói, chỉ là lẳng lặng đứng đó. Cô thật ra thì không biết nói cái gì, một mực rối rắm có muốn tăng hăng một cái hay không đây?

Hồi lâu sau, Hạ Cẩm Hiên có chút kinh ngạc xoay người lại, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai đi vào nhưng không nói lời nào.

Trong nháy mắt đó, có thể nói ah là cực độ hưng phấn, bởi vì đứng ở nơi đó lại là Cún con mà anh mong nhớ ngày đêm! Anh ngây ngốc một giây, sau đó ánh mắt do khiếp sợ chuyển thành nhu hòa. Bước nhanh đi tới, không nói gì kéo Thái Gia Tuyền ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, chỉ ôm Thái Gia Tuyền kêu đau cũng không chịu buông ra.

Sau khi nụ hôn cuồng nhiệt như mưa rơi xuống, Thái Gia Tuyền cảm thấy bối rối, cô chưa từng gặp qua Hạ Cẩm Hiên như vậy, dường như muốn đem lấy cô ăn tươi nuốt sống.

“Đông đông đông” tiếng gõ cửa không đúng lúc vang lên, tiếp đó truyền đến giọng nói Hà Vân: “Hạ tổng, hội chiêu đãi lập tức bắt đầu, các ký giả đã đến rồi.”

Hạ Cẩm Hiên có chút nổi cáu nhìn hướng cửa, trầm giọng nói: “Biết.”

Cúi đầu, thật sâu nhìn Thái Gia Tuyền, Hạ Cẩm Hiên mang theo chút khẩn cầu hỏi: “Cùng đi chứ?”

Thái Gia Tuyền do dự một chút, nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn làm cái gì?”

Hạ Cẩm Hiên cười khổ một cái, trả lời: “Em để cho anh chuyên chế lần cuối đi, lần này anh sẽ đem toàn bộ vấn đề giải quyết cho xong.” Trong lời nói tràn đầy kiên định.

Thái Gia Tuyền gật đầu một cái, không có làm anh suy nghĩ, theo Hạ Cẩm Hiên ra khỏi phòng làm việc, đi tới phòng họp số 1 kế bên.

122. Chương 170: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Trung)

Hôm nay quần áo của Hạ Cẩm Hiên rất là thoải mái Thái Gia Tuyền cũng không có cảm thấy như thế nào, cô luôn luôn cảm thấy anh thích hợp với phong cách thoải mái nhẹ nhàng hơn. Nhưng này tại trước mặt giới truyền thông, sẽ dễ làm mọi người rất kinh ngạc, sau khi Hạ Cẩm Hiên xuất hiện trước một vụ thương nghiệp đột nhiên thay đổi hình tượng, thay vào đó là quần áo đơn giản phong cách thoải mái, anh tuần không giảm, tăng thêm vẻ tuấn lãng —— của anh làm cho bộc lộ quan điểm của chủ đề chính trong hội chiêu đãi hôm nay.

So sánh, Thái Gia Tuyền không hề chuẩn bị quần áo liền có vẻ vô cùng nghề nghiệp hóa, mặc một bộ công sở trắng đen. Đơn giản đến có thể bị lơ là, cũng quả thật bị bỏ quên. . .

Hội trường còn lại một người tiêu điểm khác đã sớm có mặt, Khang Hinh đang ngồi ở hàng trước, cô vẫn là trang phục sang trọng mà đẹp đẽ, trong mắt cô lại khó nén mất mát cùng không cam lòng. Tất cả người ở chỗ đó đều hiểu rõ, ba của cô, Khang Tính chủ tịch tập đoàn Khang thị, gần đây không ngừng bị Cục Quốc An, cục thuế vụ chờ nhiều ngành chính phủ mời đi uống trà rồi. Bây giờ mấu chốt là, chỉ cần có thể trực tiếp phải sạch quan hệ cùng tổ chức khủng bố, như vậy những vấn đề khác, bọn họ cũng có thể quy tội sai lầm đầu tư, hạng mục thẩm hạch không rõ, đối với quy định quốc gia hiểu không đủ thấu đáo cùng với các vấn đề nhỏ. Vì vậy bây giờ Khang gia vẫn còn gửi hy vọng vào Hạ Cẩm Hiên có thể giúp bọn họ một tay. Nhưng dù vậy, các khoản tiền phạt cùng tiền tham ô, cũng khiến cho Khang gia trở thành khách qua đường ở Xã Hội Thượng Lưu—— trừ phi Khang Hinh có thể thuận lợi gả vào Hạ gia.

Hội nghị vẫn là do Hạ Cẩm Hiên tự mình chủ trì. Sau khi nói lời mở đầu ngắn gọn, anh bắt đầu chủ đề chính hôm nay.

“Hôm nay chủ yếu có ba sự kiện muốn tuyên bố với mọi người. Thứ nhất: về tin tức phó tổng giám đốc công ty Andre tiên sinh từ chức, xác thực là sự thật, ở một tuần trước tôi đã phê chuẩn đơn xin từ chức của anh ta. Tập đoàn Lý Ngang ở Italy bởi vì chiến lược tự thân biến động, sẽ không điều người tới Trác Gấm nữa, mà sẽ giao toàn bộ tài khoản cho Trác Gấm tự mình đầu tư. Sau này chỉ tham gia nhân tiền hoa hồng, không tham dự quản lý —— mặt khác, bởi vì tập đoàn Khang thị ở gần đây xuất hiện án kiện nghi ngờ ngoại giao đầu cơ trực lợi thiết bị, đang phải bị điều tra toàn diện. Đưa đến tình hình tài chính gặp biến động lớn, khiến một hạng mục hợp tác với Trác Gấm gặp phải ảnh hưởng. Cũng may, tất cả nhân viên các ngành của Trác Gấm cùng ra sức cố gắng, vận hành thành công, điều động vốn lưu động đầy đủ, chúng ta hoàn toàn có năng lực độc lập hoàn thành những hạng mục này. Các vị cổ đông cứ yên tâm.”

Nghe đến đó, Thái Gia Tuyền không khỏi cúi đầu, tuy Hạ Cẩm Hiên nói đơn giản, sau lưng làm bao nhiêu công việc có thể suy nghĩ ra. Chủ yếu nhà đầu tư đột nhiên rút tiền, nhẹ thì đưa đến hạng mục bị sanh non, nặng thì sẽ kéo một công ty bị suy sụp.

Không kịp nghĩ nhiều, cũng không có cho các ký giả hỏi lên vấn đề thời gian, Hạ Cẩm Hiên trực tiếp bắt đầu tuyên bố tin tức thứ hai, này điều thứ hai hiển nhiên càng thêm kinh người.

“Tin tức thứ hai có chút tiếc nuối —— bởi vì một chút nguyên nhân, Khang Hinh tiểu thư đã quyết định hủy bỏ hôn ước với tôi!”

“Ồn ào” trong nháy mắt toàn trường xôn xao, bao gồm Thái Gia Tuyền cũng lấy tin khó khăn nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên trên đài.

“Tiểu Hạ tiên sinh, thật sự là Khang tiểu thư nói lên sao? Hay căn bản là ý của ngài?”

“Là bởi vì nguyên nhân vụ án của Khang thị sao?”

“Khang tiểu thư, nói một câu đi!”

Các ký giả như ong vỡ tổ bắt đầu đặt câu hỏi lên, hoàn toàn không chú ý hội nghị bắt đầu chưa đến thời gian quy định đặt câu hỏi.

Khang Hinh hung hăng cắn răng, hít thở sâu một hơi hậu, bật đứng lên, bước chân nặng nề đi đến phía trước đài. Theo động tác của cô ta, hội trường yên tĩnh lại, tất cả mọi người lặng lẽ đợi cô ta lên tiếng.

Khang Hinh đứng ở trước đài, Hạ Cẩm Hiên tự nhiên nhường qua một bên, ánh mắt lại vẫn nhìn cô ta.

Trầm mặc thật lâu, ở thời điểm tất cả mọi người sắp không đợi được nữa. Khang Hinh rút cuộc ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Vâng! Là tôi nói muốn giải trừ hôn ước!” Các ký giả đang muốn mở miệng hỏi lên, Khang Hinh nói tiếp: “Về phần nguyên nhân, tôi chỉ có thể nói là nguyên nhân cá nhân, cùng Tiểu Hạ tiên sinh, Trác Gấm cùng với Khang thị cũng không có bất kỳ quan hệ gì!”

Nói xong, Khang Hinh cũng không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng họp, lại là trên đường rời sân rồi. Có hai người ký giả cũng cùng đồng nghiệp vội vàng sau khi trao đổi đôi câu, cuống quýt đuổi theo.

123. Chương 171: Hội Chiêu Đãi Ký Giả (Hạ)

Hạ Cẩm Hiên nhìn bóng lưng cô ta rời đi, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh không dễ nhận ra. Đi tới trước micro nói: “Các vị, xin yên lặng một chút.”

Đợi các ký giả rốt cuộc cũng yên tĩnh, Hạ Cẩm Hiên nói tiếp: “Mới vừa rồi có người hỏi sự việc này có phải ý của tôi không, Khang tiểu thư đã trả lời một nửa, một nửa kia bây giờ để tôi trả lời —— việc này vừa là ý của cô ấy, cũng là ý của tôi! Chỉ có thể nói hai bên chúng tôi cũng hy vọng có thể giải trừ hôn ước này! Cô ấy có nguyên nhân cá nhân của cô ấy, chúng tôi cũng không biết, mà nguyên nhân của tôi, tôi có thể nói cho các vị biết. Đây cũng chính là chuyện thứ ba tôi muốn tuyên bố!”

Mắt toàn bộ ký giả dưới đài đều tỏa sáng, trực giác giới truyền thông nói cho bọn họ biết Hạ Cẩm Hiên sắp tuyên bố chuyện lớn.

Mà Thái Gia Tuyền còn ở trong khiếp sợ việc Hạ Cẩm Hiên Khang Hình giải trừ hôn ước, tất cả mọi việc tới quá nhanh, cô hoàn toàn không ngờ rằng. Hơn nữa Khang Hình lại có thể biết chủ động đứng ra giải thích. Tại sao lại thuận lợi như vậy? Khang Hình không phải nằm mộng cũng muốn gả cho Hạ Cẩm Hiên sao? Hiện tại tình cảnh tập đoàn Khang thị nên càng cần phải leo lên cây to Trác Gấm này mới đúng a! Tại sao chủ động bỏ qua?

“Hạ Cẩm Hiên tôi, hôm nay ở trước mặt của các vị, chính thức cầu hôn với tiểu thư Thái Gia Tuyền!” Hạ Cẩm Hiên trịnh trọng mà giọng nói đầy truyền cảm đột nhiên cứng rắn đem Thái Gia Tuyền từ trong trầm tư kéo ra ngoài.

An tĩnh, cả hội trường có thể nói là không có một âm thanh nào, trừ Hạ Cẩm Hiên bản thân, tất cả mọi người đều ngây người, rất nhiều người thậm chí căn bản không biết Thái Gia Tuyền là người nào. Càng không có người sẽ nghĩ tới, người may mắn này chính là người đứng phía sau cùng ở hội trường, là một cô gái bình thường đứng tại cửa chính.

Thái Gia Tuyền ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Hạ Cẩm Hiên đứng trên đài, ánh hưởng cô ôn hòa mỉm cười, trong mắt mang theo ánh sáng hi vọng dường như muốn làm Thái Gia Tuyền chết cháy ngay tại chỗ. Cô chưa bao giờ phát hiện thì ra là mặt của Hạ Cẩm Hiên lại là đáng đánh đòn như thế!

“Pằng” một tiếng, cửa chính phòng họp được mở ra, hiện trường lâm vào một mảnh hắc ám, mọi người cư nhiên cũng rất ăn ý không có phát ra tiếng kinh hô, mà là tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm mục tiêu.

Cửa chính được mở ra, mấy người đàn ông mặc đồ phục vụ, đẩy một xe hoa thật to cắm đầy cây nến đi vào, phía sau thậm chí còn đi theo một ban nhạc có năm người.

Nhạc khúc lãng mạn, mấy ngàn cây hoa hồng, cây nến ầm ập, người đàn ông xẹt qua mọi người đi về phía người kia. Đây tất cả cũng hoàn mỹ thế kia. Nhưng lúc này Thái Gia Tuyền là hoàn toàn kinh sợ, cô hận không co giò bỏ chạy được.

Hạ Cẩm Hiên tựa hồ nhìn thấu ý đồ cô, tăng nhanh bước lướt đến trước người của cô, hoàn toàn cản hết đường lui của cô.

Thái Gia Tuyền mở to cặp mắt vô tội, sử dụng ánh mắt biểu đạt ý của mình: “Anh điên rồi? ! Đây là đang làm cái gì? !”

Hạ Cẩm Hiên trở về một nụ cười xấu xa, tiến lên nhẹ nhàng nắm ở hông của cô, ghé vào bên tai cô nhẹ nói: “Hôm nay bằng bất cứ giá nào, em cũng phải nể mặt mũi, hả?”

Một màn mập mờ này nhất thời thu hút một hồi đèn flash chợt hiện. Thái Gia Tuyền chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng đầu, không đợi cô đáp lời, Hạ Cẩm Hiên đột nhiên buông cô ra, lui về phía sau một bước, quỳ một gối xuống.

Hiện trường sôi trào, thậm chí có ký giả hưng phấn ồn ào thổi lên huyết gió lên.

“Tiểu Tuyền, chúng ta ở chung một chỗ cũng mau năm năm rồi, trong lúc đã trải qua quá nhiều thời gian thậm chí là cùng sinh cùng tử, đã sớm nên thêm tiến một bước rồi, không phải sao?” Lời nói Hạ Cẩm

Hiên chân thành khiến Thái Gia Tuyền có chút cảm động, Đúng vậy, năm năm rồi, cuộc sống nhàn nhã ở Hamburg giống như vẫn như ngày hôm qua, đảo mắt người và vật đã không còn, thân phận thay đổi, địa vị thay đổi, cô đều biến thành gái ế lớn tuổi hơn rồi, nhưng tình cảm của anh chưa từng có từng thay đổi.

Nhưng đám người bàn quan lại không bình tĩnh, năm năm? ! Tổng giám đốc hiện tại của Trác Gấm Hạ Cẩm Hiên đã có bạn gái lui tới năm năm? ! ! Việc này giữ bí mật cũng quá tốt đi! Hay là đám chó săn bọn họ làm việc quá thất bại? !

“Gả cho anh đi, Tiểu Tuyền!” Hạ Cẩm Hiên rót cuộc nói ra những lời mấu chốt nhất này. Trừ những từ đó ra không có từ ngữ dư thừa, thậm chí anh không có hướng cô hứa hẹn cái gì, nhưng cô chính là tin tưởng, anh sẽ đem tất cả tốt nhất trên thế giới đều cho cô.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi” mọi người bắt đầu ồn ào lên.

Thái Gia Tuyền có chút do dự, tất cả tới quá đột ngột, cô còn không kịp làm rõ tâm tình của mình. Nhưng khi nhìn Hạ Cẩm Hiên trước mặt cùng với mọi người kích động chung quanh, cô có chút cảm giác cởi hờ khó xuống. Nhất là ở lúc Hạ Cẩm Hiên móc ra chiếc nhẫn mà khi ở Hamburg anh chuẩn bị cầu hôn, thì lòng của cô hoàn toàn bị chinh phục.

Cái chiếc nhẫn nho nhỏ này, trần trở nhiều lần, cứ nhiên lại trở về thời điểm ban đầu, chuẩn bị tiếp tục thực hiện sứ mệnh của mình.

Thái Gia Tuyền hít sâu, chậm rãi vươn tay, ngón tay mảnh khảnh khẽ tách ra, dừng ở trước mặt Hạ Cẩm Hiên.

Hạ Cẩm Hiên trong mắt lóe lên một tia kích động khó nén, giống như là sợ cô đổi ý, không quá dịu dàng một phát bắt được, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô. Sau đó vọt đứng lên, ôm cô vào trong ngực, mạnh mẽ ôm. Chung quanh vang lên một hồi hoan hô cùng tiếng vỗ tay.

Mặt của Thái Gia Tuyền đã sớm hồng như phát sốt, chỉ là ánh sáng quá mờ, không nhìn ra mà thôi. Ở lúc cô cho là rốt cuộc có thể rời đi, Hạ Cẩm Hiên lại hơi nói tay thả cô ra, sau đó, ở nơi này trước mặt mọi người, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Hạ Cẩm Hiên là thật khó kìm lòng nổi, nhưng Thái Gia Tuyền liền thắm, mặt nhếch nhác cuống quýt đẩy hẳn ra, co cẳng chạy. Gian nan chen lẫn giữa một đám người, trực tiếp quẹo vào phòng làm việc của Hạ Cẩm Hiên ở kế bên.

Mọi người cười ầm lên một hồi, cũng ồn ào lên nói Thái Gia Tuyền xấu hổ, Hạ Cẩm Hiên cười cười, phân phó Hà Vân phụ trách khắc phục hậu quả, còn mình lại trở về phòng làm việc của mình.

124. Chương 172: Muốn Ăn Vạ

“Khắc phục hậu quả? Khắc phục hậu quả thế nào?” Hà Vân thật là muốn ngửa mặt lên trời thở dài: “Tổng giám đốc, kịch bản không phải viết như vậy!”

Thì ra là, Hạ Cẩm Hiên cử hành hội chiêu đãi ký giả chỉ là vì tuyên bố hai cái tin tức trước, muốn lấy phương thức này làm cho Thái Gia Tuyền nhìn thấy được quyết tâm của anh. Nhưng là bởi vì sự xuất hiện của Thái Gia Tuyền, nên anh mới quyết định dời kế hoạch cầu hôn vào trưa ngày hôm sau thực hiện vào buổi họp báo ký giả ngày hôm nay. Như thế rất tốt, một loạt kế hoạch toàn bộ bị đánh loạn, ngay cả bánh kem cầu hôn vẫn còn chưa mang tới kịp, coi như anh đã cầu hôn trước mặt nhiều ký giả như vậy! Hiện tại anh phải vội vàng chạy lấy người, cục diện rối rắm trực tiếp ném cho Hà Vân, điều này làm cho Hà Vân không biết giải quyết thế nào?

“Ách, các vị! Cũng sắp tới thời gian giờ cơm trưa, chúng tôi đã chuẩn bị một số món ăn đơn giản ọi người, hi vọng các vị nể mặt!” Hà Vân cười đến so với khóc còn khó coi hơn, dùng lấy sức lực của một người ngăn trở các ký giả kích động, sợ bọn họ vọt vào phòng làm việc của Hạ Cẩm Hiên. Bất đắc dĩ đang lúc chỉ đành phải tự tiện làm chủ, lấy cơm trưa ra dụ thôi, dù sao không phải có câu nói “Há miệng mắc quai” sao! Về phần vấn đề kinh phí, hẳn cũng không có quá nhiều lo lắng, ai bảo Hạ Cẩm Hiên không làm theo kế hoạch

đây? Huống chi Tổng giám đốc đại nhân cầu hôn thành công, cũng sẽ không keo kiệt một ít phí chiêu đãi này!

Bên kia, hoàn toàn không có tự giác gây thêm phiền toái Hạ Cẩm Hiên, hào hứng trở lại phòng làm việc, lại không ngờ thấy được gương mặt tức giận đờ đờ, trong lúc nhất thời sững sờ ở ngay tại trận.

“Chuyện gì xảy ra? !” Thái Gia Tuyền trầm giọng hỏi, như một viên thẩm phán mới tái thế.

Hạ Cẩm Hiên nhú mồm, muốn cười lại không cười hỏi: “Ý em là chuyện gì?”

Thái Gia Tuyền liếc mắt: “Anh bịa chuyện Andre chủ động từ chức em cũng không hỏi đến, em hiểu được tính toán của anh. Nhưng là chuyện giải trừ hôn ước là như thế nào? Em không tin Khang Hinh có thể đưa ra cái quyết định đó!”

Hạ Cẩm Hiên lưỡi biếng nhích tới gần chút, kéo vai của cô, cùng cô cùng nhau chuyển sang trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn thấy hơn một nửa thành phố A. “Khang gia quả thật đầu cơ đầu tư lợi mấy mớ cho nước ngoài, cái vấn đề này tuy lớn mà nhỏ. Lớn, chính là vì tổ chức khủng bố quốc tế cung cấp tiền bạc cùng thiết bị ủng hộ; nhỏ, cũng chính là việc phi pháp giành món lợi kékê sù. Một là chạm đến tầng chính trị, hoặc là tội phạm kinh tế, đều phải xem bên trên xét xử thế nào.”

“Vậy thì thế nào?” Thái Gia Tuyền đối với mấy việc này thật không có hiểu lắm.

“Người gặp phải loại chuyện này, đều là hy vọng tránh nặng tìm nhẹ. Có lúc muốn muốn cầu cũng phải dựa vào vận khí của chính mình, nói cách khác —— mọi sự đều do người làm.” Hạ Cẩm Hiên có chút thâm trầm mà nói, nhìn phía ngoài cửa sổ trong mắt tràn đầy thâm thúy, giống như tất cả đều nằm trong bàn tay của anh.

Thái Gia Tuyền ngẫm thử dài, có chút không thể nhin được nữa, tay nắm thành quả đấm, xoay người đối mặt Hạ Cẩm Hiên, đôi tay ôm lấy mặt của hắn, hét lớn: “Hạ Cẩm Hiên, anh nghe kỹ cho em. Kể từ sau khi anh lên làm tổng giám đốc, anh thay đổi quá nhiều! Nói chuyện với anh cũng không thể nói chuyện thẳng thắn? Tại sao anh phải nói những đạo lý lớn này với em? Quanh co nửa ngày, anh có mệt hay không? ! Hay anh cảm thấy làm về mặt thâm trầm trước mặt em rất thú vị?”

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, ngay sau đó lúng túng ho nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút tránh né, nhẹ giọng nói: “Khụ, cái này. . . Thật ra thì chuyện là như vậy, anh tìm người Khang gia, nói cho bọn hắn biết, nếu như bọn họ nguyện ý chủ động giải trừ hôn ước, anh sẽ giúp bọn họ một chút.”

Thái Gia Tuyền quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, nói: “Sớm sáng khoái như vậy có tốt hơn không, rõ ràng một câu nói là xong, làm gì phải quẹo tới quẹo lui!”

Hạ Cẩm Hiên lắc đầu cười khổ: “Tuyền, xem ra anh thật sự thay đổi, trước kia anh tùy hứng nhiều hơn em.”

“Vậy là sao!” Thái Gia Tuyền lầu bầu một câu, lại chuyển hướng tới cửa sổ sát đất.

Hạ Cẩm Hiên có chút chế nhạo nhìn cô một cái, hướng nhích lại gần bên người cô, có chút không được tự nhiên đụng đụng cô, nói: “Cái đó, em cảm thấy được ngày nào tương đối tốt?”

Lần này đổi thành Thái Gia Tuyền không bình tĩnh, mở to hai mắt, dùng một loại ánh mắt tràn đầy vô tội nhìn về phía Hạ Cẩm Hiên, ánh mắt mơ hồ nửa ngày, ở lúc Hạ Cẩm Hiên đang tròng đầy mong chờ, chỉ phát ra một âm ——“À?”

125. Chương 173: Tính Toán Của Thái Gia Tuyền

Hạ Cẩm Hiên nheo lại mắt, hung tợn nhìn chằm chằm cô: “Mới vừa rồi là người nói với anh phải nói chuyện thẳng thắn?”

“Được! Phải thắng thắng đúng không?” Thái Gia Tuyền một bộ dạng anh dũng hy sinh: “Mới vừa rồi là tình thế bất buộc! Em hoàn toàn là vì bận tâm mặt mũi của anh mới đồng ý, không thể tính được!” Nhưng bộ dáng cô hoàn toàn nói lên hiện tại cô chỉ là mạnh miệng thôi.

Hạ Cẩm Hiên có chút gấp gáp rồi, một phát bắt được tay của cô, nói: “Chiếc nhẫn này cũng đeo lên rồi, tại sao có thể không tính toán gì hết hả! ?”

“Chiếc nhẫn này thế nào? Đây là em nhặt về từ trong đồng rác mà.” Thái Gia Tuyền giả vờ ngây ngốc tuyệt đối là hạng nhất.

Hạ Cẩm Hiên lấy lại bình tĩnh, ý thức được cô là đang đùa dai rồi, khoe miệng nhếch lên, bàn tay vươn ra nắm lấy eo cô, cái trán chống đỡ đến giữa hàng lông mày của cô, nói: “Chuyện này nhưng cũng không phải là em có thể dối ý, hiện tại mọi người trên thế giới ai cũng biết cả rồi.”

Thái Gia Tuyền rút về sau một cái, nháy mắt nói: “Đúng vậy, là em đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng là không có đáp ứng lập tức liền kết hôn nha.”

Hạ Cẩm Hiên nhú nhú mày, do dự liên tục, cuối cùng bất đắc dĩ hỏi: “Vậy em muốn thế nào?”

Thái Gia Tuyền thở phào nhẹ nhõm, đắc ý cong cong khoe miệng, “Để xem tâm tình!” Tính toán trong lòng cô thật ra thì rất đơn giản, công việc ở Trác Gấm trong nửa năm nay, vì đuổi theo tổng giám đốc anh, cô cũng bị không ít người khác khinh bỉ, hôm nay coi như là hòa nhau một lần, nhưng là thế nào cũng phải để Hạ Cẩm Hiên ăn đau khổ nhiều một chút mới phải.

“Cái đó, không biết Tổng giám đốc đại nhân đối công việc của em có điều động gì?” Thái Gia Tuyền có bộ mặt phớt tỉnh đứng ở đối diện bàn làm việc, vẻ mặt thành thật mà hỏi.

Hạ Cẩm Hiên còn chưa có hết buồn bực, không hề nghĩ ngợi nói: “Về đây làm trợ lý cho anh!”

“Nhưng là, em làm không nổi!” Thái Gia Tuyền liếc mắt “Em làm sao mà so với cái người Hà Vân toàn năng kia? !”

Hạ Cẩm Hiên ngẩn người, suy nghĩ một chút cũng thế, Thái Gia Tuyền mặc dù không dần, nhưng để cho cô giống như Hà Vân bận rộn trái phải như vậy là không có khả năng. “Vậy em làm trợ lý cho cậu ta đi.”

“Trợ lý của trợ lý? Trác gấm không có biên chế như vậy chứ?” Thái Gia Tuyền dường như gây sự với anh thành nghiêm rồi.

“Vậy em muốn đi nơi nào?” Hạ Cẩm Hiên vuốt vuốt mi tâm có chút phát đau.

“Đi bệnh viện!” Thái Gia Tuyền lễ thắng khí hùng nói: “Em vốn học ngành y, đi theo anh điên lâu như vậy, nên trở về nghề chính được rồi.”

Bệnh viện? Bệnh viện nào? ! Cô muốn chạy đi theo Lâm Phong làm việc với nhau? ! Mặt của Hạ Cẩm Hiên trong nháy mắt đen xuống: “Không cho phép!”

“Tại sao? !” Thái Gia Tuyền nóng nảy.

“Không cho phép chính là không cho phép! Em đã ký hợp đồng với Trác Gấm . . . Còn nửa đời sau của em cũng đã bán cho anh, coi như không cái hôn thú kia, nhưng cái hiệp ước giấy trắng mực đen ngược lại có một tờ đó!” Hạ Cẩm Hiên cũng bắt đầu chơi xỏ lá : “Gây nữa em đưa em về văn phòng hành chính đó!”

“Đi thì đi! Người nào sợ anh! Ở phí dưới làm chân chạy vặt so với nơi này của anh còn tốt hơn!” Thái Gia Tuyền cứng đầu như cũ, nghe rằng trợn mắt nói: “Đừng nghĩ em lại tiếp tục làm người giúp việc cho anh!” Vừa nói vừa xoay người liền đi ra cửa, trực tiếp xuống văn phòng hành chính tìm Lý Giai Giai.

Hạ Cẩm Hiên nhìn cửa chính kia đã sớm đóng sầm sọt nửa ngày, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cần cô không làm khó đời đi ra bên ngoài, ở trong công ty, sẽ theo ý cô đi.

Bên kia, Thái Gia Tuyền tức giận đằng đặng đi xuống lầu, đi tới trước văn phòng hành chính lại do dự. Cô nên lấy lấy thân phận gì đi vào trước mắt bọn họ đây? Là một tư thế người thắng, hay là khiêm tốn một chút tốt hơn? ?

“Tiểu Tuyền? Bà ra đây!” Đang lúc do dự, giọng nói Lý Giai Giai đột nhiên truyền tới. “Mau nói cho tôi biết, kết quả hội chiêu đãi ký giả như thế nào? Thế nào mà Khang Hình lại rời đi trước rồi?”

Khóe miệng Thái Gia Tuyền một hồi co quắp, thì ra là tin tức còn chưa có truyền tới đây. Đang cảm thấy thấp thỏm tạm thời để xuống thì trong phòng làm việc đột nhiên truyền ra một hồi thét chói tai. . .

126. Chương 174: Đại Kết Cục! !

Lý Giai Giai cùng Thái Gia Tuyền cũng trước tiên vọt vào, chỉ thấy Ưng Tiểu Phi (còn nhớ rõ cái em gái này sao? Cùng Thái Gia Tuyền đồng thời được trúng tuyển đó) hướng về phía màn ảnh máy vi tính kêu to: “Làm sao có thể? !”

Mọi người vây lại, ngay cả Đỗ Quyên cũng đều đi qua, cùng nhau nhìn về phía màn hình máy tính của cô ta. Chỉ thấy phía trên có một cái tiêu đề cực to ” Trong cuộc họp ký giả tổng giám đốc của Trác Gấm Hạ Cẩm Hiền cầu hôn trước mặt mọi người!” Mà hình ảnh đính kèm, chính là Hạ Cẩm Hiền đột nhiên quỳ một gối xuống ở trước mặt Thái Gia Tuyền, trong nháy mắt đeo chiếc nhẫn kia cho cô. Mặc dù hình ảnh rất tối, mặc dù văn chương cũng không có nói tới tên của cô gái kia, mặc dù Thái Gia Tuyền chỉ lộ ra cái gò má, nhưng người nào biết cô dĩ nhiên có thể nhận ra.

“Trời ơi! Thế nào lại là cô ta? !”

“Hồ ly tinh cư nhiên biến thành chính thức rồi? Khang Hình kia làm thế nào? !”

“Hạ tổng là người ngu sao? !”

Sự chú ý của mọi người đều bị tin tức trên mạng thu hút, cũng không có người chú ý tới Thái Gia Tuyền đang đứng sau lưng bọn họ, chính lúc này mặt mũi tràn đầy tái nhợt nhìn chằm chằm bọn họ.

“Này, nói mò gì đây? Hạ tổng là người ngu, Trác Gấm sẽ phát triển được tốt như vậy sao?” Lý Giai Giai thấy thế, vội lên tiếng cắt đứt nghị luận của đám người kia, chỉ sợ lời nói khó nghe hơn lại đột nhiên chạy ra.

“Vốn là. . .” Người khác xoay đầu lại, đang muốn phản bác, đột nhiên chứng kiến thấy mới vừa thu lại vẻ giận dữ, chính lúc này thấy mặt bình tĩnh của Thái Gia Tuyền.

“Ngại quá, để ọi người thất vọng!” Thái Gia Tuyền mỉm cười vô hại , rất là khinh miệt nói.

Nhân viên trong phòng nhất thời yên lặng như tờ, hồi lâu, Thái Gia Tuyền thật sự không chịu được rồi, chuyển sang Đỗ Quyên nói: “Chị Đỗ Quyên, em bị Hạ tổng điều về đây, đây là phân công tác của em, phiền toái an bài chỗ ngồi cho em lần nữa thôi.” Vừa nói đưa lên chỉ thị công việc của mình.

Đỗ Quyên cái mình giật một, vội khép lại miệng hình chữ ‘O’, lắp bắp nói: “Điều. . . Điều trở về?” Lời mới ra miệng, trong nháy mắt lại phản ứng kịp, trầm suy nghĩ đến: “Chẳng lẽ là muốn cho cô an bài một công việc nhàn hạ để nuôi sao? Vậy cũng thật là phải hầu hạ thật tốt.”

“Đúng vậy, điều trở về rồi. Chị có thể lý giải vì năng lực công tác của em không đủ với cấp bậc cái đó!” Thái Gia Tuyền có chút không sao cả trả lời.

“A, được, tôi lập tức an bài, vị trí em tùy tiện chọn! Chọn xong tôi giúp em an bài phần công việc mới!” Đỗ Quyên lập tức thay vẻ mặt cười nịnh nọt, đôi tay nhận lấy phần chỉ thị công việc Thái Gia Tuyền đưa ra.

Thái độ của Đỗ Quyên tựa như dẫn đầu thay đổi thái độ của mọi người, một nhóm người lập tức vây quanh Thái Gia Tuyền hỏi han ân cần.

“Ai nha, lâu như vậy không thấy, khí sắc tốt hơn rất nhiều nha!”

“A, mới vừa rồi Hạ tổng cầu hôn cô, làm sao mà cô không thay một bộ trang phục xinh đẹp? Mặc cái bộ đồ công sở này làm gì?”

“Chúc mừng nha! Lúc nào thì kết hôn đây?”

.

Thái Gia Tuyền nhúc nhúc cười cười, ứng phó nói: “Chừng nào kết hôn, tự nhiên sẽ thông báo ọi người.” Vừa nói vừa đi đến cái gốc bàn còn trống.

Đang lúc ấy thì, Hạ Cẩm Hiên ôm máy vi tính của Thái Gia Tuyền thở hổn hển thở hổn hển bỏ đi đi vào, phía sau còn có một trợ lý tạm thời xách theo vài món đồ lộn xộn (đáng thương Hà Vân vẫn còn xã giao với ký giả). Cả một phòng nhất thời giạt mình hô to gọi nhỏ.

“Hạ tổng, thế nào lại tự mình khiên đồ vậy? !”

“Để cho tôi giúp, để cho tôi giúp! Ngài nghỉ ngơi!”

Mấy tên đàn ông trong phòng làm việc đều có khuynh hướng cướp bóc, hai ba lần liền giành lấy cái máy vi tính trong tay Hạ Cẩm Hiên, ân cần đưa đến chỗ ngồi Thái Gia Tuyền đã chọn tốt.

Hạ Cẩm Hiên nhìn Thái Gia Tuyền một chút, lại nhìn một đám nhân viên giống như mấy con thú kích động kêu than cho thực phẩm một chút, nhíu mày, lộ ra một cái mỉm cười: “Về sau xin mọi người nhiều hơn chăm sóc vợ tôi rồi !”

“Phốc!” Còn không đợi mọi người hòa cùng, Thái Gia Tuyền rất khoa trương đem mới vừa uống một ngụm nước vào trong miệng phun ra ngoài, làm cho chính mình bị sặc “Khụ khụ khụ. . .” Xem bộ dáng là thật sặc đến không nhẹ.

Hạ Cẩm Hiên vội đi lên trước, hẩn là một tay ôm lấy cô vào trong ngực, bàn tay ở trên lưng cô khẽ vuốt ve: “Cô bé ngốc ngếch, kích động như thế làm gì?”

Ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ, hận đồng loạt bắn về phía Thái Gia Tuyền, trong những ánh mắt này còn có phần lớn không thể tưởng tượng nổi, Hạ Cẩm Hiên tại trong cảm nhận của mọi người từ trước đến giờ phải không dễ dàng nói cười, chuyên nghiệp mà nghiêm túc. Thì ra là anh còn có một mặt như vậy!

Thái Gia Tuyền thật vất vả mới điều chỉnh hơi thở lại, đẩy anh ra nói: “Ai là vợ của anh chứ? !”

“Em đó!” Hạ Cẩm Hiên xem như chuyện đương nhiên nói: “Hiện tại toàn thế giới cũng biết rồi.”

“Này không trả không có kết hôn sao!”

“Anh đã sắp xếp công ty tốt rồi, cho bọn họ thời gian một tháng, chuẩn bị cho chúng ta một hôn lễ thể kỷ!”
Hạ Cẩm Hiên đã tính trước nói: “A, còn có tuần trăng mật. Anh có thể dùng thời gian nửa năm cùng em đi vòng quanh thế giới!”

“Hô. . .” Một hồi tiếng rút khí vang lên, mọi người hiển nhiên cũng mau ghen tỵ muốn chết rồi.

Thái Gia Tuyền sững sốt thật lâu, đột nhiên bộc phát nói: “Ai cho anh tự tiện quyết định thế? ! Tại sao anh lúc nào cũng như vậy? Anh định bức hôn sao? Anh càng ép em càng không lấy!”

Hạ Cẩm Hiên gạt đầu một cái, xoay người mặt ngó một đám nhân viên đang vui lấp trong hâm mộ ghen ghét không cách nào tự kiềm chế, nhìn về phía trợ lý tạm thời đi theo nói: ” Tôi quyết định rằng trước khi tôi kết hôn, bộ tài chính sẽ có hai người kiểm tra hệ thống với hệ thống ba người kiểm tra, bộ phận bán hàng làm việc phải thông qua máy chấm công đục lỗ kiểm tra chắc chắn, bộ phận thiết kế phải được kiểm toán bởi một sự gia tăng ba lần 4 lần, Cục Quản lý phát triển hệ thống loại bỏ thực hiện”

Từng việc được nói ra, mặt của mọi người đều tối dần theo. Những thứ này cải cách này của Hạ Cẩm Hiên thật ra thì cũng không có ảnh hưởng đến toàn công ty, duy nhất hiệu quả chính là —— gia tăng lượng công việc! Tỷ như thẩm tra đối chiếu chế độ thẩm hạch, nhưng thật ra là trải qua nghiệm chứng, số lần chưa làm sai gì, anh cố tình cấp cho người thêm lần thứ nhất; nhân viên bán hàng nghiệp vụ cả ngày lẫn đêm chạy ở bên ngoài, nếu như gắng phải người ta sớm muộn gì tất cả về công ty xoạt lần thứ nhất tạt, vậy không biết đạo muốn chạy bao nhiêu chặng đường oan uổng.

Khi tất cả mọi người bắt đầu ửu củi đầu thì Hạ Cẩm Hiền tăng thêm câu nói sau cùng: “Dĩ nhiên, những thứ chế độ này sẽ khôi phục lại bình thường sau khi tôi kết hôn.” Nói xong cũng nhủ một dạng không có việc gì trực tiếp rời đi văn phòng.

Ý tứ của anh rõ ràng nhưng mà, còn kém không có nói thẳng: ” Tất cả các nhân viên đều phải giúp tôia bức hôn, nếu không tất cả các bạn đều đừng nghĩ sẽ sống tốt!” .

Khóe miệng Thái Gia Tuyền co quắp một hồi, vừa muốn khóc vừa muốn cười. Anh có thể phúc hắc hơn một chút nữa sao? Anh có thể ngây thơ một chút nữa sao? ! Vì sao phải uy hiếp nhiều người như vậy tới giúp anh? Quá hèn hạ á! !

“Ha ha, tổng giám đốc nhất định phải sớm ngày thành hôn mới được a!” trong một đám người chờ đợi, không biết là ai nói một câu. Mọi người vì vậy trong nháy mắt nổ oanh ——

“Thái Gia Tuyền, dù sao cô cũng đáp ứng gả cho Hạ tổng rồi, gả sớm gả muộn cũng là gả, cũng không cần phải kéo dài thời gian.”

“Đúng như thế, chúng tôi chờ uống rượu mừng lâu rồi, đừng làm cho chúng tôi đợi quá lâu!”

“Rèn sắt khi còn nóng a! Hạ tổng là người đàn ông tốt như vậy, còn do dự cái gì nữa? !”

. Thái Gia Tuyền đau đầu nhức óc, dứt khoát vùi đầu ở trong bàn giả bộ làm đà điểu.

Tình thế hiển nhiên so với cô tưởng tượng còn phải nghiêm trọng hơn, cũng không lâu lắm, cái gì bộ tài chính kia, phòng thiết kế, bộ phận bán hàng. Tất cả các phân ngành của mọi người, đem một đám nhân viên nhiều như thế đến một giọt nước cũng không lọt.

Mọi người cũng không phải mặt lạnh bức hôn, ngược lại, mọi người đều trên mặt tươi cười:

“Nghe nói cô sắp làm bà chủ của chúng tôi! Chúc mừng nha!”

“Lúc nào thì phát bánh kẹo cưới đây? Chúng ta đều đang chờ! Bánh kẹo cưới của Hạ tổng cũng không thể qua loa đâu đó!”

“Cả bao lì xì của tôi nữa!” Cái này lợi hại nhất, bao tiền lì xì cũng chuẩn bị xong, hồng như vậy rõ ràng là bức hôn, quá cường hãn á!

Thái Gia Tuyền nhất định không đấu lại Hạ Cẩm Hiền “Một tay che trời”, ngày kế, cô cảm thấy mình sắp bị làm cho suy sụp á..., còn một tiếng nữa là đến giờ tan sở, cô liền chạy ra trước.

Đi tới trước đại sảnh trống rỗng, nhìn thấy một chiếc xe ngăn ở cửa: đúng vậy, là một chiếc xe —— là một chiếc xe việt dã —— là một chiếc Benz việt dã xa —— là một chiếc màu đen việt dã xa —— là một chiếc xe giống y chang chiếc xe Benz việt dã màu đen của Hạ Cẩm Hiền! ! !

“Trời —— ơi ——! !” Thái Gia Tuyền thét lên, bay lên một cước hung hăng đá vào trên cửa xe, làm Hạ Cẩm Hiền sợ tới mức vội vàng mở cửa nhảy xuống, ôm eo nhỏ của cô nói ” Nha đầu ngốc, coi chừng làm đau chân.”

Thái Gia Tuyền lệ rơi đầy mặt, hừ hừ nói: “Thật đáng thương. . .”

.

Hai người một đường không nói câu nào, Hạ Cẩm Hiền lái xe, khóe môi nhếch lên cũng không che giấu được nụ cười. Thái Gia Tuyền tức thì phình nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, không để ý tới bộ dáng của hắn.

Khi xe dừng ở trước biệt thự nhỏ của Hạ Cẩm Hiền, tắt máy, hồi lâu, cũng không người mở miệng nói chuyện, cũng không còn có người xuống xe, hai người cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở trong xe —— Hạ Cẩm Hiền mặt cười xấu xa nhìn gò má Thái Gia Tuyền, Thái Gia Tuyền quệt mồm nhìn lên kính chắn gió trước mặt. Khi hai người như muốn bị hóa đá, Thái Gia Tuyền chép miệng, vô cùng miễn cưỡng nói: “Làm theo kế hoạch của anh thôi.”

Hạ Cẩm Hiền nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, anh dám khẳng định đời này cũng chưa từng vui vẻ như thế, một phát kéo Thái Gia Tuyền qua lại hướng về phía miệng sỏi, hôn thẳng đến khi Thái Gia Tuyền chóng mặt, hai má đỏ bừng, mới lưu luyến không rời buông ra.

Nhìn trong ngực tiểu nữ nhân thẹn thùng đáng vẻ, Hạ Cẩm Hiên trong lòng mềm nhũn. Mở cửa xe nhảy xuống, đi vòng qua ghế lái phụ, kéo cửa ra, thận trọng đem Thái Gia Tuyền ôm ra, một cước đá lên cửa xe, sải bước hướng biệt thự đi tới.

“Anh làm gì thế? ! Thả em xuống!” Thái Gia Tuyền giằng giàng muốn tự mình đi bộ, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt của Hạ Cẩm Hiên tràn đầy tình dục thì nhất thời làm sợ tới mức không dám nhúc nhích.

“Mở cửa!” Hạ Cẩm Hiên ôm Thái Gia Tuyền, có còn tay để mở, lại không để xuống được, chỉ đành phải dùng giọng khàn khàn ra lệnh.

Thái Gia Tuyền ngoan ngoãn duỗi ra ngón tay, ở chỗ kiểm tra dấu vân tay nhấn xuống, cửa cảm ứng liền mở ra, thì ra là số liệu dấu vân tay của cô, anh vẫn còn giữ.

Kết quả là, từ cửa chính mãi cho đến chân cầu thang, quần áo bay toán loạn tạo thành cảnh mập mờ. Không thể không bội phục tốc độ nhanh bọn họ cởi quần áo, từ cầu thang đi lên sẽ không phải nhưng cởi —— hai người cứ như vậy xích / lỏa / trắng trợn lên lầu, chạy thẳng tới phòng ngủ, sau đó.

Một tháng sau, một hôn lễ thế kỷ oanh động cả nước cử hành ở một nhà hội sở Cao Nhĩ Phu ngoại ô thành phố A, làm tan nát mơ ước của đông đảo các thiếu nữ, cũng tạo nên câu chuyện Cô bé lọ lem lần nữa. Hôn lễ lãng mạn mà ấm áp, không có xa hoa xả xỉ của tiền tài nhưng lại tiêu tốn hết một trăm triệu.

Khi cô dâu chú rể mời rượu đến thì Thái Gia Tuyền bưng ly rượu chần chừ nói: “Cho em đổi thành nước lọc thôi. . .”

“Cả đời chỉ có một lần, yên tâm uống đi, uống say anh ôm em trở về.” Hạ Cẩm Hiên cản vành tai của cô, nhỏ giọng nói.

“Nhưng là. . .” Thái Gia Tuyền có chút xấu hổ: “Bảo Bảo không thích uống rượu. . .”

“” “” “” Hạ Cẩm Hiên, phù rể Lâm Phong, dâu phụ Liễu Khê tất cả đều ngăn cả người.

“Cái đó. buổi sáng hôm nay phải ra ngoài, vội vàng tham gia hôn lễ, chưa kịp nói cho người.” Thái Gia Tuyền nhỏ giọng nói.

“Cún con, em nói cái gì? ! Em có? ! Em thật sự có à? Là con của chúng ta, là con của chúng ta! ! !” Hạ Cẩm Hiên trước hết phản ứng kịp, ôm cổ Thái Gia Tuyền, lại hôn lại cắn.

“Nôn.” Thái Gia Tuyền đẩy anh ra, nôn khan.

Hạ Cẩm Hiên khóe miệng co giật: “Khi nào thì em lại chán ghét nụ hôn của anh như vậy?”

“Ngu ngốc!” Lâm Phong ở sau lưng khẽ hừ một tiếng: “Là phản ứng nôn nghén!”

Hạ Cẩm Hiên có chút hưng phấn hơi quá, quay đầu nói về: “Bác sĩ Lâm, hôm nào mời anh tới dạy tôi những việc tốt cho phụ nữ có thai, hôm nay trước giúp tôi sắp xếp một chút, tôi muốn mang Cún con đi kiểm tra thân thể!”

Kết quả là, bữa tiệc hôn lễ thế kỷ này cô dâu chú rể giữa đường biến mất, phù rể dâu phụ chống đỡ bữa tiệc cho đến khi kết thúc.

Từ đầu đến cuối cũng không có chú ý tới một người, trên sườn núi ở trước hội sở Cao Nhĩ Phu, một người thông qua Ống Nhòm, giống như đang tham gia cuộc hôn lễ này. Thấy cô dâu chú rể hạnh phúc rời đi lao tới bệnh viện, khóe miệng của hắn cũng lộ ra mỉm cười chân thành.

Thu hồi Ống Nhòm, người đàn ông cao lớn xoay người, mái tóc vàng tung bay lên, khi hắn mang theo đeo mắt kính một nháy mắt, có thể nhìn thấy trong đôi con ngươi màu xanh trong suốt và nụ cười thoải mái.

*****o*****

———oOo———

Hoàn chính văn

Oh ye ! cuối cùng cũng hoàn được bộ đầu tiên trong sự nghiệp edit của mình rồi nha *tung hoa*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-giup-viec-cua-thai-tu-phuc-hac>